

„O combinație perfectă
de dragoste, dramă
și emoție“

Romantic Times

TRĂDARE LA BELLA TERRA

CHRISTINA DODD

CHRISTINA DODD
Trădare la Bella Terra

Betrayal
Christina Dodd
Copyright © 2012 Christina Dodd
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Trădare la Bella Terra
Christina Dodd

Copyright © 2020 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DODD, CHRISTINA
Trădare la Bella Terra / Christina Dodd
trad. din lb. engl.: Mădălina Moțatu – București: Lira, 2020
ISBN 978-606-33-6501-0
I. Moțatu, Mădălina (trad.)

CHRISTINA DODD
Trădare la Bella Terra

Traducere din limba engleză
Mădălina Moțatu

LITERA

București
2020

Pentru Joyce: îți mulțumesc pentru toți anii de critică aspră și de prietenie adevărată. Coriandrul va arde întotdeauna în rugul nostru cu ocazia solstițiului de vară, drept amintire.

capitolul 1

Pentru Penelope Alonso Caldwell, distanța dintre Portland, Oregon, și Bella Terra, California, era de 800 de kilometri și nouă ani.

Nu se așteptase să își amintească drumul. Atunci când ea și mama sa părăsiseră Bella Terra, Penelope plânsese atât de mult... Ochii i se umflaseră; fiecare respirație duruse; ea, la vârsta de 18 ani, crezuse că avea să moară de agonie.

Dar probabil că absorbise totul: mirosul pinilor, asfaltul ciopârțit de soare și de umbre, coborârea subită în vale, unde vițe-de-vie se întindeau în rânduri nesfârșite, unde magazinașe de vin se cuibăreau printre pâlcuri de copaci, unde ici și colo ședea uneori câte o casă demodată de fermă, dărăpănată și abandonată și uneori... uneori era îngrijită cu dragoste chiar de către urmașii familiei care o construise.

Autostrada cobora din munți în zonele întinse de câmpie create de peregrinările râului Bella și o cotea către sud.

Atunci știu că era aproape de destinație. Știu după puterea razelor de soare pe încheieturile degetelor aflate pe volan, după briza de pe brațul odihnit pe fereastra deschisă a mașinii și după mirosurile îmbătătoare ale soarelui pe pământul proaspăt arat, ale piersicilor coapte și ale butoaielor de stejar cu miros de vin. Aici, la Bella Terra, primăvara atârna de pragul verii și aerul mirosea a frunze verzi, a iarbă proaspăt tunsă, a primă dragoste cu sufletul la gură și a speranță tânără spulberată.

Cât de nesăbuită fusese!

Atunci de ce locul acesta mirosea a acasă?

Ba nu. Nu se putea. Nu avea să îngăduie asta.

Penelope fusese crescută în Los Angeles și în Portland și își dusesese cea mai mare parte a vieții sale de adult în Cincinnati. Asfaltul încins definea mirosul de acasă, așadar se concentra asupra mirosului asfaltului care se cocea sub soarele Californiei și căută destinația ei.

Se temuse că nu avea să recunoască motelul Sweet Dreams, dar iată-l pe partea dreaptă, 25 de camere într-un han dărăpănat care strălucea în aceeași vopsea turcoaz țipător care o împodobise și cu nouă ani în urmă.

Intră în parcare și trecu în revistă schimbările: ușile fuseseră înlocuite; un indicator nou arăta drumul către birouri; culoarea ornamentelor din lemn fusese schimbată din culoarea vie de piersică într-un alb serios, de parcă schimbarea aceea ar fi făcut vreo diferență în lipsa de gust generalizată a locului.

Beaver Inn se afla alături, un bar grosolan care obișnuia să fie locul în care își făceau veacul cei care munceau la fermele din vale, un loc în care încăierările aveau loc noapte de noapte și toată lumea purta cuțite. Nimic la el nu spunea că barul era cu ceva diferit astăzi: diverse reclame fluorescente la bere clipeau în ferestre, ușa murdară avea o fereastră înaltă în formă de romb și un camion cu remorcă era tras la umbră cu capota deschisă și doi indivizi înarmați cu chei franceze se uitau dezgustați la motor.

În clipa aceasta, cu veniturile ei nesigure, își putea permite locul acesta.

Parcă bătrânul Volvo C70 galben al mamei sale în fața biroului motelului și intră. Un bărbat solid, cu umeri masivi și fără gât, stătea citind ceva pe un e-reader. Arăta ca un jucător de fotbal. Arăta ca un jucător de fotbal cunoscut.

Scotoci după numele lui în adâncurile memoriei. *Primo Marino.*

Când ea locuise acolo, acesta fusese mândria și bucuria orașului, fundaș pentru UCLA¹ și unul dintre cei mai uluitori candidați pentru recrutarea în NFL². Aparent, cariera lui strălucitoare se încheiase aici, lucrând în spatele tejghelei dărapănatului motel al familiei sale.

Se întrebă ce se întâmplase cu frumosul lui viitor strălucitor... dar, în cea mai mare parte, spera ca el să nu își amintească de ea. După felul plictisit în care el o cercetă, bănuia că nu și-o amintea.

- Aș dori o cameră pentru o săptămână, zise ea.

- O săptămână? O măsură din cap până în picioare, apoi aruncă o privire împrejur, la biroul ponosit, și ridică din sprâncene. Serios? O săptămână?

- Da. Am treburi în Bella Terra și am nevoie de o cameră pentru o săptămână.

O scrută cu și mai mult interes, ca și cum ar fi fost o anomalie în locul acesta - purta papuci, blugi și un tricou pe care scria „STĂPÂNUL INELELOR DE CEAPĂ”, așadar nu era îmbrăcată prea elegant. Dar poate că era prea curată.

La cât de atent o privea, ea se temu că unele dintre sinapsele din creierul lui aveau să înceapă să funcționeze. Așa că îi înmână cardul ei de credit.

Banii revendicau întotdeauna atenția oamenilor.

El ținu plasticul argintiu între două degete uriașe și îl studie, cu sprâncenele încruntate.

- Nu doriți să vedeți camera mai întâi?

- Este în continuare proprietatea Ariannei Marino?

- Da. Mătușa Arianna. O cunoașteți?

Îi dădu lui Penelope un clipboard cu un formular pe care să îl completeze. Ea îl luă recunoscătoare și își scrisese numele, adresa și numărul de înmatriculare al mașinii.

- Motelul primește evaluări bune pe Yelp și ea este citată ca fiind motivul.

¹ Universitatea California, Los Angeles

² National Football League - Liga Națională de Fotbal

Lucru care era adevărat. Era, de asemenea, adevărat și faptul că Penelope o cunoștea și că avea de gând să se ferească din calea ei.

- Atâta vreme cât încăperea este curată, voi fi mulțumită.

Și avea să fie. Stătuse aici cu mama ei în toată vara aceea lungă și minunată și știa că, având-o pe Arianna Marino la conducere, locul putea să fie dărăpănat, dar avea să fie imaculat. Și liniștit. Și nu aveau să existe închirieri cu ora a camerei alăturate.

Arianna Marino era o forță de temut.

Ca să nu mai pomenim că Penelope găsea o oarecare alinare în amintirea acelor vremuri alături de mama ei - și în zilele acestea, Penelope se alina cum putea.

- În regulă, zise Primo. Am nevoie de un document cu fotografie înainte să folosesc cardul acesta de credit.

Ea îi înmână peste tejghea permisul de conducere din Oregon.

- Penelope Caldwell, citi el cu voce tare, apoi compără cardul de credit cu permisul de conducere și îl ridică pe cel din urmă ca să compare fotografia cu chipul ei. Arată bine.

Ea oftă ușurată. Numele ei de familie se schimbase, dar prenumele ei era destul de neobișnuit. Dacă Primo ar fi fost să își amintească, ar fi făcut-o atunci când se uitase la permisul ei de conducere. Chiar nu era cel mai strălucit bărbat din împrejurimi.

- Nu vă mai însoțește nimeni?

Se uită la mașina ei, în căutarea unui alt oaspete.

- Sunt singură.

Puțin spus.

- În regulă, vă cazez la numărul 14. Este destul de departe de bar pentru a avea liniște, dar nu într-atât încât să nu puteți striga după ajutor dacă dați de bucluc.

Ei nu îi plăcu acel comentariu.

- În ce fel de bucluc să intru?

- Uneori băieții de la bar înțeleg greșit o femeie singură în motel, mai ales după o noapte în care au băut

la greu. Nu vă faceți griji. Veți fi în siguranță. Primo ridică din umerii masivi. Mă ocup de securitate. Mătușa Arianna zice că mă ține departe de străzi.

Penelope se relaxă.

- Și sunt sigură că faceți o treabă bună.

Nu își putea imagina nici un bărbat care să se pună cu un gigant ca Primo.

- Am avut câțiva indivizi care au crezut că pot să mă învingă, zise el.

- Ce s-a întâmplat?

- Au supraviețuit.

Ea izbucni în râs. El, nu. Îi dădu un card de acces.

- Mașina pentru gheață se află aici. Am fost nevoiți să o mutăm înăuntru atunci când bețivii au început să se urineze în ea. Dar puteți lua întotdeauna gheață - avem biroul disponibil tot timpul. Nu se gătește în cameră. Îi întinse o hartă pe tejghea, apoi luă un plic și îndesă mai multe fâșii de hârtie înăuntru. Arătați una din astea la orice restaurant bun din oraș - degetul lui mare se mută de la un semn la altul - și vă vor oferi un mic dejun în valoare de până la zece dolari.

Din moment ce camera costa 62,50 de dolari pe zi, ea se gândi că era o afacere frumușică.

- Mulțumesc.

- Puteți să ne cereți oricând recomandări: crame, restaurante, activități. Familia Marino a trăit aici de peste o sută de ani. Cunoaștem valea pe toate părțile. Nu vă vom îndruma greșit. Arată cu degetul spre dreapta lui. Numărul 14 este într-acolo. Parcați în față. Bine ați venit la Bella Terra!

Cu o invitație deloc subtilă de a dispărea de acolo, își luă e-readerul, îl aprinse și privi fix la ecran.

Probabil că „citea“ ediția de costume de baie a revistei *Sports Illustrated*.

- Mulțumesc, spuse ea din nou și ieși pe ușă cu spatele, incomensurabil de încurajată de faptul că sărise cu succes peste primul obstacol al vizitei sale în Bella Terra.

Poate că la urma urmelor avea să reușească.

*

Primo așteaptă până când Penelope își mută mașina în locul de parcare aflat în fața camerei ei. Punându-și deoparte e-readerul și fișierul deschis la *Infernul lui Dante*, ridică receptorul roz-prințesă ciobit – mătușa Arianna nu credea în înlocuirea echipamentelor în perfectă stare de funcționare, chiar dacă erau depășite de 50 de ani – și dădu telefon.

– Mătușă Arianna, n-o să-ți vină să crezi cine tocmai a venit la motel și a închiriat o cameră.

capitolul 2

La casa familiei Di Luca, loviturile de ciocan și sunetul cuielor scoase din lemn vechi răsunau prin ușa cu plasă deschisă de la intrare și pe coridorul ce ducea la bucătărie. Acolo, Sarah Di Luca așeză un vas cu tocană de pui cu sos de ciuperci în cuptorul încins la 180 de grade. Mâncarea cu pui era plină de grăsime și sare, de brânză, smântână și supe creme la conservă, dar băieților – nepoții ei: Eli, Rafe și Noah – le plăcea la nebunie și, cum lucrau în căldură, ardeau calorii.

Garda ei de corp, Bao Le, îi stătea în preajmă mai tot timpul, dar în clipa aceea Bao era plecată să verifice gardienii care patrulau în perimetrul proprietății Di Luca. Nepoatele ei prin alianță, Brooke și Chloë, plecaseră să culeagă căpșune pentru prăjitură. Așa că Sarah era singură în bucătărie și zilele acestea era un lucru rar.

Ștergându-și mâinile pe șorț, Sarah ascultă cum, cu o violență bine controlată, băieții – nu se gândise niciodată la ei ca la nepoții ei – dezmembrau treptele de la intrarea principală. Dar nu auzi nici un glas, nici o glumă, aceștia muncind cu o grabă neconținută, de parcă treptele care însoțeau casa de 120 de ani trebuiau demolate *acum*.

Băieții spusese că treptele erau prea abrupte pentru ea. Lucru care nu era adevărat. Trăise 60 de ani în

casa asta, de când venise aici ca mireasă a lui Anthony Di Luca, și nu căzuse nici măcar o dată pe acele trepte.

Dar de când fusese atacată aici, în căminul ei, băieții fuseseră neliniștiți, grijulii și *autoritari*. Lucrul acesta nu o surprinse; în viața ei învățase multe lucruri despre bărbați, iar numărul unu era că, atunci când erau speriați pentru cineva pe care îl iubeau, nu spuneau că se temeau. Nu își exprimau afecțiunea. Nu ofereau grijulii cutii cu bomboane. Nici vorbă!

În schimb, *reparau* lucruri. Lucruri cum erau treptele. Sistemul ei de securitate. Ba chiar îi asiguraseră o infirmieră și o gardă de corp. Faptul că puneau lucrurile în ordine îi făcea pe bărbați să se simtă mai bine. Îi făcea să simtă că erau stăpâni pe situație.

Ceea ce era grozav pentru ei, dar ea avea o limită pentru câte reparau aceștia înainte să îi vină să îi dea cap în cap cu încăpățânarea lor. Pentru că ei nu rezolvaseră nimic. În schimb... acum erau supărați unul pe celălalt. Furioși.

Iar ei îi displăcea profund asta.

Nu era ca și cum ei nu se mai certaseră mai înainte. Crescuseră împreună (în cea mai mare parte) în casa ei (în cea mai mare parte) și făcuseră ca întotdeauna viața lui Sarah să fie interesantă. Dar, când erau copii, luptele lor duceau la zgârieturi și vânătăi și din când în când la câte un ochi vânăt. De data asta... de data asta nutreau o furie corozivă care, dacă nu urma să fie rezolvată, putea să dizolve sentimentul de familie și de afecțiune pe care îl aveau unul față de altul.

Luând trei sticle de apă din frigider, merse de-a lungul coridorului, trecând pe lângă cel de-al doilea dormitor, baie și sufragerie, pe lângă dormitorul ei și pe lângă camera din față. Lovi cu șoldul ușa cu plasă. Aceasta se deschise, iar ea ieși pe veranda înaltă.

Casa era veche, construită la începutul secolului XX de către Ippolito Di Luca pentru mireasa lui. La vremea respectivă, casa fusese culmea stilului și a confortului, cu două dormitoare, o bucătărie spațioasă

și chiar o toaletă de interior. După standardele moderne, era micuță și uzată, dar, de fiecare dată când Sarah pășea afară, pe veranda ei, știa că avea cea mai grozavă priveliște din lume.

Casa ei era cocoțată sus, pe capătul sudic al Bella Valley, o vale lungă și îngustă, și de aici, priveliștea se întindea într-o varietate splendidă și în continuă schimbare de nuanțe de maroniu, verde și auriu.

Dintr-o singură privire putea să vadă lunca luxuriantă și firicelul argintiu al râului Bella care, de-a lungul a mii de ani, săpase valea.

În afara orașului Bella Terra, livezi întregi foșneau de frunze care protejau fructul în plină dezvoltare de soarele Californiei și șiruri lungi de viță-de-vie se ridicau din vale și se cățarau pe dealurile învecinate. Dincolo de toate, munții legăneau valea în brațe stâncoase, protejând-o de cele mai aspre furtuni oceanice și de vânturile vijelioase care măturau munții Sierra.

De-a lungul celor 80 de ani ai ei, Sarah privise cum Bella Terra se dezvoltase de la un mic orașel de țară într-o zonă urbană înfloritoare; în clipa aceea, aproape că putea auzi aflusul de turiști ai verii bâzâind precum albinele în timp ce porneau din stup ca să facă turul viilor și să soarbă din cele mai bune vinuri.

Mare parte din pământul pe care îl putea vedea era al familiei Di Luca. Familia aceasta era ca un fel de nobilime aici, prima dintre familiile italiene care își dăduseră seama de potențialul pământului și îl consideraseră ca fiind al lor. Sarah bănuia că nu era prea frumos să se bucure atât de posesiile familiei Di Luca. Dar o făcea. Iubea totul: hectarele lor de struguri, cramele lor vestite și hotelurile lor luxoase... Mai mult decât toate acestea laolaltă însă, își iubea nepoții.

Rămase în picioare privind lung în jos, către Rafe și Eli, la creștetele lor cu păr încâlcit de transpirație și extenuare. Rafe îi atacă treptele cu o rangă. Eli, împiedicat de un ghips la braț și de un altul la picior, aruncă lemnul despicat într-o grămadă.

Noah nu se zărea nicăieri.

Îi privi cu asprime pe cei doi mai în vârstă.

- Unde este Noah? A plecat?

Rafe și Eli se încruntară, își coborâră uneltele și se întinseră după apă. Ea feri sticlele din calea lor.

- Ei bine?

Eli își șterse fruntea pe brațul cămășii de blugi.

- L-am îngropat sub hortensii.

Pe Sarah nu ar fi deranjat-o sarcasmul... dar sub cuvintele lui batjocoritoare zăcea din abundență mânia.

- Unde este? insistă ea.

Rafe ridică vocea și strigă:

- Hei, Noah! Ieși afară; Nonna¹ crede că te-am omorât.

Folosindu-se de gaura adâncă din locul în care obișnuiau să se afle treptele, Noah scoase capul de sub verandă. Zâmbi larg către ea, cu un rânjel pe jumătate obraznic pe care ea îl recunoscuse din copilăria lui. De fiecare dată când se uita astfel, însemna că avea probleme și spera să iasă basma curată folosindu-și farmecul. Ea nu crezu că de data asta el avea să scape folosindu-și farmecul.

- Sunt bine. Dar trebuie să iau niște otravă de șoareci pentru dedesubtul verandei. Odată, când a fugit unul peste piciorul meu, am sărit așa de tare că aproape am căzut doborât.

Se frecă la cap.

Frații săi izbucniră în râs, iar Rafe îl pocni peste locul în care se freca. Noah îi trase un pumn în stomac lui Rafe și, pentru siguranță, îi lovi pe Eli în brațul sănătos.

Pentru o clipă, lucrurile fură aproape normale. Apoi râsetele se stinseră, iar Eli și Rafe se îndepărtară de Noah ca și cum acesta avea o urticarie dubioasă.

- Bea niște apă, spuse în grabă Sarah. Nu vreau ca voi, băieții, să vă deshidratați.

Le înmână sticlele și, deși era supărată pe nepoții ei... mândria crescuse înlăuntrul ei. Chiar și acoperiți de praf

¹ Bunică (în limba italiană, în original)

și transpirați din cauza efortului fizic, aveau membrele lungi și erau sănătoși, umplând tricourile și blugii într-un fel care le făcea pe tinere să îi privească cu o apreciere profundă.

Desigur, cum ar fi putut acești băieți să fie altfel decât atractivi? Tatăl lor era o vedetă de cinema, la fel de charismatic ca luna plină și cu la fel de mult simț părintesc. Gavino, unicul ei fiu – neglijent, infidel și egoist – și cel mai mare eșec al ei. Dar produsese fii, iar acești băieți erau tot ceea ce își putea dori o bunică.

Eliseo – Eli – era cel mai în vârstă, avea 34 de ani, părul negru al familiei Di Luca și ochii mari căprui ai mamei sale, regină a frumuseții. Era înalt și deșirat, musculos datorită orelor lungi muncite la vie. În același timp, avea sensibilitatea rară și desăvârșită a unui bărbat care producea vinuri care aveau gust de iarbă verde și primăvară, de fructe de pădure roșii și de vară, de mirodennii calde și de toamnă. Era un geniu în materie de struguri și, pentru asta, era venerat, adorat și sărbătorit.

Din fericire pentru el, își descoperise de curând dragostea vieții, iar Chloë îi mai tăiaze din importanță și îl făcuse din nou uman.

Raffaello – Rafe – avea 31 de ani, păr negru și ochi de un albastru electric. Mama lui, una dintre cele mai importante vedete de cinema italiene din lume, și tatăl lui creaseră un bărbat atât de frumos, încât, înainte de vârsta de zece ani, devenise el însuși o vedetă. Dar urâse emoțiile contrafăcute pe care părinții lui le interpreta-se atât de convingător și, ca adult, devenise un erou adevărat. Se înrolase în armată, apoi își crease propria firmă de securitate și făcuse tot ce îi stătuse în putere pentru a-i proteja de rele pe Sarah și pe toți cei pe care îi iubea.

Dar aproape că o pierduse pe femeia pe care o iubea. Aproape că o pierduse pe Brooke. Lucrul acesta îi frânsese mândria falsă, îi dăruise o nouă perspectivă și acum își prețuia soția într-un mod care o făcea mândră pe Sarah.

Dacă... ah, dacă ar fi înțeles ce nebunie îl propulsa pe Noah!

Genoah – Noah – la 28 de ani era cel mai tânăr dintre băieții lui Gavino. Părul lui negru era al tatălui său. Ochii săi verzi, neprihăniți... Sarah nu știa de la cine moștenise acesta ochii. Nu o cunoștea pe mama lui. Nu o întâlnise niciodată. Din câte știa ea, nimeni nu o întâlnise vreodată pe mama lui Noah – cu excepția lui Gavino, desigur. Sarah nu se îndoise niciodată că Noah era copilul lui Gavino; acesta avea structura osoasă arogantă a familiei Di Luca, precum și farmecul familiei Di Luca.

Când Gavino îl adusese acasă pe Noah și pusese pruncul care zbiera, cu fața roșie, în brațele lui Sarah, Gavino nu mai afișase obișnuitul său farmec nepăsător de vedetă de cinema. Fusesse mânios, stânjenit și sfidător și refuzase să spună cum ajunsese în posesia copilului – iar lucrul acesta nu stătea în firea lui Gavino pe care ea îl cunoștea, căruia îi plăceau căsătoriile uriașe în public și aventurile cu o pleiadă de femei superbe.

Totuși, oricât își dorise Sarah să deslușească misterul originii lui Noah, fusese ușor să crească copilul fără amestecul din partea părinților acestuia. Noah fusese copilul de aur, crescut în casa bunicii, un băiat iubitor, fericit și plin de râsete. Ea și preaiubitul ei Anthony fuseseră părinții lui, iar ea îl iubea pe Noah atât de mult, copilul care îi oferise o a doua șansă, cel pe care spera să îl crească în așa fel încât să devină un bărbat bun.

Nu își exprimase niciodată speranțele pe care și le pusese în el; privind în urmă, era sigură că nu îl împovărase niciodată cu așteptările ei.

Dar în urmă cu zece ani, după ce absolvise liceul, Noah își luase un an liber pentru a călători în lume și când revenise acasă... nu îl mai recunoscuse ca fiind băiatul pe care îl cunoștea. Se întâmplase ceva îngrozitor și, indiferent cât de grijuliu îl întrebase, acesta refuzase să vorbească. Ridicase din umeri, zâmbise și îi spusese

că era în regulă și mersese la facultate și excelase în studiile sale.

Desigur, Rafe și Eli nu aveau habar.

Erau atât de *băieți*, frații mai mari ai lui Noah. Când Sarah jelise schimbările din comportamentul lui Noah, aceștia o bătuseră ușurel pe umăr și îi spusese că frățiorul lor devenise bărbat. Fuseseră de părere că era un lucru grozav faptul că personalitatea lui Noah se schimbase, că acesta devenise dintr-odată nechibzuit, conducându-și motocicleta pe pantele muntoase abrupte din Colorado, rupându-și oasele în turnee internaționale de karate și mânuind orice fel de armă de foc cu ușurință, ca și cum viața lui depindea de asta...

Eli și Rafe fuseseră orbi, așa cum erau toți bărbații, la emoții și nuanțe și la faptul că Noah se purta ca un om care nu se temea de nimic, nici măcar de moarte... și că nu mai putea privi în ochi pe nimeni. Vreme de un deceniu, ea se temuse pentru cel mai tânăr dintre nepoții săi.

Fusese nevoie de această criză pentru a descoperi adevărul. Totuși nu întregul adevăr, ci doar un singur strat. Când îngrijitoarea lui Sarah fusese ucisă, Noah spusese într-un acces inoportun de durere și de pasiune: „Sunt în mijlocul acestor lucruri. Acești oameni sunt nemiloși și vor da de urma diamantelor roz ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă“

Se înfrânase, dar prea târziu.

Acum Rafe și Eli, Brooke și Chloë – și Sarah – doreau să știe totul. Aveau nevoie să știe tot. Deduseseră că era posibil ca diamante neprețuite furate să fie ascunse în cea mai veche sticlă de vin a familiei, care lipsea, dar cine erau acești oameni despre care vorbise el?

Cu toate acestea, Noah refuză să vorbească. Clătinase din cap și spusese că urma să se ocupe el, dar nimic din ceea ce spusese ei nu îl făcuse să se răzgândească.

Eli și Rafe erau furioși că fuseseră amăgiți, că fratele lor știa un lucru pe care nu voia să îl divulge, în vreme

ce, dacă ar fi fost dispuși pur și simplu să deschidă ochii, ar fi știut, precum Sarah, că ceva îngrozitor se petrecuse cu zece ani în urmă, ceva care îl schimbase pe Noah, îl rănise și îl făcuse să îi fie teamă...

Lacrimile nepoftite ale lui Sarah picurară pe balustrada prăfuită vopsită în alb. Le șterse în grabă.

Cum de mersese totul atât de prost atât de iute?

capitolul 3

Noah nu avea nevoie de privirile furioase ale fraților săi ca să știe adevărul. Era cel mai mare nemernic din lume. Nonna plânga. O făcuse pe Nonna să plângă. Iar ei trebuiau să facă ceva în legătură cu asta.

Noah sări primul pe verandă, apoi Rafe; apoi amândoi îl ajutară pe Eli să se urce cu tot cu ghipsurile lui.

Nonna îi privi, lacrimile umplându-i ochii mari căprui, apoi curgându-i pe obrajii bronzăți plini de riduri și suspine dureroase scuturându-i umerii. Noah simți că i se face rău din cauza vinei.

Poate că și ceilalți băieți simțiră asta pentru că, fără vreo discuție sau discordie, își puseră brațele împrejurul ei, înconjurând-o cu dragoste. Băieții ei. Îi numea băieții ei, iar ei îi datorau mai mult decât îi dăduseră în ultimul timp.

Eli era cel mai în vârstă, așa că spuse:

– Nonna, este în regulă. Vom da de capăt cumva acestei încurcături.

Asta nu ajută cu absolut nimic. În schimb, ea își puse capul pe pieptul lui și plânse și mai tare.

Nonna nu era o femeie care să aibă izbucniri emoționale. Era puternică, fusese puternică întreaga ei viață. Dar în ultima vreme avusese loc prea multă agitație. Fusese atacată de un hoț în propria casă. Fusese internată în spital cu o contuzie și un braț rupt.

Venise acasă cu Bao, garda ei de corp, și Olivia, îngrijitoarea ei, și împreună, toate trei, formaseră un cerc strâns și iubitor... sau cel puțin așa păruse.

Fusese trădată. Dulcea și iubitoarea lui bunică fusese înșelată de cineva în care ea avusese încredere.

Printre suspine, Nonna spuse:

- Biată, prostuță și necinstită Olivia. Este... vina mea... că a murit.

- *Poftim?* Rafe clătină din cap ca și cum nu îi venea să creadă că o auzise bine. Cum de este vina ta?

- Știam că era fie Bao, fie... fie Olivia care mi-a căutat prin cameră. Eu sunt cea care... cea care a întins capcana. Când a fugit... Nonna inspiră îndelung și tremurător. Plânsul i se liniștește. Își ridică chipul udat de lacrimi. În acele ultime minute ale vieții ei, biata fată trebuie să fi fost atât de înspăimântată! Când mă gândesc la ea, împușcată în ceafă, în stilul unei execuții.

Eli, Rafe și Noah schimbă priviri. Nu ar fi trebuit niciodată să îi spună Nonnei cum fusese ucisă Olivia. Ar fi trebuit să îi fi dat seama că această informație avea să o bântuie.

- Atâtea necazuri au venit pe Bella Terra. Atâta durere. Atâta suferință. Atât de multe victime, se plânse Sarah. Și pentru ce? O sticlă de vin. Câteva diamante. Acestea nu sunt decât *lucruri*.

Eli, Rafe și Noah veniseră azi aici pentru a reconstrui treptele lui Sarah - dar, de fapt, se aflau aici ca să nu fie lăsată să jelească de una singură. Își pierduse un pic din credința și încrederea care o făceau cine era. Iar ei nu puteau să suporte asta.

- Nonna, Olivia era mână în mână cu hoți și criminali. Te-a drogat. Ai fi putut să mori.

Eli o lipi mai tare de el.

- A drogat-o pe Bao. N-ai avut nici un fel de protecție. Dumnezeu, ai fi putut fi răpită. Ai fi putut fi ucisă.

Mâna lui Noah se strânse spasmodic pe umărul Nonnei.

Vina lui. Toate acestea erau din vina lui.

Încă din anul în care împlinise 19 ani, Noah Di Luca știuse că trăgea moartea după el cu un lanț indestructibil – și el însuși făurise lanțul acela.

Familia lui îl numea cel lipsit de griji, cel care scăpase nevătămat de angoasa care îi dusesese pe frații lui până în iad. Era în regulă; avusese grijă să păstreze fațada aceea lipsită de griji.

Pentru că el nu era ca frații lui, torturați de o soartă nedreaptă. El și numai el își distrusese viața.

Odată ce realizase asta, făcuse alegeri. Unele fuseseră ușoare, altele, dificile.

Se străduise din greu: participase la curse de motocicletă, schiasse pe pârtiile cu dificultăți crescute și zburase cu planorul.

Muncise din răspuțeri, menținând un control strâns asupra complexului Bella Terra, deținut de familie, îmbunătățind în mod constant serviciile, decorurile și restaurantul.

Iubise profund. Dar numai pe bunica lui, pe frații săi și chiar pe nestatornicul și nepăsătorul său tată.

Problema lui Noah era una veche, dar, ca și lanțurile lui Jacob Marley, o târâse în urma lui până în prezent.

Dori să spună ceva, să facă ceva ca toate să fie mai bine. Dar, ultima oară când deschisese gura, spusese prea multe. Pentru întâia dată în zece ani, o fărâma din adevăr ieșise năvală dinlăuntrul lui. Dacă le-ar fi spus întregul adevăr... morțile lor ar fi fost pe mâinile lui. Era prea periculos să se destăinuie familiei sale.

Acum rămase tăcut, total ineficient, nefăcând nimic altceva decât să stea aproape, cu mâna pe umărul Nonnei.

Aceasta își trase nasul.

– Aveți careva vreo batistă, băieți?

– Nu. Poftim! Rafe îi oferi Nonnei poalele tricoului său. Olivia s-a încurcat cu oamenii nepotriviți și a plătit prețul.

– Cu viața ei!

Ochii Nonnei fulgerară și folosi poalele șorțului său pentru a-și șterge obrazii.

- O femeie foarte înțeleaptă mi-a spus odată că viața nu e dreaptă, zise Eli.

- Odată? întrebă Rafe.

Când erau mai mici și se plâneau că fuseseră aleși ultimii la baseball sau de un profesor care nu îi plăcea, răspunsul Nonnei era: „Viața nu e dreaptă“.

Noah ajunsese să creadă că aceea era cea mai adevărată vorbă înțeleaptă pe care ea îi învățase.

Din ușa cu plasă deschisă, Bao Le spuse:

- Moartea Oliviei este vina mea.

Deschise încet ușa și, cu ușurința fluidă a unui practicant de arte marțiale, ieși ca să li se alăture. Minionă și zveltă, fiica unor imigranți vietnamezi, făcea parte dintre cei mai de încredere angajați ai lui Rafe.

Deși Noah ar fi spus că un asemenea lucru nu era posibil, odată cu trădarea Oliviei, protecția oferită de Bao Nonnei sporise. Bao fusese întotdeauna sânguincioasă; acum ochii ei mari căprui luceau de fervoare. De trei ori pe zi și, din câte știa el, de cinci ori pe noapte, Bao părăsea casa și cutreiera terenurile, verificându-i pe ceilalți paznici, în căutarea oricărui semn că un intrus se strecurase prin rețeaua lor de securitate.

- Este vina mea, repetă ea. Când i-a fost cercetat trecutul, totul a fost în regulă, dar eu ar fi trebuit să fi văzut adevărul.

Îi oferi Nonnei o cutie de șervețele.

- Nu, Bao.

Nonna se dezlipi de lângă nepoții ei. Luă un șervețel și își șterse nasul.

- Eu ar fi trebuit să-i pun mai multe întrebări Oliviei. În schimb, am crezut de cuviință că ar trebui să îi respect intimitatea. Nu mi-a povestit niciodată despre ea.

Condamnarea supremă. Nonna avea un fel de a asculta, ca și cum era cu adevărat interesată, și toată lumea discuta cu ea. Mărturiseau tot din trecutul lor: bucurii, tristeți, vină sau automulțumire. Mai devreme sau

mai târziu, Nonna afla speranțele, ambițiile... și păcatele tuturor.

Nonna o îmbrățișă pe Bao.

Bao rămase țeapănă și apatică. În cele din urmă cedă, lăsă capul în jos și îl puse pe umărul Nonnei. Pentru o clipă doar. Apoi sări imediat în poziție de drepti, ca și cum s-ar fi temut că fie și doar un moment de visare cu ochii deschiși ar putea să ducă încă o dată la dezastru.

- Cineva i-a oferit bani, zise Bao, fie înainte de a veni la Bella Terra, fie după ce a venit să lucreze în casa voastră, iar ea a acceptat mita. Nu înțeleg de ce plângeți după ea, doamnă Di Luca. A fost o persoană din cel mai rău soi, una care trădează tot ceea ce este bun și onorabil în lumea asta.

- Ai dreptate, draga mea. Și totuși plâng.

Sarah îi zâmbi lui Bao, dar zâmbetul acela șovăi. Bao se încruntă.

- Voi merge să verific tava în cuptor.

Intră și trânti ușa în urma ei.

- E supărată că te-a dezamăgit, spuse Rafe.

- Știu. Însă și eu am dat greș. Ar fi trebuit să văd că Olivia era în stare să ne trădeze.

Nonna își tamponă nasul înroșit.

Oricât de tare îl durea pe Noah să o vadă pe bunica lui plângând, simți o tristețe chiar și mai profundă. Mai devreme sau mai târziu, aceasta urma să afle secretele și păcatele lui Noah și, atunci când avea să le știe, urma să sufere din cauza lui la fel cum suferea din cauza Oliviei.

Pentru că, la fel ca Olivia, avea să fie mort.

capitolul 4

- Am fost cu toții niște proști.

Eli se prăbuși din nou pe balansoarul de pe verandă. Cu mâna sănătoasă își ridică piciorul rupt pe scaun și se strâmbă ca și cum l-ar fi durut din cauza căldurii și a muncii.

-Cum am putut să nu investigăm *motivul* pentru care cineva dorea cu disperare sticla aceea de vin?

Era atât de adevărat. Pur și simplu presupuseseră că cineva - Joseph Bianchin, un vechi dușman al familiei Di Luca - dorise sticla pentru faima de a deține ultima sticlă creată de faimosul producător de vinuri Massimo Bruno.

Rafe se sprijini de balustrada verandei și, pe un ton pompos și batjocoritor, spuse:

-Am un frate... care este o autoritate în materie de vinuri... iar el mi-a spus că orice sticlă de vin făcut de Massimo Bruno pe vremea Prohibiției era posibil să valoreze multe mii de dolari.

Eli, mai sus menționatul frate, se întoarse într-o parte, își sprijini brațul în ghips pe spătarul balansoarului și spuse:

-Ei bine, așa a fost. Este! Și, după ce Nonna ne-a spus că Joseph Bianchin dorea sticla aceea, m-am gândit că acela era întregul - făcu un gest cu mâna - mister. El *a fost* în spatele atacului asupra Nonnei. Bătrân nemernic!

Toți cei aflați pe verandă dădură aprobator din cap. Nonna spuse:

-A încercat să-l ucidă pe bunicul vostru în ziua nunții noastre. Asta îl face mai mult decât un nemernic bătrân. Asta îl face un...

Brațul lui Noah țâșni și o lipi cu putere de trupul său.

-Nonna, vorbind ca unul dintre nepoții tăi, trebuie să-ți spun că... nu poți spune astfel de lucruri. Asta ne face să ne ferim capetele și să o luăm la fugă în vreme ce așteptăm ca fulgerul să ne trăsnească.

Ea chicoti sec în cămașa lui și își petrecu mâinile pe după talia lui.

-În regulă, dragule, dar am auzit toate cuvintele. Ba chiar le-am folosit la Scrabble cu Annie și June.

Annie și June erau cumnatele Nonnei și cele mai bune prietene, surorile bunicului lui Noah, femei care locuiau în hotelurile familiei Di Luca de pe romantica

Far Island din California și de pe sălbatica coastă a Washingtonului.

- Dar nu le-ai văzut de un an, obiectă Noah.

Nonna îi alungă obiecția fluturând din mână.

- Vai, te rog! Jucăm online.

- Ce prostie din partea mea! Bineînțeles că da.

Pentru că Nonna era gata să folosească orice mijloace aflate la îndemână pentru a păstra legătura cu cei pe care îi iubea.

- Cred în continuare că Bianchin este responsabil de toate astea, zise Nonna.

- Cu siguranță că el a fost cel care a pornit toată tărăsenia. Noah a făcut un singur lucru bun. Rafe îl privi pe Noah. L-a alungat pe Joseph Bianchin din oraș.

Noah înclină capul.

- Îmi doresc să se fi întors în oraș. Vreau să știu ce știe, acum, când ne-am dat seama ce era în sticla aceea...

- Ne-am dat seama? zâmbi strâmb Eli.

- Bine, tu.

Cum avea o firmă de securitate, lui Rafe îi făcea plăcere să fie el cel care își dădea seama cum stau lucrurile.

- Eu și Chloë, spuse Eli.

- Ea a fost creierul adevărat din spatele întregii descoperiri a poveștii cu diamantul roz, nu-i așa? întrebă Rafe.

Eli se întinse și zâmbi larg.

- Tu ce crezi? Este scriitoare. Pune la cale mistere ca mijloc de a-și câștiga existența.

Noah își privi frații, amuzat de nefericirea lui Rafe și de satisfacția proaspăt căsătoritului Eli. Probabil că Rafe văzu asta, pentru că se întoarse către el și se răsti:

- Noah! Știai ceva despre Olivia?

- Poftim? Nu! De ce?

Petrecuse atâtea ani exersând o expresie nepăsătoare - oare părusese vinovat? Sau acum Rafe și Eli erau bănuitori în legătură cu fiecare expresie de-a lui?

- Erai interesat de ea, spuse Rafe. Apoi n-ai mai fost. Ai bănuț-o?

Noah se relaxă infinitezimal.

- Am fost interesat de ea. Ea a fost interesată de mine. Am împărtășit câteva sărutări, dar ea dorea mai mult decât eram eu dispus să ofer.

- Cum ar fi o căsătorie? întrebă Eli.

- Mda.

- Iar tu nu dorești să te căsătorești, spuse Nonna.

El își feri ochii, stânjenit de privirea ei neclintită.

- Nu. Nu mă voi căsători.

Nonna se lăsă în balansoarul vopsit în roșu, mișcându-se încet și cu durere, ca o bătrână.

Nu era o bătrână. Avea 80 de ani, dar, până la încercarea aceasta, Noah și frații lui se lăudau cu ea: cât de activă era, cât de isteată, de calmă, o admiratoare a fotbalului australian, o liberală mândră, cu voce pătrunzătoare, o voluntară la cantina săracilor și, când împărțea sfaturi despre afaceri, finanțe sau probleme personale, băieții familiei Di Luca ascultau. Pentru numele lui Dumnezeu, conducea un Ford Mustang decapotabil roz din 1967 cu tapițerie originală. Și îl conducea cu viteză.

Acum arăta obosită, avea ochii roșii și parcă suferea de tristețe.

Noah vorbi în grabă, fluturând misterul Oliviei ca pe o jucărie strălucitoare ca să îi distragă atenția.

- În orice caz, Olivia a încercat să pună presiune pe mine, apoi pe neașteptate... bum! Nu i-a mai păsat de mine. Bănuiesc că dorea bani - banii mei. Bănuiesc că, atunci când ei au contactat-o, ea a decis că nu mai avea nevoie de mine.

- Ei? Ochii albaștri ai lui Rafe se luminară de triumf, iar el se năpusti: De ce ei? De ce nu el? Pentru o treabă ca asta, bănuiesc întotdeauna un bărbat.

- Bine. El. Noah lăsă enervarea sa foarte reală să îi răsună în glas. Tu știi cum stau lucrurile într-o treabă ca asta. În ceea ce privește sarcina mea, de șef al complexului familiei, adevăratele bătăi de cap sunt femeile, mai ales în grupuri mari. Jur pe ce am mai sfânt, n-o să mai accept

vreodată o altă conferință a scriitoarelor de romane de dragoste în hotelul meu.

Rafe și Eli schimbă priviri.

- Când ai avut micul tău moment de destăinuire, ai spus: „Sunt în mijlocul acestor lucruri. Acești oameni sunt nemiloși și vor da de urma diamantelor roz ale lui Massimo prin orice modalitate posibilă“. Eli își îndreptă ghipsul către Noah. Așadar, ce dracu' ar trebui să cred? Ce spui acum? Sau ce-ai spus atunci?

- Sunt un mincinos înăscut, ridică Noah din umeri.

- Nenorocit mic, zise Rafe cu glas scăzut. Spune îne!

- Uite ce e, am devenit bănuitor după toată agitația din jurul unei sticle de vin, așa că am căutat informații despre Massimo. Mi-am dat seama de unele lucruri, m-am implicat prea tare între timp și, când am spus că mă aflu la mijloc, m-am referit la faptul că sunt în toiul cercetării cazului. Nu mi-am dat seama că toată lumea avea să-mi ia vorbele atât de literal.

Noah cercetă reacția fraților săi. Aceștia nu îl credeau.

Spiritele se încingeau. Temperatura emoțională de pe verandă crescuse. Dacă nu ar fi fost Nonna acolo, Eli și Rafe s-ar fi întors la copilărie, s-ar fi așezat pe Noah și l-ar fi lovit cu pumnii până când acesta ar fi scos informația - sau și-ar fi pierdut cunoștința.

Și-ar fi pierdut cunoștința înainte să le spună adevărul.

Slavă Domnului, vuietul găjăit al unui motor puternic răsună în depărtare. Capetele se răsuciră.

- S-au întors fetele! spuse Nonna și zâmbi.

Își iubea noile nepoate prin alianță. Îi plăcea la nebunie faptul că Eli și Rafe se căsătoriseră, în sfârșit.

Noah sperase că aceste două căsătorii aveau să o mulțumească, dar era evident că ea încă mai nutrea speranțe în ceea ce îl privea. Și, dacă lucrurile ar fi decurs normal, el ar fi fost căsătorit și ar fi avut o droaie de copii.

Fără regrete. Își construisese o viață bună.

Eli se ridică și merse șchiopătând să i se alăture lui Rafe lângă balustradă. Ambii bărbați priviră aleea lungă

și șerpuită care ducea la casa familiei Di Luca cu o intensitate ce arăta mult prea limpede cât de neliniștiți erau. Știa că trebuia să le permită femeilor să meargă în oraș. Nu le puteau închide pe Brooke și pe Chloë pentru siguranța lor. Dar, cu violența care avusese loc la Bella Terra, se temeau în fiecare clipă în care Brooke și Chloë nu se aflau sub privirile lor.

Nonna li se alătură lângă balustradă și privi Porsche-ul Panamera 4S de culoare coniac metalic cu o dorință palpabilă.

- Trebuie să vorbesc cu Chloë să mă lase să conduc fetița aia rea, zise ea.

Noah zâmbi larg.

Eli avu expresia suferindă a unui bărbat a cărui soție își cumpăraseră singură drept cadou o mașină sport extrem de costisitoare, pentru faptul că își încheiase cea de-a doua carte.

- Nu-mi vine să cred că încă nu ai condus-o, Nonna, zise Noah. Nu ești tu cea care a împins-o s-o cumpere?

- Nu am împins-o să facă asta, replică Nonna pe un ton înțepat. Când mi-a văzut Mustangul a spus că am inspirat-o.

Oftând, Eli o cuprinse cu brațul pe Nonna.

- Mulțumesc, Nonna. Îți sunt dator pentru o mulțime de fire de păr alb.

- Este o revanșă, zise acru Nonna.

Făcând cu mâna către verandă, Brooke își întinse trupul înalt aflat pe scaunul pasagerului. Avea pielea deschisă la culoare a tatălui său scandinav și părul negru lucios al mamei sale irlandeze/amerindiene și îi trimise lui Rafe un sărut din vârful degetelor în timp ce ocoli mașina.

- Totul este în regulă, iubitule, strigă ea.

Aplecându-se către scaunul șoferului, o ajută pe Chloë să iasă.

Chloë era exact opusul lui Brooke. Era mai degrabă scundă, prea slabă, avea părul platinat cu șuvițe roșii ca rodia peste una dintre tâmple... și nu își încheiase

nevătămată rolul din recenta luptă pentru sticla de vin a familiei Di Luca. Fractura din osul pieptului avusese nevoie de reparații suplimentare și chirurgul ei îi recomandase un ușor ghips toracal scurt până când avea să fie confirmată vindecarea. Umărul ei dislocat și salba de vânătași care nu dispăruseră din jurul gâtului o făceau să pară chiar și mai fragilă.

La vederea mișcărilor ei lente și dureroase, Eli strânse balustrada cu atât de multă putere, încât încheieturile degetelor i se albiră. Dar păru calm și plin de încredere când strigă:

- Salut, Chloë. Cum a fost drumul cu mașina?

Chloë ridică privirea către el și zâmbi larg.

- A fost un drum grozav. *Grozavă* mașină! Ai vrea să vii până aici să dai o mână de ajutor cu ce am cumpărat?

Eli se puse în mișcare atât de iute încât ghipsul de la picior și braț ar fi putut fi imagine. Rafe îl urmă, având o înfățișare sumbră, dar încercând să zâmbească în același timp.

Frații lui doreau ca soțiile lor să se simtă în siguranță și, în același timp, se temeau atât de mult pentru ele. Noah clătină din cap. Nu putea să îndure să îi privească pe frații lui mai mari, Eli și Rafe, deposezați de încredere din cauza iubirii pentru o femeie.

Dar Noah nu iubise niciodată o femeie atât de mult cum își iubeau frații săi soțiile. Îi plăceau femeile, desigur. Îi plăcea totul la ele: mirosul lor, zâmbetele lor, curbele trupurilor lor și felul în care gemeau când se mișcau sub el în pat. Sau deasupra lui. Prima oară, ultima oară... totul era plăcut.

Dar odată ce își dăduse seama că moartea avea să îl urmărească la fiecare cotitură, își dăduse seama și că nu putea niciodată să se așeze la casa lui, să se căsătorească și să aibă copii. Nu avea niciodată să poată îmbătrâni alături de acea femeie specială pe care își imaginase că urma să o găsească cândva. Pentru că un bărbat care iubea o femeie, știind că, odată cu moartea lui prematură, urma să o părăsească cu cruzime, știind că rușinea lui

avea să o bântuie pe ea și pe copiii lor pentru totdeauna... merita să ardă în iad.

Așa că relațiile lui erau amuzante, vesele, de scurtă durată și comune. Se îndrăgostea un pic de fiecare femeie. Credea că toate se îndrăgosteau un pic de el. Dar iubitele lui știau cum stăteau lucrurile și nu erau niciodată surprinse atunci când el zâmbea și își lua rămas-bun de la ele. Își încălcase propria regulă o singură dată.

Acum, când își privea frații, îi invidie cu înverșunare. Ei aveau ceea ce el nu putea să aibă niciodată.

Eli, întotdeauna solemn, întotdeauna matur, râdea și încerca să o cuprindă pe Chloë în brațele lui transpirate și murdare, în vreme ce ea se ferea, țipând:

- Nu! Nu! Ești dezgustător!

Dar nu fugi foarte repede și, când el o prinse, ea nu păru deloc dezgustată.

Rafe se prosti încordându-și mușchii, în vreme ce Brooke gânguri și își trecu degetele peste mușchii de pe pieptul lui.

Nonna râdea cu gura până la urechi.

Și o imagine se născu, neinvitată, în mintea lui Noah. Penelope Alonso, cu părul ei negru lung și greu atârând într-o coadă împletită pe spate și ochii ei exotici câprui privind pe furiș de sub un mănunchi de gene lungi, dese și negre, în vreme ce buzele ei pline zâmbeau în timp ce ea îl privea cum se prostea... de dragul ei...

Își spuse în sinea lui că nu era surprinzător că își încălcase regula pentru Penelope. Avea atunci aproape 20 de ani și încă își jelea viitorul frânt și inevitabila pierdere a propriei lui vieți.

Și mai important, ea fusese tot ceea ce el își dorise vreodată: încăpățânată, mândră, veselă, ambițioasă, harnică, isteată și obraznică. Bănuia că ea nu era frumoasă conform normelor: un pic cam scundă, cu forme foarte pline, un sfert albă, un sfert hispanică și pe jumătate altceva - ea nu știa cine era tatăl ei. Nu că i-ar fi păsat. Ca de altfel nici lui Noah. Pentru că el o văzuse și o iubise, iar ea îl iubise la rândul ei.

La sfârșitul acelei veri, el își dăduse seama ce nemernic fusese să înceapă o relație cu ea și o alungase.

Noah alungă fără întârziere imaginea din mintea lui. Nu avea nici un rost să și-o amintească. Cu trei ani în urmă, într-un moment de slăbiciune, o căutase pe internet și dăduse peste fotografiile de la nunta ei.

Se bucurase că ea își văzuse de viață. Pentru că nici o femeie nu merita un bărbat care avea secrete, un bărbat care era condamnat să moară pentru fărădelegile lui.

Slavă Domnului că Penelope Alonso era singura femeie care îl ispitise vreodată și slavă Domnului că ea ajunsese pentru totdeauna departe de atingerea lui...

capitolul 5

Penelope ajunsese la domeniul lui Joseph Bianchin la ora nouă fix joi dimineața – destul de târziu încât să nu fie nepoliticoasă, dar destul de devreme pentru a-l prinde pe Bianchin înainte ca acesta să facă diverse drumuri sau să plece la muncă ori la golf, ori ce mai făceau pe timpul lor bărbații extrem de bogați, în vârstă de 81 de ani.

Dar, indiferent de câte ori sună la soneria electronică aflată dincolo de porțile închise, nimeni nu răspunse.

Lei de piatră o priveau încruntați din vârful unor stâlpi de calcar, cu ghearele ridicate și amenințătoare, în vreme ce ea stătea ca o cerșetoare, cu mâinile strângând gratiile reci de metal care blocau aleea lată. Privi ținută spre casa lui Joseph Bianchin, aflată dincolo de suprafața întinsă de iarbă, privi atât de fix încât o durură ochii.

Casă? Nu, nu era o casă. Era un conac, construit în stilul unei vile italiene. Pereții ei cu tencuială galben-deschis se ridicau cu etaj sub un acoperiș plat. De-a lungul părții de sus traversa o balustradă, ca un rând de dinți de piatră și, în colțul stâng din față, se ridica un turn de veghe îngust, supraveghind ținutul cu o autoritate rece.

Penelope era decorator de interioare; cursurile de arhitectură fuseseră obligatorii pentru absolvire, dar ei îi plăcuse atât de mult meșteșugul, încât luase cursuri suplimentare. Așa că se pricepea foarte bine. Știa că în fața ei se afla o clădire perfect proiectată și proporționată, un exemplu de bun-gust. Dar perfecțiunea ei respingea mai degrabă decât să atragă... sau poate era doar faptul că ea stătea acolo de zece minute, apăsând în zadar sone-ria electronică și neprimind nici un răspuns, așa că ura locul acela.

Se gândi că nu ar fi trebuit să se aștepte ca Joseph Bianchin să îi deschidă ușa cu atâta ușurință. Îl investigase în amănunt, citind orice biografie pe care o găsisese pe internet și urmărind fiecare zvon.

Verdictul era unanim: bărbatul era asemenea casei care se ridica în fața ei: arogant, rece, neprietenos și nepăsător. Avera îi fusese înmănată de către familie, iar el o mărise fără milă prin mijloace atât cinstite, cât și necinstite.

Umbra deasă dată de stejarii răsfirați ici și acolo pe pajiște creștea impresia de mohorâre care împresura locul și, deși la distanță putea să zărească un singuratic bătrân grădinar asiatic înalt și subțire care tăia florile ofilite ale rododendronilor, trebui să admită că acea casă avea un aer de abandon.

Joseph Bianchin nu era acasă. După cum arătau lucrurile, era plecat de ceva vreme.

Dar în viața ei fusese respinsă de atât de multe ori... și să ajungă atât de departe, să stea la poarta asta și să fie nevoită să plece fără să spună ceea ce venise să spună...

Un gând îngrozitor nu îi dădu pace.

O, Doamne! Dacă era mort? Ea își făcuse bagajul, urcase în mașină și condusese din Oregon fără să își îngăduie să se gândească prea mult la ce avea de gând să facă. Pentru că se temea că ar fi dat înapoi dacă s-ar fi gândit cu adevărat la asta.

Dar cunoștea faptele. Joseph Bianchin avea 81 de ani. Ar fi putut muri cu o zi în urmă sau înainte, sau

în vreme ce ea vizita mormântul mamei sale și încerca să își exprime frustrarea și nefericirea într-o manieră atât respectuoasă, cât și fermă. Pentru că ea știa că, undeva, mama ei asculta.

Scoțându-și telefonul, Penelope verifică necrologurile de prin partea locului. Nu. Nu era nici un anunț despre moartea lui Joseph Bianchin. Poate că el nu se afla aici. Dar era în viață pe undeva.

Răsufală ușurată, apoi își frecă ochii umezi. Nu trebuia să fie surprinsă că mintea ei sărise într-o direcție fatală. Pentru un timp mult prea îndelungat fusese înconjurată de moarte sub toate formele ei.

Era greu să fii singur.

Îndreptându-și umerii, făcu un plan nou. Problema era că, în urmă cu toți acei ani, când părăsise Bella Terra, nu înțelesese cu adevărat din capul locului cum de ajunsese să fie acolo. Acum știa.

Acum se întreba dacă putea să își ierte vreodată mama. Pentru orice. Pentru tot. Bella Terra nu era uriaș. În jur de 40 000 de oameni – și, în anotimpul facerii vinului, veneau o mulțime de turiști –, așa că Penelope putea să găsească pe cineva care să îi spună unde se ascundea Joseph Bianchin.

În timp ce întoarse spatele, aruncă o ultimă privire melancolică către casă – și văzu o sclipire la fereastra de la etaj.

Se întoarse din nou și privi îndelung. Oare o privea cineva?

Dar nimic nu mișcă, nici măcar frunzele din stejari. Poate că fusese reflexia aripilor albe a vreunei păsări. Poate că își imaginase. Poate că Joseph Bianchin stătea bosumflat în casa lui și refuza să discute cu ea. Dar asta nu avea absolut nici un sens. El nu avea nici cea mai mică idee cine era ea – de ce nu ar fi răspuns la interfon măcar, fie și numai pentru a-i spune să plece?

Hotărâtă, se întoarse, merse până la mașină și se îndreptă spre Bella Terra.

capitolul 6

- Cine era fata aceea de la poartă?

Joseph Bianchin ședea în fotoliul lui de piele din dormitorul matrimonial și, cu ranchiună, ridică încruntat privirea către cea care îl răpise, către acea blestemată gigantă blondă nemiloasă - temnicerul lui.

Nu îndrăznea să îi spună în față giganta. O numea astfel doar în gândul lui pentru că, îi plăcea sau nu, se temea de ea.

Își spunea Liesbeth Smit. Când stăteau amândoi în picioare, ea era destul de înaltă încât să îl privească în ochi și, deși el pierduse cinci centimetri din înălțime de când împlinise 75 de ani, avea totuși 1,80. Liesbeth își punea în valoare silueta athletică, părul blond lung și frumoșii ochi verzi ca făcând parte din aspectul său nordic cultivat cu grijă.

După confruntarea lui cu acel micuț parvenit Noah Di Luca, Joseph hotărâse că era cel mai bine să viziteze din nou obiectivele turistice europene care îi plăcuseră înainte. În Amsterdam o întâlnise pe Liesbeth, dar ea nu era nordică; ar fi jurat asta. Nu crezuse nici măcar pentru o clipă că părul ei era cu adevărat blond. La cât era de bătrână, probabil că era cenușiu. Sau alb. Dar, la naiba, nu credea nici că ochii ei erau verzi. Sau că numele ei era Liesbeth Smit. Nimic la ea nu era adevărat. Nimic.

Credea însă că era athletică. Când devenise bănuitor în ceea ce privea intențiile ei - crezuse că era o prostituată întâlnită din întâmplare, apoi își dăduse seama că ea îl urmărise - și refuzase să o însoțească la hotelul ei, ea îl doborâse ca și cum ar fi fost un bătrânel neputincios. Ceea ce nu era. Avea o sănătate excelentă.

- Cine este?

Liesbeth stătea deasupra lui, punându-i întrebări. Îi adresa întotdeauna întrebări, îl interoga ca și cum ar fi avut dreptul acesta.

El o ura. O detesta pentru faptul că îl domina.

- Nu știu.
- A sunat la poartă preț de zece minute.
- Nu o cunosc.
- Dorea cu disperare să te vadă.

Liesbeth era o femeie mai tânără decât el, dar nu tânără. Nu îi cunoștea vârsta exactă, dar bănuia că avea cel puțin 65 de ani. Cu toate astea, îl controla cu ajutorul unei blestemate mișcări sofisticate de karate care îl făcea să se îndoiaie de durere. Era foarte sigur că se folosea de punctele de presiune. Trebuia să le învețe și el cât se putea de iute.

- Probabil că dorea o slujbă de menajeră.

Nu dădea nici doi bani pe cine era fata de la poartă. Aceasta nu putea să îl scoată din încurcătura asta, așadar nu îi era de nici un ajutor.

- Era îmbrăcată teribil de frumos ca să caute o slujbă de menajeră.

Când Joseph o întâlnise pe Liesbeth, engleza ei îl făcuse să creadă că era din Londra. De îndată ce avionul particular pe care el îl închiriasse aterizase în State, accentul ei se schimbase și devenise pur american.

Nu știa cum făcea ea asta, dar era înspăimântător să o privească trecând dintr-un mediu într-altul și adaptându-se cu o ușurință atât de mare, încât toată lumea din apropiere o credea nativă.

- Pantaloni de pânză și o cămașă cu nasturi? O scrută pe Liesbeth cu privirea. Ai niște standarde foarte joase.

Neimpresionată de dezaprobarea lui față de blugii ei trei sferturi și tricoul mulat, Liesbeth întrebă:

- Este amanta ta actuală?

- Nu. Ți-am spus. N-am mai văzut-o niciodată până acum.

Deși era ceva vag familiar la ea... Privi în gol, încercând să își amintească. Cu cine semăna ea? Un partener de afaceri? Unul dintre blestemații de Di Luca? Sau vreo vedetă de cinema pe care o văzuse pe internet?

Liesbeth îl cercetă, cunoscând fiecare nuanță a expresiilor lui.

- O cunoști.

- Dă-mi voie să folosesc telefonul și voi suna ca să văd ce pot afla.

- Dacă aș face asta, iar tu ai suna pe cine nu trebuie, aș fi nevoită să te ucid pur și simplu.

Zâmbi amabilă și fără pic de milă. Iar el o crezu.

- Uite ce e! Necazul cu vârsta noastră este că nu sunt chiar atât de multe genuri diferite de fețe. Toată lumea arată precum cineva întâlnit deja.

Liesbeth dădu din cap ca și cum ar fi recunoscut că el avea dreptate.

- Nu înțeleg ce dorești de la mine. De ce eu? întrebă el, nu pentru întâia oară. Ți-am oferit bani. Și totuși, refuzi și continui să mă ții prizonier aici. Care a fost motivul pentru care m-ai răpit?

- Tu ești cel care a postat anunțul acela pe internet și m-a obligat să trec la slujba asta înainte să fiu pregătită. Ochii ei verzi luciră ca un râu glacial înghețat. Așa că ai putea să ne oferi cazare și masă în vreme ce noi ne ocupăm de problemă, iar faptul că te ținem aici... ei bine, este mai ușor așa, ca să ne asigurăm că nu vei pune mâna pe micul nostru premiu.

„Nu este micul vostru premiu.“ Dar, după ea, era.

El pur și simplu nu dădea doi bani pe ce credea ea. Liesbeth ridică privirea cu o secundă înainte ca unul dintre complicii ei tineri să intre.

- Ce dorești, Hendrik?

Cu monotonul lui accent nemțesc, Hendrik spuse:

- Țsta e un dormitor foarte drăguț. Cred că ar trebui să-l iau eu.

Joseph mârâi ca un lup singuratic care fusese provocat.

- Și ce să faci cu el? Să scuipi pe podea?

Din câte își dădea seama Joseph, Hendrik era executantul lui Liesbeth: mare, urât și rău. Părea să nu aibă nici un pic de sofisticare și nici un fel de maniere, iar felul pofticios în care privea posesiunile lui Joseph îl făcea pe Joseph să își dorească să îl plesnească. Cu putere.

- Aș dormi aici, desigur.

Hendrik merse alene până la patul antic în stil baroc de secol al XVII-lea al lui Joseph și mângâie lemnul cu degete lacome.

- Probabil că-ți imaginezi că ești un rege, tolănindu-te într-o mobilă atât de valoroasă.

- Eu nu mă tolănesc, zise cu răceală Joseph.

Stilistul lui crease încăperea ca un omagiu respectuos adus importanței lui Joseph în lume, cu un șemineu, o zonă de odihnă și patul acela, ridicat pe un podium și înconjurat de un baldachin din catifea. Să se afle aici, izolat și desconsiderat, rupt de lume și cu intimitatea furată de bandiți care doreau un loc unde să stea și sticla de vin la care el râvnea pe bună dreptate, era aproape mai mult decât putea să îndure.

- Destul, Hendrik, spuse Liesbeth. Ce vrei?

- Să aflu ce pizza vrei.

Hendrik rânji ca un debil mintal și își frecă stomacul imitând în mod grosolan foamea. Joseph se răsti iritat:

- Nu vreau din nou pizza. Dumnezeuule, cât de des puteți să mâncați mizeria aia?

Rânjetul lui Hendrik se lăți.

- Și, mă rog, de ce nu, bătrâne? Și, de fapt, tu de ce n-ai putea? Ești italian. Nu tuturor italienilor le place pizza?

Furia rece cauzată de neputință ardea în măruntaiele lui Joseph.

- Nu este de mirare că *tu* lucrezi pentru *ea*. Arată cu un deget tremurător către Liesbeth. Ești atât de *idiot*!

Mare, greoi, rău și atât de rapid, încât Joseph nu îl văzu mișcându-se, Hendrik se repezi. Liesbeth îl lovi cu putere cu cotul în piept și mișcarea făcu să se audă un sunet ca despicarea unui pepene copt.

- Nu, Hendrik. Avem nevoie de el.

Îl blocă cu brațul și îl lovi cu putere de perete. Una dintre cele mai de seamă piese de artă ale lui Joseph, un tablou original art nouveau al lui Klimt, zăngăni și se întoarse într-o parte în cârlig. Joseph icni îngrozit și se răsti:

- Fii atent, idiot imprudent ce ești!

Liesbeth rămase nemișcată.

Joseph fusese un copil singur la părinți, unul dintre privilegiații familiei Bianchi din Bella Valley și spunea orice dorea oricând dorea și nu își făcea niciodată griji pe cine rănea.

Dar acum, când Hendrik se depărtă de perete și rămase în picioare fixându-l cu privirea, cu bărbia avântată înainte și pumnii strânși, arătând ca un taur gata să atace și să îl ia în coarne, lui Joseph îi dădu prin minte că el era idiotul. Poate că de data asta ar fi trebuit să își fi ținut gura.

Liesbeth făcu un pas înapoi.

- Este bătrân, zise. Nu-l răni prea tare!

Ochii lui Hendrik se îngustară. Își îndreptă spinarea. Rânji în fața lui Joseph.

Pentru întâia oară, Joseph văzu acolo o inteligență șireată.

Răsucindu-se alene, Hendrik se întoarse cu fața către perete. Își înclină capul în același unghi cu cel al tabloului. Un gând de gheață neîncrezător se strecură în mintea lui Joseph. Se chinui să își așeze mâinile noderose pe brațele fotoliului, să încerce să se ridice și să îl oprească pe Hendrik înainte ca aceasta să îndrăznească să...

Pumnul mare al lui Hendrik se ridică.

- Nu!

Palma stângă a lui Joseph, transpirată de neliniște, alunecă pe piele.

- Nu!

Hendrik își vârî degetele prin pânză, despicând opera de artă de sus până jos, distrugându-i valoarea și furând-o de la Joseph cu o singură lovitură. Apoi o smulse de pe perete și o trânti la podea.

În vreme ce Joseph ședea cu respirația tăiată și ținându-se de piept, Hendrik se întoarse cu fața către el. Din încheieturile degetelor i se scurgea sânge, dar el avea încă acel rânjet ofensator și pe un ton amabil rosti:

- Voi comanda bacon canadian cu ananas și aluat pufoș. Sper să-ți placă, moșule. E preferata mea.

Ieși țațoș din încăpere, mergând apăsător cu picioarele sale mari în cizmele negre de piele. Liesbeth îl privea plecând, neliniștea și dragostea fiind clare pe chipul ei.

Ceva la ei doi stăruia în mintea lui Joseph, un gând care se lupta să evadeze. Izbucni din creierul lui în trei vorbe:

- Este fiul tău!

Ea izbucni în râs și răsă îndelung în hohote și cu ciudă, până când Joseph se făcu mic de stinghereală.

- Nu, e nepotul meu.

Făcu semn cu mâna către interiorul casei, unde trei bărbați și două femei stăteau tolăniți cu picioarele pe mobila lui Joseph, mâncând și scăpând firimituri oriunde aveau chef, bând și punându-și cutiile pe mesele lui de lemn lustruite, scărpinându-se și râzând... de el.

- Sunt toți veri, nepoți sau nepoate.

- Banda ta este alcătuită din membri de familie?

- Desigur. În cine altcineva aș fi putut avea încredere?

- Sunt huligani!

- Nu fi caraghios! Flutură din mână alungând insulta lui Joseph. Nu suntem huligani. Contractăm o misiune și o ducem la îndeplinire. Fiecare dintre noi are o specialitate. Fiecare dintre noi e foarte bine pregătit.

Informații. Informațiile îi puteau fi de ajutor.

- Cine v-a angajat pentru asta?

Zâmbetul ei se stinse.

- E ceva personal.

- Personal? Ce vrei să spui? De ce vă interesează o sticlă de vin?

- Știi foarte bine motivul. Nu te prefăce că nu. Zâmbetul ei reveni. Mă interesează din același motiv ca și pe tine.

El nu dorea să discute despre ceea ce știa sau despre motivul pentru care era interesat. Nu erau parteneri. Pe tot ce era mai sfânt, sticla era *a lui!*

- Așadar, aveți o bandă, și fiecare dintre voi are o specializare. Tu în ce anume ești instruită?

- Eu sunt șeful. Eu iau deciziile. Eu fac planurile.

- Niște planuri groaznice.

- O, cred că acesta funcționează foarte bine. Brigetta este specialistul nostru în armament - își cunoaște armele. Grieta e programatorul nostru - poate trece de orice sistem de securitate în mai puțin de cinci minute. Klaas se ocupă de deghizări. Liesbeth râse. Se transformă pe el însuși și pe noi și nici măcar programul de recunoaștere facială nu ne poate da de urmă. Rutger cunoaște valoarea oricărei piese de artă și a oricărei pietre prețioase și poate recunoaște un fals de la o sută de metri.

Liesbeth dădu informațiile cu atât de multă siguranță, încât Joseph știu că ea nu îl considera deloc o amenințare. Iar asta îl înfurie și mai mult. Dar era descendent al familiei Borgia, iar cruzimea vicleană pe care o moștenise avea să îl ajute să o doboare pe această neobrăzată.

- Cine este Incredibilul Hulk? o întrebă.

- Hendrik? Hendrik a luat locul tatălui său ca mâna mea dreaptă.

- El se ocupă de partea care necesită mușchi.

- Este un mod plăcut de a spune lucrurilor pe nume. Făcu un semn către tabloul distrus al lui Joseph. Și tatăl lui avea un temperament groaznic și sunt mândră de Hendrik pentru cumpătarea lui.

- Cumpătarea lui? Furia bolborosi ca acidul în adâncul stomacului lui Joseph. A distrus un tablou neprețuit!

- Nu neprețuit. Totul are un preț. Tabloul acela este unul mic, timpuriu, inferior, de-al lui Klimt, un desen simplu în cerneală, fără ornamente aurii și, doar dacă nu se pune la cale un război al licitațiilor, nu ar urca mai sus de 100 000 de dolari, 125 000 cel mult.

La acea evaluare calmă și precisă a piesei lui de artă, Joseph căscă gura și apoi o închise cu un șoc tăcut.

Cu 50 de ani în urmă, îl cumpărase de la o englezoaică. Plătise doar 5 000 de lire sterline și râsese de ignoranța ei. De atunci pusese să fie evaluat în fiecare an, jubilând când acesta câștiga în valoare. Știa cât valora, pe ce sumă îl asigurase – dar cum de știa această brută de femeie? Știa că era autentic? Știa la o singură privire? Cum era posibil ca această luptătoare amazoană să aibă ochiul pentru a evalua cu succes artă de la începutul secolului XX?

Poate că ea spunea adevărul. Poate că era creierul operațiunii pentru că... pentru că o merita.

– Știi, se aplecă deasupra lui și își puse mâinile pe brațele fotoliului, ești bătrân, iar oasele tale sunt fragile. Dacă ai de gând să înfurii unul dintre oamenii mei, ar fi înțelept să alegi unul dintre ceilalți. Hendrik este un înapoiat – mai rus decât ceilalți – și cere respectul care se cuvine unui bărbat cu originea lui nobilă.

Joseph prinse firul acelei informații.

– Sunteți ruși?

– Aristocrați care au oprimat țăranii timp de secole, până când aceștia s-au revoltat și ne-au ucis. Nu pe toți – unii dintre noi am evadat și de atunci ne-am câștigat existența cu ajutorul inteligenței noastre.

– Asta s-a întâmplat acum o sută de ani, zise el cu malițiozitate. Așa că nu-mi spune că nu sunteți decât o versiune spălăcită a unui sistem aristocratic eșuat.

– Atât de adevărat. Îi mângâie mâna. Și totuși, te conduc cu mâna unui tiran. Își îndreptă spinarea. Hendrik spune că nu avem nevoie de tine. Că putem să te omorâm, să stăm aici și să-ți folosim cardul de credit și să nu-ți mai suportăm fața acră în timp ce căutăm sticla aia de vin. Inima mea este blândă și dulce; îi spun că nu e nevoie să comitem o crimă degeaba. Dar mă convingi că s-ar putea ca Hendrik să aibă dreptate. Amintește-ți de asta data viitoare când vrem să comandăm pizza.

capitolul 7

Penelope conduse către oraș ca o femeie care nu se temea de nimic.

Și nu se temea. Nu chiar. Ar fi fost neplăcut să dea peste Noah, dar înfruntase provocări mult mai înfricoșătoare. Serios, care erau șansele să îl vadă? Ei bine, posibil mari, din moment ce el se ocupa de complexul familiei Di Luca care dădea către strada principală din Bella Terra din piața principală, iar ea avea de gând să privească pimpriejur la schimbările care fuseseră făcute în ultimii nouă ani. Desigur, nu avea să depene amintiri. Pentru că, da, petrecuse cea mai memorabilă vară a vieții ei la Bella Terra, dar nu se afla aici ca să își amintească.

Se afla aici pentru o cu totul altă treabă.

Penelope urmasa o rută ocolitoare de la motelul Sweet Dreams (din nord-vestul orașului) către proprietatea lui Joseph Bianchin (aflată în sud-est), în jurul periferiei care se întindea cuprinzând vile și proprietăți unde oamenii care venerau vinul californian și viața la țară își construiseră case. Acum conducea către strada principală din Bella Terra și către centrul înghesuit și plin de viață al orașului.

Opri la culoarea roșie a semaforului, în spatele a două mașini aflate la trecerea de pietoni și privi prin îmbulzeala de turiști și de localnici. Dorea să vadă centrul orașului, un parc cu iarbă și un chioșc, unde băncile se odihneau sub umbra copacilor înalți.

Centrul orașului nu se schimbase nici un pic. Era în continuare pitoresc, o piață de început de secol XX păstrată cu grijă, încă inima vie a orașului Bella Terra. Restaurante și galerii de artă stăteau aliniate de-a lungul străzilor din jur, și acelea își schimbaseră numele și posibil proprietarii, dar clădirile nu se schimbaseră, și nici Librăria Penny, unde Noah și Penelope petrecuseră multe după-amiezi plăcute răsfoind cărțile de pe rafturi.

De ziua ei, în acel august îndepărtat, Noah îi cumpărase o carte ilustrată despre istoria Bella Valley.

O păstrase. Se afla împachetată într-o cutie dintr-un depozit, alături de cea mai mare parte a mobilierului și a nimicurilor ei, în Cincinnati. Când se întorsese în Portland, fusese nevoită să treacă totul în revistă și...

Dar nu se putea gândi la asta acum. Erau prea multe de văzut aici, prea multe amintiri de înfruntat.

Exteriorul de stuc al complexului Bella Terra se înălța pe Main Street. Fusese văruiat în auriu-deschis și oaspeții ieșeau să se plimbe pe bulevard ținând în mâini sticle cu apă de la gheață și având zâmbete pline de bună dispoziție.

Da, complexul avea acest efect asupra oamenilor. Știa foarte bine; cu nouă ani în urmă fusese stagiara decoratorului de interioare angajat să împrăpăteze interiorul clădirii principale, iar familia Di Luca își exprimase foarte clar dorințele. Prima lor indicație fusese să facă holul, zona de mic dejun și salonul cât se putea de relaxante. Deși Penelope lucrase la proiectul acela doar două luni și jumătate și plecase înainte de a fi luat sfârșit, era evident faptul că proiectul fusese unul de succes.

Sau poate că între timp făcuseră o renovare. I-ar fi plăcut la nebunie să intre, să vadă dacă putea să descopere influența lui Noah asupra hotelului, să stea și să bea un pahar de vin în salonul Luna Grande.

Nu că ar mai fi făcut vreodată asta până atunci; în zilele acelea nu avea nici măcar vârsta legală pentru a bea.

Ar fi fost plăcut să vadă dacă Tom Chan se afla încă în spatele barului. Acesta avusese influență asupra designului salonului și era un prieten de mare nădejde al familiei Di Luca, așa încât se gândi că el ar trebui să fie încă acolo.

Își dori să poată zăbovi și să observe fiecare mic detaliu al complexului, dar lumina semaforului se făcu verde, și Penelope refuză cu hotărâre să meargă în jurul străzii ca să mai arunce o privire. Trebuia să își amintească de misiunea ei. Se afla aici ca să folosească unul

dintre cupoanele pentru mic dejun ale lui Marino. Să vadă dacă putea să afle ceva despre Bianchin: unde se afla acesta, ce făcea, când avea să se întoarcă.

Dar mai întâi trebuia să mănânce, pentru că, indiferent care ar fi fost criza, organismul ei cerea hrană. Părea un lucru atât de superficial să înfrunți tragedii, boli și moarte și totuși să trebuiască să mănânci, dar iată: stomacul ei chiorăi cerând, iar ea învățase să asculte.

Cafeneaua Rhodes se afla la trei străzi distanță de piață: îngustă, fără pretenții și în afara fluxului turistic, dar, chiar și la ora 9.30 dimineața, era aglomerată. Ocupă un scaun la tejghea, între un individ care nu mai avea nevoie să mănânce niciodată și totuși îndesa ouă jumări și cârnați ca și cum ar fi fost ultima lui masă și o tânără cu păr negru până la bărbie care privea fix cu atâta repulsie la chifla ei prăjită, încât Penelope verifică ca să se asigure că aceasta nu se târa pe farfuria fetei. Chifla i se păru în regulă.

Aruncă din nou o privire către tânără, îi observă tenul palid și bolnăvicios sub ceea ce în mod normal ar fi fost o culoare sănătoasă și speră că orice ar fi avut aceasta nu era contagios. O gastroenterită în timp ce stătea la motelul Sweet Dreams ar fi fost un chin pe care Penelope nu dorea să îl înfrunte.

Culegând meniul dintre suportul de șervețele și solniță, îl studie, se hotără și comandă o omletă Denver, bacon crocant și pâine de secară prăjită. Încercă din răsuputeri să nu privească împrejur, dar femeia de alături îi aminti lui Penelope de mama ei în perioada cea mai rea a chimioterapiei și nu putu să îndure. Cu intenția de a-i distra atenția de la nefericirea ei, Penelope întrebă:

-N-am mai fost niciodată aici. Mâncarea e chiar atât de rea?

Femeia întoarse capul încet, ca și cum s-ar fi temut că o mișcare rapidă ar fi declanșat un dezastru și o privi lung.

-Nu, este destul de bună. Doar că nu mă simt prea bine în dimineața asta... Ceva străluci în ochii ei albaștri.

Se lăsă pe spate, scrutând-o pe Penelope, și întrebă: Nu ești Penelope Alonso?

Bingo! Cum ieșise prima oară în oraș, cum o recunoscuse cineva.

Penelope își umezi buzele și o cercetă pe femeie la rândul ei.

Era frumoasă, bine făcută și un pic mai puțin palidă decât fusese cu un moment în urmă. Blugii și tricoul ei negru păreau scumpe și, destul de contrastant, purta o vestă subțire de camuflaj încheiată la fermoar până la jumătate. Penelope nu avea nici cea mai mică idee cine era.

- Sunt Penelope Alonso - sau, mai degrabă, am fost. Acum sunt Penelope Alonso Caldwell.

- Ești căsătorită!

Femeia radia.

- Văduvă.

Femeii îi căzu fața.

- O, nu! Îmi pare foarte rău.

- Mulțumesc. A trecut mai mult de un an. Primul șoc a trecut. Penelope recită obișnuitele fraze liniștitoare, apoi schimbă subiectul. Îmi pare rău, dar nu știu de unde să te iau.

- Brooke... Brooke Petersson. Au trecut ani buni și de fapt abia dacă ne cunoaștem.

Ochii lui Brooke o priveră cu atenție.

- Ai fost aici în vara aceea, după primul tău an, stagiară la complexul Bella Terra în... Așteaptă. Sunt pe-aproape... amenajări interioare.

- Așa este.

Penelope fu cu adevărat impresionată.

- Ai o memorie grozavă.

- Ar trebui să am. Sunt administrator al complexului Bella Terra, și se așteaptă din partea noastră să ne amintim tot despre toată lumea. Deși de fapt... m-am căsătorit recent și am demisionat.

Penelope ridică din sprâncene. Abia dacă o cunoscuse pe Brooke mai înainte, dar cumva această femeie

nu părea genul care să părăsească un loc de muncă pe care îl iubea pentru un bărbat.

Brooke se lansă într-o explicație.

- Mi-am dat demisia înainte să mă căsătoresc cu el. Aveam de gând să lucrez în Suedia. El m-a convins să rămân. Surâse. Oricum, îmi amintesc de tine pentru că amândouă eram victimele din caravana dragostei Di Luca și am simțit așa o înrudire cu tine!

Amintirea o cutremură pe Penelope.

- Așa este! Acum îmi amintesc. Umbla vorba că tu și unul dintre băieții familiei Di Luca ați avut o legătură în liceu și apoi v-ați despărțit când amândoi ați plecat la facultate. Ceva legat de faptul că el dorea să intre în armată, iar ție nu ți-a plăcut asta?

- Și tu ai o memorie destul de bună. Brooke își luă chifla și mușcă puțin din margine. Ce faci în Bella Terra? Nu m-aș fi gândit vreodată că te vei întoarce.

Iat-o! Șansa lui Penelope de a afla informații, și asta de la fostul administrator al complexului Bella Terra.

- Am treabă cu Joseph Bianchin. Îl cunoști? Știi dacă se află în oraș?

Ochii lui Brooke își pierdură expresia și deveniră reci.

- Nu, nu este. Nu știu când se întoarce - dacă se mai întoarce vreodată.

Furculița lui Penelope se opri la jumătatea drumului către gură. O privi cu ochii mari pe Brooke. Probabil că groaza i se citi pe chip, căci Brooke spuse:

- Ce este? Pentru ce voiai să-l vezi? Un gând păru să o cutremure. Nu te-a lăsat însărcinată, nu-i așa?

Șocul o făcu pe Penelope să se clatine pe scaun.

- Nu. Bleah! Nu! Este trecut de 80 de ani!

- E un moș dezgustător, zise Brooke, și nu l-aș crede incapabil să promită lumea unei tinere ca apoi să o trădeze. Dar te-am insultat când am insinuat că te-ai culca cu boșorogul ăla. Iartă-mă!

- E în regulă.

Ce revelație asupra felului în care era văzut Joseph Bianchin în comunitate!

- Sunt supărată pe el, spuse Brooke. Am avut multe probleme aici, în Bella Terra, iar el le-a pornit pe toate.

Penelope oftă.

- Știu că are o personalitate dificilă.

- Este și ăsta un fel de-a spune.

- Am făcut cercetări în legătură cu el. Este un nemernic. Dar trebuie să discut cu el și chiar n-am destule fonduri pentru a sta degeaba pe-aici ca să îl aștept până când...

- Se furișează înapoi în oraș? Serios, chiar nu cred că asta se va întâmpla prea curând. Brooke o studie pe Penelope și mușcă puțin din chiflă. Ai devenit decorator de interioare? Ai terminat cursurile și toate cele?

- Am avut o bursă completă la Universitatea din Cincinnati și am terminat programul lor de decorațiuni interioare de cinci ani. Cel mai bun program de studii din țară.

Poate că Penelope era un pic prea categorică, dar avea bagajul care să justifice un pic de laudă.

- Grozav! Eu și soțul meu tocmai ce ne-am cumpărat o casă. Prima noastră casă. Aici, în oraș. Este o casă veche, în stil victorian, construită în 1913. Are 360 de metri pătrați pe două etaje și este construită pe jumătate de stradă, cu adevărat o casă grozavă, dar are nevoie de reparații. Am mers acolo în fiecare zi de când am bătut palma, ca să fac schițe și chestii de genul ăsta...

Penelope ascultă cu un entuziasm crescând.

- ... dar mi-am dat seama că dacă răsfoiesc reviste de arhitectură și mă uit la postul de televiziune Casa și Grădina nu sunt calificată să redecorez această monstruozi-tate. Ai fi dornică să arunci o privire...?

Penelope se strădui din răspuțeri să nu ȝopăie în sus și în jos și să chiuie. Pentru că nu acesta era motivul pentru care se afla aici, dar... ce oportunitate! În schimb, se concentrează să prezinte o imagine liniștitoare și profesională.

- Am pe calculator CV-ul și referințele. Pot să ți le trimit. Am lucrat în Cincinnati pentru o firmă de decorațiuni - ne-am ocupat de decorarea birourilor. Se plătea foarte bine, iar eu și soțul meu încercam să ne facem o familie, așa că m-am ținut de asta, dar ceea ce mi-am dorit întotdeauna să fac a fost să lucrez cu case mai vechi...

- Așa a fost dat să fie!

Brooke puse mâna pe antebrațul lui Penelope.

Penelope observă contrastul dintre pielea palidă a lui Brooke pe cea cald bronzată a ei și se gândi cât de plăcut era să aibă pe cineva care să o atingă cu amabilitate. Tre-cuse atât de mult timp de când Keith murise, de când viața fusese trăită în soare, de când fusese în stare să se concentreze asupra lucrurilor obișnuite care alcătuiau viața pe care își imaginase că dorea să o trăiască... Era atât de obosită să tot fie melancolică! Mai mult decât orice pe lume, dorea să nu fie singură.

- Cred că ai dreptate.

Penelope știa că urma să facă lucrurile mai dificile, dar că după aceea ele aveau să fie mai bune și mai ușoare pentru Brooke, care spera ea că putea fi o prietenă și, de fapt, nu era nevoie să știe ceva adevărul.

- Știu că pare dramatic, dar, după ce Keith a murit, am continuat să lucrez la firma mea pentru o vreme, însă, când am descoperit că mama a ajuns la metastază, am renunțat la locul meu de muncă și m-am întors în Portland ca să stau cu mama până la sfârșit - nu mărturisea și o imensă și grea durere, dar cine ar fi condamnat-o? -, așa că n-am nici un loc de muncă și nici fonduri. M-aș bucura să-mi verifici recomandările - sunt impecabile, promit - și îmi poți arăta casa ta, și sper că putem ajunge la o înțelegere.

Brooke mângâia o adresă pe o jumătate de șervețel de hârtie, apoi folosi cealaltă jumătate ca să împacheteze ce mai rămăsese din chifla ei pe care o vâri în geantă.

- Ai terminat de mâncat?

- În mare parte. Penelope ronțai ultima ei înghițitură de șuncă. Cum se face de mănânci atât de puțin?

- Acesta a fost cel de-al doilea mic dejun al meu.

Brooke puse o bancnotă de cinci dolari pe tejghea și îi făcu cu mâna chelneriței, care îi răspunse făcându-i și ea cu mâna și continuă să toarne cafea.

Afară, îi dădu șervețelul lui Penelope.

- Urmează-mă și, dacă te pierzi, ai acolo adresa. Este clădirea victoriană albă cu două etaje, cu doi stejari uriași în față și un tufiș de mure neîngrijit într-o parte.

- În regulă. Ne întâlnim acolo.

Asta fu tot. Penelope o urmă pe Brooke, hotărâtă să nu o piardă.

„Oferta asta de slujbă este de bun augur. Mă aflu în locul potrivit la timpul potrivit. Fac ceea ce trebuie. În sfârșit.“

capitolul 8

După doar cinci străzi, Brooke coti într-un cartier plin de un amestec de case victoriene mărețe și mici bungalow-uri din anii '50. Opri în fața uneia dintre cele mai mari case.

Penelope parcă în spatele ei, opri motorul, ieși pe trotuar și studie proiectul cu o încântare crescândă.

Din vârful cupolei înalte și înguste până la locul în care fundația își înfigea temelia robustă de ciment în pământul cafeniu, casa era un amestec de stiluri clasice: cu acoperișuri neregulate înclinate abrupt, un turn rotund pe partea stângă din față, o verandă circulară cu stâlpi cu arabescuri, un fronton deasupra treptelor și uși duble masive cu panouri de sticlă șlefuită în părți și deasupra.

Această casă victoriană era un monument nobil al zilelor de mult apuse. Și totuși, rândul lat de șindrile de lemn care încercuia primul etaj arăta semne de putregai,

balustrada decorativă a verandei se lăsase, iar o fereastră de la etaj era acoperită cu placaj.

- Nu e o frumusețe? murmură Penelope cu venerație.

- Ba da!

Brooke se întoarce și o îmbrățișă.

- Știam că și tu vei vedea asta! Scheletul este acolo. Tot ce avem de făcut este să-i facem o operație estetică la exterior, poate niște Botox ca să oprim putreziciunea, niște fillere care să netezească ridurile...

Penelope izbucni în râs.

- Te-ai gândit mult la asta.

- Soacra mea e vedetă de cinema și în momentul de față exersează pentru primul ei rol într-un spectacol pe Broadway. Îmbătrânește cu grație... cu ajutorul dragului ei chirurg estetician. Brooke făcu un semn către verandă. Mama suferă de artrită reumatoidă și una dintre mătușile soțului meu se află într-un scaun cu roțile, așadar în partea laterală a verandei trebuie să construim o rampă.

- Asta este o idee înțeleaptă și, cu proiectul potrivit, se va potrivi de minune.

În timp ce urcau treptele, Penelope simți cum o mână degete după un carnetel pentru schițe.

- Vino înăuntru! Nu-ți face griji că vei cădea prin verandă. Nu este construcția originală. Cu vreo 50 de ani în urmă, cineva a înlocuit scândurile și sunt încă în formă destul de bună. Brooke flutură cu mâna către vopseaua cojită. Cel puțin din punct de vedere al structurii.

Scoțând din geantă un breloc fără chei, apăsă butonul. Introduse un cod pe tastatura aflată lângă ușă. Abia apoi răsuci clanța. Văzând sprânceana ridicată a lui Penelope, spuse:

- Soțul meu lucrează în domeniul securității. De îndată ce am încheiat actele pentru casă și înainte să mă las să pun piciorul înăuntru, a înlocuit toate încuietorile cu senzori electronici. Nu e ceva tradițional, dar este

de încredere și, după cum am spus, în ultima vreme am avut câteva probleme în Bella Terra.

- Trebuie să fie niște probleme impresionante.

- O, da.

Brooke păru dezgustată.

Penelope avea de gând să pună și alte întrebări, dar, când pășiră în holul de la intrare înalt de două etaje, perspectiva de a lucra la acest proiect îi tăie respirația.

Câteva piese de mobilier stricate rămăseseră împrăștiate prin încăperile vizibile, dar, în cea mai mare parte, locul era, după cum spusese Brooke, dezbrăcat până la oase.

Și totuși, ce oase splendide!

Podeaua solidă din lemn se întindea până în salonul din stânga și până în sala de bal din dreapta și apoi către scara arcuită lungă și lată și în umbrele de dincolo de ea. Pereții tencuiți se întâlneau cu lambriurile tavanului și, la fiecare colț, o fundă sculptată în lemn ținea un buchet de flori din ipsos. O oglindă, pătată de vreme, decora peretele de deasupra unei mese rupte de la intrare. Candelabrul de cristal atârna în fața supraluminii de deasupra ușii.

Brooke răsuci întrerupătorul; masivul candelabru se aprinse, dar jumătate dintre cele treizeci de becuri în formă de lumânare erau arse. Pânze de păianjeni și praf acopereau restul luminii, lăsând intrarea tot adumbrită. Totuși Penelope putu vedea ce anume pusese expresia aceea plină de speranță pe chipul lui Brooke.

- Casa este orientată către est, nu-i așa?

- Da.

- Și, când soarele apune, razele lui pătrund prin prisme și curcubeie dansează pe scări?

- Da! spuse Brooke, zâmbind fericită.

- După curățenie, va fi magnific.

Penelope își aruncă geanta din piele moale în colțul de la intrare, îngenunche și își trecu mâna peste podeaua zgâriată și ponosită, dar care strălucea totuși

în culoarea chihlimbarului cu o textură distinctă pe care avu impresia că o recunoaște.

- Asta este inimă de brad?

Trebuia să întrebe. Era un material atât de rar, îl văzuse folosit o singură dată mai înainte, într-o vilă istorică din Virginia. Brooke se sprijini de tocul ușii, încordată din cauza încântării.

- Ne-au spus că asta este, dar nu știu ce înseamnă.

- Înseamnă că este tăiat din inima brazilor din prima generație, care s-au înălțat înainte ca primii locuitori să sosească pe aceste țărmuri, copaci atât de bătrâni și de mari încât duramenul lor cu fibra dreaptă putea fi folosit pentru podele. Chiar dacă ar mai exista astfel de copaci acum, aceștia ar fi conservați și pe bună dreptate, nu tăiați pentru astfel de vanități cum ar fi pardoseala de brad.

În teorie, Penelope deplângea copacii care își dăduseră viața pentru o astfel de vanitate frivolă, dar asta se întâmplase cu mult timp înainte ca ea să se fi născut. Și să aibă ocazia de a lucra cu o asemenea frumusețe...

- Acum știu ce înseamnă. Înseamnă că am dat lovitură, zise Brooke.

- Exact, pentru că acest lemn este bine-cunoscut pentru rezistența sa și, după ce îl vei șlefui și refinisa, te va ține pe tine, pe copiii și pe nepoții tăi.

Penelope privi cum Brooke trecu o mână peste abdomen, dându-se de gol.

- Nu am văzut încă întreaga casă, dar dacă și restul este la fel... restaurarea o va readuce la măreție.

- Știu!

Trezită la viață de nerăbdare, Brooke se îndepărtă de ușă și o trânti, închizând-o. Ridicându-se, Penelope întrebă:

- De unde să începem?

După două drumuri la drogherie și o comandă de mâncare livrată, cele două femei ședeau pe treapta de jos de la intrare, culegând ingrediente de pe rămășițele unei

pizza mari cu brânză și sos pesto. Pe măsură ce ziua trecea, Brooke păru să își recapete pofta de mâncare.

Penelope își sprijini carnetul nou-nouț pe genunchi și își schiță ideile pentru remodelarea parterului.

– Avem bucătăria în spatele casei – va trebui golită. Există o cămară de dimensiuni rezonabile și o verandă mare pe care o putem încorpora în casă ca pe un colț de luat micul dejun. Avem sufrageria între bucătărie și salon. Acum, sunt aproape sigură că acesta este un perete de rezistență – arată către peretele care despărțea salonul de sufragerie – ceea ce înseamnă că susține structura etajului. Nu îl putem înlătura fără a consulta un inginer care să proiecteze o rezistență înlocuitoare.

– Dar se poate face asta? întrebă Brooke.

– Cu destui bani, se poate face orice.

– Soțul meu este bogat.

Penelope își dăduse deja seama de asta.

– Grozav.

– Da, este una dintre trăsăturile care îmi plac la el, spuse zâmbind Brooke. De asemenea, își dorește un cămin alături de mine. De data asta e hotărât ca totul să meargă bine între noi. În plus, a negociat și a făcut o afacere cu adevărat bună cu locul ăsta și mi-a dăruit un buget scandalos ca să o aranjez cât se poate de iute.

Invidia avu gust amar pe limba lui Penelope, dar, dacă cineva merita fericire, aceasta era femeia atât de generoasă și de amabilă cu cineva aproape complet străin.

– Așadar, nu este numai bogat, ci își cunoaște cum trebuie prioritățile.

– Îl voi iubi pentru totdeauna.

Vorbele erau dramatice, dar atât de simplu rostite, încât Penelope simți un junghi în zona inimii. Se lupta cu singurătatea, cu perspectiva unor zile lungi pe care să le umple și fără nimeni alături de care să își împartă încercările și triumfurile. Avea să lucreze, desigur, și să își facă prieteni, dar să nu mai vorbească niciodată cu mama ei, să nu mai meargă niciodată acasă, la singurul

bărbat care o iubise, să nu își țină niciodată copilul în brațe...

Poate că ceea ce simțea nu era gustul invidiei. Poate că era tristețe.

Lacrimile îi apăsau în spatele pleoapelor. Își luă apa și bău din ea, încercând să își ude gura uscată pe neașteptate; apoi, brusc, se ridică în picioare și intră cu pași mari în salon. Era chiar și mai slab luminat decât la intrare, o încăpere în care răsună ecoul și care avea nevoie de un covor persan cu ciucuri pe podea, o sofa Queen Anne așezată în unghi alături de un fotoliu mare simplu și un foc care să ardă în șemineul sculptat manual în marmură roz, care domina încăperea. Își păstră vocea sinceră și puternică.

- Da, cred că asta ar fi o cameră minunată pentru a primi oaspeți. Vom sparge peretele către sufragerie, apoi vom crea o boltă de sprijin sau poate chiar ar fi posibil să instalăm o ușă glisantă ca să-ți poți hrăni oaspeții și apoi să lași vasele murdare și să închizi sufrageria...

Probabil că nu fusese convingătoare, pentru că Brooke se ridică în picioare și spuse cu voce blândă:

- Penelope...

O avalanșă de emoții o cotropi pe Penelope - la câteva luni de la moartea mamei sale și la 15 luni de la apelul telefonic în legătură cu Keith, încă se mai întâmpla uneori - și atunci știu că nu păcălise pe nimeni. Nu pe Brooke. Și nu pe ea însăși. Inspiră tremurând și întinse mâna într-un gest de oprire. „Fără milă“, asta dorea să spună.

Brooke dădu din cap, înțelegând fără cuvinte. Și Penelope știu că găsisese mai mult decât o slujbă. Își găsisese o prietenă.

Slavă Domnului! Acesta era, cu siguranță, primul semn că mersese mai departe de încrengătura de durere și tristețe. Acum putea, în sfârșit, să își reconstruiască cu succes viața.

În vreme ce se chinuia să își potolească sentimentele nestăpânite, de la ușa de la intrare se auzi un clic. Ambele femei se întoarseră să vadă.

Siluețele a doi bărbați înalți și cu umeri lați se zăreau neclar prin geamul șlefuit.

Clanța se mișcă. Ușile duble de deschiseră larg.

Chipul lui Brooke se luminează, iar aceasta strigă cu o plăcere plină de încântare:

– Rafe!

O amintire depărtată se trezi în creierul lui Penelope, un tunet care prevestea necazuri.

Rafe? Un nume rar. Un nume deosebit. Îl auzise cu ani în urmă...

Întreaga zi, Brooke nu rostise niciodată numele soțului ei. De ce? Ce ascundea?

Bărbații intrară în foaier, amândoi chipeși și cu părul negru, în mod limpede frați.

Brooke se uită de la ei la Penelope și se dezumflă ca un balon. Șoapta ei răsună cu putere în tăcere.

– O, nu!

Adevărul și groaza o fulgerară pe Penelope în inimă.

Soțul lui Brooke sosise și acesta era Rafe Di Luca. Iar celălalt bărbat... Celălalt era fratele lui Rafe.

Era Noah Di Luca. Noah Di Luca *al ei*.

capitolul 9

Timpul se modifică. Mișcarea înghețată. Penelope văzu tabloul întipărit cu o asemenea claritate, încât fiecare dintre ei ar fi putut să fie o figură dintr-un muzeu de ceară luminat cu iscusință.

Rafe, într-un costum negru, cămașă albă și cravată, mergând către soția lui cu mâinile întinse, spunând:

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Brooke privind-o pe Penelope cu ochii mari de consternare.

Noah, în blugi, un tricou albastru și o jachetă de în, privind în jur ca pentru a evalua casa, zărind-o pentru întâia oară pe Penelope. Iar șocul de a întâlni ochii lui o trimise pe Penelope zburând la 10 000 de metri în atmosferă.

Aerul era rarefiat; nu putea să respire. Urechile îi erau înfundate; nu putea să audă. Toată atenția ei se concentrase asupra unui singur punct focal: chipul lui Noah, bărbia lui, buzele lui, buzele lui, buzele lui. Și ochii lui, la fel de adânci și de verzi ca oceanul și la fel de lipsiți de sentiment și de credință...

Îi era frig, înghețase; nu se putea mișca, nu putea să simtă...

Apoi, pe neașteptate, el se mișcă, iar gheața se sparse.

Era din nou cu picioarele pe podeaua din inimă de brad... și putea să simtă. Pielea îi era ca gheața, degetele îi tremurau și apăsarea din piept o făcu să își dorească să fi fost în stare să cadă la podea într-un leșin de secol XIX.

El porni către ea.

Ea își încordă spinarea. Nu era o fecioară victoriană. Nu era o lașă. Înfruntase lucruri mult mai rele decât această confruntare. Avea să treacă cu bine prin această experiență cu grația și stăpânirea de sine pe care le învățase de la viață.

Noah întinse mâna. Bun. Avea să fie ca o întâlnire de afaceri. O întinse pe a ei.

– Noah, cât mă bucur să te revăd!

O minciună, dar era pentru o cauză nobilă.

– Penelope, nu aveam nici cea mai mică idee că ești în oraș.

Vocea lui o învălui în rămășițele adâncimilor vechi, întunecate și bogate ale pasiunii amintite. El îi luă mâna. Iar Penelope fu din nou aruncată în spațiu. În atingerea aceea era totul: toată bucuria primei iubiri, toată durerea respingerii lui și toți anii aceia în care fuseseră departe...

De data asta, Penelope nu așteaptă să fie eliberată. Luă timpul de gât și dădu cu sine de pământ.

Respiră.

Zâmbi.

Își luă o înfățișare plăcută și *normală*.

Vorbi.

- Am sosit ieri. N-am spus nimănui că vin, dar eu și Brooke ne-am întâlnit la restaurant și am descoperit o apreciere comună față de arhitectura începutului de secol.

- Întotdeauna ți-au plăcut casele vechi, zise el.

Ea încercă să se gândească la cum se purta cineva când întâlnea pe altcineva în împrejurări legate de afaceri. Ar fi trebuit să știe asta. Știa asta. „Mai întâi, trage-ți mâna din mâna lui.“

Se eliberă. El îi dădu drumul.

Ea își frecă palma de blugi, încercând să șteargă senzația atingerii lui. Nu reuși. El era aici, emanând căldura soarelui Californiei, parfumul de bergamotă și portocală lipit de pielea lui, structura feței lui fiind la fel de izbitoare ca întotdeauna, dar rafinată, mai matură... După nouă ani lungi, o căsătorie și prea multe pierderi devastatoare nu fusese în stare să șteargă amintirea atingerii lui. De ce ar fi reușit acum?

Când Brooke interveni în discuție, Penelope o privi în mod deliberat pe ea mai degrabă decât pe Noah.

Brooke sporovăi nervos, dar vesel.

- Rafe, dragule, nu știu dacă ai întâlnit-o vreodată pe Penelope când a locuit aici mai înainte...

- Am întâlnit-o. Îmi amintesc de ea. Rafe o privi drept în ochi. Penelope Alonso. Te-ai schimbat.

Noah vorbi:

- Eu cred că este neschimbată.

Ca prezența și atingerea lui, vocea lui caldă și aspră îi dădu fiori până în creștetul capului. Dar de data asta fu în stare să răspundă imediat, întâlnindu-i privirea și zâmbindu-i cu același zâmbet care i se întindea pe buze ca un elastic foarte întins.

- M-am schimbat. Nouă ani e un timp îndelungat.

- Părul tău este mai scurt, zise el.

- După ce-am absolvit, am lucrat pentru o firmă de decorațiuni interioare în Cincinnati. O coadă împletită pe spate nu părea profesională. Se întoarse către Rafe - sau, mai degrabă, îi întoarse spatele lui Noah. Și eu îmi amintesc de tine. Erai acasă, în permisie. Merse către el și îi întinse mâna. Acum sunt Penelope Alonso Caldwell.

El îi strânse mâna scurt.

- Ești căsătorită.

- Văduvă, îl contrazise.

- Ce s-a întâmplat cu soțul tău? o întrebă el.

- A murit într-un accident de mașină cu mai mult de un an în urmă.

Brooke spusese că Rafe lucra în domeniul securității; Penelope aproape că vizualiză cum acesta pune deoparte informația pentru a o verifica mai târziu.

- Credeam că vei spune divorțată, spuse Rafe.

Ea îi recunoscuse tonul vocii: ca un polițist din Los Angeles care aresta un hoț din magazine tânăr, nesăbuit și înspăimântat. Cât de ironic! El dorea să își apere frățiorul mai mic de periculoasa lui seducătoare, iar ea ar fi dorit să se afle oriunde, numai aici, nu.

- Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Noah fu cel care spuse aceste cuvinte și păru sincer.

- Mulțumesc.

Învățase că acesta era cel mai ușor lucru pe care îl putea spune. Pentru că, serios, ce altceva ar mai fi fost? „Keith a fost un tip bun; l-am iubit pentru bunătatea lui și, în durerea și neliniștea care au urmat, l-am uitat cu prea multă ușurință.”

Lucrul acesta fusese cel mai rău: să privească șocată în urmă și să își dea seama că moartea lui abia dacă făcuse o undă în cursul emoțional al vieții ei.

Când se gândea totuși la el, se întreba... oare acea dragoste luminoasă și înflăcărată pentru Noah era cea care îl aruncase pe Keith în umbră? Sau tragedia care

urmase era cea care îl făcuse în mintea ei o amintire slabă, transparentă?

Să dea vina pe Noah era prea ușor, prea convenabil. Să stăruie asupra celor petrecute după aceea... la ce i-ar fi fost de folos?

Nu dorea să discute despre căsătoria sau soțul ei cu Noah. Nu era deloc treaba lui. Lăsând subiectul deoparte, Penelope spuse:

- I-am zis lui Brooke că această casă pare a fi o achiziție bună, solidă.

Noah aruncă nerăbdător o privire împrejur.

- Da.

- Cu o planificare bună și legăturile familiei Di Luca, renovarea nu ar trebui să ia mult timp. Nu ești de acord? insistă ea.

El privi din nou împrejur, văzând ceea ce se afla în jurul său pentru întâia oară, cercetând fiecare intrare, scăările, camerele care puteau fi văzute. Întorcându-se către Brooke, spuse:

- Cât de curând ai de gând să te muți aici?

- În șase luni, bănuiesc, zise aceasta.

El izbucni într-un hohot de râs.

- Șase luni pentru o renovare de amploarea asta? Ai fost administrator al complexului. Știi cum sunt contractorii. *Planificare* este doar un cuvânt pe care acestora le place să îl folosească.

Îl privi gânditoare, apoi anunță:

- Trebuie să ne mutăm peste șase luni. Voi avea un copil peste șapte.

capitolul 10

Ca și cum ar fi fost trosnit cu un par între ochi, Noah se clătină pe călcâie.

- Un copil? întrebă răgușit.

Penelope clătină mirată din cap. Cum putea Noah să fie atât de orb? Ei nu fusese nevoie să i se spună. După

doar cinci minute în prezența lui Brooke, Penelope avu-
sesse bănuielile ei. După o oră fusese sigură.

Chiar sub ochii ei, Noah se transformă într-un bărbat
de familie italian. Se grăbi către Brooke și o trase în
brațele lui. Strivind-o într-o îmbrățișare uriașă, o sărută
în creștetul capului.

- Trebuie să merg să cumpăr o mănușă de baseball.

- Pentru ce?

Acum cel picat din cer era Rafe.

- Pentru nepotul meu! zâmbi larg Noah.

- Sau nepoata ta, zise Brooke.

- Sau nepoata mea, conveni Noah.

- Este destul timp pentru asta, spuse Brooke.

Zâmbetul larg al lui Noah se stinse.

- Mda. Destul timp.

Surprinsă, Penelope îl cercetă din priviri. Pentru un
moment extrem de scurt, acesta arătă ca o caricatură
mai în vârstă a lui însuși, bântuit de faptele trecutu-
lui său. Apoi expresia lui deveni din nou zâmbitoare
și arogantă.

- Cine mai știe?

- Nonna a ghicit. I-am spus mamei chiar înainte să
zboare spre New York ca să o viziteze pe mama lui Rafe
cât repetă pentru debutul ei pe Broadway și i-am spus
Francescăi în timp ce mama se afla în aer. Aveam de
gând să așteptăm până duminică pentru a spune tutu-
ror celorlalți, dar acum, că voi știți... Brooke se întoarse
către Rafe. Va trebui să trecem să îi vedem pe Eli și pe
Chloë în seara aceasta.

- Ha! Mi-ai spus mie înaintea lui Eli, zise Noah.

- Ești atât de matur!

Sarcasmul lui Brooke fu zdrobitor. Noah doar zâmbi
larg în timp ce o dădu pe Brooke deoparte, ca și cum ar
fi fost foarte fragilă.

- Așadar, trebuie să începem reconstrucția. Bănuiesc
că avem nevoie de planuri pentru clădire?

- Cu siguranță că da, fu de acord Penelope.

- Voi aduce imediat băieții aici ca să facă măsurători.

Îi întinse mâna lui Rafe. Acesta i-o strânse și fură numai felicitări bărbătești și apoi, ca frați crescuți cu afecțiune, se strânsesă în brațe și izbucniră în râs.

Felul în care se purtară i se păru lui Penelope aproape ca o împăcare.

- N-ai pierdut deloc timpul.

Noah se îndepărtă de Rafe și îl lovi pe spinare.

- Nu a fost plănuit.

Brooke îi privi, zâmbind.

- După necazurile din ultima lună, pur și simplu... nu am fost foarte atenți.

- Stai să mă gândesc! Noah își țuguie buzele ca o bătrână. Ce ne-a învățat în liceu doamna Burns? A, da. Nu este nevoie decât de o singură dată.

- Taci din gură, Noah. Ai făcut și tu greșelile tale.

Aruncând o privire furișă în direcția lui Penelope, Rafe se opri brusc.

- Nu greșeala asta, zise Noah calm.

Nu. Era adevărat. În vara aceea Noah fusese foarte, foarte atent cu măsurile de contracepție. La vremea respectivă, Penelope fusese foarte ușurată să aibă un iubit care își asuma cu meticulozitate toată responsabilitatea. Când, mai târziu, el o alungase cu un dispreț nepăsător, își dăduse seama că nu o făcuse pentru ea, ci pentru el - nu își dorise posibila complicație de a avea un copil cu ea.

Acum știa un pic mai multe despre statisticile legate de prezervative - erau eficiente 98 la sută în prevenirea unei sarcini. Aceasta însemna că, într-un an, două cupluri dintr-o sută care folosiseră prezervative urma să aibă o sarcină nedorită.

Când privea înapoi la vara aceea, la impetuozitatea pasiunii lor și la plăcerea de a petrece fiecare moment posibil unul în brațele celuilalt... Ei bine, era un mare noroc că nu rămăsese însărcinată.

Iar propria mamă, care crescuse singură o fiică, fără nici un ajutor din partea tatălui lui Penelope sau al familiei sale... mama ei ar fi ucis-o.

Înainte ca tăcerea să devină stânjenitoare – și mai stânjenitoare – Brooke spuse:

– Este adevărat, Rafe. Penelope este decorator de interioare și suntem foarte norocoși că am găsit-o! De îndată ce ne-am întâlnit, am știut că ne vom simpatiza.

– Unde v-ați întâlnit?

Rafe nu păru neliniștit, nici din cale-afară de vesel. De fapt, o scruta pe Penelope ca și cum ar fi știut că ea furase argintăria familiei.

– La cafeneaua Rhodes. Brooke își puse mâna pe brațul lui Rafe și strânse cu putere. Am știut că era exact persoana potrivită care să mă ajute să fac din această casă un cămin.

Rafe o privi pe soția sa ca și cum ar fi încercat să îi mai reducă din entuziasm.

– Mai întâi vom dori să îi verificăm recomandările, desigur.

– I-am trimis deja CV-ul meu și recomandările soției tale, răspunse Penelope.

– Și a naibii să fiu dacă nu sunt în stare să verific și să aprob acele recomandări eu însămi, având în vedere faptul că am fost administratorul unui mare complex și am angajat sute de oameni la vremea mea.

Brooke îl pocni cu putere pe soțul ei cu bățul sarcasmului. Noah izbucni în râs. În mod limpede, Rafe nu fu mișcat.

– Bineînțeles că ești în stare. Nu aș insinua niciodată că n-ai fi. Dar acum eu mă ocup de securitate și toți angajații sunt aprobați de mine.

Luată prin surprindere de tonul neînduplecat al lui Rafe, Penelope ridică din sprâncene la Brooke.

– Este o poveste lungă, îi spuse Brooke, ridicând și coborând mâinile cu o vulnerabilitate care nu îi era caracteristică.

Noah interveni schimbând cu abilitate subiectul:

– Rafe, ești norocos. Diploma lui Penelope este de la Universitatea din Cincinnati. Nu-i așa? îi zâmbi Noah.

Dumnezeule! Zâmbetul acela. Obişnuia să facă inima lui Penelope să nu mai bată.

- Nu-mi amintesc să-ți fi trimis o invitație la absolvire, zise ea.

Lucru care sună arțăgos. Dar se simțea arțăgoasă. El o spionase?

- Nonna mi-a spus.

Totuși, Noah îi zâmbea. Zâmbetul acela îi făcea lumea să se învântească în trecut.

- Știi cum este bunica: indiferent unde ai merge, va fi întotdeauna prietena ta.

Ah, minunat! Acum Penelope se simțea arțăgoasă și vinovată.

- Nonna s-ar bucura grozav de mult să te revadă.

Când Penelope plecase din Bella Terra, avea 18 ani, iar doamna Di Luca era antică, avea cel puțin 70 de ani. Desigur, era plină de vitalitate și ocupată, amabilă cu tânăra care reușise să obțină o slujbă ca stagiară la o înfloritoare firmă de proiectare din Bella Terra.

- Cât timp te afli aici, sper că-i vei face o vizită.

Noah păru cuceritor și atrăgător. Era un pic cam prea târziu să o ispitească.

- Nu-mi pot imagina că își mai amintește de mine.

- Nonna își amintește de toată lumea, dar de tine își amintește cu deosebită afecțiune. Te-a plăcut foarte mult și n-a înțeles niciodată motivul pentru care m-am despărțit de tine.

„Asta înseamnă cu suntem două, nemernicule!”

- Planurile mele din momentul de față sunt cam... neclare, dar mi-ar plăcea foarte mult s-o revăd pe doamna Di Luca.

Ceea ce era adevărat - în vara aceea, Penelope și Sarah deveniseră iute prietene și, când Penelope și mama ei părăsiseră orașul, Sarah trimisese un bilețel foarte frumos în care își exprima speranța că Penelope avea să păstreze legătura.

Penelope nu răspunsese. Avusese de gând să o facă, dar nu știa ce se să spună, cum să re trăiască acea durere

și suferință și, în cele din urmă, fusese mai ușor să plece și să nu se mai uite vreodată înapoi.

Acum Penelope se întreba... oare doamna Di Luca bănuia motivul real pentru care Penelope și mama ei se aflaseră în oraș?

Nu, probabil că nu. Din câte știa Penelope, nimeni nu bănuise adevărul – nici măcar tânăra Penelope.

Se privi în oglinda pătată de la intrare. Semăna cu mama ei.

În oglindă, în spatele ei, o siluetă ieși din colțurile întunecate ale coridorului de lângă bucătărie. Alarma-tă, se răsuci și se trezi față în față cu străinul care ieși din umbre.

În același timp, Rafe scoase un pistol de sub jachetă. Calmă, Brooke scoase un pistol de sub vestă.

Și, pe neașteptate, Noah avu în mâinile sale un cuțit lung de 20 de centimetri.

capitolul 11

Penelope rămase cu gura căscată la arme – și la oame-nii cu chipuri sumbre care le fluturau cu atâta îndemânare. Inima îi sări și începu să bubuie. Se dădu înapoi cât putu de iute, își lovi spinarea de perete și... ei bine... se lăsă în jos.

Silueta întunecată flutură din brațe în aer și spuse:

– Sunt eu, Bryan DuPey. Lăsați deoparte armele!

Se mișcă alene în lumină, dovedindu-se a fi un bărbat slab și musculos, de înălțime medie, cu păr castaniu rar și ochi injectați de sânge ce purta o uniformă de poliție.

– La naiba, DuPey, ce dracu' te strecuri în halul ăsta?

Cu o privire rapidă către Penelope, Noah își strecură cuțitul sub jachetă. Pistolul lui Brooke dispăru în tocul ascuns sub vesta ei. Rafe continuă să își țină arma în mână, dar o îndreptă către podea. Aparent, îl cunoștea pe acest polițist.

Cu grijă, DuPey își coborî mâinile.

- Am parcat pe alee și am venit prin curtea din spate. M-am gândit să ocolesc prin față; apoi am văzut că ușa din spate era deschisă câțiva centimetri și...

Rafe îl întrerupse:

- Era deschisă câțiva centimetri? Întorcându-se către Brooke, întrebă pe un ton exagerat de amabil: Iubito, ai lăsat deschisă ușa din spate?

- Nu.

Nu putea să pară mai sigură... sau mai rece.

- Am ieșit acolo, eu și Penelope. Ne-am plimbat pe veranda acoperită și am discutat despre planurile noastre pentru curtea din spate și, când am intrat înapoi, îmi amintesc în mod clar că am închis ușa și am pus alarma. Nu-i așa, Penelope?

Penelope dădu din cap și șopti:

- Da, și am fost împreună în tot timpul ăsta.

Privirea rece a lui Rafe o măsură pe Penelope din cap până în picioare, o cântări, apoi el dădu din cap.

- În regulă. Haideți să verificăm cum stau lucrurile! Noah, vino cu mine! DuPey, verifică în casă! Brooke, tu stai aici cu Penelope!

Se uită la soția lui ca și cum se aștepta să îl contrazică. Aceasta dădu aprobator din cap și desfăcu fermoarul vestei pentru a scoate la iveală tocul prins pe trunchiul ei.

DuPey își scoase pistolul.

Cuțitul lui Noah apăru din nou.

Bărbații se îndreptară către bucătărie.

Penelope o fixă cu privirea pe Brooke, tremurând ca varga în urma șocurilor la fel de puternice și neplăcute precum cele de după un cutremur.

- De ce poartă toată lumea arme?

- Ți-am spus. Am avut probleme.

Răspunsul nu fu neapărat tăios, cât scurt; Brooke păru să asculte. Așa că Penelope ascultă și ea. Ascultă sunetul încălțărilor bărbaților pe scânduri, ascultă cum ușa din spate se deschise și se închise, ascultă cum casa scârțâia și gemea.

- Probleme? Cum ar fi vandalismul?

- Probleme. Brooke aruncă o privire piezișă plină de compătimire către Penelope. Cum ar fi crima.

Lui Penelope i se tăie respirația.

- Oh!

- S-au întâmplat unele lucruri aici. Lucruri urâte. Nu mai e acel oraș mic și liniștit pe care l-ai lăsat acum nouă ani. Dar ascultă! Brooke aruncă o privire către spatele casei, apoi rosti iute: Vreau să discut cu tine. Să-ți explic... Îți jur că nu ți-am întins o cursă! Adică în ceea ce-l privește pe Noah.

- Ah.

Da. Mai întâi Noah, apoi armele, apoi căutarea cuiva care trecuse de securitatea familiei Di Luca în vreme ce ea și Brooke se aflau efectiv în casă... poate că nu era o idee chiar atât de strălucită să accepte slujba asta.

Brooke continuă:

- I-am tot cerut lui Noah să vină să arunce o privire la casă de săptămâni întregi. Știe multe despre renovări, despre construcții. Este nevoit, din cauza complexului. Dar a fost ocupat, iar eu am renunțat la speranța că va veni. Faptul că a apărut când tu te aflai aici a fost pur și simplu ghinion.

- Nu m-am gândit niciodată că tu... Nu mi-a dat prin cap că mi-ai întins o capcană.

Și, oricum, nu mai conta acum. Ceea ce conta era această aproape banală acceptare din partea unei femei în aparență normală a celei mai odioase fărâdelegi: crima.

Casa veche, mai înainte atât de primitoare, se simțea acum rece și bântuită. Penelope își plecă umerii și se apropie șovăind de Brooke. Pe același ton imperios și liniștit, Brooke spuse:

- Nu ți-am spus numele soțului meu pentru că am crezut că vei ezita să accepți slujba și am intervievat atât de mulți decoratori de interioare. Nu ți-ar veni să crezi cât de refractari sunt să asculte. Îmi doresc casa să fie făcută așa cum îmi vreau eu, nu ei, iar tu... tu ai exact

aceleași instincte ca mine și chiar îmi doresc să lucrezi alături de mine. Ar fi trebuit să-ți fi spus de Rafe. Aveam de gând să o fac, dar nu încă.

- Va face investigații în ceea ce mă privește, nu-i așa?

Penelope avea secrete. Probabil nimic care să îl intereseze pe Rafe, dar ei îi displăcea profund sentimentul acela de expunere.

- Stă ca pe ghimpi, îi găsi scuză Brooke. Toată lumea e neliniștită zilele astea, dar cu vreo două luni în urmă aproape am fost ucisă...

- Tu... tu...

Brooke era cea care fusese aproape ucisă?

- Când ai spus crimă, m-am gândit...

- Da, am avut și cadavre adevărate. Brooke își coborî privirea către mâini cu o grimasă. Dacă nu te superi, nu vreau să vorbesc despre asta. Vomit cu ușurință zilele astea.

- Desigur. Nici o problemă. Deși probabil că Penelope avea nevoie să cunoască unele detalii înainte de a semna un contract. Dar acum ești bine?

- Sunt bine. Mă lupt.

Brooke zâmbi încordată.

- Ai crede că eu ar trebui să fiu cea care are coșmaruri, dar nu, Rafe este acela. Se teme atât de mult să nu mă piardă.

Totul la această conversație era ireal.

- Credeam... Nu Rafe a fost cel care ți-a frânt inima cu atâția ani în urmă?

- Suntem proverbialii iubiți nefericiți. Dar de data asta, am nimerit-o. Brooke își trecu din nou mâna peste pântec. Ar fi trebuit să ne mutăm în Suedia. Apoi am aflat că avem copilul acesta.

Penelope șovăi între bucuria dată de noua sosire și invidie... și un val de tristețe. Concentrându-se asupra bucuriei, spuse:

- Felicitări!

- N-a fost intenția noastră, nu încă, dar știi ce? Dacă o dai în bară o dată... Starea de spirit a lui Brooke

se schimbă într-o clipă; râsul îi fu un tril voios de amuzament. Nu-mi vine să cred. E un asemenea miracol! Mama e atât de încântată, iar Nonna... așa că rămânem în Bella Terra și am cumpărat casa asta și avem numai șase luni, poate un pic mai mult, ca să o punem la punct. Vreau să transform dormitorul mic în cameră pentru copii...

- Iar podul într-o cameră de joacă.

- Da! Brooke luă mâinile lui Penelope. Vezi? Ți-am spus. Ai pentru casă aceeași viziune pe care o am și eu. Te rog să rămâi și să lucrezi cu mine! Știu care sunt prețurile pentru decoratorii de interioare - spuse un preț care îi tăie respirația lui Penelope - și te-aș putea ajuta să capeți mai mult de muncă. Aici există cerere. Te-ai putea muta în Bella Terra.

Penelope clătină din cap.

- Nu, n-aș putea.

Pentru că, indiferent de ce își spunea în sinea ei, nu putea să trăiască în fiecare zi știind că ar putea să se întâlnească întâmplător cu Noah.

Brooke începu să vorbească, apoi întoarse capul către partea din spate a casei.

DuPey apărură, cu pistolul în mână. Umbla fără zgomot pentru un bărbat încălțat cu ghete. Își concentră privirea greu de citit asupra lui Penelope, observând-o pentru întâia oară cu adevărat.

- Tu cine ești? întrebă fără menajamente.

Brooke le făcu cunoștință.

- Penelope Alonso Caldwell, șeful poliției, Bryan DuPey.

- Bine ai venit în Bella Terra! Dădu din cap cu ceva mai multă amabilitate. Sper să ne revedem curând, în circumstanțe mai plăcute.

Dar Penelope observă că pistolul lui nu ezită deloc și putea să jure că o a doua investigație asupra trecutului ei avea să aibă loc înainte ca ziua să ia sfârșit. Nu îi plăcea să fie tratată ca o infractoare când cea mai mare

infracțiune a ei era o acuzație de furt dintr-un magazin la vârsta de 14 ani. Nu îi plăcea tot acest aranjament.

- Trebuie să termin să arunc o privire prin jur.

DuPey intră în fiecare încăpere aflată la parter cu pistolul pregătit, în mod limpede anticipând necazuri ascunse în spatele fiecărei uși.

Oare putea Penelope să locuiască aici când oameni care, după părerea ei, arătau absolut normali, scoteau arme și cuțite și le mânuiau cu competență, ca și cum ar fi avut mult prea multă experiență în folosirea lor?

- Brooke.

Brooke se întoarse din nou către Penelope. Probabil că citise neîncrederea lui Penelope, pentru că spuse cu disperare:

- Ai de gând să renunți înainte chiar de a începe, nu-i așa?

Penelope avea de gând să dea înapoi. Chiar avea de gând. Dar ochii rugători ai lui Brooke îi amintiră cât de plăcut fusese timpul pe care îl petrecuseră împreună.

Brooke flutură o mână primprejur.

- Uită-te la locul acesta! Are nevoie de noi. Are nevoie de tine. Doar după cele câteva ore în care am fost împreună, știu cât de mult ți-ar plăcea să vezi casa revenind la viață. Lucrurile nu stau chiar atât de rău cum pare... Ezită, apoi se corectă. Adică, sunt, dar tu nu ești implicată. Necazurile nu vor ajunge la tine. Te vom ține în siguranță.

- Mi-ar plăcea să lucrez cu tine la casă, recunosc Penelope. Dar...

Încă în stare de maximă alertă, DuPey trecu din nou pe ușă și porni pe scară în sus. Privirea lui Penelope îl urmări în timp ce acesta dispăru în lumina slabă de deasupra. Trebui să își amintească în sinea ei că nu avea nici un interes în familia Di Luca și nici în viețile acestora. Trebuia să își amintească ce se întâmplase ultima oară când se aflase în Bella Terra și să acționeze cu precauție.

Pe de altă parte, trebuia să rămână aici până când îl vedea pe Joseph Bianchin și numai Dumnezeu știa când acesta avea să revină în oraș.

Oare întâlnirea cu el, în cele din urmă, avea să merite să lucreze cu o familie care îi provocase deja atât de multă suferință? Oare ca să îl întâlnească pe Joseph Bianchin merita să îl vadă din nou pe Noah?

Își îndreptă umerii.

Se hotărâse deja. Da, putea să facă față familiei Di Luca și lui Noah. Elementul neașteptat era... crima.

– Lasă-mă să mă gândesc înainte să accept.

capitolul 12

Ușa din spate se deschise și se închise din nou. Brooke duse mâna la pistol.

– Noi suntem! strigă Rafe.

Penelope își dădu seama că își ținea respirația și îi dădu drumul cu un oftat.

Bărbații tropăiră înapoi din bucătărie, cu armele ascunse, dar, bănuî Penelope, încă ușor accesibile. Brooke se uită la Rafe cu o privire sumbră.

– Ei bine?

– Nici o urmă de pași în praful din spate, dar veranda a fost măturată, zise Noah.

– Nu eu am făcut-o, spuse Brooke.

– Eu i-am zis, răspunse Noah. Am spus: Brooke nu face treburi casnice. De îndată ce a venit că lucreze pentru mine la hotel a stabilit lucrul acesta foarte limpede și în gura mare. Dar Rafe se află încă sub iluzia că soția lui poate fi antrenată cu fermitate și afecțiune să dea laba, să se ridice pe picioarele dinapoi și să cerșească... și să facă curat în casă.

Rafe îl pocni în piept.

– Taci din gură, idiotule!

– Încercam să fiu de ajutor! protestă Noah.

– Să mă ferească Dumnezeu de genul tău de ajutor.

Dar în primul semn de umor pe care Penelope îl văzuse la Rafe, unul dintre colțurile gurii acestuia se ridică într-un zâmbet strâmb.

Brooke chicoti și își dădu la o parte părul de pe față, iar când Rafe o trase în brațele sale, merse de bunăvoie.

Privirea lui Noah căzu asupra lui Penelope, dar față de ea nu păru să fie la fel de bine dispus ca față de fratele și de soția fratelui său. Privirea lui fu gravă și gânditoare, iar ea îl privi la rândul ei cu fermitate. Dorea să vorbească, să îi spună că, dacă pleca din Bella Terra, nu era din cauza lui. Acum el nu mai însemna nimic pentru ea; tot ceea ce conta era să își găsească locul într-o lume care devenise rece și singuratică. A – și să rămână în viață.

Dar nu rosti nici o vorbă. Bineînțeles că nu. Începerea unei discuții ar fi fost extrem de periculoasă.

– Atunci cine a măturat veranda și de ce? îl întreabă Brooke pe Rafe. Ești sigur că nu au fost vecinii care încercau să fie prietenoși?

– Sunt sigur.

Penelope observă că, deși Rafe o ținea pe Brooke aproape de el, acesta își păstra liberă mâna cu care trăgea.

– Încuietoarea conține un cip electronic care înregistrează toată activitatea de la ușa aceea și ar trebui să trimită înregistrarea echipei mele de securitate. Nu numai că ușa a fost deschisă de afară, dar părțile electronice din încuietore au fost prăjite în așa hal, încât alarma nu a pornit, iar raportul nu a fost trimis.

– Dacă încuietoarea a fost prăjită, cum de ai primit informația aceea? întreabă Penelope.

Toți ochii se întoarseră către ea cu diverse grade de suspiciune. DuPey răspunse din capătul scărilor:

– Rafe are întotdeauna un sistem de rezervă. Coborî încet și o țintui și el cu privirea pe Penelope. Totul e în regulă sus. Totuși poate ar trebui să verifici echipamentul de monitorizare, Rafe.

– O, crede-mă, asta intenționez.

Penelope nu se simțise niciodată atât de stânjenită și atât de rușinată, ca și cum ar fi fost vinovată de vreo crimă îngrozitoare, de a-i distrage atenția lui Brooke cât timp oamenii aceștia, acești criminali, se strecuraseră înăuntru și... nu făcuseră nimic.

- Dar înregistrarea video? Cu siguranță că poți vedea cine a intrat prin efracție, zise Brooke.

- A fost ștearsă, spuse Rafe. Acesta este cel mai bun sistem al meu. Sau a fost. Este pe cale de a fi îmbunătățit.

Penelope încă se străduia să înțeleagă.

- De ce ar face cineva asta? Să pătrundă prin efracție și să nu facă nici o pagubă?

- Este o avertizare.

Rafe se uită cu subînțeleș la Noah.

Noah stătea nemișcat și era tăcut, iar lucrul acesta păru... ciudat. Dar acum se întoarse către DuPey și, cu o voce stinsă, întrebă:

- Ce cauți *tu* aici? Este o vizită de curtoazie?

- Deloc. Cu tot rahatul care se tot întâmplă în Bella Terra, n-am timp de vizite de curtoazie.

Într-o clipită, DuPey adoptă o atitudine diferită, cea a unui șerif care interoga suspecti.

- Aveam de gând să vizitez familia Di Luca ca să avem o mică discuție despre individul care se află în momentul de față în spital cu zece degete rupte.

- Zece degete rupte. Vocea lui Noah fu foarte stinsă. Se pare că avem o bandă în oraș.

- Da, cum a spus Noah. Așa că de ce dorești să vorbești cu noi? întrebă Rafe cu precauție.

Gura lui Brooke se strânse într-o linie subțire și sinistă.

- De ce ai presupune că suntem implicați?

Din punctul de vedere al lui Penelope, nimeni nu adresa întrebările corecte. Nu ar fi trebuit să întrebe cum de ajunsese un individ să aibă zece degete rupte? Sau de ce? De ce se purtau ca și cum zece degete rupte erau o întâmplare obișnuită în Bella Terra?

- Știu că tu nu ești implicată, Brooke. Nici Chloë sau doamna Di Luca. Nu a fost o bandă de tineri, dacă la asta te referi, Noah. Posibil doar frații Di Luca. Spitalul a sunat când individul a apărut la camera de urgență cu mâinile arătând ca și cum cineva le-a lovit cu o rangă. Nu vedem lucruri de genul ăsta aici. DuPey își împinse pălăria către ceafă și își scărpină fruntea. Sau cel puțin nu obișnuiam să avem așa ceva. A durat o vreme să smulgem povestea de la el, mai ales că are cazier din urmă cu 12 ani: intrare prin efracție, vandalism și suspiciune de crimă.

- Un cetățean integru, atunci, rosti sardonice Rafe.

- Acesta este un ticălos dat dracului, spuse DuPey.

Brooke se agită în brațele lui Rafe.

- Dă-mi voie să ghicesc! A dat peste un anunț postat pe internet despre cineva care este gata să plătească bani buni să găsească și să obțină o sticlă de vin.

Ochii obosiți de copoi ai lui DuPey păreau că abia dacă erau deschiși, dar privirea lui îi măsură pe fiecare în parte cu o agerime voalată.

Noah stătea deoparte, în umbrele de lângă scară, cu fața întoarsă, dar tocmai această nemișcare a lui o făcu pe Penelope să creadă că el asculta cu atenție.

Nimeni nu întrebă de vin, așadar știau cu toții ceva ce Penelope nu știa, iar ea nu avea de gând să se amestece în conversație. De fiecare dată când o făcea, cineva o privea cu bănuială.

- Cam asta este, Brooke, zise DuPey. A spus că umbla vorba că se ocupă cineva de treaba asta și că nimeni nu trebuie să se amestece. Dar el este războinic și nu chiar atât de inteligent...

- Și lacom, adăugă Brooke.

DuPey dădu din cap.

- De îndată ce a auzit de bani, a pornit la drum. După spusele lui, a ajuns aici, a trecut pe la Beaver Inn, a băut câteva beri, a pus câteva întrebări, a dat din gură și a doua zi de dimineață a pornit să recupereze sticla de la doamna Di Luca.

Sarah? Pe urmele lui Sarah se aflau criminali? Lui Penelope i se învârti capul.

DuPey continuă:

- Dar, înainte să ajungă foarte departe, trei bărbați, mai în vârstă, a spus el, l-au tras deoparte și i-au spus să o șteargă dracului din oraș. Aparent, nu are un instinct de apărare puternic, pentru că a amenințat că își aduce verii în bătaia pentru teritoriu.

- Și?

Vocea lui Noah fu calmă și destul de ridicată cât să ajungă la urechile fiecărei persoane, dar nu mai departe.

- L-au scos levierul din portbagaj și i-au rupt toate degetele. I le-au rupt - gura lui DuPey se strâmbă cu dezgust - la naiba, le-au pisat.

Penelope își închise mâinile protector și le făcu pumn.

- Va fi norocos dacă își va mai folosi vreodată mâinile.

DuPey își trase pălăria jos pe frunte. Nimeni altcineva nu păru la fel de afectat ca Penelope. Era aproape ca și cum văzuseră cu toții lucruri mai rele și erau căliți în fața grozăviilor.

Crimă. Brooke spusese că a existat crimă. Mai mult de una? Și violență de cel mai îngrozitor fel...

- Ce are asta de-a face cu noi? întrebă Rafe.

DuPey își ridică cureaua.

- De fapt, problema e că... a spus că cei trei bărbați erau frați. Semănau între ei. Iar bărbații pe care i-a descris păreau a fi din familia Di Luca.

Rafe și Noah se uitară la DuPey fără să le vină să creadă.

- Chiar crezi că am face asta? întrebă Noah.

- Nu... DuPey nu părea prea sigur. Pare cam exagerat. Cred însă că ați face orice ca să o apărați pe bunica voastră, iar dacă tipul ăsta are dreptate - și are o gură foarte mare -, cred că lucrurile ar putea să se încingă.

Rafe și Noah făcură schimb de priviri.

- Când s-a întâmplat asta? întrebă Rafe.

- Azi-dimineață, în jurul orei opt, răspunse DuPey.

- Eram într-o conferință telefonică cu oamenii mei de pe Coasta de Est. Rafe arăta și părea sigur pe sine. Am martori pentru asta.

- Ai ca angajat un hacker care ți-ar putea falsifica ora și prezența, replică DuPey.

- Darren este bun, recunoscui Rafe.

DuPey încheie:

- Iar oamenii tăi îți sunt destul de loiali încât să mintă.

Rafe nu se contrazise. În schimb, înclină din cap.

Penelope înghiți în sec. Oamenii aceștia erau înspăimântători.

DuPey îl privi pe Noah.

- Eu mă aflu în duș. Singur. Nici un martor. Noah își puse mâinile în șolduri. Și nu, nu știu unde se afla Eli, dar bănuiesc că Chloë știe. Sunt împreună... foarte des.

Bărbații zâmbiră cu subînțeles. Brooke își dădu ochii peste cap. Aparent, Eli și Chloë erau un cuplu.

- Voi discuta cu el. Chloë nu este un alibi mai bun decât oamenii lui Rafe, dar poate că Eli lucra în podgorie sau printre butoaie. Tot ceea ce ne trebuie este un singur alibi valabil și toți scăpați basma curată. DuPey își atinse pălăria. În regulă, trebuie să plec.

Noah zâmbi larg.

- Tocmai ce au ieșit gogoșile din friteuza de la Binkie?

- Mda, spuse tărăgănat DuPey. Vrei să vii să-ți iei obișnuita duzină?

Penelope observă că DuPey și Noah se ciondăneau ca vechi prieteni... Cât de interesant era faptul că nu sesiză același sentiment de camaraderie între Rafe și Noah!

După alte câteva înțepături, Noah îl însoți pe DuPey până la ușa din spate ca să se asigure că era bine închisă.

Cu mult mai multă intensitate și mult mai puțină cordialitate, Rafe se întoarse din nou către Penelope.

- Ce cauți în oraș?

- Haide! Brooke îl trase de braț. Te pun eu la curent, în vreme ce-ți arăt ce am decis eu și Penelope să facem la etaj.

El ezită, în mod limpede dorind să se contrazică cu soția sa... și *nedorind* să se contrazică cu soția sa. Brooke îl bătu ușurel pe umăr și murmură moale și, cu o ultimă privire aspră aruncată lui Penelope, el o lăsă pe Brooke să îl conducă pe scări - lăsând-o pe Penelope să îl înfrunte singură pe Noah.

capitolul 13

Poate că să îl înfrunte pe Noah nu era mare lucru - nu fusese mare lucru - dar, până când Penelope urma să ia decizia finală în legătură cu slujba asta, nu avea de ce să rămână aici. Putea să meargă înapoi la motel și să citească o carte sau ceva. Nu avea nici o responsabilitate...

Dar să plece părea ciudat și copilăresc, ca și cum ar fi fugit, și nu putea să suporte ca Noah să creadă că ea nu putea să dea ochii cu el. Așadar, rămase singură în holul înalt, ascultând ecoul pașilor de la etajul de deasupra și sperând ca Joseph Bianchin să dovedească faptul că merita toată această osteneală.

Când auzi ușa din spate deschizându-se și închizându-se, un fior neașteptat îi trecu pe șira spinării. Noah, Rafe și Brooke își păstrau armele pregătite. Brooke folosea cuvinte ca *necazuri* și *crimă*. Felul în care aceștia se purtaseră o făcu dintr-odată pe Penelope să se întrebe cine intrase.

Apoi Noah apăru de după colț și se apropie de ea prin lumina piezișă a după-amiezii, și un alt gen de fiori îi trecură pe șira spinării. Pentru că o, Dumnezeule, era chipeș.

Se asigură în sinea ei că nu exista nici o femeie pe pământ care să poată rămâne indiferentă la vederea lui. Avea genul acela de frumusețe care venea după secole în care familii bogate de italieni își împerecheaseră

fiii și fiicele pentru cele mai alese pământuri și sume de bani. Brațele lui erau prea lungi, mâinile, prea mari, umerii, impresionant de largi și șoldurile periculos de înguste. Dar felul în care pășea făcea ca privirea ei să se agațe de el; pașii îi erau lungi și uniformi, centrați pe ființa lui. Se mișca ca un rege pirat cu sprâncene negre aflat la comanda vasului și a echipajului său, chiar a naturii care se dezlănțuia în jurul lui.

- Rafe și Brooke au cumpărat locul ăsta, iar Rafe dorea ca eu să văd casa.

El era aproape. Ea se simțea neliniștită.

- Știu. Opinia ta înseamnă foarte mult pentru Brooke. Discutam dacă acesta este un perete de rezistență.

Penelope intră în salon și își lăsă mâna pe tencuiala scorjită.

- Este, spuse el cu încredere.

- Nici măcar nu te-ai uitat, sau n-ai ciocănit, sau... orice altceva de genul ăsta.

- În casele mai vechi, se presupune că fiecare perete este un perete de rezistență. Atunci când vei merge să iei permisul, va fi mai ușor.

Ochii lui verzi ieșiți din comun observau lumea cu un interes amuzant - iar Bella Terra era lumea lui din toate punctele de vedere.

Și totuși, ea își aminti felul în care ochii lui se schimbau în cenușiul furios al mării furtunoase... sau în auriul intens al unei mari pasiuni.

- Am învățat destul de multe despre reconstrucții. Sunt managerul complexului Bella Terra, o slujbă pe care am obținut-o cu viclenie, născându-mă în familia Di Luca.

Îi zâmbi, invitând-o să îi răspundă la zâmbet.

Ea nu o făcu. În schimb îl privi fix, ca un rozător fascinat de un șarpe.

El continuă:

- Complexul s-a extins de când a fost construit în anii '30 și a trebuit să fac față fiecărei modernizări electrice și fiecărui dezastru cu instalațiile sanitare.

Încântător! Dumnezeu, era la fel de încântător ca întotdeauna.

- Complexul mă ține ocupat mai tot timpul și prin mai tot timpul vreau să spun că sunt la datorie 24 de ore pe zi. Așa că, atunci când iau vacanță, părăsesc orașul, merg la schi sau în Hawaii pentru concursul Omul de Oțel sau urc pe munte... Vara trecută am mers în Nepal și am atacat câteva vârfuri foarte impresionante. Nonna a spus că a fost o prostie. Râse pe înfundate. Dar este încă un lucru tăiat de pe lista mea de dorințe pe care vreau să mi le îndeplinesc înainte de a muri.

- Va trebui să fiu de acord cu bunica ta.

- Acum am făcut-o. Pot să merg în mormânt știind că am cucerit vârful K2.

Ar fi putut să moară. O mulțime de oameni căzuseră și muriseră pe acel munte, fără ca trupurile să le fie recuperate vreodată. Iar lui Penelope nu ar fi trebuit să îi pese, și totuși îi păsa. Prea multă moarte...

Își împreună mâinile în dreptul taliei și își coborî privirea asupra lor.

- Aș zice că este mai important să mergi în mormânt mai târziu, nu mai devreme. Dar... asta e doar opinia mea.

- Ce mai face mama ta? întrebă el. Este cu tine în vizită în Bella Terra?

Trebuie să fi văzut ceva în felul în care ea stătea sau să fi auzit ceva în glasul ei... sau poate pur și simplu trecuse la un alt subiect de conversație.

- Nu. Penelope își recâștigă stăpânirea de sine și își ridică privirile către el. Am pierdut-o acum câteva luni. Îl luase prin surprindere.

- P-pierdut-o? A murit? Mama ta? Dar părea atât de plină de viață!

- Da. Întotdeauna.

Chiar până în ultima clipă.

- Ce s-a întâmplat? întrebă și adăugă în grabă: Dacă nu e prea dureros.

- Am venit în Bella Terra în vara de după primul an de facultate.

El încuviință din cap.

- Ca să-ți faci stagiatura pentru decoratorul de interioare care moderniza complexul.

- În vara de *dinaintea* primului meu an de facultate, mama descoperise un nodul la sân. Dar aveam multe de făcut pentru a mă pregăti pentru plecarea la facultate. În plus, lucra pentru doamna Walters.

- Mama ta a fost... îngrijitoarea ei?

- Îngrijitoare-însoțitoare, bănuiesc. Am locuit cu ea, iar mama era la cheremul ei.

Penelope își coborî din nou privirea, amintindu-și cum furtul ei din magazinul din L.A. grăbise mutarea în Portland, cum fusese aruncată într-o școală catolică pentru fete fără alte șanse de a o da în bară... și cum își dăduse seama că nu putea să mai îndure să o dezamăgească vreodată pe mama ei în halul acela.

Ele două erau singure-singurele.

- Doamna Walters a făcut multe pentru noi - nu aș fi fost niciodată în stare să-mi permit Cincinnati dacă nu ar fi fost ea. Dar era întotdeauna exigentă. Cincinnati era departe, așa că mama n-a spus nimic despre nodul nici mie, nici doamnei Walters. N-a făcut nimic în legătură cu nodulul.

Penelope se lipi cu spatele de perete, se lăsă să alunece în jos și se așeză pe podea, cu brațele pe genunchi și ochii privind fix drept înainte.

- După ce m-a instalat și s-a întors în Portland, a mers la control. I l-au scos. Era malign. A făcut chimioterapie și, până când am mers acasă de Crăciun, era... Arăta slabă, dar părul îi creștea la loc și, când am întrebat-o, nu mi-a spus că avea cancer la sân. A spus că era bine.

Dacă Penelope ar fi continuat cu întrebările! Dacă ar fi fost mai puțin egoistă și mai îngrijorată pentru mama ei! Dacă...

Dacă.

Noah i se alătură pe podea, privind fix drept înainte, fără să se uite la ea... dar ascultând-o. Poate că era inamicul ei, dar o cunoștea pe ea și o cunoștea pe mama ei, iar el își amintea...

- Nu e vina ta, spuse el. Dacă mama ta mi-ar fi spus minciuni mie, nu i-aș fi pus niciodată la îndoială cuvântul. Era o forță a naturii.

- Iar eu eram egoistă, bucuroasă că mă aflam acasă, că îmi vedeam prietenii. Poate că doamna Walters mi-ar fi spus dacă aș fi întrebat, dar n-am făcut-o. Nu m-am gândit să întreb de ce sau cum a reușit mama să tragă sforile ca să-mi obțină stagiatura aceea din Bella Terra în vara aceea sau care era motivul pentru care era gata să o părăsească pe doamna Walters și să vină aici ca să locuiască cu mine.

- Se temea că avea să moară și dorea să-ți ofere un început bun în viață și să petreacă cu tine cât mai mult timp posibil.

„Nu chiar. Dar destul de aproape.“

- Așa e. La sfârșitul verii am plecat amândouă de aici. Am terminat facultatea. Am mers la muncă. M-am căsătorit. Mi-am pierdut soțul. Își coborî privirea. Spusese destule. Când mama a venit să mă ajute să depășesc momentul, de data aceea am știut că ceva nu era în regulă. I se spusese că boala dispăruse. De fapt, îi metastazase în plămâni. Mi-am dat demisia. Am vândut casa. Am mers în Portland ca să am grijă de ea.

Penelope recită povestea cu calm, dar un val neașteptat de emoție o sugrumă.

- Acum cât timp? întrebă Noah.

Murise mama, voia să zică el.

- Cinci luni.

- Dar familia ei din L.A.? I-ai văzut?

- I-am anunțat când a murit. Mama ei este moartă. Tatăl ei n-a iertat-o niciodată că a rămas gravidă. Apoi n-a iertat-o niciodată pentru că s-a mutat din L.A.

- Dar ai spus că s-a spălat pe mâini în ceea ce te privește.

- După ce am fost arestată, el dorea ca mama să mă bage într-un centru de corecție. Zicea că asta mă va învăța o lecție. Ea a spus nu, iar apoi ne-am mutat. El dă vina pe mine. Ceea ce e adevărat. Așa că mi-a spus că n-ar trebui să aștept nimic din partea lui. În ceea ce îl privea, nu eram nepoata lui.

Nu că Penelope s-ar fi așteptat la ceva diferit, dar ce conversație amară fusese! Acum Noah se întoarce către ea.

- Ești singură pe lume.

- Doamna Walters este încă în viață. Este foarte bătrână, are 97 de ani și e firavă. Când mama s-a îmbolnăvit foarte tare, doamna Walters a trebuit în cele din urmă să se recunoască învinsă și să meargă într-un azil de bătrâni. Urăște locul acela, desigur, și începe să cedeze și mi-a spus... ei bine. Mi-a spus unele lucruri. Lucruri care ar putea să fie adevărate, dar mintea ei rătăcește.

Și oricât nu o iubise Penelope pe bătrâna tirană, considera că și aceea era o altă pierdere aproape de neîndurat.

- Crede că sunt mama.

- Ah, Penelope! Ai suferit atât de mult.

Înainte să își dea seama ce avea de gând Noah și să apuce să facă vreo mișcare ca să ia măsuri preventive, el îi apucă din nou mâna, ținându-i-o în ambele mâini și încălzindu-i degetele reci între palmele lui.

Ea își dresе glasul.

- Ultimii doi ani au fost o provocare. Dar lucrurile încep să intre pe făgașul lor normal.

Se simțea atât de stânjenită. Nesigură și stânjenită și... De ce făcea el asta? De ce era amabil? Ultima oară când îl văzuse, cu siguranță nu fusese *amabil*. Îi luase inima tânără și fragilă și o strivise cu toată cruzimea concentrată a unui bărbat care avusese parte de plăcerea pe care o căuta și dorea să treacă mai departe.

Ea îl iubise.

El nu o iubise.

Ea crezuse că el dorea să se însoare cu ea.

El o părăsise în cel mai crud fel posibil.

Avusese nevoie de ani întregi pentru a-și recupera încrederea în propria judecată, ani întregi pentru a-și dezvolta un orgoliu destul de mare încât să creadă că un bărbat putea să o iubească cu adevărat. Avusese nevoie de Keith, bun și blând, pentru a fi dornică să se bălăcească în apele conjugale.

Așadar, ce puneă Noah la cale? Credea că ea avea pur și simplu să uite ce ticălos fusese?

Dacă era matură, ar uita.

Nu avea să fie niciodată atât de matură.

Își trase mâna și se chinui să se ridice în picioare.

- Nu, serios. Sunt bine. Duc o obișnuită viață plictisitoare. *Eu* nu port un cuțit. Nici un pistol. Sau vreo armă de orice fel. Așa că spune-mi, Noah: ce se petrece aici, în Bella Terra?

capitolul 14

Noah ezită, aparent dorind să prelungească momentul de conexiune dintre ei. Dar Penelope îl respinsese în mod explicit, ridicându-se, întorcându-se și ieșind din umbrele salonului și intrând în foaier, unde soarele sud-vestic împrășca lumină pe pereți.

Noah o urmă.

- E o poveste lungă.

Aruncă o privire către tavan ca și cum ar fi cântărit șansele ca Rafe și Brooke să se întoarcă, apoi îi făcu semn lui Penelope către hol și către scară.

- Ia loc! Voi încerca să fiu scurt. În urmă cu mai mult de 80 de ani...

Ea râse și se așeză pe treapta tare.

- Într-adevăr este o poveste lungă.

- Nu te-aș păcăli. Dar nu era amuzat. O privi îndeaproape în timp ce spuse: Cu mai puțin de trei luni în urmă, Nonna a fost atacată în căminul ei.

Amuzamentul lui Penelope muri brusc.

- E bine?

- A intrat peste un jaf în desfășurare. Individul a lovit-o cu un levier, i-a rupt brațul și a făcut-o să leșine.

Noah începu să umble înainte și înapoi în fața ei, lumina difuză care venea de la ferestrele înalte de la intrare mângâindu-i cu o mână drăgăstoasă părul negru și umerii lați.

- A avut o contuzie și a stat în spital mai mult de o săptămână. Am trimis-o acasă cu o gardă de corp și o infirmieră care să îi asigure siguranța și starea de sănătate.

Spaima lui Penelope se potoli, în schimb îi crescua mânia.

- Lați prins pe tâlhar?

- L-am prins în cele din urmă, dar s-a dovedit a fi fost mesagerul unor lucruri mult mai ample. Merge în urmă, până la o veche dispută în familie. Cu mai mult de 80 de ani în urmă...

De data asta, ea nu mai râse, ci se aplecă înainte, foarte atentă.

- ... s-a născut bunicul meu, Anthony Di Luca, și, în aceeași zi, de partea cealaltă a văii, s-a născut și în familia Bianchin un fiu.

Ea știa cine.

- Joseph.

- Da! spuse el, părând surprins, și o privi îndelung, întrebător.

- Mă aflu în oraș pentru că am treabă cu el.

- Treburi legate de decorațiuni? îi aruncă întrebarea.

Dar nu-i aici.

- Știu asta.

- Se întoarce curând?

- Nu știu. Așa sper.

- Eu sper că nu. El este cel care a pus la cale atacul asupra Nonnei.

Tonul și vorbele aspre ale lui Noah o făcură să se îndrepte, îndepărtându-se de el.

- Poftim? De ce? De unde știi?

- În urmă cu mai mult de 80 de ani, reîncepu el, trăia un bărbat necăsătorit și fără familie, pe nume Massimo

Bruno. Trăia în Bella Valley și producea vinuri minunate. Vinuri de clasă mondială.

- Ascult.

Deși dorea ca Noah să treacă la subiect.

- Cu ocazia nașterii unui fiu, dăruia o sticlă de vin familiei, pentru a fi deschisă atunci când acesta împlinea 21 de ani. Era o tradiție, dar asta se întâmpla pe vremea Prohibiției și, în anul acela, agenții fiscali au găsit pivnița de vinuri a lui Massimo. Au spart toate butoaiile și au vărsat vinul în stradă. Șanțurile au devenit roșii, și Massimo a reușit să salveze destul vin pentru o singură sticlă. O sticlă. Doi fii. Două familii rivale.

- Aha!

Începea să înțeleagă.

- Massimo a dăruit sticla de vin copilului care fusese născut cel dintâi, bunicului meu, Anthony Di Luca. Lui Joseph și familiei Bianchi le-a dăruit o jucărie pentru copii, antică, din argint. Noah privi în jos, cu pleoapele grele de satisfacție. Așa cum se și cuvenea.

Ea nici nu visă să îl contrazică.

- Da, desigur.

- Familia Bianchi a jurat să se răzbune. Noah reuși să exprime cruzimea fluturând dintr-o mână. Timp de 21 de ani au cugetat la ceea ce considerau a fi fost o nedreptate - noi, italienii, știm să așteptăm, lăsând mânia să supureze an de an.

Inima lui Penelope se strânse de anticipare și neliniște.

Își imaginase cumva că îl cunoștea pe acest bărbat? Ei bine, nu. Originile ei erau mexicane: mayașe, spaniole și franceze și, în acele moșteniri americane și europene, împărtășea același sânge mediteraneean încins ca familia Di Luca. Dar știa fără urmă de îndoială că ranchiunile meschine ale bunicului ei nu se comparau deloc cu asta.

- În ziua în care bunicul meu a împlinit 21 de ani, care era și ziua nunții lui, Joseph a condus familia Bianchin în atac. Au venit cu arme și cuțite. Au distrus

cadourile, mâncarea, vinul – și l-au împușcat pe bunicul meu. Liniile sumbre din jurul gurii mobile a lui Noah se adânciră. Aproape că a murit.

Nu. Nu. Nu era adevărat. Dar rămase tăcută. Nu dorea ca Noah să își dea seama cât de mult însemna asta pentru ea... sau de ce.

– Din păcate pentru ei, au atacat prea devreme. Vinul lui Massimo nu fusese încă deschis. Sticla era încă ascunsă. Bunicul meu a supraviețuit, dar nu i-a iertat niciodată...

„Te rog, spune-mi că lucrul acesta nu este adevărat. Nu este adevărat. Pentru că, dacă este...”

– Cât timp a trăit, Nonno¹ a scos sticla aceea de vin și s-a mândrit cu ea în fața prietenilor și a familiei lui... apoi a ascuns-o din nou. Pentru că știa că, în partea cealaltă a orașului, Joseph Bianchin avea să audă despre asta. Știa că Joseph fierbea în propria fiere, invidios din cauza acelei sticle și râvnind la ea.

Când Penelope venise în Bella Terra ca să îl întâlnească pe Joseph Bianchin, nu anticipase nicicând ceva de genul acesta. Cum ar fi putut? Să stea aici și să îl vadă pe Noah gesticulând plin de viață, să vadă cum chipul lui se transforma din acela al unui bărbat prietenos și civilizat în acela al unui barbar brutal adus până la violență de vechi răzbunări... era o descoperire care o înspăimânta și o fascina în același timp.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Cu vreo 12 ani în urmă, bunicul meu a fost diagnosticat cu Alzheimer. A alunecat ușor în demență și a murit. Noah se opri pentru o clipă, cu capul plecat. Inspirând, continuă în cele din urmă: Când Nonna a mers să caute sticla de vin... aceasta dispăruse.

– Dispăruse? întrebă ea, îndreptându-și spinarea. Unde?

– Ce ne-ar mai plăcea să știm! Noah flutură un zâmbet. Nonno a ascuns-o și încă bine. Am căutat și am tot

¹ Bunic (în limba italiană, în original)

căutat, dar nici urmă de ea. Și, cu toate astea, necazurile n-au dispărut.

capitolul 15

- Bunicul tău ar fi putut pune sticla aceea de vin oriunde, șopti Penelope.

- Nu. Noah clătină din cap cu încredere în sine. Locurile în care ar fi putut să o ascundă sunt limitate. Este vin. Vinul trebuie îngrijit cum trebuie, altfel se dezintegrează și, o sticlă de vârsta aceea... Ei bine, există o șansă - o șansă foarte mare - ca, indiferent de cât de bine a fost îngrijit, vinul să se fi acrit. Dar sticla era prețioasă pentru Nonna, moștenirea lui, motivul pentru care fusese rănit și aproape ucis. Ar fi pus-o undeva unde să fie bine păstrată. Ar fi pus-o într-un loc întunecat și rece.

Ea trebuia să obiecteze.

- Dar el avea Alzheimer. Poate că...

- Pentru Nonno, îngrijirea corectă a vinului nu era o funcție a minții sale. Era precum culoarea părului lui sau ca sunetul vocii sale. Îngrijirea corectă a vinului era cultivată în el de o mie de generații de Di Luca și nu ar fi tratat niciodată cum nu se cuvine sticla aceea.

Nu știa dacă îl credea sau nu pe Noah, dar nu conta. El credea. Familia lui credea. Însă ea vedea eroarea de logică.

- Așadar, persoana care a intrat prin efracție în casa bunicii tale era cineva angajat de Joseph Bianchi pentru a lua sticla de vin?

- Așa este.

- Știi sigur asta?

- Da.

- Cum? Se aplecă înainte, subliniindu-și vorbele: Pentru că, sincer, dacă Joseph Bianchin ar fi dorit sticla aceea de vin atât de tare încât ar fi fost dispus să recurgă la violență, ar fi căutat-o mai demult.

Noah dădu din cap aprobator.

- Exact așa ne-am gândit și noi. Dar am aflat că Joseph era cel care a pornit trășenia, pentru că am găsit postat pe internet anunțul prin care căuta pe cineva care să facă treaba asta.

- A dat un anunț prin care căuta infractori care să bată o bătrână și și-a pus numele în el?

Neîncrederea era foarte evidentă în glasul ei.

- Nu, a postat pe internet un anunț prin care spunea că cineva era dispus să plătească recuperarea unui bun de preț, iar nemernicul bătrân viclean și-a acoperit urmele foarte bine. Este destul de deștept încât să se asigure că nimic din ceea ce face nu poate fi acționat în instanță. Chipul lui Noah deveni din nou rece. Dar, în timp ce Nonna se afla în spital, a vizitat-o. A amenințat-o.

Penelope își coborî privirea, uitându-se cum încălțările sport ale lui Noah se mișcau pe covorul decolorat și ros. Nu dorea să audă asta. Nu putea să îndure impactul pe care lucrul acesta îl avea asupra șederii ei în Bella Terra. Făcea ca scopul șederii ei aici să fie... imposibil. Îngrozitor.

Dar vocea neîndurătoare a lui Noah continuă:

- I-a spus bunicii mele că dorea sticla în clipa aceea.

Încet, Penelope își ridică din nou privirea către el și îl studie cu o pornire ostilă. Familia lui trăise în Statele Unite de peste un secol și cu toate astea era italian și în înfățișare, și în purtare, folosindu-și mâinile pentru a-și sublinia propozițiile, pentru a-și exprima încântarea sau tristețea. Chipul lui era și el mobil, expresiile lui fiind atât de însuflețite, încât ea aproape că putea să vadă generațiile de bărbați, ranchiuna și pericolul.

- Mai târziu, odată ce ne-am dat seama ce se petrecea, i-am spus lui Bianchin să plece naibii din oraș, așa că el a încercat să mă convingă *pe mine* să i-o dau. De parcă aş face ceva pentru mârșavul acela de ticălos bătrân.

Noah nu știa - nu avea de unde să știe - că fiecare cuvânt îi transforma în inamici.

- Așadar, Bianchin a părăsit orașul?

- Nonna este foarte plăcută aici. Noi, cei trei frați, o iubim foarte mult. Vocea lui Noah deveni moale ca mătasea și periculoasă. Dacă nu ar fi făcut-o, mi-aș fi făcut griji pentru sănătatea lui.

- N-ai face rău unui bătrân!

„Așa-i?”

- A rănit-o pe bunica mea - ar fi putut să moară, iar lui nu i-ar fi păsat - așa că, în realitate, aș fi făcut orice ar fi fost necesar pentru a-l trimite în exil.

Noah se maturizase și depășise ultima blândețe a tinereții. Acum era numai bărbăție și avea acel zâmbet amenințător, cu dinți, pe care ea nu și l-ar fi imaginat niciodată pe chipul lui.

Bănuia că el avea tot dreptul să își apere bunica cu orice resurse îi stăteau la îndemână. Știa că Nonna îl crescuse. Dar...

- Nu are sens. De ce a hotărât Joseph Bianchin să recurgă la violență în momentul acesta?

- Ne-am dat seama de asta aproape prea târziu - și, prin noi, mă refer la Eli și la noua lui soție, Chloë. Este scriitoare; scrie romane de suspans. Eli a jucat și el rolul lui. Noah clătină din cap cu mirare. Cine știa că era în stare să învingă un agent FBI corupt?

- Eli?

Penelope și-l amintea ca pe un bărbat masiv și tăcut, interesat de vinuri și care nu avea încredere în oameni în general.

- Fost agent FBI, dar a fost nevoie atât de Eli, cât și de Chloë ca să îl învingă, și amândoi arată ca și cum au fost folosiți pe post de berbeci. Noah se așează pe vine în fața lui Penelope și o privi direct în ochi. Toată treaba are legătură cu niște diamante.

- Diamante?

- Massimo fura diamante și le ascundea în sticlele de vin pe care le dădea drept cadouri; apoi, când lucrurile se linișteau, fura sticla și o înlocuia cu una care arăta identic, dar care nu avea marfa de contrabandă.

Penelope își dădu seama că stătea cu gura căscată. O închise brusc și întrebă:

- Făcea asta în perioada Prohibiției?
- Se pare că mama Nonnei a spus întotdeauna că era un gangster. Se pare că mama Nonnei avea dreptate.
- Oh. Cum a aflat Joseph Bianchin?
- Mai există încă sticle din vinul lui Massimo; Bianchin este colecționar de ani întregi, încercând în mod patetic să fie ca bunicul meu, bănuiesc. În ochii lui Noah fulgeră iritarea. *Credem* că a deschis o sticlă, a vărsat-o și a găsit bijuteriile la fund.
- Bijuterii pe care Massimo nu le-a recuperat?
- Bijuterii pe care nu le-a recuperat pentru că a dispărut la scurt timp după ce a dăruit ultima lui sticlă bunicului meu.

- Ce s-a întâmplat cu el?

- Nimeni nu știe. Sau mai degrabă... nimeni n-a știut până când Eli și Chloë i-au găsit trupul într-un turn de apă. A fost torturat. Acolo sus, lângă cadavru, Eli a găsit un mic diamant - și nu orice diamant. Era un diamant roz, așa că Chloë a căutat furturi de bijuterii din anul de dinaintea celui în care s-a născut bunicul meu. Gura lui Noah se strâmbă cu dezgust. În Amsterdam, a fost furat un set prețios de diamante roz și nu a fost recuperat niciodată.

Întreaga poveste era fascinantă, îngrozitoare, neverosimilă... și, în mod absolut limpede, toți cei din familia Di Luca credeau că era adevărată. Penelope inspiră și expiră, inspiră și expiră, încet și adânc, încercând să își țină în frâu durerea.

- Joseph Bianchin și-a dat și el seama de asta și dorește acele diamante.

- Cred că putem să presupunem asta.

Punând un genunchi lângă ea pe treaptă și pe celălalt pe podea, Noah îi luă *din nou* mâna. Lumina dansă pe fiecare șuviță din părul lui negru scurt cu o grație febrilă.

- Aici, în Bella Terra, în ultimele două luni și jumătate, am avut trei crime, o moarte conexă și atâta violență cât în ultimii 50 de ani puși laolaltă. Complexul e în alertă maximă și presa începe să fie interesată. Noi, familia Di Luca, am încercat să le distragem atenția, dar reporterii se vor prinde în cele din urmă. Dacă se întâmplă asta, fiecare infractor și oportunist din lume va sosi în pragul nostru căutând sticla aceea de vin.

- Chiar nu știți unde se află?

Viața ei ar fi fost cu mult mai ușoară dacă el ar fi știut și dintr-un motiv infam ascundea adevărul. Dar el aproape păru că îi citise gândurile și i le repetă.

- Cât de ușor ar fi pentru noi toți dacă am ști și l-am vărsa și am afla dacă sticla conține diamante - sau doar sedimente.

- Da. Îmi dau seama.

Putea să își dea seama.

- De aceea Rafe s-a purtat ca un nemernic, interogându-te ca și cum ai fi fost o persoană suspectă. Și de aceea aş considera-o ca pe o favoare dacă ai veni să o vezi pe Nonna.

O făcu pe Penelope să se simtă ca și cum ar fi stat la marginea unei mlaștini pline cu afecțiuni vechi și iubiri pierdute și s-ar fi scufundat în nisipuri mișcătoare. Și, din experiența ei, dacă era prinsă de el, prinsă cu adevărat, avea să sufere.

O privi în ochi. Privi în sufletul ei. Făcu apel la natura ei sensibilă.

- Nonna a fost rănită grav; Rafe și Brooke au fost traumatizați; Eli și Chloë au fost loviți îngrozitor. Apoi, săptămâna asta, Nonna a aflat că o persoană pe care a iubit-o era cineva care mințise și o înșelase. Să te vadă i-ar mai lua gândul de la necazurile ei. Mergi să îi faci o vizită?

Când ea ezită, el spuse:

- Promit... promit că nu voi fi acolo!

Părea să creadă că asta avea importanță.

capitolul 16

Penelope puse mâna pe pieptul lui Noah și, cu o mișcare care îl luă prin surprindere – deși din ce motiv, el nu știa – îl împinse atât de tare, încât el căzu lat pe spate pe podeaua tare de lemn.

Penelope se ridică și îi spuse:

– Oricât de atrăgător ar suna, Noah, este imposibil. Mi-am dat seama... nu pot rămâne în Bella Terra. Activitatea asta criminală e prea mult pentru mine! Sunt o lașă. Măine mă întorc în Portland.

El se ridică încet în picioare, frecându-și fundul duros. O lașă? După toate lucrurile prin care trecuse?

– Nu ești lașă.

– Nu-mi spune tu ce sunt sau ce nu sunt. În ultimii ani din viață, am văzut destulă moarte. Nu suport s-o mai văd.

Arăta aprigă și mândră, cerând ca el să respecte persoana care era ea și lucrurile pe care ea putea să le îndure.

– Bine... zise el încetișor, gândind iute și serios. Dar ai aici o slujbă pe care o anticipai cu nerăbdare. Sau, cel puțin, așa părea. Ai putea să faci planurile și să lucrezi cu Brooke, fără să fii implicată în, aaa...

– Crime? Ridică glasul. Trebuie să *supraviețuiesc* ca să pot munci, iar supraviețuirea pare să fie un pic cam în-doielnică aici, în Bella Terra.

Din capătul scărilor, Noah auzi un mic țipăt ascuțit. Se întoarse la timp să o vadă pe Brooke sărind pe trepte în jos.

Rafe alergă după ea, cu brațele întinse ca pentru a o prinde.

– La naiba, Noah! zise ea. Mă bazam pe tine s-o convingi pe Penelope să rămână, nu s-o sperii și s-o faci să plece.

– Femeie, fii atentă, te rog! mugi Rafe.

Ea îl dădu la o parte și îl înfruntă pe Noah, cu pumnii în șolduri.

– Chiar trebuia să-i spui toate detaliile macabre? Nu puteai să cosmetizezi unele lucruri?

- Dar *am cosmetizat* unele lucruri, replică Noah.

Brooke îi întoarse spatele.

- Asta este de mare ajutor, Noah.

Rafe își puse mâinile pe umerii ei. Noah se întoarse către Penelope.

- N-am menționat faptul că rudele mele trag cu urechea fără scrupule sau rușine.

Penelope dădu din cap.

- N-ai făcut-o, dar văd că e adevărat.

Arăta atât de diferită față de cum era ultima oară când o văzuse; era acum atât de plină de încredere, de sofisticată - și de distantă.

Ochii aceia căprui îl adoraseră cândva. Mâinile ei îl mângâiaseră cândva. Îi cunoștea mirosul, greutatea sânilor în palmele lui și, când ea vorbea, își amintea de sunetul răgușit al vocii ei în urechea lui atunci când striga de plăcere.

Era a lui. Indiferent de cât de mult timp trecuse, indiferent de cât de mare era distanța care îi separase... ea era întotdeauna și pentru eternitate menită pentru el.

Iar el nu o putea avea.

Totuși, nemernic egoist cum era, nu dorea ca ea să plece. Pe măsură ce timpul lui pe pământ se scurgea, o dorea aproape.

- Nu e nevoie să pleci. Am putea să ne evităm unul pe celălalt de câte ori e posibil, zise Noah.

- Asta ar putea să funcționeze, spuse Rafe.

Noah ridică din sprâncene la fratele său. Când hotărâse Rafe că era mai bine dacă Penelope rămânea?

Rafe dădu din cap către Brooke, o mișcare scurtă, concisă, care îi spuse în mod limpede lui Noah că acesta era mult mai preocupat să își facă soția fericită decât să își facă griji pentru siguranța lui Penelope.

- Nu. Pentru că pentru mine nu contează dacă îl văd pe Noah. Fosta noastră relație nu are nici un fel de importanță în toate astea. Ce-a fost a fost.

Rafe zâmbi strâmb către Noah.

- Te-a pus la punct.

Mergând la Brooke, Penelope spuse:

- Îmi pare foarte rău. Chiar mi-ar plăcea la nebunie să mă ocup de asta. Iubesc casa și mi-a făcut plăcere să discut cu tine, dar eu pur și simplu... nu doresc să mor pentru asta.

Zâmbetul lui Brooke încercă să fie amabil și înțelegător.

- Și mie îmi pare rău. Chiar am putea lucra bine împreună.

- Știu.

Penelope păru melancolică. Chiar își dorea slujba aceasta. Noah putea să își dea seama.

- Lasă-mă se te conduc înapoi unde stai! Dă-mi o șansă să te conving să nu pleci!

Încercă un zâmbet fermecător.

- Nu. Își luă geanta din colțul de la intrare. Am mașina mea.

Cam asta reușise cu zâmbetul lui cuceritor.

- Plecarea ta nu-i necesară. Nu vei fi niciodată atrasă în necazurile noastre. N-ai nimic de-a face cu noi.

Ea se răsti la el.

- Nu e nevoie să am de-a face cu voi. Dar am fost deja speriată de un polițist care a apărut din senin și care v-a acuzat că i-ați rupt degetele unui individ. Nimeni n-a părut să fie prea îngrijorat de violență. V-am văzut deja pe fiecare dintre voi scoțând câte o armă cu o asemenea agilitate, încât aș fi luat-o la fugă de aici - dar îmi era prea teamă pentru a putea să mă mișc.

El zâmbi larg.

- Nu-i amuzant! se răsti ea.

El se dezmetici.

- Nu, desigur că nu este.

- Sunt deja destul de implicată după ce mi-ai spus toată - își flutură brațele în jurul capului - povestea din spate.

Era supărată, iar el nu o învinovăța pentru asta.

- Cel puțin spune-mi unde stai.

- La motelul Sweet Dreams.

Fără sunet, el șopti cuvintele. *Motelul Sweet Dreams*¹.
Ea îl înfruntă:

- Da? Ai ceva de spus?

Îl credea un snob. Credea că el arunca remarci cu privire la trecutul ei. La locul în care stătea.

- Nimic, zise el încetișor.

- Bun.

Dădu să se întoarcă. El nu putu să îndure.

- Aș putea să-ți fac rost de o cameră în complexul Bella Terra.

Se răsuci din nou către el.

- Nu-mi pot permite.

- Îl cunosc pe manager. Zâmbi cuceritor. Ți-aș putea obține un preț bun.

- Nu mi te pot permite, Noah, zise ea pe șleau.

La naiba! Zâmbetul lui cuceritor avea efect asupra oricărei femei din lume - cu excepția singurei femei care conta. Bănuî că era justiția divină. Dar asta nu însemna că trebuia să îi placă. După nouă ani, ea se afla din nou pe teritoriul lui, iar el nu o putea avea. Nu îndrăznea nici măcar să încerce.

- Dacă te-ai muta în hotel, aș sta departe, departe de tine.

- Îmi place unde stau.

Motelul Sweet Dreams.

- Desigur.

- Oricum, voi pleca mâine. Își duse pumnul la gură și își mușcă încheieturile degetelor tare, ca și cum s-ar fi gândit la ceva anume. Sau poate poimâine. Am treaba aceea cu...

- Joseph Bianchin. Mda. Îmi amintesc.

Noah chiar își amintea și se întreba ce treabă putea ea să aibă cu nemernicul acela bătrân și lipsit de inimă.

- Ascultă, trebuie să mă întorc, să vorbesc cu niște furnizori, să aflu cât de iute pot ajunge aici. Penelope, promite-mi un singur lucru!

¹ Vise plăcute

Ea ridică privirea cu precauție.

– Promite-mi că o vei vizita pe Nonna! Dacă află că ai fost aici și nu te-a văzut, îi va părea tare rău. Nu încerc să te trag pe sfoară. Un strop de vină folosită cu măiestrie făcea întotdeauna minuni când era vorba de femei. Se va întreba cu adevărat ce-a făcut ca să n-o plăci.

Penelope își dădu la o parte părul de pe frunte. El putu să vadă cum rușinea îi strângea inima până când nu mai avu decât un singur răspuns.

– În regulă. O voi vizita. Dar cum ai spus mai devreme. Trebuie să promiți. Nu vreau să fii acolo.

– Minunat!

El câștigase o bătălie. Poate că avea să o câștige și pe următoarea.

– Promit, dacă te văd venind, o voi lua la fugă.

Ea zâmbi ușor.

– Bun.

– Anunță-mă dacă ai nevoie să trimit o mașină ca să te ducă la Nonna.

Cunoscând firea ei extrem de independentă, știa că avea să îl refuze, așa că nu așteptă să-i audă răspunsul, ci ieși pe ușă de îndată ce termină de vorbit.

Penelope se grăbi până la ușă și strigă după el:

– Pot să conduc singură, mulțumesc.

Și, din interiorul casei, Rafe strigă:

– Hei! Noah! Ai venit cu mine cu mașina, îți amintești?

capitolul 17

Rafe îl prinse din urmă pe Noah când acesta ajunse la trotuar.

– Te duc cu mașina înapoi la complex.

– Nu este departe. Trebuie să-mi iau o cafea. Pot merge pe jos.

Rafe îl apucă de braț și îl răsuci către mașină.

– Vreau să discut cu tine.

– Bineînțeles că vreau.

Era prețul pe care Noah îl plătea pentru faptul că era cel mai tânăr; frații lui nu se puteau împiedica să nu se gândească la el ca la un copil prostuț. Așa că își zise că era mai bine să termine odată cu asta.

Rafe începu să vorbească chiar înainte să ajungă în mașină.

– Noah, ce faci? Ai vorbit cu femeia aceea, ai flirtat cu ea – după ce a plecat din Bella Terra, ai făcut să fie limpede faptul că ai crezut că abia ai scăpat de căsătorie și de legătura cu o arivistă.

– Frumoasă casă! Noah se uită în urmă să vadă dacă putea să o zărească din nou pe Penelope. Te așteaptă mult de lucru, dar infrastructura este bună și ai dat un preț bun. Tu și Brooke veți fi foarte fericiți acolo.

– Ești cea mai mare pacoste. În regulă, am înțeles; n-ai de gând să-mi spui ce știi despre sticla de vin și despre diamante.

– E cel mai bine așa.

Faptul că Rafe nu sări la gâtul lui Noah în legătură cu asta spunea multe despre puterea lui de stăpânire.

– Nu poți măcar să-mi dai un indiciu legat de fosta ta iubită?

Noah își alese vorbele cu grijă.

– Acum mulți ani, când am spus că era o arivistă, se poate să fi exagerat.

Rafe descuie mașina.

– Așadar, acum susții că este o fată bună, iar tu ești un dobitoc fără scrupule care i-a dat papucii ca să poată să-și facă de cap cu restul lumii?

Noah se așază pe locul pasagerului și, de îndată ce Rafe urcă în mașină, spuse:

– Dacă aș lua totul de la capăt, n-ar părăsi niciodată Bella Terra. Am fost un idiot.

Rafe nici măcar nu înțelegea cât de idiot fusese Noah. Și, dacă ar fi fost după Noah, nici nu ar fi aflat până când el nu și-ar fi spălat toate păcatele.

– Cunosc sentimentul. Atâția ani pierduți când eu și Brooke puteam să fi fost împreună...

Rafe se înmuia întotdeauna când începea să vorbească despre Brooke. Era un moment potrivit pentru a schimba subiectul.

- Hei! spuse Noah. Totul s-a terminat cu bine și acum veți avea un copil.

Rafe îi aruncă lui Noah un zâmbet strâmb și puse mașina în mișcare.

- Nu-i asta cea mai bună veste posibilă?

Noah râse în hohote.

- Știam eu că exista un motiv pentru care tu și Brooke nu v-ați mutat în Suedia. Felicitări, tată bătrân ce ești!

- Mulțumesc. Rafe deveni din nou serios. Dar ascultă, de aceea am o problemă cu cine este cu adevărat Penelope Alonso Caldwell și cu motivul pentru care se află aici.

Noah își frecă ceafa.

- Nu renunți *niciodată*?

- Nu. Nu, nu renunț. Avem oameni - străini, oameni nebuni - care vânează sticla de vin a lui Nonno, pentru că - adevărat sau nu - toată lumea crede că în sticlă sunt niște diamante roz neprețuite. Tu știi ceva despre cineva care umblă după diamante și nu ne spui.

- Nu-ți face griji. Mă ocup de asta.

Rafe se întoarse o secundă și îl privi încruntat.

- Uită-te la drum, zise Noah.

- Și acum, din senin, vechea ta iubită apare fără să aibă un motiv bun pe care să îl ofere. Brooke zice că sunt paranoic. Eu spun că sunt deștept.

- Penelope nu este o oportunistă.

Rafe plesni volanul cu podul palmei.

- De unde știi? Ai văzut-o în ultimii nouă ani?

- Nu. Dar o cunosc.

- În adâncul sufletului tău, o cunoști?

- Cam așa ceva.

- Ți-a spus motivul pentru care a venit în Bella Terra, mai întâi de toate?

- Ceva legat de afaceri.

- Deci nu știi.

De fapt, Noah știa. Ea se afla aici pentru a discuta cu Joseph Bianchin despre ceva. Dar chiar dacă îi spunea asta lui Rafe, nu l-ar fi ajutat să îndepărteze nici o suspiciune.

- O voi întreba *eu*, spuse Rafe.

- Mult noroc! Când te vei purta ca un tiran idiot nu-ți va spune nimic.

Noah nu dorea ca Rafe să se lege de Penelope.

- Ce convenabil! Aș putea să subliniez faptul că, atunci când te porți ca și cum ar fi dragostea ta pierdută, nu voi crede nici un afurisit de cuvânt pe care îl spui despre ea?

- Mda. Mă rog.

Era dragostea lui pierdută. Râse când își aminti momentul de astăzi în care își dăduse seama că i se vindea lui Penelope ca o vedetă rock în devenire.

Rafe coti pe drumul principal, furios încă pe Penelope și pe efectul ei asupra lui Noah.

- Îi voi verifica toate recomandările.

- De ce să te mai deranjezi? Va părăsi orașul.

Era mai bine așa. Faptul că o văzuse astăzi îi dăduse lui Noah speranță acolo unde nu exista nici una, iar speranța era un lucru pe care el nu îndrăznea să îl cultive. Era periculos să creadă că putea să găsească genul de dragoste de care se bucurau frații lui.

- Zice ea că pleacă din oraș. Dar uite ce s-a întâmplat cu Olivia!

Amintirea Oliviei fu ca o găleată cu apă cu gheață vărsată în capul lui Noah. Își dorea ca Penelope să rămână, dar ea avea dreptate: moartea pândează acest oraș. Moartea îl pândează pe el. Iar el se temea pentru oricine îi stătea prea aproape.

Rafe oftă.

- Nu mai cred pe nimeni.

Noah pufni.

- Oricum nu știam că suferi de o abundență de încredere.

- Am eșuat în a o proteja pe Nonna. Am eșuat în a o proteja pe Brooke. Nu voi lăsa o femeie oarecare din trecutul tău să intre în oraș și să fie angajată de soția mea...

- Penelope nu va accepta proiectul, repetă Noah.

- ... fără să mă asigur al naibii de bine că e cine spune că e. Mai ales că ai convins-o să o viziteze pe Nonna.

- Sunt de acord. Investigheaz-o pe Penelope! Are sens.

Să o investigheze, chiar dacă vederea ei îi calma mintea, mirosul ei îi stăruia în simțiri și dorința față de ea ardea la fel de puternic ca întotdeauna... nu că putea să facă ceva cu dorința aceea. Ultima dată fusese prea slab să întoarcă spatele sentimentelor față de ea. De data asta era mai în vârstă și mai înțelept, nu mai era un băiat pe jumătate înnebunit de furia hormonilor. De data asta, deținea controlul.

Deși, atunci când era vorba despre Penelope, nu dorea să fie pus la încercare.

- Dacă mi-ai spune ce știi despre diamante și despre oamenii care le caută...

Rafe încetini la semafor, aruncă o privire către Noah, și rugămintea lui fu sinceră și călduroasă.

- Dacă îmi spui ce știi, aș putea să te ajut. Indiferent despre ce e vorba, am expertiza necesară fie prin angajații mei, fie eu însumi.

- În mod destul de interesant, nu există nimeni care să se poată ocupa de asta în afară de mine. Știu că este împotriva firii tale, Rafe, dar de data asta va trebui să ai încredere în frățiorul tău. Noah arată cu degetul către un spațiu gol de lângă trotuar. Lasă-mă acolo, lângă Black Bean!

Rafe vâri mașina într-un spațiu îngust cu o pricepere care arăta în mod limpede că învățase la o școală de șoferi riguroasă cu partea tehnică.

- Noah, spuse el cu asprime. Nu este vorba că nu avem încredere în tine. Doar că treaba asta e prea mare pentru oricare dintre noi.

Noah deschise portiera fără să mai rostească vreo vorbă. Rafe îl prinse de braț. Din nou.

- Noah, ascultă-mă!

Noah se întoarse cu exasperare către el.

- Dă-ți seama singur! Eu nu-ți spun.

- Știu. Am înțeles asta. Dar ascultă!

Rafe încercă să zâmbească, încercă să pară nepăsător, dar ochii lui albaștri erau onești, neliniștiți... plini de afecțiune.

- Indiferent despre ce este vorba. Nu contează cât de mare e necazul în care te afli. Ești fratele meu și te iubesc. Promite-mi doar... promite-mi că, dacă pot face ceva, îmi vei da un telefon! Sunt de partea ta, omule, indiferent despre ce e vorba.

Noah privi îndelung la fratele său mai mare, autoritar, enervant și încăpățânat și o căldură i se desfășură în trup.

- Știu. Și eu te iubesc.

- Promite-mi!

Rafe nu putea să suporte ca Noah să aibă secrete față de el. Dar acele secrete i-ar fi ucis pe toți... dacă Noah nu alegea calea corectă. Iar dacă alegea calea corectă... atunci numai el avea să moară.

Asta era vestea cea bună. Așa că Noah minți.

- Desigur. Dacă voi crede că mă poți ajuta, îți voi da un telefon. Acum, Rafe, trebuie să-mi iau cafeaua și să mă întorc la muncă.

- Bine. Ne mai vedem.

Rafe ridică mâna în semn de rămas-bun.

Noah trânti portiera, îi făcu cu mâna și, când fu sigur că Rafe era cu adevărat plecat, traversă alene curtea deschisă, trecu printre mesele de grădină din fier forjat, pline de oameni care foloseau rețeaua Wi-Fi gratuită și sorbeau din pahare de carton uriașe, pe lângă o femeie mai în vârstă, blondă, care aștepta pe cineva, și intră pe ușa deschisă a cafenelei Black Bean. Merse la tejghea și îi zâmbi fermecător lui Mandy.

- Ca de obicei. Și... una în plus. La pachet.

Mandy răspunse zâmbetului său.

Cum de zâmbetul lui *fermecător* funcționa la ea și la Penelope, nu?

- Azi ai venit târziu, zise ea în timp ce prepara două cafele cu lapte.

- Rafe și Brooke au dorit să arunc un ochi la casa lor. Se uită către ușă, în timp ce două dintre mese se goliră. E aglomerat astăzi.

- Avem turiști care au venit la festivalul altoirii viței-de-vie.

- Edilii orașului ar trebui să fie mândri că au venit cu ideea asta, mormăi Noah.

- Mie-mi spui?! Dar e benefic pentru afacere și nu e ca și cum vreunul dintre turiști chiar dorește să altoiască vița-de-vie.

Râseră amândoi încetișor. Mandy puse paharele pe tejghea.

- Așadar, Rafe și Brooke au cumpărat casa bătrânului vânător de zestre?

- Așa e. Vor fi necesare câteva reparații pentru a o pregăti la timp.

- Adică înainte ca Brooke să nască?

El rămase nemișcat, cu mâna la jumătatea drumului către portofel.

- Poftim? Sunt singura persoană din oraș care nu a știut?

Mandy râse.

- Nu, nu eram sigură până adineauri, dar cumnata mea Brittany este recepționera doctorului Jacob și, când Brooke a sunat pentru o consultație, și-a dat seama că se întâmplă ceva. Făceam speculații cu privire la care erau opțiunile, și din moment ce tocmai s-a căsătorit...

- Bârfa din orașul ăsta este legendară, zise sec Noah.

- Doar între noi, bătrânii. Nu pot să țin socoteala tuturor oamenilor noi care intră și ies din oraș.

- Nici eu. Noah își luă paharele. Mulțumesc, Mandy. Ne vedem mâine.

- Poți fi sigur, Noah.

Întorcându-se cu spatele la tejghea, ieși pe ușă în curte, până la masa ocupată de femeia blondă înaltă și bine făcută, în vârstă de aproximativ 60 de ani. Trăgând un scaun, se așază, puse un pahar în fața ei, scoase capacul de pe a lui și spuse:

– Mă întrebam când te voi vedea din nou... mamă.

capitolul 18

Întâia oară când își întâlnise mama, Noah avea 15 ani și intra în cafeneaua Black Bean să cumpere un cappuccino cu ciocolată, lapte și gheață.

Când trecu pe lângă femeia așezată la una dintre mesele de grădină, o observă. Cum ar fi putut altfel? Era genul de femeie pe care toată lumea o observa: înaltă, blondă, radiind de sănătate, fără să fie frumoasă, dar chipeșă ca o femeie în vârstă cu chipul puternic. Era genul de femeie pe care oamenii o și țineau minte, așa că știu că nu o mai văzuse niciodată prin oraș. Dar asta nu însemna nimic. Pe măsură ce reputația vinurilor bune din Bella Valley creștea, creștea și industria turismului, precum și numărul vizitatorilor care veneau să guste vinurile și rămâneau să se bucure de căldură, de livezi, de podgorii și de anotimpurile care se schimbau cu blândețe.

Ceea ce era diferit la această femeie era faptul că îl privea surâzând. Ca și cum l-ar fi cunoscut. Ca și cum era mândră de el. Iar lucrul acesta era pur și simplu ciudat.

Când intrase în cafenea, Jennifer Brisquet lucra în spatele tejghelei și, în timp ce flirtă cu barmanița, Noah uitase de femeia cea înaltă. Pentru orice băiat de 15 ani, o femeie bătrână, de 50 de ani, pierdea întotdeauna în fața unei fete de 18 ani cu sâni obraznici.

Dar, când ieșise din cafenea, mergând cu spatele și zâmbindu-i lui Jennifer, femeia în vârstă vorbise:

– Noah.

Asta fusese tot. Doar numele lui, dar, la sunetul vocii ei, i se ridicase părul pe ceafă. Nu știa cum să descrie sentimentul

acela straniu, dar simțea ca și cum nu trebuia niciodată să îi întoarcă spatele acelei femei. Se răsucise către ea.

– Vă cunosc?

– Nu, dar eu te cunosc pe tine. Te-am privit ani de-a rândul.

Îl privise ani de-a rândul? Ce era? O agresoare sexuală care sărea peste generații? O traficantă de carne?

Bănuitor, privise împrejur.

Era ziua-n amiaza mare. Cafeneaua Black Bean era situată pe strada principală din Bella Terra. Treceau pe lângă ei turiști și oameni pe care îi cunoștea de când era mic. Câțiva dintre ei îi făceau cu mâna. Aruncă o privire înapoi, către ușa cafenelei. Jennifer îi făcu semn cu degetele și zâmbi.

Așadar, dacă femeia înaltă era o traficantă de carne vie, își alesese un moment foarte prost pentru a încerca să îl răpească. Și apoi... ce fel de persoană ciudată l-ar fi privit ani la rând?

Ar fi trebuit să se fi relaxat, dar acea senzație ciudată îl făcu să creadă că ceva îngrozitor avea să se petreacă.

– Nu v-am mai văzut până acum.

– Te-am urmărit de la distanță. Se aplecase în față, își pusese cotul pe masă, își cuprinsese bărbia în mână și îl privise insistent în ochi. Nu știi cine sunt, Noah?

Vocea aceea... vocea ei îi păruse familiară, deși nu știa de ce. Era ca și cum întreaga lui viață o auzise în capul lui. Iar ochii ei... o culoare atât de ciudată. Verzi cu pete...

Ah, Dumnezeu!

Vedea ochii aceia în oglindă în fiecare dimineată.

Mama lui. Aceasta era mama lui.

Era mai în vârstă decât crezuse el că era. Nu la fel de frumoasă precum celelalte femei ale tatălui său. Dar avea putere și prezență și toată lumea știa – chiar toată lumea știa – cât de ușor era sedus tatăl lui...

Cine altcineva ar fi putut să fie, dacă nu mama lui?

Și, dacă ea era, el nu dorea să aibă nimic de-a face cu ea. Fără o vorbă, se întorsese și se îndepărtase.

Și, la fiecare pas, simțise cum privirea din acei ochi verzi unici ardeau o gaură în spinarea lui.

Noah nu le spusese nimic lui Nonno și Nonnei despre întâlnirea aceea. Nonna era și așa destul de neliniștită; Nonno fusese diagnosticat cu Alzheimer și se ducea încet, dar sigur. Nu mai avea nevoie de nimic altceva pentru care să își facă griji.

Noah se gândi în treacăt să le spună fraților săi, dar... frații lui știuseră întotdeauna cine erau mamele lor: două femei diferite, frumoase și exotice, care era părinți jalnici. Dar cel puțin mamelor lor le păsase destul cât să mai stea în preajmă mai mult de cinci minute după ce cordonul ombilical fusese tăiat. Mama lui Noah abia așteptase să fugă de lângă el. Era umilitor.

Așa că nu spusese familiei sale. Nu dorise ca ei să știe.

Nici măcar nu își dorise să fie adevărat. În tot acest timp, mama lui îi ignorase existența, iar acum, când era adult sau al naibii de aproape, credea că putea să vină în pas de plimbare și să creeze o relație?

Nici măcar.

Probabil că nu era mama lui cu adevărat. Nu arăta deloc ca el.

Bine, cu excepția ochilor.

Nimeni din familia lui Noah nu avusese vreodată ochi de culoarea celor ai lui Noah, un ciudat verde limpede cu pete galbene despre care frații săi spuneau că arătau ca piureul de mazăre cu dovleac, iar Jennifer spunea că arătau ca un lac de munte liniștit, limpede și umbrat. Ochii aceia veneau de undeva și, din moment ce atunci când ceruse informația de la tatăl său, Gavino izbucnise ca un câine turbat, toată lumea căzuse de acord că probabil veneau de la mama lui, oricine ar fi fost ea.

Noah își scoase din minte incidentul de la cafeneaua Black Bean. La urma urmei, se făcuse clar înțeles, nu?

Ar fi trebuit să știe că femeia nu avea să renunțe la urmărirea ei; avea înfățișarea aceea agresivă. Dar nu se gândise niciodată că avea să îi audă vocea patru zile mai târziu, când se afla acasă, întins pe spate sub Mustangul bunicii lui, aflat în parcare, pentru a-i schimba uleiul.

Nu auxise deloc sosirea acelei femei. Doar:

– Bună, fiule.

Tresări atât de tare, încât se lovi cu capul de țeava de eșapament. Căzu pe spate, văzu stele verzi, blestemă și se târi afară atât de rapid, încât tricoul i se ridică pe spinare și pietrișul îi zgârie pielea.

Ea stătea deasupra lui, zâmbind, în timp ce el se chinui să se ridice în picioare, frecându-și fruntea lovită.

– Ce cauți aici? o întreabă cu asprime.

Era furios, dar își păstră vocea joasă și aruncă o privire către casă, într-o serie de verificări disperate și vinovate.

Ea era calmă. Avea sânge-rece. După felul în care se purta, nu îi păsa dacă întâlnea întreaga familie.

– N-ai dorit să stai de vorbă în public cu mine, așa că am venit aici să te văd. Știi cine sunt, nu-i așa?

– Din moment ce mi-ai spus „fiule”, bănuiesc că da.

Avea exact înălțimea lui, lucru care îi displăcu profund. Umerii ei erau lați – nu la fel de lați ca ai lui, slavă Domnului –, iar brațele lungi; mâinile ei erau mari. Totuși avea silueta unei femei, lucru pe care îl etala în blugi evazați scumpi, o cămașă albă scrobită prinsă în talie cu o curea și o pereche de mocasini italienești șmecheri.

Nu știa ce făcea ea pentru a-și câștiga existența, dar aparent reușise să strângă niște bănuți.

Da, îl putea vedea pe tatăl său intrând în provocarea de a o face să se îndrăgostească de el. Ceea ce nu putea era să o vadă pe ea suportându-l pe Gavino fără un motiv al naibii de bun.

– Ce dorești?

Smulse cârpa de la curea și își șterse mâinile unsuroase.

– Să te cunosc. Te-am privit de la distanță timp îndelungat și...

– M-ai privit de la distanță? Vai, iată un beneficiu nedorit în faptul că te am pe tine ca mamă. Am o urmăriitoare.

Cu o voce răbdătoare și îndurerată, ea spuse:

– Nu e posibil ca noi să fim împreună. Cu meseria mea, nu puteam să am un copil alături. M-ar fi făcut vulnerabilă la influențele din exterior și...

– Dă-mi voie să mă fac bine înțeles. Nu vreau să te cunosc. De ce aș face-o? M-ai abandonat. Și nu-mi pasă ce scuze

ai pentru că m-ai abandonat. Nu ți-a păsat niciodată de mine. Ce fel de mamă își abandonează pruncul nou-născut?

Vorbele ieșiră rostogolindu-se ca și cum le repetase întreaga lui viață, și totuși, dacă l-ar fi întrebat cineva vreodată, ar fi jurat că nu se gândise niciodată la mama lui și nu îi pășase în nici un fel dacă ea era în viață sau moartă. Aparent, nu era așa.

– Nu-i așa. Există forțe mai mari decât noi amândoi și trebuia să fii atentă să nu las pe nimeni să afle că puteam să țin la cineva atât de mult cum țin la tine.

Își strânse pumnul la piept.

– Ce, ești un fel de spion?

– Cam așa ceva.

Probabil că îl considera cu adevărat idiot.

– Ah, ce dracu', mamă, scutește-mă!

– Altfel de ce m-aș afla acum aici? Ești destul de în vârstă – aproape suficient de în vârstă – să ai grijă de tine însuși. Fiule, vino și vorbește cu mine! Ești cea mai apropiată rudă în viață pe care o am și eu... Dacă nu mă plăci, îmi poți spune să plec. Dar acordă-mi o șansă să explic cine sunt și ce fac și ce... Porni către casă. Încercam să-i țin departe de treaba asta, dar aș putea să mă prezint bunicilor tăi, dacă lucrul acesta te face să te simți mai bine.

– Nu!

Sări către ea și o apucă de braț.

– Nu le voi face rău, zise ea și păru rănită, ca și cum el ar fi acuzat-o de crime îngrozitoare. Știu. Sunt necazuri în familie acum și nu vreau să adaug și altele.

El trase aer în piept. Apoi din nou. Gândind disperat, încercând să își dea seama de ce se afla ea acum aici. Creierul lui adolescentin nu putea să găsească absolut nici un motiv pentru care ea ar sosi acum, așadar spuse fără tragere de inimă:

– În regulă. Putem discuta. Măine, la Black Bean. După școală. Mă gândesc pe la trei și jumătate. Dar să nu te aștepti la nimic. Nu sunt prost, să știi.

Lucrul trist era că... se dovedise că Noah era prost. Și inocent. Și credul.

Inocența nu era deloc o scuză.

Nu își îngădui niciodată să uite asta.

Așa că tot ce se întâmplase după aceea... știa că era numai din vina lui.

capitolul 19

Acum, la Black Bean, Liesbeth zâmbi ca și cum era cu adevărat bucuroasă să îl vadă.

- Nu pot să te iau deloc prin surprindere, așa-i, fiule?

- De îndată ce polițiștii mă acuză că am rupt degetele unui oarecare tâlhar cu o rangă, știu că mama și familia ei se află în oraș.

Luă o gură din cafeaua lui. Gustul familiar de boabe negre prăjite îi alunecă pe gât, urmat de atingerea palidă și rece de frișcă.

- Ei, haide! Nu ești corect. Ai trăit toată viața în preaiubita ta Bella Terra, fără urmă de necazuri. Ce-ai putea să dorești mai mult?

- Ca tu să fi fost moartă?

Cofeina i se infiltră în sânge, ținându-i mintea alertă, în timp ce trupul îi tremura la marginea acțiunii.

- Liniștește-te, dragule! Folosi tonul muștrător al unui părinte în mod fals afectuos. La ce ar fi folosit asta? Verii tăi sunt la fel de interesați ca și mine de recuperarea legendarelor diamante roz.

Cu mare precizie, el spuse:

- Nu, mamă, ei nu sunt. Își răsuci paharul pe masă. Aceste diamante roz anume - cele pe care tu le iubești atât de mult - n-au nici un loc deosebit în inimile lor, decât ca pe un lucru pe care îl pot vinde pentru bani gheață. Mulți bani.

Ea păru în mod sincer surprinsă și ofensată.

- Asta nu-i adevărat, dragule. Verii tăi sunt din familia Propov. Exact ca tine.

- Poate ca tine. Cu siguranță nu ca mine.

- Acceți sau nu, ești preaiubitul meu fiu. Carne din carnea mea, sânge din sângele meu.

Luă paharul dintre degetele lui și sorbi o gură, apoi împinse paharul ei către el.

Privirea lui trecu de la cafeaua lui, cuibărită acum în mâinile ei, la cafeaua pe care inițial i-o dăduse ei, și știu motivul pentru care ea schimbase paharele.

- Dacă credeai cu adevărat că sunt preaiubitul tău fiu, nu m-ai fi bănuț cĂ ți-am otrăvit cafeaua.

- Asta e pur și simplu precauție și înțelepciune.

Da, desigur.

- Familia ta e diferită de a mea. Noi nu ne otrăvim unul pe altul.

- Familia mea e familia ta. Eu te-am zămislit, eu te-am împins dintre coapsele mele și, când ai tras pentru întâia oară aer în plămâni, eu te-am ținut în brațe. Același sânge aristocrat rus care curge în venele mele curge și prin ale tale.

Umbrele copacilor aflați de-a lungul străzii acoperiră suprafața de sticlă a mesei. Scaunul de metal era rece pe spinarea lui. Însă arșița mâniei - față de ea, față de el însuși - îi aprinse mintea.

- Același sânge aristocrat, de hoți.

- Noi, cei din familia Propov, n-am fost întotdeauna hoți. Am fost împinși la sărăcie și foame.

Din tonul serios al vocii ei și din privirea intensă a ochilor ei verzi mari, era evident că ea credea ce spunea.

- Familia Propov ar fi putut oricând să încerce să își găsească *ceva de lucru*, zise el.

Ea îi aruncă din nou privirea aceea fixă, indescifrabilă. Ca să îi vină în ajutor, el explică:

- Un loc de muncă. Este locul în care muncești pentru tine însuși sau chiar pentru alți oameni și ești plătit cu ora. Guvernul ia taxe; cu ceea ce rămâne, îți cumperi o casă și îți crești o familie...

Ea spintecă aerul cu mâna.

- O viață pentru sclavi!

El se gândi la felul în care familia lui muncise pământul, aici și în Italia, timp de generații.

- Da. Dar o viață de onoare.

- Muncă cinstită, spuse ea, aproape scuișând vorbele. Este un oximoron. Nu există nici un fel de onoare în a trudi din zori până la apus până când mori cu o sapă în mână.

Chipul lui fu străbătut de un zâmbet șovăielnic.

- Noi, sclavii moderni, folosim mașinării care să ne facă treaba. Eli este viticultorul nostru; folosește o combină. Rafe este luptătorul nostru; folosește o armă automată. Eu conduc hotelul; folosesc un aspirator.

El chicoti la vederea repulsiei care îi traversă fața.

Dar știa că ea înțelesese ce dorise el să spună. Ceea ce nu înțelegea ea era ideea de a deveni parte a țării care îi primise cu brațele deschise familia atunci când fugise de revoluția rusă, fiind în același timp mândră de moștenirea ei. Nu înțelegea ce însemna să meargă mai departe. La aproape o sută de ani după revoluție, Liesbeth se considera a fi în exil, departe de casa ei din Rusia, o casă în care nu trăise niciodată, unde toate urmele familiei ei fuseseră șterse și unde până chiar și regimul care îi detronase fusese la rândul lui răsturnat.

- Eu sunt american, zise el. Asta e țara mea. Nu căminul strămoșilor mei, ci țara în care trăiesc *acum*.

- Iar eu sunt olandeză și alte câteva naționalități. Nici una dintre celelalte nu contează. Respinse căminul ei actual, locul în care se născuse, cu o expresie disprețuitoare. Sunt rusoaică. Strămoșii mei sunt descendenți direcți ai lui Ivan cel Groaznic. Pentru că i-a dăruit un copil, țarul i-a dăruit stră-stră-stră-străbunicii mele un soț nobil, o moșie și un titlu înalt - și colierul cu diamante roz.

- Și, cu 81 de ani în urmă, când strămoșul tău a încercat să amaneteze colierul, Massimo a furat diamantele, iar familia ta le tot caută de atunci încoace. Mda. Am înțeles.

Ochii ei străluciră verzi, culoarea banilor.

- Diamantele roz sunt moștenirea mea și a ta.

Noah izbucni într-un râs care sună distorsionat și amar.

- O moștenire din care nu voi primi nimic.

- Ai putea... dacă ai veni cu noi. Dacă ai rămâne cu noi.

Fiecare vorbă era o ademenire.

- Ce-aș obține din asta? Ocazia de a purta colierul de diamante roz la seara dansantă de duminică a familiei Propov? Serios, mamă!

- Ești fiul meu. Te-aș putea antrena să-mi iei locul...

Noah își lăsă capul pe spate și începu să râdă în hohote.

- Pe câți dintre verii mei va trebui să-i ucid înainte să mă accepte?

- O oarecare pierdere de vieți este inevitabilă când are loc o schimbare în conducere.

Vorbele ei fură rostite atât de simplu și fără emoție, încât el știa că ea ucisese pentru a prelua conducerea. Ucisese una dintre rudele pe care pretindea că le susținea. Îi răspunse exact la fel de simplu:

- Nu. N-am nici cea mai mică dorință de a duce în mod constant o viață pe marginea ascuțită a catastrofei. Sunt mult mai fericit să dau cu aspiratorul.

Gura ei se strâmbă de dispreț. Ce dezamăgire incredibilă trebuie să fi fost el pentru ea... fiul ei, pe care îl păcălise cu atât de multă ușurință să facă ceea ce dorea ea.

- Ce-ai de gând să faci cu diamantele odată ce le vei recupera? o întrebă.

Chipul ei deveni încordat de poftă, iar ea privi peste umăr, în aerul limpede.

- Voi pune să fie din nou montate în aur roz, într-o recreare a monturii inițiale. Le voi păstra în casa mea, sub cea mai strictă pază. Acele diamante vor reprezenta mândria recăpătată a familiei Propov.

Noah pufni.

- Te păcălești singură. Hendrik va vinde diamantele de îndată ce vei fi moartă. Și vei fi moartă de îndată ce vei recupera diamantele.

Ea se lăsă pe spate pe scaun și îl cercetă cu o privire letală.

- Nu înțelegi legăturile de sânge.

El se gândi la Nonna, la frații lui, ba chiar și la tatăl său. Își aminti de amenințările pe care ea le făcuse la adresa vieților acestora. Privind în ochii ei, spuse:

- Te folosești de familia Di Luca ca să mă șantajezi. Chiar poți să susții că nu înțeleg legăturile de sânge?

Ea își coborî privirea sub a lui, iar el luă asta ca pe o victorie. Apoi ea ridică din nou privirea, cu ochii verzi reci și evaluatori.

- Așadar, îți amintești ce ți-am spus. Că dacă vei spune vreodată familiei tale despre noi, despre cine suntem și cu ce ne ocupăm, va trebui să-i ucidem pe toți.

Își păstră vocea joasă și letală.

- Nu prea pot să uit.

Nici nu prea putea să îi nesocotească afirmația. O mai văzuse ucigând înainte.

- Bun, zise ea și se însenină. Am un cadou pentru tine.

- Chiar așa?

Un fior îi trecu pe șira spinării; avea experiență în privința cadourilor ei.

Aplecându-se, ea scotoci prin geanta ei încăpătoare din piele italienească și scoase la iveală ceea ce arăta ca o zgardă scumpă din piele. Două fâșii din piele neagră fuseseră cusute laolaltă. O clemă de argint închidea cele două capete. O țință de argint se reliefa la fiecare doi centimetri și în vârful fiecăreia strălucea câte un stras.

Noah fu înspăimântat.

- Chestia aceasta arată a fi ceva ce ar purta tineretul adept al stilului gotic din Germania.

- Așa este, zise ea încurajator. Este un colier.

- Îmi dai un colier. Era o afirmație, nu o întrebare. Un colier oribil.

Liesbeth păru cu adevărat surprinsă.

- Mie mi s-a părut foarte frumos și, așa cum ai spus, mulți europeni poartă astfel de bijuterii.

- Păcat că nu trăiesc în Europa, zise el cu glas sec.

Ea își înălță capul, ca și cum ar fi încercat să își dea seama dacă el glumea sau nu.

- Hm. Mă rog. Oricum, Brigetta l-a făcut pentru tine cu ajutorul Grietei. În ținta asta e ascunsă o cameră. Arată cu degetul către ținta care ar fi venit în față. Len-tila este unul dintre strasuri.

- Așadar, eu îl port la gât, iar tu vezi ce văd eu. Vezi unde caut sticla.

- Exact.

Nu dorea cu adevărat să știe, dar întrebarea trebuia adresată și, în timp ce făcu asta, simți în gură gustul ca de șosete transpirate uscate al fricii.

- Brigetta este specialistă în muniție. De ce ai nevoie de ajutorul ei pentru a face un colier cu o cameră?

- Ah! Liesbeth se lăsă pe spătar și flutură din mână, în semn de scuză. Le-am spus copiilor că îți vei da seama că este o capcană. Ești foarte perspicace.

- Acum sunt. M-ai antrenat bine, la urma urmelor.

- Ai fost foarte bun. Dacă ai fi rămas alături de noi...

- Asta nu era o opțiune. Tu doreai să fii aici.

- Dacă tu ai fi propus asta, aș fi fost de acord din toată inima.

Se aplecă spre ea și își coborî glasul până la o șoptă furioasă.

- De ce aș propune să rămân alături de oameni care mă urau atât de mult încât au petrecut trei luni punând la cale o capcană care să-mi distrugă viața?

Se aplecă și ea către el, păstrându-și glasul scăzut. Dar păru absolut rezonabilă.

- Nu te urâm. Cum poți crede asta? Orice plan poate fi modificat atunci când se ivește un altul, mai profitabil.

- Așadar, care este planul pentru *asta*, mamă?

Făcu semn către zgarda întinsă pe masă.

Ea se lăsă pe spate, în mod limpede dezamăgită, dorind să readucă la viață vechi amintiri. Dar era o femeie răbdătoare; la urma urmelor, aștepta încă din ziua în care el se născuse pentru a-și recupera diamantele.

- Hendrik devine din ce în ce mai nerăbdător în ceea ce privește timpul pe care l-am investit în a te urmări în timp ce cauți sticla, și totul fără nici un fel de recompensă, fără nici o răsplată la orizont.

- Bietul Hendrik!

- Așa că, pentru a-l domoli, am alcătuit un plan pentru a grăbi treaba asta. Pe lângă camera de luat vederi, această mică țință - o lovi cu degetul - conține un cronometru. Este fixat la două săptămâni din momentul în care clema este închisă. Că veni vorba, este imposibil să scoți zgarda fără cheie.

- Bănuiam asta.

- Cronometrul este conectat la un exploziv destul de puternic încât să-ți facă o gaură în gâttej.

Zâmbi fericită ca și cum ar fi așteptat o laudă.

- Înțeleg. Foarte inteligent. Examină cu atenție țințele în care se aflau camera de luat vederi și explozivul. Prin urmare, dacă nu găsesc sticla înainte ca acele 14 zile să ia sfârșit, îmi pierd viața într-o manieră sângeroasă și dezgustătoare.

- Va fi o explozie discretă. Într-o parte a corpului atât de sensibilă, nu este nevoie de prea mult pentru a provoca moartea. Dar nu cred că trebuie să stăruim asupra acestui lucru. Chestia asta va adăuga un stimulent căutării tale și sunt sigură că va da rezultate. Acum, dacă o vei pune pe...

- Dă-mi acul tău de cusut!

- Poftim?

- Încă mai coși, nu? Dă-mi acul tău!

Îl fixă cu ochii mari; în mod limpede asta nu era reacția pe care o anticipase. Ridicând din umeri, cotrobăi prin geantă, scoase un săculeț de lucru și găsi un ac din inox lung de 8 centimetri, pe care i-l dădu.

El îl examinează cu atenție.

- În trecut, acele tale de cusut erau întotdeauna prea tocite pentru a putea trece prin pânza pe care lucrai. Atinse ușurel vârful care lucea. Acesta este foarte ascuțit.

Ea ridică din umeri.

- Acum sunt mai în vârstă și din ce în ce mai probabil să fiu privită ca o victimă, așadar sunt mai precaută decât eram.

- Îți ții armele secrete. Este foarte clar, deși îmi este milă de bărbatul care își imaginează că te poate doborî.

Cu o mișcare din încheietura mâinii, scoase strasul din una dintre ținte. Ea îi prinse mâna.

- De ce-ai făcut asta?

- Am scos din funcțiune camera de luat vederi.

Examinează fiecare țintă, găsi una fără stras și vârî acul în gaura mică. Liesbeth își duse mâna la gât și îl privi în ochi.

- Bomba aia este adevărată, știi? Dacă ai fi calculat greșit și ai fi vârât acul în locul greșit, ai fi putut să-ți fi zburat mâna.

- Atunci Grieta ar fi fost nevoită să îmi construiască o alta pentru gât, hm? Rupse acul și i-l înapoie. Cu asta am avut grijă de microfon.

Luând zgarda, i-o arată mamei sale, din față și din spate, ca un magician aflat pe scenă care își prezenta marfa înaintea următorului său truc. Punându-și-o în jurul gâtului, Noah încuie clema. Chiar și aici, cu voci care vuiau în jurul lor și cu zgomotul traficului de pe stradă, pocnitura fu puternică, fermă și definitivă.

Își privi ceasul de la mână.

- Joi, la ora 15 și 37 de minute.

Privi și ea către ceasul ei, apoi din nou către el.

- Se pare că nu înțelegi. Punându-ți colierul acela și încuindu-l, ai pornit cronometrul.

- Nu m-am îndoit niciodată, nici măcar pentru o clipă. Dacă nu voi fi găsit sticla în două săptămâni, mă poți uide, mamă dragă, dar între timp, al naibii să fiu dacă am de gând să plimb o cameră de luat vederi pentru

tine. Aplecându-se înainte, Noah o prinse pe Liesbeth de încheietura mâinii. Chiar credeai că aveam de gând să îngădui bunilor mei veri să mă oblighe să fac asta?

Arată către banca de pe partea cealaltă a străzii, unde Hendrik, Klaas și Rutger își pierdeau vremea, așteptând semnalul pentru a-l lua pe sus și a-l obliga să poarte zgar-da, ca pe un câine turbat.

- Eu... am crezut că... Da, bănuiesc că am crezut că verii tăi vor fi nevoiți să te oblighe.

- În fiecare zi cercetez în pivnițele de dedesubtul complexului, căutând prin fiecare locaș, în spatele fiecărei grinzi și în fiecare cameră secretă. Sângele îi clocoti de furie. Îți imaginezi că nu-mi pasă, că, chiar dacă caut, o fac ca să găsesc sticla pentru mine. Ești atât de idioată!

Ea întoarse capul și încercă să se elibereze. El o strânse cu și mai multă putere.

- Tot ce vreau este să iei sticla și să pleci. Vreau să-mi recuperez casa și oarece liniște sufletească pentru mine și familia mea.

Ea își strânse pumnul.

- Nu este nevoie să cauți de unul singur. Lasă-i pe verii tăi să te ajute.

- Nu-i voi lăsa nicidecum în apropierea oaspeților din hotelul meu.

- Verii tăi s-ar purta cum trebuie dacă le-aș spune să o facă.

- Îți supraestimezi influența. Ei sunt niște bestii care nu au ce căuta în lumea civilizată. Frâng degetele oamenilor ca și cum ar sfărâma chipsuri de cartofi. Își vârî chipul într-al ei. Nu, mamă, și, dacă îi voi găsi dând târcoale complexului meu, îi voi ucide, îi voi îngropa în tuneluri și nimeni nu-i va găsi vreodată. Nimeni.

- Dar înțelegi ce se va întâmpla dacă nu găsești sticla...?

- Ce? Voi muri? Din ziua în care mi-am dat seama că mama mea - ea scutură puternic din încheietura mâinii -, *mama mea* a dat de urma diamantelor familiei în Bella Terra și la familia Di Luca și m-a conceput cu sânge-rece

cu intenția de a mă folosi într-o bună zi pentru a recupera acele diamante... m-am resemnat în fața ideii de a avea o moarte violentă. Fii mândră! Asta e moștenirea pe care mi-ai dăruit-o.

Îi dădu drumul și se ridică în picioare.

- Dar să nu cumva să te temi. Mă voi strădui să găsesc sticla aia de vin. Nu voi muri și nu voi părăsi Bella Terra având în față un viitor plin de ferocitate și crime.

capitolul 20

Joi după-amiază, la ora cinci fix, în prima ei zi plină în Bella Terra, Penelope ieși din mașină în parcare motelului Sweet Dreams doar ca să descopere că soarele încinsese asfaltul ca într-un cuptor. Arșița îi trecu prin tălpile încălțărilor sport și o făcu să se întrebe de ce venise în Bella Terra de la bun început. Ar fi putut să se afle în Portland, unde era răcoare și ploua... și unde nu avea pe nimeni, doar o simplă piatră de mormânt într-un cimitir umbros și o bătrână a cărei minte aluneca ușor către lumea cealaltă. Sau ar fi putut să se afle în Cincinnati, unde... unde părinții lui Keith o urau pentru faptul că se căsătorise cu Keith, iar Keith murise.

Avea nevoie să găsească un loc în care să nu o bântuie nici o amintire, unde să poată vedea un viitor nemânjit de tristețe și de moarte.

Rămase acolo, în picioare, strângând cu putere mânerul portierei, lăsând soarele să incinereze amestecul emoțiilor de peste zi într-un maldăr de cenușă.

Dar, ca o pasăre Phoenix, Noah Di Luca se ridică din cenușă.

Cum de fusese posibil să îl întâlnească chiar înainte de a se fi împlinit 24 de ore de când se afla în Bella Terra? Cum de fusese posibil să îi fi îngăduit acestuia să o țină de mână? Să îi zâmbească? Să se poarte ca și cum faptul că o respinsese în mod brutal nu se petrecuse nicidecum?

Era un nemernic.

Mai rău, ea era o *idioată*.

Nu dorea să îl vadă. Credea că se făcuse înțeleasă fără resentimente; nu avea nici un rost să îl facă să creadă că ea încă mai simțea ceva pentru el... o sensibilitate... o tânjire după atingerea lui.

Nu. Nimic din toate astea.

Dar orice femeie ar fi recunoscut pericolul de a rămâne în Bella Terra, cu amintirile și obligațiile sale. Și orice femeie cu un dram de minte ar fi fugit ca un iepure. În schimb, Penelope se angajase să îi facă o vizită doamnei Di Luca.

Nu că nu dorea să o vadă pe bătrână, dar... Cu un geamăt, se lovi cu capul de ușă. Apoi frecă locul în care se lovise. *Durea*.

Doamna Di Luca. Casa ei, plină de amintirile acelei veri.

De ce nu putea Penelope să facă ceea ce era înțelept și să plece? Ce rămășițe idioate ale unei curtoazii demodate și compasiuni o făcuseră să rămână ca să își exprime afecțiunea față de doamna Di Luca... care o făcuse să se simtă atât de bine-venită în vara aceea, din urmă cu nouă ani?

De ce oare nu putea Penelope să întoarcă spatele și să fugă?

Mișelește? Cu siguranță. Dar, în cele din urmă, tot ceea ce conta era să se salveze pe ea însăși. Nu învățase încă lecția aceea?

– Hei! Tu! Numărul 14. Vino aici!

Penelope ridică privirea și văzu o femeie de vreun metru și jumătate și cântărind 90 de kilograme, care mătura alea din fața biroului și care o măsura din priviri cu o atenție severă.

– O, nu, mormăi Penelope.

O privea pe Arianna Marino, îmbrăcată într-o rochie de un albastru-închis cu un guler alb și o curea neagră și încălțată cu balerini negri de piele. Emană întreaga autoritate a unui bulldozer. Adică... foarte multă autoritate.

Mânuia mătura ca pe o lance și, când îi făcu semn cu degetul să meargă până la ea, Penelope merse, mărșăluind către birou ca și cum s-ar fi aflat într-o misiune oficială. Totuși își pipăi cheia de la cameră, sperând să insinueze că era nevoită să plece curând pentru o treabă importantă.

Dacă fu impresionată de aerul de competență al lui Penelope, Arianna Marino ascunse bine lucrul acesta. În schimb, ținu deschisă ușa biroului, ordonându-i lui Penelope să intre.

- Numărul 14. Penelope Alonso.

Rahat. O recunoscuse? Sau toată lumea din orașul acesta știa totul?

- Acum sunt Penelope Caldwell.

Penelope intră în biroul răcoros, unde mirosea a mucegai și a umezeală.

- Ești văduvă, zise doamna Marino. Soțul tău a fost ucis într-un accident de mașină.

- Adevărat.

Apelul fusese sfâșietor, un moment de groază și de durere care îi schimbase viața, mult prea curând înlocuit de alte orori și dureri și mai mari.

- Cum de știți?

Doamna Marino dădu răspunsul așteptat.

- De pe internet.

- De ce vă pasă?

Doamna Marino merse la frigiderul mic, vechi și ciobit care bâzâia în colț, în spatele tejghelei.

- Am plăcut-o pe mama ta.

Era și acesta un soi de răspuns.

- Și eu.

- Mă bucur să aud asta. Speram să o revăd într-o bună zi.

Doamna Marino oftă cu o rafală care făcu de râs aparatul slab de aer condiționat de la fereastră.

- I-ar fi făcut plăcere.

Penelope știa că acesta era adevărul; mama ei o admirase pe Arianna Marino, spunea că era o putere care trebuia luată în seamă.

Doamna Marino scoase două beri, le scoase capacele și îi întinse una lui Penelope.

- Șezi, zise, și arată cu degetul către scaunul cu spătar drept de culoare neagră, din metal și vinil, aflat în spatele tejghelei.

Destul de interesant, înmânarea berii și ordinul de a lua loc o făcură pe Penelope să își dea seama cât de mult crescuse în ochii doamnei Marino. Când fusese aici cu mama ei, doamna Marino abia dacă îi observase existența și nu fusese niciodată îngăduită în spatele tejghelei.

Penelope ocoli și luă loc.

- Când a venit aici, când tu erai doar o copilă, spuse doamna Marino, mama ta nu se simțea bine.

Penelope, căreia nu îi plăcea prea mult berea, își frecă sticla rece ca gheața pe frunte.

- Pe atunci nu știam asta. Îmi doresc să fi știut. Aș fi procedat altfel.

Dar fusese atât de egoistă, atât de individualistă, încât nu văzuse ceea ce se afla direct în fața nasului. Și anume că mama ei suferise de cancer la sân. Că încă se recupera după chimioterapie și radiații.

- Ea n-a dorit să știi.

Doamna Marino o bătu pe umăr cu o mână grea.

- Dorea să fii tânără și lipsită de griji.

Cu un zâmbet amar, Penelope își aminti de Noah.

- O, așa eram.

- Era muncitoare, mama ta, făcea curățenie în camere pentru mine și avea grijă de bar atunci când era nevoită să o facă.

Doamna Marino se așeză pe scaunul de la recepție. Acesta scârțâi sub greutatea ei, dar nu îndrăzni să se prăbușească.

- Clienții o plăceau. Era deșteaptă, nu tolera nici un rahat și totuși era prietenoasă și asculta când aceștia îi vorbeau. Mulți dintre ei erau imigranți ilegali, din Mexic și de mai departe, veniți aici fără familii, și le plăcea să-i arate fotografiile cu copiii lor. Nu că nu le plăcea când

aveam o pipiță la bar. Dar o plăceau pe mama ta din alte motive.

- A fost o mamă grozavă.

Cu excepția acelei chestiuni importante care o făcuse pe Penelope să stea în fața mormântului mamei sale și să suspine acuzații.

Acela nu fusese unul dintre momentele lor cele mai strălucite.

Înclină sticla și luă o gură mare din băutura rece.

- Ce zi afurisită, mormăi.

- Asta se întâmplă când revii și-ți bagi nasul în treburile care nu te privesc cu nici un chip.

Penelope puse sticla pe tejghea cu o bubuitură.

- Ce vreți să spuneți? Ce știți?

- Știu că astăzi ai întâlnit-o pe Brooke Di Luca în cafe-neaua Rhodes și ai plecat cu ea la noua ei casă. Scaunul doamnei Marino se legănă înainte și înapoi, scârțâind și cerând să fie uns. Bârfele spun că ești noua ei decoratoare de interioare.

- Designer de interior, o corectă în mod automat Penelope. Ați pus pe cineva să mă spioneze?

- Nu este necesar. Am relații. Strâmbătura gurii doamnei Marino arăta a înțelepciune.

Oamenii îmi spun lucruri.

Penelope o crezu. Cenușiul metalic care se amesteca cu părul ei negru părea să indice caracterul ei, iar acei ochi negri supravegheau fără milă lumea din jur.

- Dar relațiile dumneavoastră n-au dreptate de data asta. Penelope aproape că se simți voioasă corectând-o. Nu rămân.

- Nu rămâi?

Părănd să cadă pe gânduri, doamna Marino își bău berea și o examinează pe Penelope ca pe un gândac aflat sub microscop.

- Nu vei accepta proiectul pentru familia Di Luca?

- Nu.

- Sunt oameni buni. Puțin îngâmfați, dar oameni buni. Desigur, suntem înrudiți.

Avea sens.

- Desigur.

- Sarah Di Luca a fost născută în familia Marino.

- Serios?

Penelope nu bănuise niciodată asta.

- Am de gând să o văd înainte să plec.

- Și de ce nu rămâi?

- Poți fi ucis în orașul ăsta.

Doamna Marino dădu din cap, cu buzele țuguiate.

- Mai ales când o persoană - ca tine - are legături cu Joseph Bianchin.

Femeia îi tăie respirația lui Penelope.

- Ce știți despre mine și Joseph Bianchin?

- Știu că ai fost la el acasă azi-dimineață.

- Cum de știți asta? Lui Penelope nu îi venea să creadă cât de multe știa femeia. Cum de știți toate lucrurile acestea?

- Ascultă! Doamna Marino păru practică și vioaie. Noi, familia Marino, am trăit aici timp îndelungat. Lucrăm în toată regiunea. Ai văzut un grădinar acasă la Bianchin? Acela e soțul meu, Daichi.

- Individul asiatic? Slăbănogul acela...?

Penelope își închise brusc gura. Nu putea spune cu nici un strop de corectitudine politică că masiva Arianna Marino și grădinarul asiatic înalt și slab erau o pereche ciudată.

Dar erau.

Doamna Marino păru să înțeleagă și, după toate aparențele, nu dădu doi bani pe corectitudinea politică.

- Daichi este cel de-al doilea soț al meu. Cel dintâi a fost un băiat italian bun, catolic. M-a lăsat însărcinată când aveam 16 ani, s-a căsătorit cu mine și s-a asigurat să știu că îmi făcea o favoare, bătându-mă când nu era beat. Din fericire pentru mine, lucrul ăsta nu s-a întâmplat prea des. L-am bătut eu *pe el* când a plesnit-o

pe fiica noastră și a trântit-o de perete. Aveam trei copii, și totuși l-am dat afară. A murit într-o explozie accidentală în casa lui, în timp ce dormea. Cale bătută!

Zâmbi, cu un rânjel strâmb care o băgă în sperieți pe Penelope și o făcu să se întrebe dacă acea explozie fusese cu adevărat un accident.

- După aceea, Daichi a muncit din greu să mă convingă să trăiesc cu el. După vreo 20 de ani, am cedat în cele din urmă și m-am măritat cu el. Mă bucur că am făcut-o. Contrar celor mai multe dovezi, nu toți bărbații sunt niște oameni de nimic.

- Știu. Keith a fost un tip atât de bun. Am fi fost căsătoriți... pentru totdeauna.

Vocea lui Penelope răsună nostalgică, chiar și în urechile ei.

- În orice caz, prin Daichi am aflat că ai vizitat moșia lui Bianchin și că nu ai intrat.

- N-am putut intra. Joseph Bianchin nu este acasă.

- Ba este, zise fără ezitare doamna Marino.

Penelope inspiră adânc. Nu avea dubii în ceea ce o privea pe doamna Marino. Numai un idiot s-ar fi îndoit de Arianna Marino. Așadar scânteierea din casă... Penelope nu și-o imaginase. Cineva o privise.

- Atunci de ce nu m-a lăsat să intru?

- Nu știu. Cu câteva zile în urmă, Daichi l-a văzut venind într-o limuzină cu un grup de oaspeți. Este posibil ca Bianchin să fi fost ocupat cu aceștia. Probabil că n-a considerat că arăți destul de importantă pentru a-l deranja. E genul ăsta de bărbat. Doamna Marino își scărpină bărbia. Vrei să-l vezi?

- Da.

- Echipa mea de curățenie intră la fiecare două săptămâni și curăță grămada aceea veche de pietre pe care Bianchin o iubește atât de mult, șterge praful și spală toaletele și podelele. Ai putea intra cu ei. Nu-ți voi spune că te va primi cu brațele deschise. Aproape îți voi garanta că nu va fi deloc plăcut.

Doamna Marino se ridică în picioare și își aruncă sticla de bere în coșul de gunoi cu destulă putere încât să facă plasticul alb să se lovească de perete. Întorcându-se, o privi în ochi pe Penelope.

- Dar cel puțin vei avea ocazia să-i spui că e tatăl tău.

capitolul 21

Penelope îngheță. Inima i se opri. Așa ceva nu era posibil. Cineva știa adevărul?

- Ce vreți să spuneți, t-tatăl meu? Ce știți despre tatăl meu?

Doamna Marino zâmbi din nou cu zâmbetul acela strâmb înspăimântător.

- Știu ce mi-a spus mama ta.

- Mama v-a spus unele lucruri?

Credea că întregul adevăr murise odată cu mama ei, dar iată că astăzi era cineva în viață care știa povestea din spatele nașterii sale.

- Dumnezeu! Nu știu nimic despre ceea ce s-a întâmplat. Nu știu de ce mama n-a vrut să-mi spună cine a fost. Iar dumneavoastră... știți... Penelope nu reuși să rostească vorbele. V-a spus mama cum s-a întâmplat și... motivul pentru care nu mi-a spus niciodată adevărul?

- A lucrat pentru mine. Ți amintești? Aveam multe în comun. Alegeri de viață mizerabile. Ne-am sacrificat pentru copiii noștri. Am fost nevoite să ne croim propriul drum. Doamna Marino spuse cu mândrie: *Am discutat.*

Penelope abia mai putea să respire. Nu știa cum să facă.

Faptul că Joseph Bianchin era tatăl ei... era secretul ei cel mai adânc și mai întunecat. Din motive bune sau rele, acesta era adevărul pe care mama ei i-l ascunsese în toți acești ani. Abia descoperise identitatea tatălui ei și acum... acum era posibil ca această femeie pe care abia

dacă o cunoștea, această femeie pe care o bănuise de toate felurile de cruzime, să completeze detaliile.

Cum să procedeze? Cum să o convingă pe doamna Marino să încalce confidențialitatea mamei sale? Punându-și berea jos, Penelope se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, și ridică privirea către doamna Marino.

- Mama nu mi-a spus niciodată. A refuzat. Până la sfârșit, a refuzat. Dar doamna pentru care a lucrat în toți acei ani... știa. De când a dispărut mama, bătrâna alunecă în senilitate. Doamna Walters a crezut că sunt mama și mi-a spus că trebuie să-i spun fiicei mele - să-i spun lui Penelope - adevărul. Se pare că i-a spus mamei lucrul ăsta nu doar o dată, dar mama nu a făcut-o niciodată. De îndată ce mi-am dat seama că doamna Walters știa identitatea tatălui meu, am întrebat-o. Probabil că nu a fost un lucru corect să cer unei doamne atât de pierdute în senilitate să trădeze un secret, dar trebuia să știu, iar aceea era ultima mea șansă. Ați putea... Știți ce s-a întâmplat? Cum a ajuns mama să aibă de-a face cu el? De ce n-a vrut să-mi spună nici măcar numele lui?

- E povestea obișnuită. Era tânără. Îl iubea. El a sedus-o. A rămas însărcinată și apoi... Doamna Marino scrâșni din dinți cu zgomot. Apoi a descoperit ce porc era.

- Dar ea nu avea decât 18 ani. De ce s-ar fi încurcat cu un bărbat de peste 50 de ani? Adică... bleah!

- Scumpo, ai trăit cu tatăl mamei tale. Doamna Marino scoase o altă sticlă de bere din frigider și îi scoase dopul. Era un nemernic abuziv și dezgustător. Mama ta voia să scape: era frumoasă, a fost cântăreață în Los Angeles, iar Joseph a luat-o în vizor. Era fermecător, bogat și măgulitor. Iar ea a văzut ce-a vrut să vadă și a crezut ce a vrut el ca ea să creadă.

- Ce și-a dorit el să creadă mama?

- Că avea să o scape de mizeria și de disperarea din viața ei. Doamna Marino se așază din nou în scaunul

acela care scârțâia. Că avea să se însoare cu ea și că urma să o țină în lux pentru totdeauna.

- Dumnezeu! Cât de sfâșietor!

Ochii lui Penelope se umplură de lacrimi la cât de inocentă fusese mama ei.

- A ținut-o în apartamentul lui de la hotel cât timp el a avut afaceri în Los Angeles și, când treburile lui au luat sfârșit, el a plecat. Dar, înainte să iasă, i-a spus că putea să păstreze hainele pe care i le cumpăraseră.

- Drăguț, spuse cu sarcasm Penelope.

- A spus că, dacă era însărcinată, ar trebui să vină în Bella Terra și să îi dea copilul și, *dacă el era tatăl*, avea să se asigure că băiatul urma să fie crescut cu toate privilegiile pe care el i le putea oferi.

- Vai! Ce nemernic!

- Mama ta a avut motivele ei pentru care n-a vrut să ai nimic de-a face cu el. Doamna Marino se legănă și bău. Dar trebuie să-i recunoști meritele: motivul pentru care ți-a făcut rost de o stagiatură la Fiasco Designs și te-a adus aici, în Bella Terra, a fost ca să-l verifice, să vadă dacă s-a schimbat și, dacă da, să i te prezinte pentru ca, în cazul în care cancerul se dovedea fatal, să nu fii singură.

Zâmbetul lui Penelope se transformă într-o grimasă de durere.

- A picat testul? Nu s-a purtat frumos cu ea?

- Să se poarte frumos cu ea? scrâșni doamna Marino râzând. Nici măcar n-a observat-o.

- Poftim? N-a recunoscut-o?

- A intrat cu echipa de curățenie. Ea l-a văzut. El a văzut-o. Dar nu s-a uitat niciodată la ea. Joseph Bianchin nu se uită la oamenii care lucrează pentru el. Aceștia sunt sub nivelul lui și deci nu prezintă nici un interes.

Penelope nu putea să își imagineze cum trebuie să fi fost pentru mama ei să îl vadă pe bărbatul pe care cândva îl iubise, iar acesta să o ignore.

- N-a recunoscut-o deloc? S-a culcat cu ea și nu a recunoscut-o?

- Nu.

- N-au vorbit deloc?

- Ba din contră. A vorbit cu el în fiecare săptămână. El se afla în biroul lui. Ea îl întreba dacă dorea ca ea să îi facă curățenie acolo. El se ridica și pleca. Doamna Marino zâmbea. Atunci a știut că nu avea să-i spună de tine, nici ție de el. A spus că ți-era mai bine singură pe lume decât să fii obligată să ai de-a face zi de zi cu fața aceea bătrână și acră, plângându-se din cauză că nu erai băiat, și crescută de el ca să îi semeni.

- Probabil că a avut dreptate în legătură cu asta și înțeleg motivul pentru care a dorit să mă protejeze. În zilele acelea, eram o floare fragilă. Acum am căpătat unele bătăături și știu cum să mă comport cu nemernicii de pe lumea asta. Penelope luă o altă înghițitură din sticla ei și berea nu fu la fel de amară ca gustul din gura ei. Ar fi trebuit să o fi cunoscut pe soacra mea.

Doamna Marino o privi sumbru.

- Una dintre *acelea*, hm?

- Când a murit Keith, ai fi crezut că ea era văduva. Penelope tăcu pentru a trage prelung aer în piept, amintindu-și. Așadar, îi pot face față lui Bianchin. N-a avut nici un fiu și, după cercetările pe care le-am făcut, eu sunt singura lui odraslă.

- Dacă nu cumva vreo altă femeie inteligentă a făcut același lucru pe care l-a făcut mama ta și a refuzat să-i spună acestuia despre copilul său.

Penelope dădu cu putere din cap. Da. Ar putea să aibă un frate sau doi pe undeva. Și ce dacă? Avea un tată pe care trebuia să îl întâlnească mai înainte.

- Dar cred că este puțin probabil, cotcodăci doamna Marino. Dacă este un lucru legat de Joseph Bianchin de care întregul oraș s-a bucurat, acesta este faptul că n-a putut niciodată să conceapă un copil. Și a mai și încercat din greu. În tinerețea lor, o mulțime de fete inocente s-au îndrăgostit de el. Tonul ei se schimbă și din melancolic deveni aspru. Vrei cu adevărat să-l întâlnești?

- N-am pe nimeni altcineva. Mi-ar plăcea ca măcar să-i vorbesc. Aș putea să fac așa cum mi-ați sugerat, cum a făcut mama și să intru alături de echipa de curățenie și să-l întâlnesc pe... - cum ar trebui Penelope să îi spună? - pe Joseph.

- Este cel mai bun plan.

- Când?

Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Doamna Marino merse până la un calendar de birou soios și îi răsfoi paginile.

- Luni îi facem curățenie în casă.

- Luni?

În acea zi era joi. În tot acest timp, Penelope putea să dea peste Noah de nenumărate ori.

- Dar aveam de gând să plec.

- Dai cu banu', îți asumi riscurile. Doamna Marino clătină din deget către Penelope. Ai plătit deja camera de la motel pentru șapte zile, iar eu nu dau banii înapoi.

Văzând-o cu gura căscată de surpriză, doamna Marino continuă:

- Iubito, conduc o afacere aici! Te duc înăuntru, îți fac o favoare. Vorbești cu Bianchin, iar el ar putea să se supere pe mine și să mă concedieze, iar asta este un contract important. Aș zice că fac destule pentru această cauză.

- Da, dar eu... Dacă trebuie să rămân pentru o vreme, adică, dacă în cele din urmă va dura mai mult de șapte zile... N-am prea mulți bani. Nu eram tocmai bogată când am venit în Portland, iar boala mamei mi-a cam secăt contul bancar.

Doamna Marino ridică din umerii ei masivi.

- Aș putea să-ți ofer o slujbă adevărată în echipa de curățenie.

În vara aceea, din urmă cu nouă ani, Penelope o ajutase ocazional pe mama ei la curățenia camerelor de hotel. Amintirea o făcu să se cutremure.

- Sau ai putea să-ți găsești singură ceva, zise doamna Marino.

De fapt, Penelope nu avea nevoie să găsească nimic singură. Chiar în dimineața aceea, găsise un loc de muncă. Iar după-amiază își dăduse demisia.

Aruncă o privire către Arianna Marino. Doamna Marino avea pe chip un zâmbet șters, ca și cum dorea ca Penelope să fie blocată acolo, în Bella Terra.

Dar de ce? Nu avea nici un sens. De ce îi păsa de ceea ce făcea Penelope?

Poate dorea să îi facă necazuri lui Joseph?

Desigur. Asta era. Toți cei din oraș îl urau pe Joseph Bianchin. Doamna Marino voia ca el să se simtă stânjenit, nefericit, singur și supărat – și ce altă cale mai bună de a-și îndeplini visul decât aceea de a-i prezenta o fiică, atunci când acesta își dorea un fiu, o progenitură care avea să îi creeze, cu siguranță, probleme, o progenitură ce nu fusese crescută în maniera pe care el ar fi crezut-o potrivită? Penelope nu ar fi fost nimic altceva decât o surpriză îngrozitoare și o totală dezamăgire pentru el.

Doamna Marino așteptă și o privi pe Penelope cum se gândea la ramificații și, când Penelope ridică privirea, doamna Marino își arată din nou zâmbetul acela strâmb.

– Pot să-ți ofer un preț lunar bun pentru cameră.

Cu un oftat în care se amestecară ușurarea și disperarea, Penelope lăsă telefonul jos și se întoarse în camera slab luminată a motelului.

Brooke o primise pe Penelope înapoi cu brațele deschise în proiectul ei.

Încă o dată, Penelope era angajată temporar în Bella Terra. Încă o dată, avea să fie judecată pe baza creativității și a priceperii sale.

Faptul că își găsise un loc de muncă era un lucru bun, mai ales având în vedere starea în care se afla situația ei financiară, dar acum, când se angajase să facă treaba, urma să fie blocată aici până când avea să o termine.

Mergând la pat, dădu la o parte cuvertura și se prăbuși pe cearceafuri.

Camera de motel nu se schimbase prea mult de când stătuse aici prima oară. Un alt covor subțire, o altă cuvertură înflorită urâtă – felul în care doamna Marino se asigura că nimeni nu avea să o fure, bănuia Penelope – și internet gratuit. Dar lumina directă nu atinsese niciodată camera de motel. Fereastra din față se deschidea către parcare de asfalt și dădea către Beaver Inn. Fereastra din spate se deschidea deasupra unei întinderi cu pietriș, unde ruginea un tomberon albastru uriaș, iar gunoiul puțea. Dincolo de ea, un gard înconjura mașini și piese auto care se încingeau și se dezintegrau alternativ.

Nimeni care era în toate mințile nu ar fi dat la o parte draperiile țepene, albe-gălbui, căptușite cu plastic. Lucrul acesta ar fi expus-o bețivilor care ieșeau din Beaver Inn și se îndreptau către mașinile lor sau psihozelor nebunilor care își făcuseră casă în cimitirul de mașini.

Mai devreme fusese atât de mândră de ea însăși că decisese să fugă din Bella Terra. Numai o nesăbuită ar fi rămas într-un loc în care violențele aveau loc mult prea des. Numai o nesăbuită ar fi rămas acolo unde avea să fie nevoită să lupte împotriva singurătății și a tristeții atât de profunde, încât o făcuseră să tânjească după o relație cu Joseph Bianchin. Numai o nesăbuită ar fi rămas acolo unde era sigură că îl va vedea pe fostul ei iubit în mod frecvent și să își amintească faptul că, odinioară, el îi frânase inima... așa cum putea, ah, cu atâta ușurință, să o facă din nou...

Dar avea să învețe din trecut. Învățase din trecut. Acum era cu mult mai înțeleaptă.

capitolul 22

Penelope stătea în sala mare a complexului Bella Terra cu pixul în mână și carnetelul vârât în îndoitura brațului, scriind

cu frenezie, în vreme ce Storm Fiasco își striga gândurile legate de redecorarea hotelului. Se afla în post de numai o zi și deja putea să vadă că acesta era un geniu. Un geniu excentric, dar un geniu, pentru că, în vreme ce vorbea, crea un spațiu nou în mintea ei: un șemineu din piatră naturală, care se ridica tocmai până la tavanul înalt de șase metri, cu o serie de trei arzătoare intercalate, create să arate ca lampioane. O grupare de scaune joase și mese în jurul lui. Un bar lung din piele și lemn de mahon în colț, pentru a servi micul dejun dimineața și băuturi seara.

După cum se părea, credea că el nu îi acorda nici cea mai mică atenție. Dar, când el anunță că aveau să scoată chestia aceea – fluturând o mână către peretele de cărămidă dintre sala mare și curte – și aveau să o înlocuiască cu ferestre înalte, ochii ei se îngustară.

El se întoarse către ea, iar părul lui blond lung se învolbură în jurul umerilor lui lați.

– Ce este? Nu ești de acord?

– Nu. Eu... Nu, cred că este o idee minunată. Își dădu seama că vocea îi chițăia ca a unui șoarece și o coborî la un nivel mai rezonabil. Dar cum e posibil? Nu e un perete de rezistență?

– Draga mea stagiară, zise el cu o răbdare exagerată, asta este prima ta zi, așa că de data asta voi face o excepție. În lumea designului, există trei niveluri. Primul, desigur, este decoratorul de interioare. Luăm spații goale și le facem să fie splendide, sau confortabile, sau spectaculoase –, sau toate trei laolaltă. Următorii sunt arhitecții. Aceștia au de obicei oarecare talent artistic, deși găsesc adeseori că înțelegerea lor în ceea ce privește spațiul interior este limitată de aspectele practice. Și apoi – buzele lui ce semănau cu cele ale lui Mick Jagger rânjiră – sunt inginerii. Aceștia sunt țărani. N-au nici un pic de creativitate, nici un pic de prețuire, nici un strop de suflet. Sunt limitați de realitățile vieții.

Tăcu, ca și cum aștepta un răspuns. Ea dădu viguros din cap.

– Eu sunt Storm Fiasco de la Fiasco Designs. Își aranjă haina lungă de piele. Nu-mi bat capul cu asemenea treburi plictisitoare cum ar fi gravitația. Lasă-i pe țărani să accepte

provocarea și să-i dea de cap. Sunt atât de fericiți când fac asta! Așadar. Flutură din nou o mână cu degete lungi către perete. Mese mici de restaurant vor sta aproape de ferestre pentru o priveliște către grădină.

Plantele de afară erau frumoase, dar nu le-ar fi numit niciodată o grădină. Totuși învățase deja – altcineva avea să se ocupe de acele aspecte practice. În clipa aceea, ca stagiară, acel cineva era ea. Pe pagina ei notă: „Grădină – cheamă un arhitect peisagist“.

Salonul cel mare dădea în hol, iar Storm se plimbă înainte și înapoi în spațiul acela și se holbă cu o privire fixă la recepționeră până când aceasta se îndepărtă de teșghea; apoi, cu o răsucire a hainei sale lungi, merse înapoi în salonul mare și se înfipse acolo unde urma să se ridice șemineul, în toată splendoarea lui.

Rămase tăcut o vreme atât de îndelungată, încât Penelope se strecură lângă el și încercă să facă ceea ce făcea el: să creeze produsul final în mintea ei.

Un tânăr înalt și chipeș și o femeie mai în vârstă, micuță, intrară pe ușă.

Penelope abia dacă le aruncă o privire, toată atenția ei fiind concentrată asupra încăperii. Într-o avalanșă neașteptată de agitație, Storm spuse:

– Toată mobila va trebui să dispară, desigur.

– Nu toată, spuse ea fără să cugete.

Storm era înalt, impunător și construit ca un fundaș al echipei de fotbal din Oklahoma, dar vocea îi era moale.

– Poftim?

Cei doi oameni priveau în continuare, dar, dacă Storm îi putea ignora, atunci și Penelope putea să o facă.

– Balansoarul.

Penelope merse încet către piesa simplă de mobilier care se afla aproape de perete.

– Este făcut manual. Își trecu degetele peste spătarul curbat. Arțar profilat, cred. Cineva a muncit foarte mult timp pentru a construi lucrarea asta. Poți vedea dragostea și grija în fiecare bucată de lemn. Se întoarce din nou către Storm. Gândiți-vă la el ascuns în colț, lângă șemineu, iar alături

o masă micuță, plină cu cărți și o lampă pentru citit de modă veche. Ar face legătura dintre noul salon mare și rădăcinile hotelului. Oaspeți obosiți s-ar relaxa și ar citi. Mamele și-ar legăna copiii irascibili...

Văzu prea târziu ochii îngustați ai lui Storm și fantezia ei se opri brusc.

– Este o idee, zise el, fiecare cuvânt fiind ca un cub de gheață zăngănind într-o frapieră de argint.

– Este. Femeia mai în vârstă înaintă grăbită. Domnule Fiasco, nepotul meu Noah m-a adus până aici ca să vă întâlnesc. Sunt Sarah Di Luca și, mărturisesc, am fost îngrijorată când băieții au insistat că era timpul să îmborsăsim felul în care arată zonele noastre publice. Dar să aflu că veți deschide salonul grandorii splendidului nostru peisaj californian și, în același timp, veți asigura o ancoră în minunata istorie a familiei noastre...

Îi întinse mâna.

Doamnei Di Luca i se păru că acesta era îmbăiat în farmec. Luându-i mâna, el îi sărută degetele.

– Spuneți-mi Storm, murmură.

– Înainte să moară, soțul meu a făcut atât de multe lucruri împrejurul hotelului și, când nu a mai putut să-și aducă aminte cum să facă instalația electrică sau pe unde treceau țevile prin pereți, a mai putut încă să lucreze piese ca asta. Făcu un semn către balansoar. Să aflu că ați recunoscut dragostea cu care a fost creată... Sunteți un bărbat cu discernământ, precum și un artist.

Tânărul, Noah, se întoarse către Penelope.

Dar ea era mult prea îngrozită de furia inevitabilă a lui Storm, încât nu îi dădu nici un pic de atenție. Cu toate acestea, Noah zâmbi larg și îi făcu cu ochiul, apoi merse la Storm și îi scutură mâna.

– Am vorbit la telefon. Sunt Noah Di Luca.

– Mă bucur să vă întâlnesc, în cele din urmă, și să aflu că familia este atât de îndeaproape implicată este într-adevăr un deliciu, zise Storm.

Penelope înghiți în sec. Putea să audă fărâma de sarcasm înghețat din vocea lui Storm. Oare cei doi Di Luca nu o puteau auzi și ei?

Doamna Di Luca o auzi, căci râse și spuse:

– Promit că n-am de gând să mă aflu aici în fiecare zi, ca să verific cum merg lucrările! De fapt, singura dată când mă veți vedea va fi atunci când veți veni la cina de duminică. Începem în jurul orei trei. Masa are loc în jurul orei șapte. Există întotdeauna un grup de oameni incredibili, dar ne simțim minunat. Veți veni, nu-i așa?

Acum Storm se topi ca o înghețată pe un trotuar fierbinte și toate semnele nemulțumirii sale dispărură.

– Doamnă Di Luca, aș fi încântat. Și puteți să faceți pe șefa cu mine oricând doriți.

Treptat, Penelope începu să se relaxeze.

– Să vii și tu, copilă!

Doamna Di Luca îi zâmbi amabil.

– Eu, ăăă, mama se află aici, în Bella Terra, cu mine și...

– Adu-o și pe ea! Musafirii sunt o binecuvântare de care mă bucur.

Doamna Di Luca nu putea să pară mai sinceră.

Alte câteva vorbe plăcute, după care Noah și doamna Di Luca ieșiră din încăpere.

Storm începu din nou să strige instrucțiuni.

Penelope luă notițe, se liniști și luă hotărârea de a nu-l mai contrazice vreodată pe Storm Fiasco, câte zile avea să trăiască.

Apoi descoperi că nu avea importanță, pentru că, două ore mai târziu, acesta o concedie.

capitolul 23

În toată viața ei, Penelope nu fusese niciodată atât de umilită ca atunci când Noah o găsisese plângând în debaraua goală a hotelului. Desigur, era un loc prost în care să se ascundă, dar unde în altă parte ar fi putut să meargă? Nu avea mașină. Mama ei urma să vină să o ia abia peste trei ore. Iar lacrimile nu mai voiau să aștepte.

Așa că, atunci când el deschise ușa și aprinse lumina, Penelope făcu singurul lucru rațional – se vâri și mai tare în colț și încercă să dispară prin perete.

Cei mai mulți bărbați – bărbați normali – ar fi aruncat o singură privire la fața ei murdară și la nasul care îi curgea și ar fi luat-o la goană. În schimb, el veni și se lăsă pe vine în fața ei.

– Hei, ce s-a întâmplat?

Ea nu răspunse. Nu putea. Se afla chiar în mijlocul primei sale stări de paroxism în toată regula al disperării și al umilinței vieții sale de decoratoare. Care luase sfârșit. Cariera ei luase sfârșit chiar înainte de a fi început.

Așa că își puse capul pe genunchi și continuă să plângă, îndelung și cu suspine chinuitoare care îi sfâșiau gâtul și îi scuturau întregul trup. Furase un sul de hârtie igienică de pe unul dintre rafturi și, din când în când, îl folosea ca să își șteargă ochii și să își sufle nasul. Cu violență.

Și, cu toate astea, Noah rămase, îngenuncheat acolo, răbdător și calm.

Ce idiot!

Își controlează suspinele destul cât să spună:

– Pleacă!

El o studie o clipă.

– În regulă.

Părăsi debaraua.

– Închide ușa! scânci ea.

El nu o făcu. În schimb, se întoarse într-un minut, cu o sticlă cu apă rece și o cutie rece de cola. Le vâri pe amândouă sub chipul ei întors către pământ.

– Ceva de băut?

– N... nu. M... mulțumesc.

Dar el nu le luă de acolo.

Ea luă apa. Desigur, nu putu să deșurubeze capacul – pentru că era cu adevărat incapabilă, băgăcioasă și o idioată cum spusese Storm Fiasco că era.

Așa că tipul acela, Di Luca, îi luă sticla, deșurubă capacul și i-o dădu înapoi.

Ea luă o înghițitură și mai plânse puțin, apoi mai luă o înghițitură. Îl auzi desfăcând cutia de cola. Luă apa din mâna ei și îi puse în schimb cutia.

– Be-a-o! Zahărul te va face să te simți mai bine.

– Ba nu. Nu mă voi mai simți niciodată mai bine, cât voi trăi.

Și începu din nou să plângă.

– Te-a dat afară? o întrebă.

– Poftim? Da! Cum de-ai știut? Ți-a spus el?

Rușinea de moarte i se răsuci în pântec ca un șarpe.

– Am făcut cercetări asupra persoanei pe care ar trebui să o angajăm ca să ne reproiecteze clădirea, așa că știu multe despre Storm Fiasco. Noah se așeză pe podea, sprijinindu-se de peretele perpendicular celui de care se sprijinea ea. Storm Fiasco este bine-cunoscut pentru faptul că își concediază stagiarii. Deși cred să s-ar putea ca tu să fi stabilit un nou record pentru cea mai scurtă perioadă în care ai fost angajată.

– O, Dumnezeule, zise ea, închizând ochii și dându-se cu capul de perete. L-am contrazis. De îndată ce-am făcut-o, am știut că am dat de belea, dar am crezut că doamna Di Luca a calmat situația.

– Mda, nu prea. Este cunoscut pentru faptul că poartă ranchiună și că are niște istericale magnifice.

– Și-a aruncat telefonul către mine.

Îi arătă lui Noah vânătaia de pe umăr. Noah puse la loc capacul sticlei de apă.

– Poftim, pune asta pe ea! E rece. Îți va fi de ajutor.

Ea făcu așa cum i se sugerase.

– Ce îi voi spune mamei? A mutat munții ca să-mi facă rost de locul ăsta de muncă. Și-a luat concediu de la slujba ei din Portland ca să mă aducă aici. Și-a găsit de lucru și face curat în camere la motelul Sweet Dreams ca să plătească șederea noastră aici. Glasul îi șovăi din nou. Și acum, după ce am deșrădăcinat-o complet... Am fost concediată.

– Ba nu.

Oare era surd?

– Ba da.

– Uite ce e! Storm Fiasco este cunoscut pentru izbucnirile lui. Mai este cunoscut și pentru faptul că trece peste ele. Are cu disperare nevoie de un stagiar. Ești talentată, altfel mama ta ar fi putut să mute chiar și muntele Everest și lui Fiasco nu i-ar fi păsat. Te-a acceptat pentru că ești cea mai bună. În timp ce o lăuda, Noah păru absolut prozaic. Să recunoaștem: a încurcat-o dacă nu te are. Singurii stagiaari care i-au rămas pentru angajare la data asta târzie sunt studenții cu note nu prea bune.

– Oh!

– Știi ce-aș face eu?

– Ce?

– Aș aștepta câteva ore, mi-aș lua carnetul, l-aș însoți ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și mi-aș face treaba.

Încetă să se mai gândească la cum să evite privirea lui Noah și se uită la el. Se uită la el cu adevărat.

Era cam de vârsta ei, poate cu un an sau doi mai în vârstă, cu o constituție de gladiator, cu umeri largi, un piept plin de mușchi, brațe lungi, picioare lungi și mâini mari. Purta pantaloni de pânză călcați și o cămașă polo albastră, cu emblema orașului Bella Terra pe umărul stâng. Era chipeș ca Brad Pitt, cu o structură facială sculptată, încât era aproape ascetică. Cu toate astea nu era nimic călugăresc la buzele sale, senzuale și ispititoare, sau la ochii lui, luminați de blândețe. Acei ochi... Aveau cel mai ciudat verde pe care ea îl văzuse vreodată, cu pete de auriu adunate în jurul pupilei și așezați pe chipul cu o înclinare exotică care îl făcea să arate aproape asiatic.

Și, deși făcea parte din familia care deținea acest hotel, părea rațional, matur și cu picioarele pe pământ.

Sfatul lui o făcu să șovăie între speranță și neîncredere.

– Chiar crezi că asta ar funcționa?

– Dacă nu, ce ai de pierdut? Cei care insistă primesc prada de război.

– Nu așa este zicala.

– Nu? zise el și zâmbi.

Pentru prima oară, văzu pe deplin în Noah farmecul familiei Di Luca.

Și pentru prima oară, își dădu seama că ea arăta ca dracu'.

Nu că avea importanță; el era cu mult peste nivelul ei când venea vorba despre bani și clasă. Dar iat-o, singură, într-o debara, cu cel mai chipeș bărbat pe care îl întâlnise vreodată, iar ochii ei erau aproape închiși de cât de umflați erau, avea în mână un ghemotoc de hârtie igienică umed și avea nevoie să își sufle nasul.

El îi înțelese greșit scâncetul de disperare.

– Poți să o faci. Te descurcai de minune cu el. Îți vei da seama cum este, îți vei păstra stagiatura și, când vei absolvi, va fi foarte avantajos să-l ai în CV pe Storm Fiasco.

– Ai dreptate.

Și mai important, nu avea să fie obligată să îi spună mamei sale că fusese dată afară.

– Haide! Se ridică și îi întinse mâna. Am cheia de la baia privată a familiei Di Luca. Poți intra acolo, să-ți dai cu apă rece pe față, să-ți bei cola și, când te vei simți mai bine, ieși și poartă-te ca și cum toată treaba cu datul afară nu s-a petrecut nicicând.

Își folosi mâna în care nu avea hârtie ca să o ia pe a lui, îl lăsă să o ajute să se ridice în picioare și se scutură pe fund.

– Dar dacă el nu va fi de acord? Dacă aruncă din nou cu telefonul în mine?

– Ferește-te mai rapid!

Ea izbucni în râs. Nu ar fi crezut să fie posibil, dar răsese.

– Ești atât de înțelegător. Probabil ai surori, zise.

– Nu. Doi frați mai mari, frumoși și talentați. Ce să mai zic despre cât de greu a fost să cresc în umbra lor!

În timp ce o conduse către baia privată ca un spa luxos, îi povesti despre Eli și Rafe, despre bunica lui și despre bunicul lui care decedase de curând. Apoi îi înmână cheia, o bată ușurel pe umăr și dispăru în capătul holului.

Ea intră, căscă gura când își văzu reflexia, înmuie prosoape în apă rece și apoi și le puse pe față. Se aranjă cât de cât, în așa fel încât nu mai arăta ca un balaur din desenele animate ale lui Disney, își spuse că totul avea să fie bine, își recuperă carnetul și pixul din debara în care și le lăsase și se întoarse în sala mare.

Exită la intrare.

Storm Fiasco umbla de colo-colo prin întreaga încăpere și, când se întoarce și o zări, se răsti:

– Unde naiba ai fost? Unde e ruleta? Am nevoie de tine să ții capătul celălalt și să notezi dimensiunile astea.

– Sigur.

Merse până la el, scoase ruleta pe care acesta o purta la brâu și i-o oferă.

– Ce măsurăm mai întâi?

capitolul 24

În săptămâna ce urmă, Storm Fiasco o concedie pe Penelope de două ori. De asemenea își aruncă telefonul în coastele ei cu o mișcare din încheietură și, în aceeași zi, mai târziu, își sparge telefonul când îl aruncă înspre ea, dar ea urmă sfatul dat de Noah și se feri la timp.

O concedie și pentru asta.

Ea se duse și îi luă un telefon nou, apoi se întoarce la muncă.

Îl văzu pe Noah de la distanță, dar erau amândoi prea ocupați ca să poată vorbi.

Dar, în mintea ei, strânse la piept invitația doamnei Di Luca și așteptă cu nerăbdare seara de duminică, când avea să îl revadă pe Noah.

Când ea și mama ei ajunseră cu mașina, găsiră căsuța plină până la refuz de vecini, prieteni și familie. Grupurile se întindeau din bucătărie, unde o jumătate de duzină de jucători de pocher ședeau la o masă rotundă și se certau cu glas tare pe jetoanele care nu valorau mai mult de 25 de cenți fiecare, până în sufragerie, unde pasionații de sport strigau la un meci de baseball și se revărsau în cele din urmă pe verandă și pe pajiștea din fața casei, unde felinare chinezești atârnav de stejarii cu brațe ample noduroase.

Storm Fiasco își adusese soția, o femeie simplă, liniștită și delicată, mama celor patru copii ai săi, și nu arată nici o urmă din firea lui irascibilă cât timp aceasta îi fu în preajmă.

Doamna Di Luca le întâmpină pe Penelope și pe mama acesteia, le prezintă tuturor și se asigură că se simțeau bine printre mulțimea de străini. Le făcu să se simtă speciale, ca și cum ar fi fost singurii oaspeți care contau cu adevărat pentru ea și treaba este că... făcu asta cu toată lumea și găti și servi mâncarea... Nu încetă să se miște, în vreme ce ochii îi străluceau de plăcere la vederea oamenilor agitați.

Penelope își dori să fie ca ea când avea să crească.

Mâncarea doamnei Di Luca fu gustoasă și îndestulătoare, mai bună decât orice mâncare de restaurant pe care o mâncase vreodată Penelope. Mama lui Penelope îi îngădui acesteia un pahar de vin la masă și probabil că lui Penelope i se urcase la cap, pentru că, atunci când fratele lui Noah, Rafe, scoase un acordeon antic și scârțâi câteva cântece, ea cântă alături de el, chiar și atunci când cântecele erau în limba italiană.

La ora opt și jumătate, mama ei îi făcu semn către scaunul ei de la masa lungă.

– Iubito, îmi pare rău, dar trebuie să plecăm. Sunt frântă.

Penelope simți cum veselie i se veștejește.

– Dar, mamă, nu este nici măcar ora nouă.

– Îmi pare rău, draga mea. Părea că mamei ei îi părea cu adevărat rău. Și eu mă simt bine, dar nu mai pot sta trează.

– Dar nu ai lucrat astăzi.

Penelope se văicărea. Știa că asta făcea, dar cuvintele ieșiră din ea mormăind.

– A fost o săptămână grea. Nu sunt obișnuită să fac curățenie în camere de motel.

Mama ei zâmbi cu părere de rău și se întoarse către doamna Di Luca, începând să îi mulțumească pentru timpul minunat pe care îl petrecuseră acolo.

Penelope se bosumflă, dorindu-și să poată rămâne, dorindu-și ca mama ei să nu fi muncit atât de mult, însă ea întotdeauna muncise prea mult; Penelope bănuia că probabil mamei îi plăcea să muncească și se gândi că de ce ea nu își amintise că în seara asta luau cina acasă la familia Di Luca și de ce nu lucrase mai puțin ieri... când, dintr-odată, Penelope își dădu seama că mama ei arăta cu adevărat obosită, gălbuie

și ca de ceară. Fără să se gândească, întrerupse discuția dintre doamna Di Luca și mama ei.

– Mamă, ți-e rău?

Ochii mamei sale se lărgiră și deveniră oarecum neliniștiți.

– Sunt pur și simplu foarte obosită. Dar ascultă... Sarah zice că îl poate pune pe Noah să te aducă înapoi la motel. Ai vrea asta?

– Da!

De fapt, Penelope mai că sări în sus de bucurie, apoi se liniști, aruncă un ochi împrejur, sperând că nu o văzuse nimeni.

– Ah, dar e în regulă să te întorci de una singură?

Mama ei chicoti.

– Iubito, am supraviețuit întregul an școlar fără tine. Pot să merg la motel de una singură.

Se ajută de mâini pentru a se ridica. O sărută pe obraz pe Penelope. Îi mulțumi din nou doamnei Di Luca. Doamna Di Luca o invită să revină săptămâna viitoare, apoi îl chemă pe nepotul ei, Eli, pentru a o conduce până la mașină. Mama ei îi făcu cu mâna, iar Penelope se ridică în picioare și o privi, gândindu-se că mama ei părea bătrână...

Dar nu era cu adevărat bătrână. O născuse pe Penelope când avea 18 ani și nu avea încă 40 de ani, așadar de ce arăta ca și cum ar fi avut nevoie de un baston?

Noah își făcu apariția alături de Penelope. Își vârî mâna pe sub brațul ei și îi zâmbi.

– Așadar, când petrecerea se apropie de final, voi avea ocazia să te duc acasă.

Ea își dădu seama că poate el simțea că rămăsese pe capul lui, și roși cu putere.

– Nu te superi dacă mă asigur că nici unul dintre ceilalți băieți de aici nu va interveni? o întrebă. Te-au privit toată seara.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că ești cea mai frumoasă fată de aici.

Apoi rămase aproape de ea pentru tot restul serii. Penelope fu atât de încântată, încât uită cu totul de mama ei și bănuia că strălucea ca un licurici.

Nonna încheie petrecerea la ora 23.00, iar Noah o conduse pe Penelope acasă în clasicul Mustang al bunicii lui și cea mai bună parte fu că... nu existară nici tăceri stânjenitoare, nici momente în care amândoi să caute cuvinte. Discutară ca niște prieteni vechi.

El îi spuse că permisia fratelui său, Rafe, se încheia a doua zi și că acesta trebuia să zboare înapoi în Germania ca să se alăture companiei lui.

Ea mărturisi că crezuse că Storm Fiasco era homosexual și că nu avea să mai judece niciodată oamenii pe baza carierei și extravaganței lor. Răseră împreună de momentul ce avusese loc pe veranda din fața casei, când doamna Fiasco tremurase și Storm se grăbise să îi aducă un pulover și îl folosisese ca scuză pentru a-și petrece brațele în jurul ei, îmbrățișându-o.

Noah îi spuse că, după moartea bunicului său, bunica lui nu mai dorise să țină petrecerile de duminică seara, dar surorile bunicului său, Annie și June, veniseră în vizită și ceruseră să vadă întreaga familie și, de atunci, în fiecare duminică seară, Nonna găzduise între jumătate de duzină de oameni și jumătate din populația orașului și nu numai.

Noah și Penelope traseră în fața motelului Sweet Dreams. Ea îl îndrumă către numărul 11. El parcă și opri motorul.

Un bec descoperit strălucea deasupra fiecărei uși a motelului. În spatele lor și dincolo de Beaver Inn bubuia muzica și era plin de râsete gălăgioase.

Ea se întoarce și își așeză mâna pe brațul lui Noah.

– A fost minunat. Îți mulțumesc din nou.

Se întoarce cu fața către ea și zâmbi larg.

– Mi-ai mulțumit de mai mult de zece ori. Ce mare scofală?

N-a fost decât o seară acasă la Nonna.

– Nu știi cât de norocos ești să ai o astfel de familie.

Zâmbetul lui dispăru.

– Ba, de fapt, știu.

Ea nu îi acordă nici un pic de atenție. Îi dădu înainte:

– Familia mamei este cea mai mare adunătură de nemernici pe care îi vei întâlni vreodată. Se ceartă tot timpul.

– Și noi, familia Di Luca, ne certăm.

– Bănuiesc că da. Nu dori să se gândească la asta. Dar nu ca familia mamei mele. Ei sunt răi. Îți caută punctul slab și înfig un cuțit în el. Scârboși oameni! Bunicul meu este încă supărat pe mama că a rămas însărcinată cu mine. Când aveam 14 ani și am avut probleme cu legea, a încercat s-o oblige să mă închidă într-un centru de detenție pentru minori. Apoi a încercat s-o facă să mă dea în grija statului. Apoi a denunțat-o celor de la protecția copilului și a mințit și a spus că ea mă abuza. El era cel abuziv – obișnuia să lovească cu cureaua în stânga și-n dreapta și până și fiii lui adulți au fugit de acasă.

– Uau!

Lumina albă de la becurile de pe verandă și lumina roșie fluorescentă venită de la bar îi împărțeau chipul în două, dând ochilor lui verzi o intensitate stranie.

– Felicitări mamei tale că te-a luat de acolo!

– Știu.

Se uită la camera de motel în care, printr-o crăpătură dintre draperii, putu să vadă că ardea o singură lumină.

– E uimitoare.

– Așadar, nu ții legătura cu tatăl tău?

– Nici măcar nu știu cine e. Ea nu vrea să-mi spună. Zice că e un ticălos. Dintr-odată, își dădu seama că numai ea vorbea și i se făcu rău de jenă. Eu, aăă... Dar părinții tăi?

– Tatăl meu este Gavino Di Luca.

Îi luă câteva secunde să asimileze informația și spuse fără să gândească:

– O, Dumnezeuule! Nu-i de mirare că ești atât de chipeș.

Dându-și capul pe spate, el izbucni în râs.

Ea se afundă în scaunul ei cât putu de mult. Încrucișându-și brațele peste abdomen, zise:

– Nu asta am vrut să spun.

– Nu! Te rog! Ți-am spus, faptul că am crescut în umbra fraților mei m-a lăsat fără nici un pic de orgoliu. Lasă-mă să prețuiesc complimentul tău!

– Nici un pic de orgoliu, spuse ea batjocoritor. Emani orgoliu.

Își strecură brațul pe după umerii ei.

– Crezi că sunt mai chipeș decât frații mei?

– Bineînțeles că da, zise ea posacă.

– Nu există nici un „bineînțeles“.

Părea în continuare încântat.

– Toată lumea crede că Rafe este cel chipeș. A fost și vedetă de cinema când era mic. Iar Eli este cel înalt, înzestrat cu har pentru vinuri. De obicei eu sunt cel mai scund, mai tânăr și cu o înfățișare obișnuită, cu ochii de culoare ciudată.

– Ochii tăi sunt foarte... neobișnuiți. Nu numai culoarea, ci și forma, aproape asiatică. Se trag din familie?

Brațul lui înțepeni, el inspiră adânc și, în cele din urmă, răspunse:

– Nimeni nu știe de unde îi am. De la mama, bănuiesc.

– Bănuiești? Nu-ți cunoști mama?

O altă ezitare.

– Nici tatăl meu nu mi-a spus cine este mama, cum nici mama ta nu ți-a spus ție... știi tu.

Penelope se întoarce să îl privească direct în ochi, mai încântată decât avea dreptul să fie.

– Serios? Nu știi cine e mama ta? N-am întâlnit niciodată o altă persoană care să nu cunoască nici măcar numele părintelui său.

– Avem multe în comun, nu-i așa?

Ea se gândi la familia lui iubitoare, la poziția lui în comunitate, la înfățișarea lui, la încrederea în sine și la averea lui...

– Nu chiar.

– Ba eu cred că da. Suntem amândoi inteligenți, ambițioși și hotărâți să facem din noi mai mult decât am fost născuți să facem, zise el privind-i buzele.

– Da.

O făcu să se simtă bine în pielea ei. O făcu să se simtă normală.

Își trecu mâinile peste umerii ei, le ridică, cuprinzându-i chipul și își strecură degetele în părul ei. Aplecându-se spre ea, inspiră ca și cum i-ar fi absorbit mirosul. Buzele i se depărtară și șopti:

– Nu ar trebui.

Prinzând curaj în urma ezitării lui, ea întrebă:

– De ce nu? Este doar un sărut.

– Nu. Nu cu tine. Cu tine nu va fi niciodată doar un sărut.

Dădu să o elibereze. Ea își așeză mâinile peste ale lui, ținându-le pe chipul ei. Iar el începu să tremure. Un tremur ușor, extrem de fin, al degetelor lui, dar...

O fi fost ea tânără, dar nu era proastă.

Se gândi că el folosea o replică de agățat. „Cu tine, nu va fi niciodată doar un sărut.” Era o replică bună. Originală. Interesantă. Flatantă. Cu toate astea însă, nu era decât o replică care avea intenția limpede de a o despărți de chiloții ei.

Dar se gândi că nu ar fi putut să mimeze că tremură. Sau că ar fi făcut asta. Genul acesta de emoție manifestată din cauza unui simplu sărut păru... ei bine, oarecum lipsită de bărbăție.

– Noah, este doar un sărut, zise ea din nou.

Degetele lui se îndoiră sub ale ei. Se aplecă înainte, îi atinse buzele cu ale lui și, pentru o clipă, ea simți gustul regretului. Și al abținerii. Și apoi... toate complicațiile fură alungate de un iureș de pasiune – pură, vie și nediluată. Nu fusese niciodată sărutată în felul acesta până atunci, ca și cum el ar fi dorit-o, ar fi avut nevoie ca ea să îl țină în brațe, să îl vindece.

Își strecură brațele în jurul gâtului lui, încercând să se apropie mai tare. Consola le stătea în cale. El lovi claxonul cu cotul, apoi se lovi la genunchi tare de volan.

Se îndepărtară unul de celălalt, râzând, dar, când ochii li se întâlniră, râsul muri. El împinse scaunele în spate cât fu posibil. Se răsuciră și se învârtiră, încercând să își atingă trupurile unul de celălalt și, în cele din urmă, renunțară și își lăsară doar buzele să se atingă.

Și, pentru momentul acela, fu de ajuns.

Atât de multă foame. Atât de multă arșiță. Gustul delicios al lui Noah se combină cu cel de cremă rece de vanilie stropită cu ciocolată caldă. El îi mângâie obrazii, bărbia, gâtul. Îi dădu părul la o parte de pe față, gemând în timp ce își înfipse degetele în masa deasă și caldă.

Nu dorise să o sărute, dar acum, când căzuse în tentăție, i se oferă pe sine, îngăduindu-i cu generozitate să ia ceea ce îi trebuia ei.

După noaptea aceea, nu existase nici măcar o singură zi în care să nu fi fost împreună.

Înainte de mijlocul verii, îi dăruise virginitatea ei.

Când veni vremea ca ea să se întoarcă la școală, el îi frânsese inima, iar ea nu se mai simțise niciodată tânără.

capitolul 25

Duminică după-amiază, Noah ajunse târziu acasă la Nonna, aducând un bol din sticlă cu salată de spanac cu bacon, creată de maestrul bucătar al restaurantului complexului Bella Terra; zâmbea, pentru că era o zi specială. Avea un cadou pentru Nonna și dorea să fie aici, ca să o vadă când îl primea.

A, și zâmbea pentru că era supărat. Supărat pe situație. Supărat pe soartă pentru faptul că o adusese pe Penelope înapoi în viața lui, doar ca să îl poată privi cum moare. Supărat mai ales pe el însuși pentru că era atât de idiot. Cel puțin, dacă avea să se afle aici în timp ce purta o zgardă urâtă, criminală, ar fi fost drăguț dacă ar fi putut să dea vina pe altcineva. Intră cu pas vesel în bucătărie și făcu cu mâna către marea masă rotundă din lemn, unde Eli, Rafe, Brooke, Bao, Nonna și Bryan DuPey ședeau pe scaune culese din diferite seturi antice de mobilier ale familiei, ținând în mâini cărți de joc și având alături de coate jetoane pentru pocher.

Chloë stătea la o parte, cu picioarele sprijinite pe un al doilea scaun, un notebook în poală și având pe chip o încruntare în timp ce tasta și privea fix, tasta și privea fix.

Fu întâmpinat de un cor de urări de bun venit.

– M-am hotărât să nu te arestez, Noah.

DuPey aruncă un jeton în miza din mijlocul mesei.

– S-a dovedit că Eli a avut un alibi decent, iar voi, cei din familia Di Luca, *nu* sunteți cei care ați rupt degetele aceluia hoț tâmpit.

- Ți-am spus.

Noah băgă vasul cu salată în frigider, apoi se întoarse cu fața către mulțime. Chloë ridică privirea.

- Cine *i-a rupt* degetele individului?

- I-am pus pe polițiștii mei să stea cu ochii în patru după un grup de trei bărbați.

DuPey clătină din cap.

- Ni s-a semnalat că au fost văzuți lângă piața orașului, dar, când am făcut verificări, n-am găsit nimic. Acesta este necazul cu grupurile. Dacă se despart, nu mai sunt un grup.

Noah scoase în secret un oftat de ușurare. Nu dorea ca DuPey și oamenii acestuia să se încurce cu Liesbeth și banda ei veselă de infractori. Cineva ar fi fost rănit și nu ar fi fost cei din familia Propov.

- Intri și tu în joc, Noah?

Brooke amestecă ademenitor cărțile.

- Da, îi spuse el lui Brooke.

Ea începu din nou să le amestece, apoi își îndreptă spinarea ca și cum ar fi fost surprinsă de ceva, și îi dădu Nonnei pachetul de cărți.

- Te rog, Nonna, fă-o tu! Eu trebuie să fac o vizită până la camera fetițelor.

- Haideți să facem o pauză!

Eli se ridică și merse șchiopătând să maseze umerii lui Chloë cu mâna lui sănătoasă. Pe cealaltă, cea aflată în ghips, o sprijini pe spătarul înalt al scaunului ei.

Ea gemu ușurel și își roti capul. El se aplecă și îi sărută ceafa goală.

- Vrei să mergi să te întinzi?

Din cauza rănilor ei, adică. Pentru că încă purta acel ghips toracal care era incomod și împovărător.

- Probabil că după cină. Îl bătu ușurel pe brațul rupt. Chestia asta devine inconfortabilă.

- Nu exagera, o avertiză el. Apoi se îndreptă și întrebă: Are cineva nevoie de ceva de băut?

- Ceai cu gheață.

- Ceai cu gheață.

- Vin.
- Vin.
- Cola.
- O sticlă cu apă.
- Vin.

Eli troncâni până la ușa care ducea jos, la pivniță. O deschise larg, privi în jos, pe treptele înguste și abrupte... și oftă.

- Noah?

Noah chicoti văzând expresia frustrată a lui Eli. Frațele lui, de obicei atât de activ în podgorii și la vinărie, ura să poarte ghips pe braț și ura de două ori mai tare să aibă unul la picior.

- Spune-mi ce vrei, zise Noah, și aduc eu sticlele.

Eli se uită la mulțimea din jurul mesei. Trăsătura care îl făcea să fie un viticultor atât de priceput, cunoștințele și instinctele care îl ajutau să creeze și să amestece vinuri, îl făceau maestrul absolut în a prezice preferințele oaspeților lor. O liniște aproape respectuoasă se coborî în vreme ce familia așteptă să vadă ce avea el să aducă din pivniță pentru a-i desfăta.

- Înainte de cină, spuse el, pentru băutorii de vin alb, mă gândesc la un *pinot grigio*, iar pentru cei care beau vin roșu, un amestec fin... Ochiul Dragonului, cred. Pentru cină, vreau două sticle mai vechi, bune, de Barbera.

- Am înțeles.

Noah începu să coboare treptele.

- Ai grijă pe treptele alea! zise Nonna.

El făcu un semn liniștitor din mână și coborî în pivnița mare și întunecoasă.

Nonna își crescuse fiul și nepoții în casa asta și nu scosese niciodată o vorbă, dar acum, când erau adulți, admitea că treptele acelea o îngroziseră întotdeauna. Construite odată cu casa, treptele erau abrupte și înguste, cu stâlpișori de susținere deschiși și o balustradă șubredă, iar treptele se terminau pe o podea dură de ciment, care ar fi putut sparge capete miciute dacă era să cadă cineva.

Ironia, desigur, era că acum, când Nonna era mai în vârstă, treptele îi îngrozeau pe nepoții ei, pentru că locuia singură. Își ținea aici legumele, alături de vinuri. Dacă era să cadă coborând după morcovi sau cartofi, putea să zacă la capătul scărilor o zi întreagă înainte să vină cineva să o caute.

Slavă Domnului pentru Bao: aceasta le ușura cele mai mari îngrijorări actuale, dar, înainte ca ea să plece într-o altă misiune, Noah și frații lui trebuiau să distrugă treptele acelea și să le construiască mai late și cu o balustradă mai trainică, și aveau să construiască un dulap dedesubt, cu rafturi, ca să fie folosit pe post de cămară. Vorbeau de asta de ani buni, îndemnându-i mai întâi pe Nonno și apoi pe Nonna să le permită să se ocupe de asta.

Nonno, un bătrân arțăgos până în ultima clipă, le luase îngrijorarea în derâdere.

Nonna fusese de acord că trebuia construită, dar insistase să își ia mai întâi un cuptor nou, și aragazul ei Wolf și ei bine... colțurile gurii lui Noah se ridicară. El și frații lui erau darnici. Dacă Nonna dorise electrocasnice noi ca să poată găti pentru ei, atunci ei făcuseră tot posibilul ca ea să le obțină.

Noah păși pe ultima treaptă; scândura scoase un scârțâit ușor, ca de șoarece; apoi, când el păși pe podeaua de ciment, întreaga scară gemu ca și cum se simțea ușurată să scape de greutatea lui.

Gata cu amânările! Pentru Noah era de ajuns să o vadă o singură dată pe Nonna rănită, pe un pat de spital. Ar face bine să aibă o discuție serioasă cu frații săi în legătură cu reconstruirea urgentă a scării, să fixeze o dată în care să coboare aici și... și să ce? Noah rămase în picioare la capătul scării și privi în sus.

Trecuseră trei zile de când apăsase încuietoarea zgârzii. Îl aștepta o moarte sângeroasă dacă nu reușea să găsească sticla de vin a lui Massimo. În ultima zi, dacă nu avea să găsească sticla până atunci, urma să-l sune pe unul dintre contractorii pe care îi cunoștea și să îl angajeze să reconstruiască scara. În felul acesta, cel puțin

urma să meargă în mormânt știind că bunica lui nu avea să i se alăture în curând.

Ferestrele aflate sus pe pereți, la nivelul solului, ofereau un pic de lumină naturală, dar colțurile îndepărtate și zona de sub scară erau pline de umbre.

Noah aprinse lumina fluorescentă.

Un raft cu vinuri acoperea peretele lung; construit în același timp cu casa, era solid, dar rustic și nefinisat, o ramă potrivită pentru sticlele, vechi și noi, care umpleau locașurile.

Noah căută vinul pe care îl ceruse Eli și îl așeză pe prima treaptă.

Apoi făcu ceea ce el și frații săi făceau întotdeauna când vizitau pivnița.

Privi împrejur, încercând să vadă unde ar fi putut bunicul lui să ascundă o sticlă de vin verde.

Firicele de praf pluteau în atmosfera caldă. Grinzi robuste de stejar susțineau podeaua de deasupra; Noah își înălță capul și măsură cu pasul pivnița: 20 de pași într-o direcție, 30 în cealaltă, căutând un pachet lung și suplu, plasat inteligent pe tavan, și care ar fi putut să ascundă sticla demodată.

Nimic. Bineînțeles că nu.

Scara fu rapid eliminată; construcția era atât de simplă, doar două scânduri lungi și groase de fiecare parte, urcând de la podeaua pivniței până la cea a nivelului principal, întretăiate de dinți zimțați care susțineau treptele înguste.

Nonno îi spuse odată lui Noah că vinul dorea să stea aproape de pământ, să își amintească pământul fertil care creștea strugurii ce făceau vinul.

Noah nu știa dacă era sau nu adevărat, dar îi plăcea sentimentul, iar bunicul lui credea asta, pentru că întotdeauna își păstrase aici, jos, prețioasa sa sticlă de vin, ascunsă într-un locaș aflat lângă podea în peretele de ciment. Dar, când el murise și Nonna se dusesese să ia sticla, aceasta dispăruse. Tot ce rămăsese era un bilet neclar, scris cu o mână tremurândă de bătrân.

Așa că, atunci când Noah și frații lui auziseră povestea vinului dispărut, căutaseră. Scosese fiecare sticlă de la locul ei și îi citiseră eticheta. Mutaseră raftul cu vinuri – treabă deloc ușoară – și ciocăniseră fiecare centimetru din pereți. Cercetaseră podeaua să vadă dacă bunicul lor tăiasse cumva în ciment și pusese sticla într-un mic mormânt secret.

Căutarea lor fusese zadarnică, dar acum Noah cutreieră din nou pereții, degetele sale cercetând cimentul dur de parcă pământul care crease strugurii ar fi putut să îl strige și să îi dea răspunsul.

Mirosi aroma vinului care se matura în sticle. Simți răcoarea prafului lipit de pereți. Auzi o mulțime de scârțâieli și de gemete din bucătăria de deasupra. Dar pământul rămase încăpățânat de tăcut, iar sticla greu de găsit.

De deasupra, Eli strigă:

– Ceva interesant acolo jos?

Noah merse până la scară și ridică trist privirea către fratele său.

– Nu. La naiba!

– Adu vinul sus! Ia-ți o zi liberă de la căutări! O să ajungi ca o cârțiță, clipind la lumina soarelui.

– Desigur.

Noah aruncă o ultimă privire în jur, își adună sticlele și urcă treptele.

capitolul 26

În timp ce Eli turnă vinul, Noah își scoase jacheta. Făcu semn cu capul către masa unde DuPey și Brooke adunaseră de două ori mai multe jetoane decât oricine altcineva.

– Se pare că se fac afaceri, ca de obicei.

– Sunt norocoși, zise Rafe.

– Ba nu, nu sunt. Bao îl privi cu neîncredere. Numără cărțile. Ar trebui să schimbăm pachetele la fiecare mână.

De îndată, toată lumea de la masă începuse să se certe. O zi de duminică obișnuită. Noah savură tachinearea familiară și afecțiunea de lungă durată și fu bucuros că venise.

Își suflecă mânecile. În mod obișnuit, acum și-ar fi scos cravata și și-ar fi desfăcut nasturii cămășii. Dar nu astăzi. Astăzi, își slăbi cravata și speră că toată lumea era prea concentrată asupra jocului pentru a acorda atenție ținutei lui.

Din modul în care se răsteau unul la altul, râdeau și sporovăiau, se gândi că era destul de în siguranță.

I se alătură lui Eli la blatul din bucătărie și, după ce adună și împărți băuturile, Noah își turnă un ceai cu gheață și adăugă două lingurițe de zahăr. De obicei, o lăsa mai moale cu îndulcitorul, dar, hei, când un bărbat își știa ziua morții, putea să își facă de cap cu câteva calorii în plus.

Trăgându-și un scaun, îl înfipse între DuPey și Bao și se așeză.

De aici putea să audă când urma să sosească cadoul Nonnei. Avea de gând să fie primul la ușă când era livrat.

Brooke intră și se strecură pe scaunul ei.

– Vă mulțumesc că m-ați așteptat. Pruncul acesta șade pe vezica mea urinară. Mi-aș dori să pot juca mai multe mâini fără să trebuiască să merg la toaletă.

Nonna termină de amestecat cărțile. DuPey le tăie.

– Pocher stud cu cinci cărți, valeții sunt jokeri, anunță Nonna și aruncă cărțile pe masă cu precizie, îngustându-și ochii.

Nepăsător în mod elaborat, Eli își aranjă cărțile.

– Ia zi, Noah, cum merge căutarea?

Noah se uită în cărțile sale. Un full house, de 9. Logic! Bineînțeles că avea cea mai bună mână când timpul i se scurgea. Ar fi putut să fie mai rău. Ar fi putut avea două perechi, ași și 8 – mâna mortului.

Toată lumea aruncă bani în grămada cu miza, fredonă sau zâmbi strâmb, culegând una, două sau trei cărți

și renunțând la ele în timp ce Nonna împărțea cărți înlocuitoare din pachet.

Aruncă priviri fugare către noile cărți, dar atenția lor principală rămase ațintită asupra lui Noah.

- Joc cu astea. Își aruncă miza în centrul mesei. Minunat. Căutarea merge minunat. Zâmbi cu toți dinții. Știți câți kilometri de coridoare sunt sub complex?

Rafe ciocăni cu degetele în masă.

- Iau două. Când avu cărțile, își aruncă în joc jetoanele. Ei, haide! *Kilometri* e o exagerare.

În anii 1930, în timpul Prohibiției, pivnița fusese săpată sub clădirea originală a complexului ca un beci, un spațiu prin care să treacă instalația sanitară și cea electrică și poate, doar poate, ca o crămă secretă, ascunsă de agenții fiscali. În ultimul timp, Rafe și Noah - precum și Brooke - petrecuseră multe ore îngrozitoare acolo jos.

Oare bunicul lor ascunsese sticla de vin plină cu bijuteriile lui Massimo în acele crame? Noah fusese de părere că probabilitatea era mare. Dar speranțele lui se stingeau.

- Am căutat în fiecare locaș, în fiecare gaură de șoarece, în fiecare gaură de șobolan; în plus, am ridicat pernele și am deschis sertarele fiecărei piese de mobilier abandonate și pline de pânze de păianjen. Clătină din cap. Am folosit un sistem cu ultrasunete portabil ca să găsesc găuri în pereți și am dezgropat o duzină de camere secrete cu rafturi cu vin și vase nefolositoare și una care a fost construită pentru - aparent - un membru din vechime al familiei Di Luca și pentru amantele sale.

Chloë înălță capul, atenția fiindu-i captată.

- Cum de ți-ai dat seama? Nu există decât un singur pat acolo?

- Așa e, răspunse Noah.

Toți cei din încăpere exclamară:

- Ooo!

Ochii lui Chloë străluciră, iar ea reîncepu să tasteze.

- Mi-am strivit degetele în capcane pentru șoareci. Am privit în ochii goi ai unor cranii de rozătoare,

de pisică, de șerpi – se cutremură amintindu-și – și am văzut un șarpe viu care și-a găsit cumva drum până acolo special ca să mă sperie de moarte. Am spălat pânze de păianjen din păr în fiecare noapte afurisită.

– Nici o sticlă?

DuPey știa despre sticla de vin, dar credea că era doar asta: o sticlă de vin. Nu auzise despre diamante. Familia reușise să țină informația aceea pentru sine.

– O mulțime de sticle. Sticle de bere. Sticle de bere de ghimbir. Sticle de cola. Sticle de vin. Goale. Pline. Cu păienjeni sau fără. Dar nici o sticlă de vin făcut de Massimo Bruno.

Zburară jetoane. Jucătorii renunțară sau rămaseră în joc. Noah își coborî cărțile.

În mijlocul multor mârâieli, culese miza din mijlocul mesei și aranjă jetoanele.

Brooke adună cărțile și le amestecă ca un crupier din Las Vegas.

– Pocher cu cinci cărți, valeți sau mai mare pentru a deschide.

Noah îi zâmbi larg.

– Pătrarii, damele și valeții chiori sunt jokeri?

– Jucăm pocher, nu „Trage o carte“, zise ea și împărți cărțile.

Brooke era serioasă când venea vorba de pocher. Rafe își trase cărțile.

– Ai avea nevoie de ajutor, Noah. E o mulțime de teren de acoperit.

– Nu mai am decât vreo 60 de metri. Ești bine-venit să vii în urma mea și să verifici dacă mi-a scăpat ceva, dar, sincer, am căutat minuțios.

Noah nu ar fi încredințat această sarcină nimănui altcuiva.

– Unde altundeva ar fi ascuns bunicul tău sticla aia? întrebă DuPey.

Toate cărțile fură trântite pe masă, cu fața în jos. Cu toții se aplecară înainte, atenți și nemișcați.

capitolul 27

- Eu tot spun că sticla se află în casă.

Brooke flutură o mână împrejurul ei.

- Am căutat. Și am căutat. Pretutindeni. Ochii albaștri ai lui Rafe ardeau cu ferocitate. Nu e nimic.

- Dacă a îngropat-o în curte? întrebă DuPey. Ar fi un loc răcoros și întunecat.

- Dacă a îngropat-o, poate fi îngropată oriunde, zise Eli.

- A lăsat un bilet în locașul în care era păstrat vinul, le reaminti Chloë.

- Avea un scris de mână teribil, mai ales către final. Poate că nu-l citim cum trebuie.

Lui Noah îi plăcu ideea că Nonno îi păcălise cu atâta ușurință - numai că asta nu îi ducea nicăieri.

- E destul de clar. Rafe întinse mâna și ciufuli părul lui Noah. Spune: „Sus“

Noah își feri capul.

- Ce zice dacă îl întorci cu fundul în sus?

Aparent, Chloë se gândise deja la asta, pentru că spuse cu promptitudine:

- „dn“.

- Jos¹?

Brooke își îndreptă spinarea.

- Asta nu e de ajutor, zise cu răbdare Chloë. Ne aduce înapoi la... a îngropat-o undeva?

- Dacă asta a făcut, am încurcat-o. A murit acum nouă ani. Rafe aruncă îngrijorat o privire către bunica lui. Continuă: Orice urmă ar fi acoperită de iarbă.

- Nu pot sta aici, cu mâinile la spate, fără să fac nimic.

Era o exagerare. Era sfârșitul primăverii. Eli muncea toată ziua în podgorii și în pivnițe, amestecând vinurile. Cu toate astea, nu își putea stăpâni nerăbdarea.

¹ În limba engleză, sus - *up*, jos - *down*

- Există ceva care descoperă obiecte îngropate? Aș putea să-mi adun oamenii de pe teren și să-i pun să cerceteze terenul...

- Întâi de toate, cât de bine funcționează radarul care penetrează pământul depinde de tipul solului și de câtă conductivitate electrică are. De asemenea, nu cred că vrem ca lucrătorii din viile noastre să caute un obiect prețios ca sticla aceea - șansele de a o primi cu adevărat din mâinile lor nu sunt mari.

Rafe ridică un umăr. Eli răspunse și el ridicând un umăr. Brooke reluă de unde rămăsese Rafe:

- Ceea ce se întâmplă atunci când începi să cauți într-un loc cu multe construcții cum este complexul e că găsești bucăți de țevi, ciment, cuie, cherestea, faianță, suluri de izolație, provenind toate de la construcția originală și de la construcțiile ce s-au înălțat de atunci.

Noah încuviință din cap.

- Și sticle, o mulțime de sticle, de la băuturile de care s-au bucurat muncitorii după muncă și pe care apoi le-au aruncat și le-au îngropat într-o gaură de zgură. De fiecare dată când construim o nouă casuță, ce credeți că găsim?

- Sticle? se aventură Bao.

- Corect. În plus, complexul include o parte din podgorii. Dacă includem și asta, avem mai mult de 40 de hectare. Este o pierdere de vreme să cercetăm terenurile complexului, dacă nu avem mai mult pe care să ne bazăm.

Păcat că verii Propov ai lui Noah erau așa niște golani. I-ar fi putut pune la muncă.

Surâse. Poate că ar putea să îi pună în capătul îndepărtat al podgoriei și să le spună să înainteze de acolo. Asta i-ar fi ținut ocupați.

Faptul că îi avea în oraș pe Hendrik și pe banda de adorabili tâlhari, fără vreo ocupație, îl făcea pe Noah extrem de neliniștit.

- Oricum nu cred că Nonno ar fi îngropat acolo sticla. A lucrat la complex, dar a iubit podgoriile și și-a iubit casa. Eli își puse jetoanele într-o grămadă înaltă,

aranjate după culoare. Cred că sticla trebuie să se afle aici, undeva, împrejurul casei.

- Ce-ai zice dacă ai cerceta curtea lui Sarah cu radarul tău care penetrează pământul? întrebă DuPey.

Nonna și Bao schimbă priviri. Nonna ridică din umeri și dădu din cap. Bao vorbi:

- Am făcut-o deja.

Toată lumea se întoarse cu fața către ea.

- Da? întrebă Rafe. Când?

- Aveam nevoie de o diversiune. Și îmi pare rău, dar mă aflu aici, o mașină de ucis foarte bine pregătită - Bao își ridică mâinile bătătorite de ani întregi de arte marțiale - și aproape nimic nu se întâmplă. După câteva săptămâni de pace și liniște - întrerupte de crima întâmplătoare - chiar și să sparg scânduri cu fruntea își pierde orice urmă de distracție. Eu și Sarah am hotărât că o căutare era o idee bună. Așa că am închiriat un radar care penetrează pământul și am verificat curtea. Am găsit unele lucruri interesante, în cea mai mare parte animale de companie moarte, jucării îngropate, niște prezervative folosite...

Noah se prefăcu că nu știa nimic. La fel și frații lui.

Bao continuă:

- Dar nici o sticlă de vin. Și nimeni n-a săpat de curând în curte.

- Arată în vreun fel special? întrebă Chloë.

Când toată lumea se uită la ea cu nedumerire, spuse:

- Este veche, produsă în timpul Prohibiției și al Crizei economice. Pe vremea aceea nu spălau și reutilizau sticlele?

- Da și, pe vremea aia, când vinul era ilegal, era uneori îmbuteliat în așa fel încât conținutul să fie ascuns, spuse Nonna.

Gura lui Eli se ridică într-o jumătate de rânjet.

- Ai dreptate; sticla asta n-ar semăna cu sticla modernă de vin roșu. În primul rând, are mai mult de 750 de mililitri. Dimensiunea asta este un lucru recent. Obişnuiau să îmbutelieze vinul în sticle de 750 de mililitri,

ca pe băuturile spirtoase. Așadar sticla lui Nonno este subțire și înaltă...

- Mai degrabă ca o sticlă de vin alb? clarifică Chloë.

- Da, dar mai înaltă.

Eli arată cu mâinile.

- 60 de centimetri, poate? Cu muchii, îngustă. Este grea pentru dimensiunile ei. Sticla este verde și cred că groasă, deși nu pot să-mi dau seama până n-o golesc.

- Noroc pentru ziua în care o vei face.

DuPey își ridică paharul, în semn de victorie. Eli își înclină capul.

- Să dea Dumnezeu să fie curând.

- Amin, zise cu ardoare Noah.

Nonna ședea mușcându-și buza și părând îngrijorată. Noah se văzu nevoit să întrebe:

- Tu nu știi unde se află, nu-i așa, Nonna?

Ea clătină din cap.

- Aș vrea să fi știut.

- Pentru că de găsirea acelei sticle atârnă vieți, zise el.

Nonna se răsti la el, cu ochii ei căprui, care de obicei erau blânzi, fulgerând.

- Dragule. Îmi dau seama că sunt o bătrână confuză care n-ar putea cu nici un chip să înțeleagă seriozitatea acestei situații, dar, din moment ce eu am fost atacată, îngrijitoarea mea personală m-a jefuit și a fost ucisă, iar Joseph Bianchin m-a amenințat el însuși... cred că pricep la fel de bine ce se întâmplă ca și voi, tinerii.

- Știu, Nonna. Sunt un prost. Îmi pare rău.

Chiar așa era. Dar ea nu vru să accepte scuzele. Se ridică în picioare, tremurând de furie.

- Trebuie să pregătesc sufrageria pentru oaspeți.

Brooke și Chloë se ridicară și ele în picioare.

- Te ajutăm, Nonna.

- Nu! spuse ea, arătând cu degetul către fiecare în parte. Vreau să fiu singură pentru câteva clipe.

Știa cu toții că ea nu se enerva foarte des, dar, atunci când o făcea, era nevoie de timp și răbdare ca să își revină.

Ambele tinere se lăsară înapoi pe scaunele lor. De îndată ce Nonna părăsi încăperea, Chloë spuse:

- Bună treabă, Noah!

- Ce s-a întâmplat cu obișnuitul tău farmec calm, Noah? îl luă în batjocură Brooke. Ai ceva pe suflet?

Până și ele doreau ca el să își recunoască rolul pe care îl avea în această nelegiuire în desfășurare. Dar el nu avea curaj.

Când își aminti de răbufnirea de luna trecută, când recunoscuse că știa despre diamantele roz și despre cine era pe urmele lor, îi venea să își tragă singur una peste ceafă. În toți acești ani, fusese atât de atent să își țină gura. Se părea că tensiunea făcuse o breșă în rațiunea lui și acesta era rezultatul: o dăduse în bară, făcându-i pe frații și pe cumnatele lui și, mai ales, pe Nonna, să se supere și să își facă griji.

În clipa aceea, nu avea nevoie ca ei să încerce să îi scoată la iveală secretele. Familia lui nici măcar nu își putea imagina în ce pericol mare i-ar fi pus dacă ar fi împărtășit cu ei ceea ce știa. Avea nevoie ca ei să stea cu ochii în patru, dar să rămână neștiutori. Pentru că, cu fiecare bătaie a inimii, zgarda părea să i se strângă mai tare în jurul gâtului și, de fiecare dată când se strângea, un strop din autodisciplina lui dispărea.

Nu îndrăznea să își piardă din nou controlul. Ar fi spus prea multe și, cu mama lui și familia acesteia în oraș, Noah se temea că o indiscreție ar fi dus la morți: morți în familia Di Luca. Oricât de mult își iubea frații, aceștia nu o puteau învinge pe Liesbeth și șleahța ei.

Ignorându-le pe Brooke și pe Chloë, Noah spuse:

- Am sentimentul că sticla trebuie să se afle undeva la vedere sau într-un loc dureros de evident și cumva ne scapă.

Toți cei aflați în jurul mesei dădură din cap. Își lăsă privirea asupra fraților săi.

- Nonno a muncit atât de mult în magazie și în garaj, iar ambele locuri sunt întunecate și răcoroase. Dacă doriți să dați o mână de ajutor, goliți-le, scoateți totul afară...

- Am făcut asta deja, spuse Eli.

- Faceți-o din nou! Treceți cu radarul peste fiecare centimetru de podea de pământ și peste orice petic de ciment... asta ar fi de ajutor.

Probabil că Noah avea o înfățișare sumbră. Sau hotărâtă. Sau părea speriat. Sau cumva. Pentru că Eli spuse:

- La naiba, Noah, spune îne ce știi!

Și cu o mișcare neașteptată din partea de obicei nepăsătorului Eli, brațul lui lung se întinse și îl plesni tare pe Noah peste ceafă.

Un fulger neașteptat de durere.

O teamă pătrunzătoare.

Un singur gând.

Era mort.

Noah se trezi în picioare, cu inima bubuind, ținându-se de gât și de țintele care aveau să ia foc și să pună capăt vieții sale, confruntat de o masă plină de chipuri nedumerite și îngrijorate.

Nu. Nu era mort. Era încă viu. Încă în viață...

- Noah? zise Rafe, ridicându-se ușurel. Haide, omule! Nimic nu poate să fie atât de rău. Spune-ne!

Făcând un efort, Noah își slăbi strânsoarea proprii mâini aflate în jurul gâtului. Își flexă mâna și își drese glasul.

Da. *Să le spună.* Erau rudele lui și poate că ar fi putut să vină cu o idee la care el nu se gândise. Poate că îl puteau ajuta...

- Noah, dragul meu băiat.

Nonna dădu buzna în bucătărie, râzând și plângând în același timp.

Noah privi în jur, amețit și derutat.

Nonna își aruncă brațele împrejurul lui.

- N-aș putea niciodată să stau supărată pe tine timp îndelungat, dar asta - dar isprava asta întrece toate celelalte năzdrăvănii ale tale.

O privi fără să înțeleagă.

Apoi își dădu seama - sosise cadoul lui.

În spatele Nonnei, Annie, sora bunicului lui, înainta pe coridor în scaunul ei rulant, ținând lesa câinelui ei însoțitor. Mergând în spate, se afla cealaltă soră a bunicului lui, June, înaltă, vioaie și cu părul alb. El le plătise zborul și le adusese aici: pe Annie din Washington, iar pe June din Far Island, insulă aflată lângă coasta Californiei, ca să le permită să se liniștească văzând cu ochii lor că Nonna era bine - și să se afle alături de ea după ce avea să sufere o altă pierdere.

Desigur, ele nu cunoșteau partea aceea.

Sosirea lor făcu toată familia să se ridice în picioare, râzând și strigând, grăbindu-se să înainteze ca să îmbrățișeze și scoțând exclamații.

Noah râse și el, apoi îmbrățișă, exclamă și se mândri. Le explică lui DuPey și fraților săi că Annie era gata să își facă apariția în pragul Nonnei ca să vadă cu ochii ei că era bine, iar el pur și simplu făcuse ca lucrurile să fie mai ușoare pentru ea.

Annie le explică faptul că, peste trei zile, intenționau să meargă în vizită acasă la June, lângă coasta californiană, și că doreau ca Sarah să le însoțească.

Sarah îi aruncă lui Noah o privire iritată și refuză cu blândețe, spunând că nu putea să plece până când copiii nu lămuriau câteva lucruri. Când nepoții ei o îndemnară cu toții să meargă, promise să meargă în vizită la toamnă.

Toată lumea fu fericită cu ocazia acestei reuniuni familiale neașteptate.

Noah apăsă cu mâna zgarda ascunsă sub cămașă. Impulsul de a se confesa trecuse. Era mai bine așa.

capitolul 28

Penelope hotărî că, dacă avea să rămână în Bella Terra pentru a munci și a-și rezolva problemele personale, trebuia să își facă suportabilă viața de aici.

După ziua de vineri, prima în care lucrase alături de Brooke Di Luca, căută cel mai bun restaurant mexican din oraș. Îl descoperi de partea cealaltă a râului, adăpostit într-o mică clădire ponosită, unde mesele erau acoperite de fețe de masă de plastic imprimate cu papagali și flori de hibiscus, iar scaunele aveau toate pernele de vinil rupte. Da, Taqueria Guadalajara o fi arătat ea ca o lingură unsuroasă, dar *torta* cu carne de porc prăjit avea un gust atât de bun, încât îi aducea lacrimi în ochi.

Sâmbătă seara, stând singură în camera ei de motel și ascultând zarva care venea de la Beaver Inn, decise să-și facă naibii curaj și să meargă acasă la familia Di Luca în seara următoare, pentru cina lor săptămânală.

Poate că nu era cea mai strălucită idee. La urma urmelor, Noah avea să fie acolo.

Dar săptămâna ce urma avea să fie una dificilă pentru ea, nu din cauza a ceea ce avea de înfruntat în viitor – era foarte conștientă de faptul că peste câteva zile urma să îl întâlnească pe tatăl ei –, ci din cauza a ceea ce se întâmplase în trecutul ei.

Lacrimile îi umplură ochii și apoi și le șterse în grabă.

Avea nevoie de o diversiune. Avea nevoie de oameni în jurul ei. Avea nevoie de amabilitate și familie și știa că le putea găsi pe toate în casa familiei Di Luca.

Așadar duminică după-amiază se întoarse la Taqueria Guadalajara și, în schimbul unei taxe suplimentare și a multor lingușeli, bucătarul îi tăie *torta* în bucăți de dimensiunea unor antreuri, pe care le puse într-o cutie ca să o ia la pachet.

Așeză drăgăstos *torta* pe scaunul pasagerului și conduse până la ferma familiei Di Luca, în timp ce stomacul îi chiorăi tot drumul. Acesta era un lucru bun, o distragere care o împiedica să își amintească de ultima oară când

condusesese până acolo cu ochii mari, plini de o dragoste care credea că avea să dureze pentru totdeauna. Pufni.

Ah, tinerețea! Nebunească, plină de veselie, optimistă... prostească.

Ieși de pe drumul principal și intră pe aleea lungă care șerpuia mai întâi printre podgoriile pline de viță-de-vie veche și bine îngrijită, apoi printr-o curte mare și bine întreținută, cu iarbă și flori și presărată cu vechi stejari care își întindeau umbra deasupra inimii Californiei.

Penelope încetini când trecu pe lângă casă, ca să o examineze; casa familiei Di Luca arăta la fel: o fermă americană tradițională, pătrătoasă și albă, cu flori pe laturi și la ferestrele deschise care lăsau să intre aerul proaspăt. Singurele schimbări pe care le putea vedea era un strat nou de vopsea albă și o rampă pentru cărucioare care cobora drept pe partea stângă, făcea o curbă pe după colț și revenea pe alee. Asemănarea îi dădu sentimentul de continuitate și fu, în același timp, un pic derutantă, ca și cum ar fi pășit înapoi în timp.

Se strecură într-un loc liber de parcare, între o camionetă masivă verde F-250 cu cauciucuri imense și un BMW 650 negru strălucitor, cu un motor atât de mare, încât aproape că îl putea auzi bâzâind – iar mașina era oprită.

Știu, fără să i se spună, că ambele autovehicule aparțineau familiei Di Luca.

Spera că vechiul și conservatorul Volvo C70 al mamei sale nu se simțea complexat.

Parcate acolo erau și o mașină de poliție, mașina lui Brooke, un Porsche Panamera 4-S, precum și, contrastant, un Mini Cooper roșu nou.

Părea că familia Di Luca avea multă lume invitată în seara aceea.

Bun. Penelope avea să se integreze de minune.

Luă *torta*, ieși din mașină și se întoarse să arunce o privire împrejur.

Solstițiul de vară era la distanță de doar două săptămâni și, la ora cinci fix, soarele se aplecă spre vest, strecurându-se printre stejarii masivi de pe pajiștea lungă și dând celor trei femei care veneau pe alee o patină de tinerețe veșnică.

Penelope le recunoscuse. Le întâlnise pe toate în vara aceea din urmă cu nouă ani: surorile bunicului lui Noah, Annie și June, și, cel mai important, multiubita bunică a lui Noah, Sarah. Purtau pălării de soare; fără îndoială fuseseră la plimbarea lor zilnică de-a lungul aleilor din curtea încăpătoare a Nonnei. Acum veneau în grabă către ea: câinele lui Annie purta o vestă și o lesă, mâna lui June se odihnea pe scaunul cu roțile mecanic al lui Annie, în vreme ce Sarah zâmbea larg și îi făcea cu mâna lui Penelope.

Penelope îi făcu și ea cu mâna, așeză *torta* pe trepte și se grăbi să le salute.

– Fată dragă, speram să te văd!

Sarah o îmbrățișă, îi privi chipul ca și cum încerca să îi memoreze trăsăturile, apoi o îmbrățișă din nou.

De ce ezitase Penelope chiar și pentru o clipă să sune sau să vină în vizită? Imediat își dădu seama că Sarah nu i-ar fi făcut niciodată un reproș și nu ar fi făcut-o să se simtă vinovată.

– A trecut prea mult timp.

– Nu te înstrăina, indiferent de ceea ce se petrece cu nepotul meu demn de dispreț – care, că veni vorba, se află aici. Sarah aruncă o privire către casă. De aceea n-am prea îndrăznit să sper că vei veni la cina noastră de duminică.

O îngrijorare ușoară se trezi în Penelope.

– Sper că nu deranjez. Încercam să mă hotărâsc când să vin și Brooke și Rafe m-au îndemnat să vin în seara asta...

Annie izbucni în râs.

– Să deranjezi! Noi, familia Di Luca, trăim pentru genul tău de deranj. Ți amintești de mine, Penelope?

– Desigur că da, doamnă Di Luca.

Penelope îi strânse mâna și apoi, când Annie o trase, se aplecă și o îmbrățișă.

- Nu poți să ne spui *tuturor* doamnă Di Luca.

June rămase cu o mână pe mânerul scaunului cu roțile și îi întinse obrazul. În timp ce Penelope o sărută, arată cu degetul și spuse:

- June, Annie și Sarah. Astea sunt numele noastre. Ne-am căsătorit cu frații Di Luca, ceea ce a fost foarte bine, din moment ce ne cunoșteam și ne plăceam una pe cealaltă în liceu - deși eu sunt cea mai tânără...

- Mda, mda, zise Sarah.

- Cu numai doi ani față de mine! zise Annie.

- Și, în familia Di Luca, suntem cunoscute în mod colectiv ca „fetele“.

Sarah zâmbi către prietenele ei. Acestea îi întoarseră zâmbetul.

- El e Ritter, zise Annie, arătându-l pe câinele ei. Este jumătate labrador galben, jumătate golden retriever, dressat de Însoțitori Canini pentru Independență și este cu mine de șase ani. Ritter, șezil!

Ritter se așază strâmb, ca și cum pietrele de pe alee îl împingeau, dezechilibrându-l.

- Penelope, întinde mâna, spuse Annie. Iar tu, Penelope, spune: „Ritter, dă mâna!“

Penelope făcu cum i se spuse și, când el întinse laba, ea râse uitându-se în ochii lui mari căprui.

- Mi-a zâmbit, spuse ea.

- Iubește pe toată lumea. Oamenii care nu îl cunosc spun: „Probabil te simți în siguranță să ai tot timpul un câine alături de tine“. Dar câinele acesta ar ajuta hoțul să care argintăria familiei.

Ritter se uită la Annie ca și cum i-ar fi înțeles plângeră, iar ea îl mângâie pe cap.

- Da, ești un băiat bun.

- Nu este cu Annie ca să o apere; este aici ca să-i fie de ajutor, iar el face asta foarte bine. Sarah își petrecu brațul pe după cel al lui Penelope. Prefă-te că ești

un câine însoțitor și ajut-o pe bătrâna asta să intre în casă. Prietenele mele mai tinere m-au epuizat.

- Ți-am spus să ne anunți când obosești, o certă Annie. Abia ai ieșit din spital.

- Sunt bine, spuse Sarah, apoi recunosc: Încă mă mai doare brațul rupt și uneori am o durere de cap stăruitoare. Își apăsă fruntea cu vârfurile degetelor. Nu mă mai vindec la fel de iute.

- N-ai mai avut niciodată înainte o contuzie și un braț rupt în același timp.

June o conduse pe Annie către rampă.

- Fetele erau vesele ca niște cintezoii cu gândul la vizită, dar le-am spus că nu, era încă mult prea periculos. Sarah aruncă o privire întrebătoare către Penelope. Noah a spus că ți-a zis de problemele noastre.

- Da, și-mi pare rău să aud de ele.

Și nu doar din cauză că era o lașă. Ura să se gândească la Sarah rănită și la lumea ei frumoasă și plăcută, ruinată.

- Fetele nu ascultă nici o iotă.

Sarah aruncă o privire încruntată către celelalte două fete. Annie își lungi gâtul ca să se uite în spatele ei și pe lângă June la Sarah și la Penelope.

- Ne-ai speriat de moarte, Sarah!

- Sunt o pasăre bătrână puternică.

Sarah și Penelope le urmară pe Annie și pe June pe rampă.

- Cuvântul-cheie fiind *bătrână*, spuse June.

- Voi, fetelor, sunteți *răutăcioase*. Acum încetați, înainte să o speriați pe Penelope. În capătul rampei, Sarah se întoarse către Penelope și cu fața către vale. De fiecare dată când am nevoie de o doză de curaj, vin aici, afară, și mă întreb: Câte secole a sculptat râul în piatră? De cât timp și-au îngropat stejarii rădăcinile în solul pietros? Câți ani bărbații și femeile au iubit, au râs, au trăit și au murit în locul ăsta?

Penelope trase aer în piept. Sarah ghicise că avea emoții în legătură cu intrarea în casă, cu întâlnirea

cu familia și faptul că era atrasă în relațiile de care se bucurase înainte... de revederea cu Noah. Așadar, Sarah îi dăduse puterea de care avea nevoie pentru a merge mai departe.

Îndoielile lui Penelope nu erau nimic mai mult decât o schimbare de moment a direcției vântului și, dacă avea să își păstreze calmul, să se poarte cu demnitate și să îi trateze pe acești membri ai familiei Di Luca ca pe prietenii care erau... timpul pe care avea să îl petreacă aici urma să fie un alt strat de seninătate și căldură adăugat la anii lungi ai Bella Valley.

Acesta era motivul pentru care se afla acum aici, în seara asta. Să dea ochii cu familia Di Luca, să se alăture din nou rasei umane, să dovedească faptul că avea puterea de a merge mai departe cu viața ei. Era așadar logic să o facă aici, în locul în care se rostogolise din fecioria naivă pe lungul și dificilul drum către maturitate.

Penelope coborî în fugă treptele, luă cutia cu *torta* și alergă din nou înapoi sus.

- Intrăm? întrebă.

Sarah îi strânse brațul.

- Să-i dăm bătaie.

capitolul 29

Penelope ținu ușa de plasă în timp ce Annie, June și Sarah intrară. Le urmă pe holul către bucătăria aflată în spate, trecând pe lângă living unde, la televizorul al cărui sonor era dat la minimum, era un meci de baseball la care nu se uita nimeni, pe lângă sufrageria în care masa lungă gemea sub greutatea salatelor, a rulourilor și a diverselor mâncăruri. Din bucătărie, auzea zumzetul constant al conversației, întrerupt de ocazionalele certuri gălăgioase sau de zgomotul metalic al vreunei tigăi. Când Penelope vizitase casa Nonnei cu toți acei ani în urmă, petrecerea începea întotdeauna în bucătărie. Aparent, nimic nu se schimbase.

Ridică cu toții privirile și o salutară pe Penelope atunci când ea și fetele intrară. Îi recunosc pe Eli, Rafe și pe polițistul șef DuPey. Sarah i-o prezintă lui Chloë pe Penelope ca pe o dragă prietenă de familie, iar tânăra soție a lui Eli o examinează pe Penelope ca și cum nu o vedea prea bine.

– Scrie o carte, explică Eli. Intră și iese din realitate după cum îi convine.

– Este o șmecherie bună, dacă o poți face, spuse Penelope.

Ochii lui Chloë se lărgiră; dădu din cap.

– Bună replică!

Și tastă vioi pentru o clipă.

Bucătăria lui Sarah arăta diferit, îmbunătățită cu noi echipamente. Și neschimbată, cu marea masă din lemn rotundă, unde grupul entuziast era adunat în jurul unei grămezi de jetoane roșii, albe și albastre, aflate în mijlocul mesei.

Sentimentul general era de bunăvoință lejeră și amuzament inevitabil, numai că...

Privirea lui Penelope îl luă în vizor pe Noah.

La naiba!

O privi și el, la rândul lui, cu ochii îngustați, remarcându-i cămașa lejeră cu nasturi, roșie ca vinul, aleasă pentru confort și pentru mesajul pe care îl trimitea – „Sunt o femeie care se simte bine în pielea ei“. Își trecu ochii peste blugii ei mulați, îi observă sandalele roșii cu talpă ortopedică de plută și lacul lucios de pe unghiile de la picioare. Se uită la hainele ei, dar ceea ce vedea era... ea, goală și vulnerabilă.

El văzu, iar ea reacționează ca de obicei, cu respirația întretăiată, ca și cum ar fi fost aruncată foarte sus, în atmosferă.

Și nici măcar nu fusese nevoit să o atingă.

Își spusese că venirea ei la această adunare avea să servească drept semnal față de ceilalți – și față de ea însăși – că trecuse peste vechile temeri și dorințe.

Că, în calitate de adult matur, putea face față oricărui lucru pe care viața avea să i-l arunce în cale.

Poate că ceea ce ar fi trebuit să își amintească era că, în mai puțin de doi ani, suferise pierderi foarte mari. Timpul îi returna încet-încet puterea și încrederea. Nu mai era la fel de fragilă – dar era în continuare disperat de singură. Și o chimie fierbinte exista în continuare între ea și Noah. Singurătatea în jurul lui crea un pericol pentru liniștea ei sufletească și poate chiar și pentru cea mintală.

Cât timp se priviră țintă unul pe celălalt? Prea îndelungat. Ceilalți îi priveau. Penelope își smulse privirea dintr-a lui. O tăcere stânjenitoare domnea în bucătărie. Apoi, spre surpriza ei, Rafe îi veni în ajutor.

– Hei, Penelope, am uitat să-ți spun. Ai ieșit în regulă în urma verificării de securitate.

Consolarea lui fu atât de neașteptată, încât, privindu-l, clipi confuză. Își reveni și spuse cu un glas sarcastic:

– Imaginează-ți cât de surprinsă sunt!

El izbucni în râs. Ca un arc, tensiunea din bucătărie fu destinsă.

– Știi cum e – lui Rafe îi plac verificările lui, spuse Eli. Fetele îl sperie.

– Fetele îl sperie pe orice bărbat inteligent, spuse Rafe.

Primi un „Amin” din adâncul inimii din partea lui DuPey, iar Penelope se destinse când conversația începu să huruie mai departe, la un nivel normal.

În jocul de pocher păru să fi rămas doar doi jucători: Brooke, care își ținea cărțile pe masă și zâmbea ușor, plină de încredere. Și Noah, tolănit în scaunul lui, cu cinci cărți în mână și o sticlă de bere lângă cot, al naibii de frumos și exact la fel de probabil să o provoace pe Penelope să păcătuiască. Dacă ea nu avea să fie cu băgare de seamă. Iar ea avea să fie.

Din fericire pentru ea, el părea ușor... ostil.

Bine. Putea să facă față ostilității.

O femeie asiatică subțirică și cu înfățișare delicată se strecură în tăcere în bucătărie. Rafe deveni atent.

- Cum sunt lucrurile pe afară, Bao?

- Liniștite, dar... Bao își întinse mâinile într-un gest de neajutorare. Cineva stă la pândă. Pot să simt asta.

- Poți s-o simți?

Brooke păru surprinsă.

- Ca pe o pușcă ațintită în mijlocul frunții mele, spuse Bao.

Urmă un schimb de priviri îngrijorate.

- Bao este garda mea de corp, îi spuse încetișor Sarah lui Penelope. Când merg afară, mă supraveghează.

Bao o salută din cap pe Penelope, apoi se așează pe un scaun gol.

- Bao nu are tendința de a face speculații, îi spuse Sarah lui Penelope.

- Oh.

De aici așadar sentimentul de tensiune crescută. Rafe se ridică în picioare, merse la fereastră și privi afară.

- Nu se zărește nimeni?

- Am vorbit cu bărbații aflați pe poziții. Nu. Totul este liniștit. Nu a fost declanșată nici o alarmă.

Bao își mușcă buza.

- Poate că-mi imaginez lucruri? Poate că am fost prea mult de gardă?

- Poate. Rafe își scoase telefonul mobil și ieși pe veranda din spate. Dar, doar ca să fim siguri, voi chema personal adițional.

Sarah se așează lângă Bao, iar Bao se întoarce zâmbind către ea. Cu toate astea, Bao chiar arăta palidă și obosită, ca și cum tensiunea vigilenței constante o epuizase.

Penelope își dădu seama de sentimentul de apropiere dintre Sarah și Bao, ca între soldații care erau confrunțați în fiecare zi cu posibilitatea unei lupte. Nu dorea să ia parte la acea posibilitate, dar se hotărâse să rămână - era dedicată. Zăngăni cutia cu mâncare.

- Dorește cineva puțin din cea mai bună *torta* pe care am mâncat-o vreodată în viața mea?

- *Torta?*

Chloë își închise notebookul cu un clic clar.

- Eu și Eli am găsit locșorul acesta dincolo de râu, numit Taqueria Guadalajara...

- Și eu l-am găsit, spuse Penelope și deschise cutia.

Tensiunea din bucătărie scăzu încet și discret până la un nivel mai ușor de controlat.

Gemete de plăcere salutară mirosul divin al cărnii cu chimen, ceapă și ardei iuți, fasole și guacamole.

Noah, nemernicul, nu reacționează în nici un fel. Rămase nemișcat, fără să zâmbescă, holbându-se la mâna lui când Nonna aduse o farfurie. Nu se mișcă când Penelope desfăcu *torta*. Nu ridică privirea și nu îi mulțumi lui Penelope când aceasta o împărți.

Nu mănâcă mâncarea pe care ea o adusese.

Lui Penelope îi venea să îl plesnească. El fusese cel care îi ceruse să o viziteze pe bunica lui. Ea reușise să destindă atmosfera tensionată din bucătărie, iar el, în mod necugetat și grosolan, îi făcea pe toți să nu se simtă în largul lor.

Sau cel puțin... o făcea pe *ea* să nu se simtă în largul ei.

capitolul 30

- Sau dus repede!

Sarah îl ignoră pe Noah ca și cum acesta era un băiețel îmbufnat aflat în grija ei.

Părea o idee inteligentă, iar Penelope luă hotărârea să îl ignore și ea pe cel care strica bucuria tuturor. Annie izbucni în râs.

- Lui Sarah îi place să vadă oameni mâncând.

- Poftim? De parcă ție nu?

Sarah se ridică în picioare și scoase din frigider ingredientele pentru salată.

Probabil că Noah era mânios în legătură cu un lucru care nu avea nimic de-a face cu Penelope. Ea trebuia să își aducă aminte că nu toată lumea se învârtea în jurul ei și al sentimentelor ei.

- Brooke și Noah, avem nevoie ca voi doi să nu ne stați în cale cât timp pregătim cina, spuse cu fermitate Nonna.

Bun. Sarah îl dădea pe Noah afară din bucătărie. Penelope avea să rămână pe loc și să le ajute pe bucătărese. Nu trebuia să se mai uite la chipul lui țâfnos.

- Aproape că am terminat, Nonna. Noah trage de timp pentru că nu dorește să piardă această seducătoare miză de pocher în favoarea mea.

Brooke își arcui brațul în jurul grămezii de jetoane de pocher din mijlocul mesei și îi zâmbi lui Noah.

Alarma se porni la ceasul aflat la încheietura mâinii lui. El ridică privirea spre chipul ei.

- Pentru ce este? întrebă Brooke.

- Este ora 15.37, zise el.

De parcă asta avea vreo importanță pentru cineva. Priviri nedumerite în întreaga încăpere.

- Ce este la ora 15.37? întrebă Eli.

- O altă zi dusă.

Noah opri alarma. O ignoră pe Brooke, ignoră pe toată lumea și privi în ochii lui Penelope.

- Credeam că ne-am pus de acord să ne evităm unul pe celălalt.

Așadar, era supărat pe ea pentru că se afla aici?

Ultima oară când se întâlniseră, acasă la Rafe și la Brooke, fusese fermecător. Interesat. Vorbăreț. Insistase ca ea să promită că avea să o viziteze pe bunica lui. Faptul că ea se afla aici era *vina lui*.

Propria ei ostilitate se trezi pentru a o întâmpina pe a lui.

Pentru că, serios, nu așa stăteau întotdeauna lucrurile cu Noah? Mai întâi o iubise; apoi o urâse. El nu știa niciodată ce își dorea.

Cu o ridicare din umeri care îl concedie în mod grosolan, ea spuse:

- M-am gândit că suntem amândoi adulți maturi care ar putea să se poarte într-o manieră civilizată - cât timp grupul este destul de numeros.

DuPey izbucni în râs, apoi o privire aruncată pe furiș către expresia lui Noah tăie brusc amuzamentul.

Noah rămase tăcut, absorbindu-i vorbele.

Ostilitatea lui Penelope se înăsprise, devenind ură. Ură față de faptul că el o provocase. Ură față de faptul că el domina încăperea în așa fel încât toată lumea, *toată lumea*, privea fascinată această dramă ca un musical pe care el îl stârnise.

În cele din urmă, când ea se mișcă, dând să se întoarcă cu spatele, el își închise evantaiul de cărți. Le puse pe masă cu fața în jos.

– Mă retrag, îi spuse lui Brooke.

Se ridică în picioare. Jetoanele zdrăngăniră când împinse uriașa miză către ea.

– Știam că jucai la cacealma, zise Eli.

– Atunci de ce n-ai rămas în joc, Eli? întrebă Chloë.

– Așteaptă. Uite! Am o mână bună. Brooke își puse cărțile pe masă. Patru de același fel. Șesari! Uite!

Noah nu dădu nici un pic de atenție nici familiei sale, nici cărților lui Brooke. În schimb, își aținti privirea verde pe chipul lui Penelope și, ca o pisică de vânătoare uriașă, păși către ea.

Ea refuză să se dea înapoi.

Treaba asta era prostescă. De ce să îl întăre? Era furios. În legătură cu ce?

Și ce dacă? Și ea era furioasă. Pe deasupra, dacă bu-nica lui alesese să o primească pe Penelope în casa ei cu brațele deschise, el nu avea nici un drept să se comporte ca poliția oaspeților...

Nu, nu avea să se retragă.

Deși el se apropie foarte tare foarte iute, iar ceea ce de la distanță păru-se ostilitate acum părea mai degrabă un fel de sexualitate mocnită, îndreptată în direcția ei.

Iar el se *aplecă deasupra ei* într-un mod alarmant...

Atunci când el ajunsese la distanță de trei pași, ea se hotărî că era vitează în mod prostesc. Făcuse un pas mare în spate când, cu o mișcare atât de iute încât

ea nici măcar nu o văzu, el o prinse de încheietura mâinii cu putere.

Strânsoarea aceea. Fierbinte. Puternică. Sigură. Familiară. Îmbătătoare, în ciuda apărării pe care ea încercă să o arate, lăsând-o fără respirație.

- Vino! Se întoarse și o conduse către ușa de la intrare. Haide să discutăm de câți oameni avem nevoie în jurul nostru pentru a ne purta într-o manieră civilizată!

- Poftim? Nu!

Se opinti în călcâie.

El se întoarse din nou spre ea, venind aproape, mult prea aproape și, cu o voce care să fie auzită doar de urechile ei, spuse:

- Te voi lua pe sus și te voi căra în brațe, Penelope.

Ea îl privi cu ochii mari, scrâșnind din dinți, mâniaoasă și... un pic temătoare.

Cel puțin, credea că era teamă. Inima îi bătea puternic în piept, degetele i se strânseseră în pumni, auzea un vuiet în urechi și ochii o dureau din cauză că îi ținea prea larg deschiși. Își dădu seama că își ținea respirația și gâfâi după un pic de aer atât de necesar.

Îl credea? Credea că el avea să o ia pe sus și să o scoată de acolo în brațe?

O împresură cu o arșiță plină de furie. Ochii lui verzi scânteiau aurii.

O, da. Îl credea. Și cât de multă umilire putea să îndure?

- În regulă. Merg.

Îl lăsa să o tragă afară din bucătărie, pe coridor și afară, pe ușa de la intrare.

Ieșirea lor lăsa o liniște înmărmurită în bucătărie.

- Uau, șopti Chloë.

Annie se mișcă, întorcându-și scaunul cu roțile.

- Măi să fie! Nu știu ce faceți voi, fetelor, dar eu merg să privesc.

Puse scaunul cu roțile în mișcare, avansând cu viteză pe coridor.

Celelalte femei – și Ritter – galopară către partea din față a casei, în urma ei.

Rafe, Eli și DuPey rămaseră șezând în jurul mesei goale și clătinară din cap cu dispreț bărbătesc.

– Zău așa, zise Eli. Femeile!

– Știu, zise DuPey.

– Sunt atât de băgăcioase, spuse Rafe.

– Serios. Ce cred că vor vedea și n-au mai văzut până acum? întrebă Eli.

Rămaseră cu privirile ațintite în spațiu, gândindu-se la asta. DuPey se uită de la Eli la Rafe.

– De ce credeți că Noah este atât de tăcut astăzi?

– În mod cert a avut un băț înfipt în dos, mai ales după ce a intrat Penelope, spuse Rafe.

Ceilalți dădură aprobator din cap. DuPey împinse morocănos restul jetoanelor din mijlocul mesei către locul lui Brooke.

– Micuța doamnă a câștigat o ditamai miza.

Rafe se mândri.

– Ce pot să spun? E deșteaptă.

– Hei, Eli, uită-te la mâna lui Noah.

DuPey făcu semn către grămăjoara de cărți care stătea în fața locului în care șezuse Noah.

– Pentru că ai dreptate. Trebuie să fi jucat la cacealma.

Eli ridică cărțile și privi – și rămase cu gura căscată. Ceilalți doi bărbați deveniră atenți.

– Ce e? întrebă imediat DuPey.

– Ce are, o pereche de doiari? întrebă Rafe.

Una câte una, Eli așeză cărțile pe masă.

Popă de caro. Regină de caro. Zece, nouă, opt de caro.

Bărbații se uitară cu gurile căscate la cărți. La mâna care ar fi putut să ia fiecare jeton și care venea o dată la zece vieți.

În cele din urmă, Rafe șopti:

– Noah a renunțat la o chintă roială, cu popa cea mai mare carte? Ca să o înșface pe Penelope? Își împinse scaunul în spate. Merg să mă uit.

Ceilalți bărbați se ridicară și ei.
Se grăbiră către ușă și înaintară pe coridor.

capitolul 31

Noah nu se opri, nici nu încetini.

Inima lui Penelope bubui în timp ce el o trase după sine pe trepte în jos, de-a latul aleii și până în curtea din față. Trecură de primul copac și se îndreptară către cel de-al doilea, un stejar întins, semeț, care își odihnea leneș ramurile cele mai lungi pe pământ. Se opri și se răsuci cu fața către ea.

– Nu copacul ăsta, spuse ea.

– Ba da, copacul ăsta. Timp de nouă ani, de fiecare dată când am trecut prin curtea Nonnei, te-am văzut aici, cu părul tău lung încurcat printre ramuri și ochii căprui privindu-mă fix, dulce și călduros...

Ochii lui radiau arșiță, mânie și o desfășurare lungă și înceată de amintiri dulci.

– Amintirile sunt întotdeauna aici, așa că da. Absolut. Copacul ăsta.

Era început de august, California fierbinte, iar Bella Terra secetoasă. Vara aproape că trecuse, fiecare zi dispărând înaintea ca Noah să o poată cuprinde în mâinile lui nerăbdătoare. Acum stătea pe verandă, privind cum Penelope traversa peluza Nonnei și minunându-se de silueta ei, de grația ei, de felul nemaipomenit în care blugii i se mulau pe fundul voluptuos și de curgerea părului ei negru și drept de-a lungul spatelui...

Eli stătea în balansoar, legănându-se leneș și observându-l.

– Te-ai îndrăgostit rău.

– Ba nu.

Noah știa că asta sunase ca mândria unui tânăr, cea negare instinctivă a faptului că o tânără putea să îl prindă în laț cu atâta ușurință.

Eli pufni.

Era în regulă. Era mai bine ca Eli să fie amuzat de autoamăgirea lui Noah decât să bănuiască adevărul: că Noah era îndrăgostit violent, nebunește de Penelope și că, în curând, mult prea curând, el urma să o gonească.

Avea atât de puțin timp rămas... Coborî treptele în goană, alergă de-a lungul aleii, către Penelope.

Era un idiot că se îndrăgostise. Era un măgar că făcuse dragoste cu ea.

De dragul ei, ar trebui să își dorească să nu o fi întâlnit vreodată. Și totuși, de dragul lui, prefera să petreacă cea vară alături de Penelope și să trăiască pentru totdeauna cu amintirile.

Îl auzi alergând către ea și se întoarce, zâmbind, deschisă, ochii ei căprui strălucind de încredere.

Fără să se oprească, el o ridică de talie, o ridică în aer și o învârti. Ea țipă și izbucni în râs.

O așeză pe o ramură joasă a unui dintre stejarii uriași care stăteau de strajă pe peluza Nonnei, al doilea de la verandă, cel cu frunze care îi ascundeau aproape în totalitate de cei din casă.

Ea își așeză mâinile pe umerii lui și își coborî privirea către el.

– Știam că vei veni după mine.

– Nu pot să stau departe, îi spuse el și speră că nu era adevărat.

Odată ce avea să o gonească, trebuia să o evite.

Ea avea un talent nefiresc de a ști când gândurile lui cutreierau prin locuri întunecate și acum se încruntă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic! îi zise el, zâmbindu-i larg. Mă întrebam dacă ți-ar plăcea să mergi într-o aventură.

– Da?

Era destul de deșteaptă încât să aibă îndoieli.

– Întoarce-te! Încalecă ramura și te voi duce într-o călătorie în jurul lumii.

Ea își înclină capul și îl privi dintr-o parte, cu neîncredere.

– Nu, serios!

O deranja? Nu putea să își dea seama.

– Când eu, Eli, Rafe și eram copii, obișnuiam să venim aici, afară, și să încălecăm pe armăsarii noștri de nădejde, și porneam călare în căutarea aurului sau urmăream niște bandiți și, într-un an, Nonna mi-a arătat Robin Hood, cel cu Errol Flynn, și am galopat de-a lungul și de-a latul Angliei, jefuindu-i pe cei bogați.

– Și donând săracilor?

– Bineînțeles. Toate fecioarele mă sărutau, recunoscătoare. Cu amărăciune, continuă: Am avut întotdeauna înclinație să fiu erou.

Și uite ce bine ajunsese.

Din nou, ea văzu prea multe, pentru că îi cuprinse obrazii în palme și spuse:

– Ești eroul meu.

– Ba nu. Chiar nu sunt.

Îl muștră clătinând din cap.

– O asemenea modestie! Frații tăi nu voiau să se joace de-a Robin Hood?

– Ei nu locuiau aici pe atunci. Locuiau cu mamele lor.

Își aminti de zilele acelea singuratice. Ea își dădu seama, desigur. Aplecându-se, își apăsă buzele pe ale lui și, în sărutul ei, el simți gustul dulce și cald al alinării și asigurarea că ea avea să fie întotdeauna alături de el. Era genul de promisiune pe care el nu o putea face, așa că se retrase.

– Ei? Întoarce-te, încălecă bestia și spune-mi unde dorești să mergi!

Preț de o secundă, păru în același timp nedumerită și rănită.

Dar el îi zâmbi larg și imită cum știa el mai bine încântarea băiețească, așa că ea își aruncă piciorul peste ramura lată, își așeză mâinile pe scoarța aspră și porunci:

– Du-mă în Anglia medievală ca să-l întâlnesc pe acest Robin Hood de care vorbești!

– Ține-te bine, o avertiză el, și împinse ramura în sus, apoi în jos, apoi o făcu să se lege continuu, ritmic, ca un cal la trap. Arată în jur cu un braț. Aici ne aflăm în pădurea Sherwood.

– E minunată, zise ea și arată cu degetul. Uită-te la castel!

– Călărește mai repede! El mări ritmul. Acela este castelul maleficului Prinț John.

Ea huidui.

– Acum iată-ne printre haiducii lui Robin Hood. Dădu drumul ramurii și aceasta se legănă până când se opri. Așezându-și pumnii în șolduri, poză. Iar eu sunt Robin Hood. Ești fecioara Marian?

– Nu! Penelope păru absolut dezgustată. Fecioara Marian trebuia salvată tot timpul. Eu nu trebuie să fiu salvată. Eu călăresc alături de tine, pentru justiție și libertate.

Noah privi în jur.

– Haiducii mei nu știu ce să creadă în legătură cu asta. Ce aptitudini are o femeie atât de mică și de slabă să călărească alături de banda mea neînfricată?

Rupând din copac o ramură subțire, plină de frunze, ea o îndreptă direct între ochii lui.

– Vin din viitor și am adus o sabie laser!

Surprins, el începu să râdă, la început ușor, apoi cu atâta poftă, încât căzu pe pajiște și se cutremură, ținându-se de burta. Ea sări jos de pe ramură și îl lovi peste stomac cu nuiua.

– Hei, dacă doresc să iau cu mine în călătorie o sabie laser, pot!

El dădu din cap și gâfâi.

– Da, bineînțeles că poți. Și, pentru că poți vedea viitorul, ești de acum înainte unul dintre oamenii lui Robin Hood.

Ea îngenunche lângă el și îl apucă de brațe, iar el o lăsă să i le ridice deasupra capului.

– Femeia lui Robin Hood, zise ea, sau nu încheiem târgul.

O privi în ochi și râsul i se stinse.

– Exact asta ești: femeia lui Robin Hood.

– Iar Robin Hood ar face bine să fie cu băgare de seamă, căci altminteri femeia lui îl va răsturna și va prelua controlul bandei sale de haiduci.

El își coborî iute brațul, îl așeză în jurul ei și o rostogoli sub el.

– Mi-ar plăcea mult să te văd încercând, fecioara mea războinică.

Ea se zbatu, chicotind.

O privi și râse și el și, în tot acest timp, inima îl duru, pentru că... niciodată în viața lui nu avea să mai găsească o altă femeie ca ea și în curând, mult prea curând, urmau să fie despărțiți...

capitolul 32

Acum Noah o împinse pe Penelope către același copac, o lipi cu spinarea de același trunchi... dar totul era diferit. Ea supraviețuise tristeții și distrugerii vieții sale, atât de mâna lui, cât și de a sorții. Și nimic din ceea ce crezuse despre Noah nu era adevărat... nu-i așa?

- Civilizați? Rosti cuvântul ca pe o obscenitate. Spui că suntem civilizați?

- Eu pot fi civilizată.

El mirosea bine, a bergamotă. Da, și mirosea și a pucioasă. A tentație irezistibilă.

- Eu știu mai bine.

Glasul lui vibră prin trupul ei, tot numai căldură și profunzime și de mesaje deloc bine ascunse.

- Ce vrei să spui cu asta?

Chipul lui era îmbujorat, trăsăturile încordate și pline de pasiune.

- Vreau să spun că oi fi tu bună la vorbe și la fapte, dar nu poți să negi că există ceva între noi. Și știu cum ești atunci când eu...

Nici măcar nu apucă să termine propoziția.

Înainte ca creierul ei să apuce să își dea seama de ceea ce avea să urmeze, el se sprijinea de ea, prinzând-o între puterea robustă a stejarului și cea a mușchilor lui calzi și vii și îi apăsă buzele cu ale lui. Și, cu toate că trupul lui arunca mânia precum arșița dintr-un cuptor, apăsarea fu perfectă. Ea își amintea de *asta*.

Și apoi sărutul lui se schimbă. Deveni stăruitor. Disperat. Neobosit. Diferit de orice sărut de care se bucurase ea vreodată. Diferit de orice sărut pe care

îl împărtășiseră vreodată. Diferit de orice sărut din istoria lumii.

Era seducție, pur și simplu, o furie a pasiunii, o slavă a atingerii, o diversiune de la orice aflat în afara acestui moment, orice nu era el. Limbi. Dinți. Buze. Emoție pură.

Năzuință.

Asta era. O recunosc. *Năzuință.* El tânjea după ea, o dorea, o voia.

Dorea să fie una cu ea. Să o sărute, să o atingă, să fie înăuntrul ei.

Ea își deschise buzele mai larg, dorind să-i simtă în mod persistent gustul, iar el îi umplu de îndată gura cu aroma emoțiilor lui: furie, hotărâre, neliniște...

Neliniște? Se retrase destul cât să îl întrebe șoptind:

- De ce neliniște?

El se retrase brusc, de parcă ea l-ar fi plesnit peste față. Apoi ochii îi fulgerară.

- Ești prea inteligentă pentru binele tău. De aceea mi-a fost dor de tine în fiecare afurisită de secundă din ziua în care am fost un nemernic adevărat și complet... și te-am gonit.

Amintirea propriilor acțiuni păru să îl înfurie și mai mult și orice rafinament pe care îl avusese în sărutul de mai devreme dispăru. Își încolăci brațele în jurul taliei ei, o trase către el în așa fel încât acum era sprijinită de el, clătinându-se lipsită de echilibru, și o *sărută*.

Toate simțurile i se deschiseră către el, ca luate de furtună. Aproape că putea să audă trosnetul focului iadului în timp ce acesta o învăluia, îi învăluia, acoperindu-i împotriva adierii vântului, a șoaptei copacilor și a mirosului ierbii. Lumea se redusese la Penelope și Noah, și nimic altceva nu mai exista.

În mod prostesc, își deschise brațele pentru el, ridicându-și mâinile pe umerii lui, strângându-l și savurând senzația mușchilor care se încordau sub degetele ei. Își desfăcu buzele pentru el. Își deschise trupul pentru el. Și îl *dori* cu la fel de multă ferocitate ca el.

Încheie sărutul gurii ei, dar nu termină cu ea. Degetele i se înfipseră în fundul ei; o ridică.

Ea nu avu nevoie de nici un fel de îndemn, pentru că instinctul și dorința o conduceau acum. Își înfășură picioarele în jurul taliei lui și brațele în jurul umerilor.

El merse până la cea mai mare ramură de stejar, una care săruta pământul, și o așeză în furca în care măreața ramură se împărțea în două.

Era un cuib din frunze, o promisiune de intimitate verde în mijlocul naturii. Era în siguranță, copacul susținând cea mai mare parte a greutateii trupului ei, scoarța aspră fiind lipită de blugii ei și, în același timp, ea era lipită de trupul lui, de erecția lui – iar acela era exact locul în care își dorea să fie.

El îi sărută pleoapele, obrații și lobii urechilor. Își mișcă șoldurile, lipindu-se de ea.

Se înfruptă din gâtul ei până jos, la primul nasture închis al cămășii ei.

Mai jos, se mișcă ritmic, cu precizie, apăsându-se în despicătura trupului ei. Îi sărută din nou buzele, îi mângâie sânii prin sutien și își trecu degetul mare peste sfârcurile ei.

Iar ritmul acela continuă iar și iar, necruțător, chinuind-o. O privi în ochi.

– Dacă ai fi goală, ai avea orgasm, chiar aici, sub cerul albastru. Zâmbi, zâmbetul strâmb al unui pirat. A, stai... nu este nevoie să fim goi. Vei avea orgasm oricum.

– Nu.

– Ba da, Penelope. Ți promit! Vei ajunge la orgasm.

– Nu.

Nu dorea. Genul acesta de orgasm, aici, în brațele lui, în aer liber, unde oricine putea să vină și să îi vadă; era jenant. Și în vreme ce el deținea controlul? Nu. Nu dorea să îi cedeze această putere.

– Nu, spuse ea din nou.

Dar nu numai inima ei era singuratică; trupul ei era și el singur. Îl neglijase, îi ignorase nevoile, iar acum...

El era atât de precis, țintind anume locul potrivit, șoptind în urechea ei:

- Da, Penelope. Dă-ți drumul! Acum. Am nevoie să ai orgasm pentru mine. Știu că ești atât de aproape.

Îi mai deschise doi nasturi de la cămașă. Pipăi cu degetul încuietoarea din față a sutienului, o deschise și se folosi de degete pentru a-l desface larg.

Uitase cât de lungi erau degetele lui și cât de eficiente erau mâinile lui mari când venea vorba să îi ofere plăcere. Uitase că erecția lui putea să fie atât de tare, atât de fierbinte și de prezentă dedesubtul prea multor straturi de haine.

Nu avusese niciodată ocazia să își dea seama că putea spune „nu” și, în același timp, să își folosească picioarele pentru a-l ține strâns, sau că avea să se frece de el fără să se gândească la altceva decât la a face sex. Cu el.

Știu doar că, atunci când el îi cuprinse în palmă sânul gol, îl ridică la gură și îi supse cu putere sfârcul, atinse orgasmul. Flăcările iadului o învăluiră, arzând-o până ajunsese cenușă. Își înfipse degetele în spinarea lui. Icni și trupul ei pulsă lipit de trupul lui. Scoase un strigăt. În sfârșit.

Iar el își ridică gura de pe sânul ei, îi apăsă fața pe pieptul lui și îi înăbuși sunetele în cutele cămășii sale.

Simți miros de apret. Bumbac. Noah.

Bergamotă. Și pucioasă.

Vag, undeva într-un cotlon al minții ei, știa că mai târziu avea să fie jenată. În clipa aceea însă, nu exista decât satisfacție totală și deplină.

Și valul puternic al dorinței lui care o inunda.

El tânjea după ea, da. Dorea să fie înlăuntrul ei. Dar în clipa de față avea grijă de ea, îmbrățișând-o, încurajând-o, atingând-o, mângâind-o.

Da, plăcerea ei îi oferea și lui plăcere.

Când Penelope termină, când orgasmul se mai domoli și ea rămase fără vlagă în brațele lui, Noah o aplecă pe spate până când rămase dependentă de el pentru

a-și păstra echilibrul. Își trecu mâna în sus, până la gâtul ei, și o ținu până când ea își ridică privirea în ochii lui.

- Civilizați? Își lipi de trupul ei erecția încă puternică. Tot ce-mi doresc este să mă culc cu tine, să te reglez, să ajung la orgasm și să termin în tine, să te fac a mea până când nu-ți mai poți aminti nici un alt bărbat, nici o altă viață decât pe mine și viața mea.

Ea scânci, vorbele lui dând naștere unei scurte replici de orgasm. Așteptă până când ea termină, apoi continuă:

- Așa că nu-mi vorbi mie despre a ne purta civilizat. Nu există nimic civilizat când vine vorba de tine și de mine.

Ea îl auzi, îl privi, îl absorbi. Își dori tot ceea ce el își dorea. În cele din urmă, șopti:

- De ce nu putem avea toate acele lucruri? De ce nu putem face sex?

El zâmbi. Nu fu un zâmbet vesel.

- Pentru că nu e timp.

O ajută să coboare de pe craca copacului. O sprijini în timp ce îi închise sutienul și îi încheie nasturii cămășii. O ținu în brațe...

- Nu te uita la mine în felul ăsta, îi șopti. Ochii tăi sunt atât de mari și de căprui, rugându-mă, iar tu mă faci să-mi doresc mai mult decât îndrăznesc să apuc. Își umezi buzele. Te-am adus aici ca să izgonesc amintiri, nu să le construiesc. Și... nu e timp, repetă el, apoi atinse nasturele închis de la gulerul cămășii ca și cum făcuse un legământ de celibat.

- Noah...

Penelope îi dădu la o parte de pe frunte șuvițele mătasoase de păr, îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, îi urmări tandru conturul buzelor... și îi dăruî un zâmbet cu subînțele.

- De fapt, nu ar dura foarte mult.

El izbucni într-un hohot de râs, apoi deveni serios. Încă o dată, fu arzător, incinerând-o cu privirea lui avidă.

- Prima oară nu. Dar, odată ce te-aș avea sub mine, restul lumii ar putea să se ducă dracului. Iar eu m-aș duce în iad pentru că aș uita. Prinzându-i mâna, apăsă un sărut în palma ei și îi îndoi degetele peste el. Nu, Penelope. Mi-ai distras deja atenția și m-ai pus la încercare. Timpul dispare chiar și în timp ce alerg ca să-l prind din urmă.

Nu înțelese ce voia el să spună. Ochii lui erau sălbatici, iar vorbele îi păreau lipsite de coerență.

- Noah, ce se întâmplă?

- Nimic. Am avut zece ani să mă pregătesc pentru asta. N-are nici un rost să mă smiorcăi pentru felul în care se termină. O prinse de cot. Ești destul de stabilă ca să stai în picioare?

Ea încuviință din cap.

- Trebuie să fac o plimbare. Făcu semn către partea de jos a trupului său. Nu sunt demn să-mi fac apariția într-o societate *civilizată*.

Și, pur și simplu, se îndepărtă de-a lungul aleii ieșind din raza ei vizuală.

Nu își dădea seama de ce era surprinsă. La urma urmei, acesta era lucrul la care el se pricepea: să plece.

Sarah, June, Annie, Brooke, Chloë și Bao - precum și Ritter - ieșiră din sufragerie, unde se adunaseră în jurul marii ferestre.

Eli, Rafe și DuPey ieșiră din dormitorul lui Sarah, unde se adunaseră în jurul acelei ferestre.

Se întâlniră cu toții în hol.

- Ei, așa se face, declară Annie.

- Îhî, fu de acord June.

- Nonna, ai prea multe frunze în copacul ăla, zise Rafe. N-am putut să *vedem*.

- Curtea din fața casei mele nu este un spectacol erotic, zise Sarah pe un ton înțepat.

- Nu. La naiba! Eli izbucni în râs și își vârî mâna pe după brațul lui Chloë. Aș zice că focul din Noah nu a fost niciodată stins.

- Nu, spuse gânditoare Sarah. Ceea ce mă face să mă întreb - încă o dată - de ce a lăsat-o să plece?

Chloë trecu la următorul nivel logic.

- Și de ce o părăsește acum?

capitolul 33

Noah merse pe alea șerpuită a Nonnei ca un bărbat care fugea de demonii săi. Dar era imposibil să îi lase în urmă.

Atinse gulerul care îi ascundea osânda.

Ce fusese în mintea lui, să o răpească pe Penelope ca un pirat plecat după pradă? Nu putea să dea vina pe alcool - nu băuse decât o bere și nici măcar nu o terminase. Și cu toate acestea, de îndată ce o văzuse intrând în bucătăria familiei lui, fusese îmbătat de dorință. Nu doar pentru sex. Lucrul acesta era prea ușor. Ci pentru anii în care trăiseră departe unul de celălalt, când ar fi putut să fie împreună, pentru mesele pe care nu le avuseseră acasă la Nonna, pentru copiii pe care i-ar fi avut, pentru certuri și împăcări, râsete și iubire.

Avea un creier. Nu avusese niciodată nevoie să îl folosească mai mult decât avea nevoie să o facă acum.

Din nefericire, avea și un penis.

Și în trupul lui avea sânge doar cât să îl alimenteze fie pe unul, fie pe celălalt.

Putea să gândească. Sau putea să aibă *poftă trupești*. Nu ambele. Nu în același timp.

Și avea cu disperare nevoie să gândească. De îndată ce cina urma să ia sfârșit și putea să evadeze, avea să se întoarcă acasă, să lucreze la proiectul său. Era unul delicat. Necesita fiecare fărâmbă din atenția lui. Primele lui două săptămâni zburau rapid. Îi spusese lui Penelope că nu era timp. Fusese serios.

Liesbeth nu îl cunoștea. Nu îl înțelegea. Își imagina că, întrucât fusese crescut într-un mediu iubitor de către oameni onorabili, nu era ca ea.

Totuși, în circumstanțele corecte, *era* ca ea. Sângele țarilor îi curgea prin vene. Putea să fie crud? Putea să fie nemilos? O, da!

Liesbeth nu își dăduse seama că, dacă el nu avea să găsească sticla aceea, dacă treceau 14 zile și timpul lui lua sfârșit, nu avea să moară de unul singur. Nu avea de gând să moară și să îi lase pe țăcănita lui de mamă criminală și pe familia depravată a acesteia să îi amenințe pe Nonna, pe Rafe, Brooke, Eli și Chloë. Și pe Penelope, care își găsisese un loc de muncă alături de Rafe și Brooke.

Poate că Noah avea să se ducă în iad.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, urma să aibă însoțitori.

Plimbarea sub soarele după-amiezii târzii, în susul și în josul dealurilor, dincolo de pajiștea și copacii din curtea Nonnei, dincolo de podgoriile plantate de primii membri ai familiei Di Luca la începutul celui de-al XX-lea secol... ar fi trebuit să îl fi calmat.

Totuși frustrarea îi clocotea în vene, iar el nu putea să îndure. Nu își putea aminti de copilăria lui petrecută aici, sub razele soarelui. Nu își putea aminti de orele petrecute ținându-se după bunicul lui, învățând să taie vița-de-vie. Nu își putea aminti de zilele petrecute alături de frații săi, cățărându-se în copaci și jucând baseball. Își amintea de momentele fericite ale copilăriei sale printr-un văl cenușiu de suferință: suferință pentru faptul că nu le prețuisese, că nu înțelesese cât de rare și de scurte aveau să fie acele zile.

Cum de era posibil ca Penelope să se afle aici, nemai-fiind fata care îi aprinsese dorința, ci o femeie inteligentă și plină de încredere?

La naiba!

La naiba!

Dorea, poftea, tânjea... și nu putea avea.

Cu nouă ani în urmă, nu avusese nici un drept să o implice în soarta lui jalnică și totuși fusese tânăr și năvalnic și nu fusese în stare să îi reziste.

De atunci, ea pierduse un soț și o mamă. Ce fel de nemernic ar fi sărit pe ea acum, folosindu-se de alinarea iubirii ei pentru a-și liniști temerile pentru ca apoi, într-o manifestare violentă și sângeroasă, să o abandoneze din nou în brațele singurătății?

Nu putea. Nu avea să o facă.

Totuși, fusese în aceeași încăpere cu ea preț de mai puțin de cinci minute și o târâse afară pentru că ea făcuse o singură remarcă sarcastică.

Civilizați. Civilizați. Nici într-o mie de ani!

O sărutase cu toată dorința feroce care exista înlăuntrul lui și, după o împotrivire de o secundă, ea cedase cu grație și pasiune.

Apoi... *Neliniște*, șoptise ea. Îi recunoscuse neliniștea.

Cum era posibil așa ceva? Cum putea ea să îl citească cu atâta iscusință?

Pentru că ea era sufletul lui pereche, desigur. Își dăduse seama de asta de prima dată. Dar ce destin nemilos o trimisese din nou aici acum?

Oare soțul ei ajunsese până la rezerva aceea ascunsă a sufletului aflată înlăuntrul ei? Își îngropase emoțiile atât de adânc, fata aceasta care fusese crescută în mahalalele din Los Angeles. Suferise de mică, sub dominația bunicului ei, când numai acestuia îi fusese permis să se enfurie ori să strige. Apoi ea fugise, ea și mama ei într-un alt loc, în care putea fi ce își dorea... dacă se integra.

Ea își învățase lecția și acum se prefăcea că focul moștenirii ei latine nu exista și că se integrase.

Dar pasiunile ei îl atrăseseră, dezlănțuiseră focul din el, până când devenise nebun să o atingă, să o aibă, să o iubească în toate felurile în care un bărbat putea iubi o femeie. Dacă ar fi putut să-i scoată hainele chiar acolo, în copacul acela - în afurisitul acela de copac! - ar fi făcut-o. Ar fi iubit-o. Și acum nu ar merge cu o erecție de dimensiunea celui trunchi de copac.

Numai că ar fi mers, pentru că, odată ce ar fi avut-o... ar fi dorit-o din nou.

Trebuia să își amintească că se afla aici, mergând pe jos cei trei kilometri de drum, în încercarea de a-și distra ge atenția. Avea nevoie să înceteze să se mai gândească la Penelope, la părul ei negru moale, la pielea ei măslinie și la acei ochi care vorbeau sufletului lui...

Absorbit cum era în amintirile lui legate de Penelope, nu dădu atenție împrejurimilor... până când Hendrik păși din spatele unui copac.

capitolul 34

Noah se opri. Dorința carnală dispăru. Sângele îi năvăli în creier, iar el se folosi de arma pe care o poseda din abundență: inteligența.

- Vai! Tocmai mă gândeam la o puță, și iată-te!

Chipul lui Hendrik se încreți, nedumerit.

- Este ca și cum Dumnezeu știa că aveam nevoie de un sac de box și mi te-a aruncat în cale.

Hendrik înțelese asta și zâmbi larg.

- Dorești să te bați, tinere văr?

Mda, uriașul încă credea că Noah era același puțulică slab și naiv de prima oară.

- Nu încă. Ce cauți aici?

- Te supraveghez. Doream să mă asigur că porți colierul drăguț pe care Brigetta l-a făcut pentru tine.

În cei zece ani de când Noah îl văzuse ultima oară, Hendrik devenise mai mare, ochii săi verzi se micșoraseră, iar pumnii îi deveniseră mai cărnoși. Într-una dintre ultimele trei zile, își vopsise în blond vârfurile părului său negru scurt. Era îmbrăcat în negru din cap până în picioare: cămașă neagră, blugi negri, ghetete mari negre care ascundeau arme pe care Hendrik știa foarte bine cum să le mânuiască. Răutatea... era aceeași. Hendrik era rău până în măduva oaselor și, în urmă cu zece ani, Noah îl urâse așa cum nu urâse niciodată o altă persoană.

Nu văzu nici un motiv pentru care să se răzgândească acum.

- Dacă n-aș purta colierul, nu mi-aș purta capul pe umeri. Nu-i așa?

- Exact, zise Hendrik cu tărăgănatul lui accent scandinav. Nu știu niciodată dacă, atunci când mătușa Liesbeth discută cu oamenii, le explică lucrurile așa cum trebuie. Ca un soldat aflat în misiune, avea fața, gâtul și dosul palmelor mânjite cu noroi. Îmbătrânește, știi? Nu mai este chiar la fel de ageră cum obișnuia să fie.

- Cred că ar trebui să-ți exprimi îngrijorările în fața ei, îl sfătui Noah. Poate ar fi în stare să te liniștească.

Zâmbetul lui Hendrik se transformă într-o încruntare și înaintă, lipindu-și pieptul de cel al lui Noah. Era cu cinci centimetri mai înalt și cântărea cu 15 kilograme mai mult.

- Nu te-am plăcut niciodată. N-am putut niciodată să-mi dau seama dacă erai prost sau sarcastic.

- Oricine este sarcastic cu tine ar trebui să fie prost.

„Dar numai dacă ai înțelege.“

Hendrik încercă să înțeleagă și, când nu fu în stare, îl lovi pe Noah în piept cu pieptul său. Noah se dădu înapoi împleticindu-se.

- O parte din mușchii aceia cu care obișnuiai să te lauzi... nu mai sunt mușchi. Cu un glas plin de îngrijorare prefăcută, întrebă: Hendrik, te-ai delăsat?

- Pot încă să te strivesc cu un singur pumn.

Hendrik își ridică mâna și, chiar în fața chipului lui Noah, își închise degetele. Își vârî pumnul sub nasul lui Noah.

„Vom vedea... dar nu astăzi.“

- Cum ai intrat pe proprietate?

- Paza este bună. Hendrik dădu aprobator din cap. Executată în mod expert. Dar Grieta m-a învățat câteva trucuri pentru a dezactiva alarme de securitate.

- Deci tu ai fost acasă la fratele meu.

Hendrik zâmbi larg, arătându-și dinții mari.

– Eu și ceilalți eram plictisiți.

– M-am gândit eu. Noah privi împrejur. Nu se zărea nici unul dintre oamenii lui Rafe. Ce s-a întâmplat cu echipa de securitate pe care am pus-o să patruleze pe proprietate? Vocea îi deveni mai aspră. N-ai omorât pe nimeni, nu?

– Nu. Asta ar fi distractiv, dar nu și propice pentru succesul misiunii noastre.

Hendrik zâmbi batjocoritor; în mod limpede, acelea erau cuvintele lui Liesbeth.

– Supravegherea video este bună numai atât pe cât sunt de buni oamenii care privesc. O mică diversiune și pornesc după urma greșită.

– Așadar, ai stricat alarmele și ți-ai bătut joc de paznici. Frumos.

Un lucru pe care trebuia să i-l spună lui Rafe.

– De ce? Ce rost are să-mi bat capul? Nu doar de distracție. Ce cauți cu adevărat aici?

Mulțumit de faptul că își impusese punctul de vedere, Hendrik spuse:

– Obișnuiai să vorbești. Când credeai că suntem prieteni. Îți amintești? În legătură cu petrecerile de duminică ale bunicii tale, cu toți prietenii ei. Doream să văd. Sunt câteva fete drăguțe în casa aceea.

Noah fu cutremurat de un fior. Hendrik agresa pe oricine era mai slab, dar cu femeile... adora să le abuzeze, din punct de vedere mintal și fizic.

Brooke. Chloë. Bao.

Penelope.

– Ai putea să mă inviți săptămâna viitoare, continuă Hendrik. Să mă prezinți ca prietenul tău.

– Mamei mele nu i-ar plăcea asta, spuse Noah, lăsând spațiu după fiecare cuvânt.

– Nu este nevoia ca *mama ta* să afle, îl imită Hendrik. Așadar, se furișa prin spatele lui Liesbeth?

Da, Noah avusese dreptate să devină nervos cu Hendrik și gașca în oraș.

Într-o decizie luată într-o secundă, Noah își încleștă privirea cu cea a lui Hendrik și duse mâna la spatele colierului său.

- Ce faci? întrebă Hendrik și îl apucă pe Noah de mână.

- Îmi voi tăia colierul. Mai bine îmi explodez capul decât să aduc un porc olandez ca tine în casa familiei mele.

Hendrik strivi degetele lui Noah.

- Nu sunt olandez. Sunt nobil. Sunt rus. Și te voi ucide. Abia aștept să te omor. Înainte ca toate astea să ia sfârșit, te voi sfâșia în bucăți.

Când oasele tari ale încheieturilor degetelor de la ambele mâini se frecară, Noah se împotrivi și își înghiți un geamăt.

- Lasă-mă să-mi scot zgarda și să te scutesc de probleme.

Hendrik strânse mai tare mâna lui Noah, apoi o aruncă într-o parte.

- Liesbeth ar crede că te-am obligat.

Da. Poate că Hendrik o disprețuia cu voce tare pe Liesbeth, dar se temea încă de ea. Noah își cuprinse iute mâna care i se umfla.

- În Olanda, mai târziu... Mama m-ar fi pus pe mine la conducere. Dacă aș fi rămas cu banda, eu aș fi înăuntru. Iar tu ai fi afară.

Hendrik ridică vocea.

- Nu-i adevărat.

Noah îl tachină:

- Sunt fiul lui Liesbeth. În vara aceea am învățat multe. Într-un an sau chiar mai puțin, aș fi putut învăța tot ce ție ți-a luat o viață să înveți. Pentru că eu sunt mai deștept. Aș putea obține slujba într-un minut.

Hendrik se năpusti și fu rapid.

Noah blocă pumnul lui Hendrik ridicând un braț, apoi îl lovi înapoi cu o lovitură în gât.

Capul lui Hendrik se dădu pe spate și el se îndepărtă împleticindu-se și tușind.

Se auzi cineva strigând.

Noah aruncă o privire de-a lungul drumului și văzu doi bărbați venind pe după curbă, alergând în susul dealului către ei: Gary Pantofarul, unul dintre angajații lui Rafe, unul dintre paznicii care patrulau în perimetrul proprietății Nonnei, și un bărbat mai în vârstă care părea... familiar.

Hendrik își reveni.

- Te omor acum, zise el cu glasul răgușit și se pregăti să atace.

- Martori, Hendrik. Martori.

Noah arată cu degetul.

Hendrik se opri. Se uită. Îl văzu pe cel mai tânăr dintre cei doi bărbați mărind viteza, băgând mâna în haină și scoțând un pistol. Hendrik rămase cu pieptul gâfâind și ochii roșii fixați asupra lui Noah.

- Te omor, repetă el.

- Dar atunci nu va mai exista nici o șansă să-mi explodeze capul, îl luă în derâdere Noah.

Gary Pantofarul se apropia, strigând și arătând pistolul.

- Îți voi smulge capul de pe umeri.

Hendrik se întoarse și o luă la fugă în podgorie.

Gary se opri. Vorbi în stația de emisie-recepție prinsă pe umărul său. Apoi alergă după Hendrik strigând și, când Hendrik mări viteza, Gary trase.

Hendrik se clătină.

La naiba! Purta o vestă antiglonț.

Noah privi cum acesta efectuează manevre de evitare: se lăsă pe vine și se mișcă în zigzag printre vițele-de-vie.

„Orice misiune are potențialul de a merge prost, Noah. Întotdeauna să ai plănuit mai multe căi de scăpare.” Glasul mamei sale îi răsună în minte în timp ce îl privea pe Hendrik aruncându-se într-o viroagă

care își tăia calea prin peisaj și ajungea în cele din urmă în râu.

Gary îl urmă.

Noah aruncă o privire de-a lungul drumului, către bărbatul mai în vârstă. Acesta încetinise și acum mergea.

Noah nu ar fi trebuit să fi blocat lovitura lui Hendrik. Nu ar fi trebuit să îl lovească înapoi cu pumnul. Ar fi trebuit să îl lase pe respingătorul său văr să creadă că își pierduse toată îndemânarea în luptă. Dar adevărul era că Hendrik era extrem de furios. Ar fi putut să îl ucidă. Era de preferat ca Hendrik să își dea seama că Noah mai știa încă să lupte decât să moară prea devreme.

Greșeala lui Noah fusese în primul rând că îl luase peste picior pe Hendrik. În mod obișnuit, avea un control de sine excelent, dar încă de când apăsase încuietoarea acestui afurisit de colier, încă de când își auzise ceasul anunțând ora 15.37 în trei rânduri diferite... fusese foarte conștient că moștenise acele gene necivilizate ale familiei Propov.

Îi venea să îl omoare pe Hendrik.

Dorea să îi aducă pe mama sa și banda ei în fața justiției.

Dorea să facă sex cu Penelope îndelung, încet și în tihnă.

Și dorea să le facă pe toate înainte ca micuța bombă de la gâtul lui să explodeze.

Avea de gând să aibă succes în două dintre cele trei țeluri ale sale.

Dar în clipa aceea... în timp ce bărbatul mai în vârstă urca dealul către el, suflând cu greu, înalt, chipeș și prefăcându-se cât putea el mai bine că era îngrijorat, Noah știa că aveau și alte probleme.

Ce sincronizare! Tocmai persoana de care nu aveau acum nevoie aici.

- Noah! strigă bătrânul. Ești bine?

- La naiba, zise Noah cu un sentiment profund și se grăbi către el. Tată, ce dracu' cauți aici?

capitolul 35

Penelope merse clătinându-se de la stejarul din curtea lui Sarah până la scările verandei, le urcă și se prăbuși în balansoar.

O, desigur. Putea să meargă înăuntru și să dea cu ochii de o duzină de perechi de ochi care îl văzuseră pe Noah târând-o afară ca un om al peșterii care își târa perechea. Aceștia se întrebau cu siguranță ce se petrecuse între ea și Noah. Cu siguranță că făceau speculații și râdeau pe înfundate, imaginându-și un ritual de împerechere între doi oameni maturi care trebuia să se termine cu bine.

Dar ea și Noah erau blestemați. Fusesse dornică să se culce cu el – nu doar fusesse dornică, ci avusese o nerăbdare orgasmică. El refuzase. Ea sugerase chiar și o partidă rapidă. Iar el plecase, spunând că nu era timp.

Avea timp să joace pocher, dar nu și să își facă de cap.

Serios. Nu avea nevoie de o casă care să cadă pe ea. Înțelesese mesajul: el nu o dorea.

Dar – oftă – el spusese că da. Și păruse atât de sincer, atât de plin de acea *năzuință* seducătoare, iar ea văzuse atât de multă neliniște în el...

Cedase cu ușurință. Știa asta. Era jenată din cauza asta. Toate intențiile ei nobile șterse de sentimentele aparent sincere ale unui bărbat. Ba pe deasupra, sentimente contradictorii.

Neliniște.

Și năzuință.

Acele sentimente... o făceau să își dorească să îl aline, să îl îmbrățișeze și să îl iubească până când el devenea din nou acel Noah încrezător, arogant și încrezut pe care ea îl adora.

Cu un oftat, se aplecă înainte, își puse coatele pe genunchi și își cuprinse capul în mâini.

Orgasmele erau niște lucruri ciudate. Lăsau o femeie în lacrimi, tremurând, nesigură, având nevoie de mai

multă emoție și dorind ca aceasta să fie adevărată. Să fie singură după aceea... era foarte neplăcut.

Orgasmul la care o obligase Noah o lăsase să se simtă mai singură decât se simțise vreodată și foarte bucuroasă că a doua zi urma să meargă cu doamna Marino în casa lui Joseph Bianchin pentru a-l înfrunta pe bărbatul care îi era tată.

Penelope își înălță capul și surâse.

Numai o singură rundă cu Domnul Minune, Noah Di Luca, putea să o facă să ia în considerare confruntau-rea cu nemernicul ei de tată pentru a scăpa de stres. Pe de altă parte, poate că Noah îi făcuse un favor – nu avea să accepte nici o prostie nici din partea bătrânului.

După ce vorbea cu Bianchin, avea să știe mai bine cum să continue cu viața ei. Da, se angajase să termine proiectul pentru Brooke Di Luca, dar, dacă Bianchin o îmbrățișa pe Penelope și o proclama ca fiind fiica lui, ea avea să ia în considerare posibilitatea de a-și înfige rădăcinile în acest oraș și de a se confrunta cu Noah așa cum trebuia.

Dacă Bianchin o respingea, așa cum se aștepta pe deplin din partea lui, ea urma să privească această vizită ca pe o slujbă temporară și să fie extrem de atentă să nu își facă prieteni, să nu se alăture acestei comunități și să nu își caute o casă.

Acesta era un plan bun pentru că în săptămâna care urma, dintre toate, avea nevoie să se îngrijească de ea însăși.

Recunosc ironia de a-l vedea pe tatăl ei acum. Își dădu seama că momentul putea să distrugă vâlul subțire al stăpânirii de sine și să îi dea în vileag sentimente încă noi și nevindecate.

Scânci ușurel.

Își îndreptă spatele și împingând cu degetul de la picior în podea, dădu vânt balansoarului. În timp ce se legăna, ținu în sine ea o predică pe care o rostea din ce în ce mai des.

Miercuri se împlinea un an de când se întâmplase, dar nu trebuia să se gândească la asta ca la o aniversare. Aniversările se sărbătoreau. Miercurea aceasta nu era o sărbătoare. Era... un moment de reculegere, iar apoi trebuia să meargă mai departe.

Totuși, nimic nu o convingea că, atunci când urma să sosească ziua, nu avea să se prăbușească. Nu dorea să înfrunte suferința care o aștepta. Nu credea că era doar o săptămână, doar o zi, o oră, un moment... pentru că momentul acela o schimbase pentru totdeauna, o frânsese pe scaunul de tortură al suferinței.

Trebuia să își amintească unde se afla, să găsească o cale de a opri parada amintirilor dureroase, să își folosească stăpânirea de sine și seninătatea, pentru că...

Prin ușa de plasă auzi sunetul de pași care fugeau.

Ușa de plasă se deschise. Bao țâșni din casă. Ușa se trânti în urma ei. Penelope privi cu uimire cum Bao sări câte două trepte coborând de pe verandă și alergă de-a lungul aleii.

Ce se petrecea?

Penelope așteaptă.

Nu se mai întâmplă nimic altceva.

Se relaxă din nou în scaunul ei. *Control de sine... Seninătate...*

Apoi – alți pași alergară pe coridor. Rafe se năpusti afară din casă. Sări treptele dintr-o singură săritură și o luă la goană după Bao.

Penelope se ridică în picioare și privi lung în urma lor.

Ce se întâmplă?

Umbrele se lungeau; seara își aruncă primele umbre peste curte. Penelope văzu doi bărbați venind pe alee. Îi văzu pe Bao și pe Rafe întâmpinându-i. Se opriră și discutară; apoi Rafe și Bao alergară mai departe.

Bărbații continuară să vină înspre ea.

Unul era un bărbat mai în vârstă. Nu putea să îl vadă bine, dar îi părea oarecum familiar.

Celălalt... era Noah.

Nu dorea ca acesta să o vadă în halul acesta. Nu dorea ca el să își vâre nasul în trecutul ei. Nu era nevoie ca această suferință să fie împărtășită. Și, dacă fusese în stare să recunoască neliniștea lui, era posibil ca și el să o poată recunoaște pe a ei.

Oamenii dinăuntru cu siguranță aveau să fie mai îngrijorați de orice urgență era cea care îi făcuse pe Bao și pe Rafe să zboare din casă decât de chipul pătat de lacrimi al lui Penelope. Și, oricât de neplăcut ar fi fost să dea ochii cu ei, era o nimica toată în comparație cu faptul că trebuia să dea ochii cu Noah.

Întinse mâna către ușa de plasă.

Încă o dată aceasta se deschise și DuPey ieși, cu o înfățișare severă și vorbind la telefon. Abia aruncă o privire către ea și, coborând treptele, se îndreptă către mașina de poliție.

Cuvântul *crimă* îi pluti pe neașteptate prin minte, iar Penelope aruncă din nou o privire în urma ei.

Noah și bărbatul mai în vârstă se îndreptau cu pași hotărâți către ea, ca niște bărbați care aveau o misiune.

Prinse ușa de plasă și se grăbi să intre iute.

Trecu în viteză pe lângă living, unde Chloë și Annie se prefăceau încordate că se uitau la meciul de baseball, de sufragerie, unde Eli așeza masa și privea spre coridor, și pe lângă baie, unde Penelope o întâlni pe Brooke care ieșea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Brooke cu voce scăzută.

- Nu știu, dar bănuiesc că nu e de bine.

Penelope intră în bucătărie.

Sarah și June o întâmpinară destul de calme, dar Sarah scoase mâncarea din frigider și i-o dădu lui June, iar June o duse în sufragerie și o puse pe masă în tăcere. Păreau să se chinuie să audă voci și împușcături afară sau o voce liniștitoare. Ca toți cei aflați în casă, făceau un lucru în vreme ce erau neliniștiți în legătură cu un altul.

Sarah se concentrează asupra lui Penelope.

- Ești bine, dragă?

- Sunt bine.

Probabil că Penelope nu păruse prea convingătoare, pentru că Brooke o bătuse ușurel pe umăr.

- Nu-l lăsa pe Noah să te afecteze, zise ea absentă; apoi, cu o spaimă sporită, o întrebă pe Sarah: Ce s-a întâmplat?

Sarah răspunse:

- Bao avea dreptate. Este un intrus pe proprietate. Acum verifică.

- Vine un străin cu Noah, le spuse Penelope.

Ușa de la intrare se trânti. Se auziră pași venind către bucătărie.

- Oricine este cu Noah nu este intrusul, cu siguranță, spuse June.

Auziră zarva vocilor din living, apoi din sufragerie. Sarah și June, Brooke și Penelope se întoarseră către intrare. Penelope continuă:

- Este un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu o cămașă de golf albastră, pantaloni de pânză, înalt, cu un fizic grozav și păr negru cu şuvițe argintii... O frământă din nou o amintire stearsă. Chiar simt că ar trebui să îl recunosc...

Noah și bărbatul mai în vârstă intrară în bucătărie.

Chipul lui Sarah se luminează. Lui Brooke i se tăie respirația. Lui Penelope îi veni să intre în pământ. Simțea că îl cunoștea?

Bineînțeles că da. Dăduse bani ca să îl vadă în cinematografe și îl privise la televizor.

Era faimos. Era o vedetă de cinema. Era Gavino Di Luca cel chipeș, care îmbătrânise cu grație, mult căutatul Gavino Di Luca, fiul lui Sarah, tatăl lui Eli, al lui Rafe și al lui Noah și posibil cel mai atrăgător bărbat în viață.

capitolul 36

Ochii Nonnei se luminează. Își desfăcu brațele.

- Dragul meu băiat!

Ea și Gavino se întâlniră în mijlocul bucătăriei și se îmbrățișară cu ceea ce părea în mod sincer afecțiune.

Noah bănuia că așa era. Cu siguranță că Nonna își iubea fiul. Iar Gavino era superficial ca o băltoacă, dar, atât cât putea el să iubească, își iubea mama.

Gavino îi sărută obrazii, zâmbi și spuse:

- Ți-am făcut o surpriză?

- Foarte mare! De ce nu ne-ai spus că aveai de gând să vii?

- Nu voiam să-ți dau bătăi de cap. Abia te-ai recuperat. Chipul îi deveni serios. Ți-ai revenit, da?

- Sunt bine, zise ea.

Gavino își lăsă capul pe o parte, întrebător.

- Serios, zise ea. Sunt bine. Nu-ți face griji, Gavino!

Eli intră din sufragerie, încruntat. Părea să considere, la fel ca și Noah, că sosirea tatălui lor era suspectă.

Chloë veni pe urmele ei, cu ochii mari cât farfuri-oarele ațintiți asupra lui Gavino. Penelope nu își luase privirea de la el din momentul în care acesta intrase în încăpere. Pentru că Gavino era tot ceea ce o femeie dorea să fie un star de cinema: chipeș, prezentabil și fermecător. Până și Noah trebuia să admită că Gavino deținea monopolul farmecului.

Pe ecran, Gavino radia charismă. Totuși filmul micșora spectrul personalității lui. În persoană, atunci când zâmbea, aerul din jurul lui se încălzea. Când se încrunta, norii acopereau soarele. Când își îmbrățișa mama, toate femeile suspinau la vederea evidenței devoțiunii sale filiale – și nu mai conta că rămăsese la filmări în vreme ce Nonna se recupera în urma unui braț rupt și a unei lovituri la cap, fiind prea dedicat carierei sale pentru a-și abandona filmul în curs ca să stea de veghe la căpătâiul mamei sale.

- Ar fi trebui să vin când ai fost atacată.

Gavino se încrunță și afișă cea mai convingătoare expresie vinovată pe care o avea.

Noah și Eli dădură din cap, aprobând. Nonna se încrunță înverșunată.

- Prostii! Ce-ai fi putut să faci? Nu ești medic. Și aveai un film de terminat. Ar fi costat producția o avere dacă ai fi venit. Ți-ai terminat filmul?

- E ca și terminat, spuse Gavino cu vizibilă satisfacție. Numărul 38 și am fost vedetă în 30 dintre ele. E o muncă de care pot să fiu mândru!

Cu umerii lăsați, Noah se lipi de perete și își dădu ochii peste cap. Slavă Domnului că tatăl său nu petrecuse *prea* mult timp interesându-se de sănătatea Nonnei. Evident, era mai important să se laude cu realizările lui lumești.

- Suntem cu toții mândri de tine. Nonna îl întoarse pe Gavino cu fața către restul oamenilor aflați în bucătărie. Uite, ai venit acasă chiar la timp! Mătușile tale Annie și June au venit în vizită!

Gavino îi dădu drumul Nonnei și își îmbrățișă mătușile, apoi merse împrejurul încăperii ca să îi salute și pe ceilalți.

O cunosc pe Chloë și o îmbrățișă, exclamând la vederea tinerei sale nurori. Îi promise că avea să aducă romanele ei polițiste în atenția unor oameni importanți din cinematografie; apoi îl împunse pe Eli în coaste și îl tachină în legătură cu căsătoria lui pripită.

Ca de obicei, Eli nu zâmbi.

Pe de altă parte, nici unul dintre fiii lui Gavino nu crezuse vreodată că acesta era amuzant.

Făcu cunoștință cu Brooke și, când ea îi spuse că era însărcinată, se prefăcu a fi încântat de ideea de a deveni bunic. Insistă ca ea să ia loc la masă, spunându-i că știa din experiență că avea nevoie să stea jos cât mai putea, pentru că, după ce se năștea copilul, nu va mai avea parte de prea multă odihnă.

De parcă ar fi făcut vreodată vreun afurisit de lucru pentru a se îngriji de vreunul dintre copiii lui.

Și apoi făcu cunoștință cu Penelope.

Noah o privi cum se îndrăgostea de Gavino Di Luca. Se îmbujoră. Zâmbi. Flutură din gene. Tuturor femeilor li se întâmpla asta, întotdeauna.

Când Gavino privi în ochii lui Penelope și ascultă cum aceasta rosti bâlbâindu-se care erau rolurile ei preferate în care el jucase, se purtă ca și cum auzea asta pentru întâia oară. Și nu păru să observe bărbia ei încleștată și zâmbetul ei țepăn.

Era supărată. Din cauza lui Noah? Și din cauza felului în care el o luase pe sus și o dusesese spre un orgasm colosal, apoi plecase?

Noah ura să recunoască asta, dar avea un lucru în comun cu tatăl său: era un nemernic.

După ce Gavino îi întâlni pe toți și îi fermecă pe cei care nu cunoșteau cât de nemernic era cu adevărat, Eli întrebă:

- Ce cauți de fapt aici, tată?

- N-ai ascultat? V-am spus. Mi-am terminat filmul. Am venit să văd dacă draga mea mamă este în regulă.

Gavino luă mâna lui Sarah și o sărută. Sarah radie de fericire.

Penelope privi, cu mâna la piept, ca și cum încerca să își stăpânească sentimentele.

În mod obișnuit, Noah reușea să facă în așa fel încât să nu îi pese de ceea ce tatăl lui spunea sau făcea ori unde o spunea sau o făcea.

Dar astăzi... Dumnezeule, astăzi îi venea să îl zgâlțâie pe Gavino până când aveau să i se zguduie dinții din gură.

- N-ai un alt rol în așteptare? Ai ajuns un pic prea bătrân pentru marele ecran?

Eli arată o ostilitate și o nerăbdare pe care le rezerva pentru muncitorii leneși de la fermă - și pentru Gavino.

- Dragule.

Un singur cuvânt, o singură privire din partea lui Sarah, și Eli se domoli.

- Nu-i mare scofală, mamă. Știu că băieții mei au probleme. Gavino își ținu brațul în jurul lui Sarah și îi spuse lui Eli: Am dat audiție pentru câteva roluri. N-a sosit încă nici un rezultat. Dar nu-ți face griji. Mi-am

pus banii deoparte. Nu voi fi nevoit să mă mut cu tine și Chloë... deocamdată.

Eli nu și-ar fi putut ascunde groaza nici dacă ar fi încercat. Gavino râse în hohote.

- Nu te teme, băiete. Chiar dacă nu mai lucrez niciodată, am destui bani să mă întrețin singur. Amuzamentul i se diminuează doar puțin. Desigur, dacă n-aș mai lucra niciodată, aș dori să mă mut înapoi la Bella Terra.

Acum Noah fu cel care simți că pălește. Exact ce îi trebuia era un alt părinte din iad care să se afle în oraș. Mama și tatăl lui împreună aici...

Gavino avea multe explicații de dat - și, ca întotdeauna, avea să scape nevătămat, pentru că, atunci când lucrurile deveneau dificile, Gavino făcea un truc de magician și dispărea de fiecare dată.

Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ochii lui Noah se îngustară la acest gând.

- Sunteți un actor atât de bun, domnule Di Luca, spuse Penelope.

- Actoria nu e grea. Știi ce a spus Spencer Tracy: „Doar memorează-ți replicile și nu te lovi de mobilă“.

Gavino râse din toată inima.

Ca de altfel toți ceilalți... cu excepția lui Eli și a lui Noah. Ei mai auziseră asta.

- Pentru ce fel de roluri sunteți pregătit, domnule Di Luca? întrebă Chloë.

- Unul de 40 de ani, cu familie. Unul de 70 de ani, înstrăinat de familie. Gavino inspiră în așa fel încât pieptul impresionant i se lărgi. Am o gamă largă de personaje pe care le pot interpreta. Șmecheria este să îi conving pe regizori.

- Cred că ai putea juca „Înstrăinat de familie“ ca și cum ai fi fost născut pentru asta, spuse Noah.

Annie trecu cu scaunul cu roțile pe lângă el. El sări în sus.

- Au!

- Îmi pare rău, dragule. Annie îl privi cu subînțeles. Te-am călcat pe picior?

„Încetează să o mai necăjești pe bunica ta“, asta voia să-i transmită.

Penelope îi aruncă o privire încruntată ca și cum ar fi fost un criminal înrăit. Pentru că era deja amoretată de tatăl lui. Noah dorea să îi spună: „Ți-ar fi mai bine dacă ai fi îndrăgostită de mine“.

Dar probabil că nu, pentru că... Își atinse gulerul strâns închis la nasturi. Privirea lui Gavino îi urmă gestul.

- Ai audiție pentru un rol de fermier amish? întrebă.

Noah zâmbi înțepat și își luă mâna de la guler. Moartea pe care o căra cu el îi rodea mintea. Nu putea să uite; era ca pe ghimpi în fiecare clipă, ca și cum țințele de argint de pe zgardă îi răpeau bucățele din luciditate. Privirea lui zbură către Penelope.

Cu fiecare moment cu care nevoia lui pentru o ultimă celebrare măreață a vieții devenea mai mare, scrupulele lui deveneau mai puțin ferme.

Probabil că ea simți ochii lui ațintiți asupra ei, pentru că îl privi și, pentru un moment îndelungat, privirea îi rămase agățată de el. Apoi și-o mută.

Iar el își aminti din nou de oferta ei. O partidă scurtă...

Nu, niciodată. Ore lungi, încete și desperate de dragoste, pe un pat, pe un scaun, pe un birou, într-un copac. Oriunde se aflau, acela era locul în care trebuiau să iubească... dar niciodată rapid. Dorea să petreacă zile întregi încercând să-i cunoască din nou trupul.

Trebuia să se gândească la altceva.

- Gavino, nu ți-am auzit mașina când ai venit, spuse Nonna.

- L-am pus pe șofer să mă lase în capătul aleii ca să pot merge pe jos. Am stat într-un avion toată ziua. Aveam nevoie de mișcare - își lovi ușurel abdomenul plat - și doream să văd locul. Aproape că n-am apucat să o fac. De când avem paznici care opresc vizitatorii și cer un document de identitate?

Aparent, lucrul acesta îl rodea; lui Gavino nu îi plăcea să nu fie recunoscut.

- De când Nonna a fost atacată și oameni din Bella Terra au început să fie omorâți, răspunse Eli.

- Omorâți. Gavino își îngustă ochii în felul în care o făcea când juca rolul unui detectiv de poliție. Serios? Atunci nu-i de mirare că paznicul a alergat după individul ăla care vorbea cu Noah.

Asta fu de ajuns. Tensiunea din casă se ridică la un nivel la care te lua cu transpirații.

- Intrusul discuta cu tine? întrebă Eli. Cine e? Ce căuta aici?

Noah auzi voci de afară. Ridică mâna și ascultă. Toate capetele se întoarseră către ușa din spate.

Rafe și Bao intrară, amândoi acoperiți de praf, amândoi încruntați. Brooke oftă de ușurare și merse să își îmbrățișeze soțul. Când Rafe îi răspunse îmbrățișării, Nonna întrebă:

- Sunteți bine amândoi?

- Suntem bine. Bao își șterse fața cu furie. Dar nu l-am prins. Nemernicul a dispărut ca un șobolan într-o gaură.

Rafe privi peste creștetul lui Brooke.

- Bao avea dreptate. Cineva stătea la pândă. Cineva cu aptitudini profesionale impresionante. Și le-a folosit ca să intre pe proprietate și, când a fost descoperit, și-a folosit acele aptitudini ca să iasă de pe proprietate fără să lase vreo urmă. Întorcând brusc capul, îi aruncă o privire încruntată lui Noah. Vorbeai cu el. Cizmarul a zis că *discutați* ca și cum v-ați fi cunoscut. A spus și că tâlharul a ridicat pumnii la tine. Asta e? Asta e ce știi?

capitolul 37

Noah privi de jur împrejurul bucătăriei. Toți ochii se concentrară asupra lui: Nonna și mătușile erau

neliniștite, Brooke și Chloë curioase, Gavino nedumerit, dar frații săi... aceștia erau acuzatori.

Așa că Noah spuse adevărul. Nu tot adevărul, dar adevărul.

- Intrusul m-a acostat în timp ce mergeam pe alee. Face parte din banda care i-a strivit mâinile celui individ. Privi direct către Rafe. Face parte din banda care ți-a intrat în casă. Este rapid, este antrenat și periculos - și acum Noah se hotărî să vadă ce putea să afle de la tatăl său - și caută ceva ce se află la noi, iar el nu-l poate avea.

- Aș zice că lucrul ăsta este evident! se răsti Rafe.

Noah aruncă o privire spre tatăl lui, apoi înapoi la Rafe. Rafe păru surprins, ca și cum ideea că tatăl lor ar fi putut să fie implicat nu-i trecuse niciodată prin cap.

Dar Noah putea cu ușurință să construiască un caz în fața fraților săi cum că sosirea lui Gavino tocmai în acest moment semnală un motiv de a fi suspicioși.

Momentul se legănă ca o jucărie strălucitoare, ispitindu-l pe Rafe să îl apuce. Dar, înainte să o poată face, June spuse pe un ton liniștitor:

- Tocana mea cu mămăligă este gata să iasă din cuptor.

- Am adus o plăcintă cu căpșune proaspete.

Chloë merse la frigider, îl deschise și scoase decadențtul desert roșu.

- Abia aștept! spuse vioaie Annie. Haide să ne așezăm cu toții la masă. Putem vorbi după aceea.

O, da! Femeile se gândeau să reducă tensiunea cu ajutorul mâncării. Ei bine, de ce nu? Funcționa întotdeauna.

- Mergeți să vă spălați, dragilor, le spuse Nonna lui Rafe și lui Bao.

Aceștia dădură din cap și merse la chiuveta de la bucătărie. Nonna goni musafirii către sufragerie.

Noah așteaptă până când Penelope trecu pe lângă el, apoi i se alătură, mâna odihnindu-i-se ușor pe șalele ei. Era un instinct, o revendicare, una pe care observase

că și frații lui o foloseau cu soțiile lor. Nu că Penelope era soția lui, dar... dacă viața ar fi fost dreaptă, ar fi trebuit să fie.

Scaunul lui se afla înspre capătul mesei, aproape de dulapuri. O conduse acolo, apoi îi trase scaunul de lângă al lui.

Ea se uită la el și amintirea revendicării lui forțate fu vizibilă în ochii ei indignați.

- Te rog.

Îi arată scaunul și încercă să arate demn de încredere și deloc nebun. Nu avea talentul actoricesc al tatălui său, dar probabil că reuși, pentru că Penelope se așeză alături, deși își întoarse fața de la el.

June aduse vasul ceramic galben și, cu un gest teatral, îl puse pe masă. Aburii se ridicară în aer și mireasma roșiilor, a ciupercilor, a cârnatului italian și a parmezanului se înălță ca amintirea unor vremuri bune apuse.

Toată lumea se relaxă, suspină și exclamă; apoi June servi linguri pline de rai, iar Nonna împărți salatele.

Preț de câteva minute, fu liniște în timp ce Annie spuse o rugăciune scurtă, mulțumindu-i lui Dumnezeu că întreaga familie putea să fie din nou laolaltă; apoi liniștea fu spartă de zăngănitul furculițelor și de exclamațiile înăbușite de plăcere.

Noah așteptă până când primele junghiuri de foame fură liniștite, înainte să spună:

- Tată, am avut unele probleme de când ai luat ultima oară legătura cu noi.

- Motiv pentru care ar trebui să pleci, spuse Eli. Nu vrei să fii implicat în nici o problemă.

„Taci din gură.“ Dar Noah nu rosti vorbele.

- Știu că cineva a atacat-o pe mama. Ce alte probleme mai mari ar putea să fie?

Gavino se lăsă pe spătarul scaunului și își uni degetele, o mișcare pe care o învățase jucând rolul de judecător într-unul dintre cele mai populare filme ale sale, o reecranizare a unui vechi film romantic cu Tracy și Hepburn.

- Este vorba de sticla de vin a lui Nonno, spuse Noah. Îngrijorarea falsă a lui Gavino luă sfârșit și deveni reală. Mâinile îi coborâră pe brațele scaunului. Le strânse cu putere și se aplecă înainte.

- Vinul lui *papa*? Cineva caută vinul lui *papa*?

- Exact. Mai multe persoane, spuse Noah.

- Joseph Bianchin, de exemplu, zise Rafe.

Noah dorea să le spună lui Eli și lui Rafe să îl lase pe el să se ocupe de treaba asta. Dar și ei aveau la fel de multe drepturi ca și el de a-l disprețui pe tatăl lor. Pe deasupra, Noah era fratele lor mai mic, iar ei nu aveau încredere în el să se descurce cu nimic. Și, desigur... nu aveau nici cea mai mică idee cine era mama lui.

Dacă ar fi știut asta, ar fi avut mai mult respect. Dar tatăl lui știa cine era mama lui, așa că Noah spuse:

- Se pare că sticla de vin probabil conține o avere în diamante roz pierdute.

- Fir-ar să fie, șopti Gavino. Despre asta era vorba?

Noah se gândi că aceea era probabil prima replică nepregătită pe care tatăl lui o avusese din ziua în care împlinise trei ani. Pe un ton nesigur, întrebă:

- Despre ce era vorba, tată?

Noah îl văzu cum se întoarce la starea de actor.

- Atacul asupra bunicii tale, desigur.

„Mincinosul!”

- Cum ai aflat de diamante? întrebă Gavino.

- De pe internet, spuse Chloë.

- Cum a aflat *ea*...? șopti Gavino.

- A căutat pe internet, repetă Eli. Știi, internetul? Acolo unde își are baza fan clubul tău?

Numai Noah înțelese sensul celor spuse de tatăl lui. Acesta nu punea la îndoială abilitățile lui Chloë de a face cercetări. Se întreba cum, în urmă cu 29 de ani, Liesbeth își dăduse seama unde dispăruseră diamantele.

- Informația a fost întotdeauna la îndemână, tată, spuse Noah. Poate că nu era ușor, dar, câtă vreme erai gata să cercetezi arhivele ziarelor și vechi însemnări de călătorie, era posibil să faci legătura între faimosul

producător de vinuri Massimo Bruno și hoțul care se afla întotdeauna prin preajmă atunci când dispăreau bijuterii.

Penelope se întoarse acum către Noah.

- Optzeci de ani este un timp îndelungat ca să-ți amintești că diamantele pierdute existau, cu atât mai mult să le cauți.

- De-a lungul istoriei, comorile furate au captivat imaginațiile. Oamenii au devenit obsedați. Caută comori de pe corăbii, comori îngropate și mine de aur pierdute. Chloë vorbește cu siguranța unui scriitor care studia psihicul uman și îl folosea în romanele ei. În cazul ăsta, în care diamantele care au dispărut sunt dintr-un colier extrem de prețios deținut de nobili ruși deposezați care au fugit la revoluția din 1917, diamantele sunt, în mod firesc, romantice. Și când sunt mari...

Brooke îi ispiti cu ideea.

- Diamantele mari atrag cu siguranță atenția, spuse Chloë, iar diamantele din colierul Propov variau în dimensiune de la o jumătate de carat până la un diamant roz de 6,8 carate, Inima Vie, ce are o inserție care, atunci când este privită prin lupa unui bijutier, arată ca o inimă roșie care pare să pulseze.

Noah își apăsă cu degetele artera care îi pulsa în gât-lej. Cât de potrivit era ca Inima Vie să fie cea care îi aducea moartea!

Întorcându-se, surprinse privirea lui Penelope ațintită asupra lui, asupra felului în care își măsurase pulsul și, din nou, i se păru că ea îl vedea mult prea clar, pentru că păru că el o nedumerea...

Zâmbi și își folosi mâna ca să ridice cuțitul și să întindă un cățel de usturoi copt pe o felie de pâine cu parmezan și piper. I-o oferii ei.

- În familia asta, dacă nu mănânci destul usturoi, umbă vorba că ești vampir.

- Nu putem permite așa ceva. Mulțumesc.

Ea o luă, dar nu îi răspunse zâmbetului, lăsându-l să se întrebe dacă era încă supărată sau dacă gestul lui

distrat îi dăduse de gândit, când el prefera să o țină în necunoștință de cauză... alături de toți ceilalți.

Eli ridică mâna stângă a lui Chloë. Chloë flutură din degete. Un impresionant diamant roz fulgeră în montura lui de argint. Penelope fu luată prin surprindere.

- Uau! zise ea cu un glas plin de uimire.

- Acesta nu este tocmai un diamant de două carate, spuse Eli.

Atunci Gavino zise și el:

- Uau... Dădu încet din cap. Așadar, acest diamant numit Inima Vie este de trei ori mai mare decât ăsta?

- Chiar și fără istoria care îl însoțește, cu claritatea și dimensiunea lui, probabil că valorează - în vreme ce cugeta, Eli își încreți fruntea - probabil cinci milioane. La o licitație cu niște cumpărători pasionați interesați de o astfel de piatră unică și cu celelalte pietre asociate cu ea vândute în același timp, pun pariu că prețul ar putea ajunge până la 15 sau 20 de milioane.

- De dolari? întrebă Rafe.

- Nu, scoici. Bineînțeles că dolari! spuse Eli.

- Nici măcar nu-mi pot imagina o asemenea piatră - ori o asemenea sumă de bani. Penelope clătină din cap. Gândul că sticla de vin care conține acele pietre ar putea să se afle undeva în casa asta te poate bântui.

- Mi-aș dori ca locul în care se află sticla lui Anthony să mă bântuie, spuse Nonna. Atunci toată situația asta îngrozitoare ar lua sfârșit.

- Dacă găsiți sticla, ce veți face cu ea? întrebă Penelope. Tăcerea se așternu peste masă.

Apoi izbucni cearta.

Toată lumea dorea să deschidă sticla ca să vadă dacă diamantele se aflau înăuntru.

Nonna credea că trebuiau să doneze diamantele unui muzeu. Rafe și Brooke fură de acord.

Chloë dorea să examineze marele diamant printr-o lupă de bijutier ca să vadă dacă inima pulsa cu adevărat.

Eli dorea să guste vinul.

Pe tot timpul discuției, Noah zâmbi cu blândețe și îl observă pe ascuns pe tatăl său.

Chipul de actor al lui Gavino era un spectacol de emoție falsă, dar acum, când credea că nimeni nu îl privea... și-l arată pe cel adevărat. În expresia lui, Noah văzu amintirea seducerii lui Liesbeth și minciunile pe care aceasta i le spusese, toate cu intenția de a rămâne însărcinată și de a-și plasa spionul în casa lui Anthony Di Luca. Gavino nu putea tolera ceea ce se petrecuse în trecutul lui, totuși nu exista nici o altă explicație: fusese tras pe sfoară, ispitit, îi fusese luată sperma și folosită pentru procreare. Fusese un prostovan de proporții incredibile.

Și mai important pentru Noah – Gavino credea că Noah nu știa nimic despre Liesbeth. Acum sosise vremea să îl lumineze. Cu un zâmbet, Noah se aplecă peste masă către tatăl său și spuse:

– Pare că ar trebui să fie o cale mai ușoară, nu-i așa, tată?

Preț de cinci bătai de inimă, Gavino nu înțelese.

Apoi se întoarse către Noah atât de iute, încât îi trosni gâtul. Văzu semnificația din ochii lui Noah, apoi acuzația. Și Gavino făcu ceea ce făcea mereu atunci când era pus în fața unei crize personale.

Fugi.

Scoțându-și telefonul din buzunar, aruncă o privire către el, apoi își împinse scaunul înapoi.

– Mă scuzați. Este un apel important și trebuie să răspund. Merse iute către hol, întorcându-se doar ca să spună cu un zâmbet: Mamă, cred că este posibil să fi primit unul dintre acele roluri!

capitolul 38

Noah își privi tatăl îndepărtându-se de el așa cum o făcuse întotdeauna și, cu un singur gest violent, își aruncă șervetul pe masă.

- Mă scuzați pentru un minut.

Își împinse scaunul înapoi și merse după el. Când Gavino deschise ușa de plasă, Noah îl apucă de umăr.

- O, nu, tată. Nu și de data asta. Știi lucruri pe care trebuie să le aud.

Gavino se răsuci ca să se elibereze de prinsoarea lui Noah.

- Este în oraș, nu-i așa?

Ochii lui căprui erau îngustați, încordați... speriați.

- Mama?

- Liesbeth.

- O, da.

- Atunci plec dracului de-aici.

Gavino ieși pe ușă, pe verandă.

Se lăsase noaptea. Lumina de pe verandă era aprinsă. Ferestrele aruncau careuri de lumină în umbre, dar, în cele din urmă... umbrele câștigă.

Lui Noah i se păru că întotdeauna fusese așa.

Înhățându-l pe Gavino de partea din față a cămășii, îl împinse și îl lipi cu spatele de perete.

- Spune-mi totul legat de aventura ta, tată. Trebuie să știu adevărul - sau măcar versiunea ta a adevărului.

Gavino privi încruntat în ochii lui Noah, dar nu se împotrivi.

- Nu știu nimic.

Noah își spori strânsoarea.

- Uită-te la mine. Sunt fiul tău. Și sunt fiul ei. Se află în Bella Terra pentru mine. Luându-și mâinile de pe tatăl său, își desfăcu nasturele de la guler și își dezgoli gâtul. Și am o bombă care așteaptă să-mi arunce capul în aer.

Privirea furioasă a lui Gavino căzu asupra zgărzii, apoi se ridică asupra chipului lui Noah, și groaza lui păru sinceră.

În cazul acesta, probabil că era.

- Când explodează? întrebă Gavino.

- Încă nu, îl asigură Noah. Dacă nu găsesc afurisita aceea de sticlă, voi fi mort în 11 zile, exact la ora 15.37. Așa că spune-mi ce știi.

Gavino trase adânc aer în piept; apoi, ca un prizonier care era torturat, îi dădu informațiile.

- A pus la cale totul. Întâlnirea noastră. Povestea pe care mi-a băgat-o pe gât, cum că era spion internațional. Seducerea mea. M-a jucat pe degete și apoi... a vorbit de sticla de vin a tatei. Nu puteam să-mi dau seama cum de știa sau de ce-i păsa. De ce i-ar fi păsat unui spion de sticla de vin a tatălui meu? Farmecul dispărea, nimic nu avea sens și am șters-o dracului chiar înainte de momentul în care ar fi trebuit să o ajut să comită o spargere.

- Ai... lăsat-o cu buza umflată?

Nesăbuiința lui Gavino îl lăsă pe Noah fără suflare.

- Da.

Gavino păru în același timp înspăimântat și sfidător.

- De ce?

- Haide, fiule! Sunt faimos. Gavino își atinse nasul cu vârful degetului. Am instincte bune când vine vorba să dorească cineva să mă folosească.

- Nu ești atât de prost pe cât ai vrea să credem.

Era o revelație pentru Noah. Gavino își umflă pieptul.

- Nu rămâne nimeni în top la Hollywood dacă e idiot. Apoi mândria lui se prăbuși. Bănuiesc totuși că sunt pentru că, nouă luni mai târziu, iat-o, pe ea și pruncul ei - tu - și două dintre gorilele ei, în mijlocul nopții, în rulota mea aflată pe un platou de filmare de la studio.

Gavino își vârî fața în nasul lui Noah.

- Știi cum este paza la un studio de film? Filmam ultima scenă din seria Wilder. Era un platou închis. Nu puteam să ieșim. Nimeni nu intra fără permis. Și iat-o, dându-mi-te!

Gavino îl împinse pe Noah. Noah îi dădu drumul.

- Te-am luat. Bineînțeles că te-am luat. Nu știam dacă erai al meu, dar nu aveam de gând să mă contrazic, nu cu cei doi băieți cu păr negru ai ei rânjind la mine.

Mânia și umilința se luptau pentru supremație pe chipul lui Gavino.

- Dar nu își terminaseră socotelile. Ea a scos o tijă de metal și a băgat-o în priză. I-a înroșit capătul... și, în timp ce acei doi nemernici m-au imobilizat și mi-au înăbușit țipetele, m-a însemnat.

- Te-a însemnat?

Lui Noah nu îi venea să creadă.

- Cu blazonul Poopon.

- Propov, îl corectă Noah.

- Nu contează. M-a însemnat pe partea din față a soldului, exact pe os. Gavino atinse locul ca și cum simțea încă durerea. Încă de atunci, n-am mai putut să joc o scenă nud fără machiaj pe trup.

Noah își mușcă buzele ca să își rețină zâmbetul. Putea să fie convins că tatăl lui avea să găsească adevărata tragedie a celor întâmplare.

Gavino îi spusese ceea ce știa. Acum era rândul lui să pună întrebări.

- Cum ai aflat *tu* de ea?

- A venit după mine.

- Bineînțeles.

Gavino își trecu mâna prin părul grizonant cu un gest care amintea de disperarea lui din filmul *Moartea la vacanță*.

- Așadar, a rămas însărcinată înadins. Pentru a-și instala copilul în mijlocul familiei mele și pentru a pune ghearele pe sticla aceea de vin. Este machiavelic! Adică, acum are un pic mai mult sens, că sunt la mijloc diamantele, dar - de ce să nu vină, pur și simplu, și să o fure? Banda ei este alcătuită dintr-o grămadă de ce?

- Hoți specializați.

- Exact! Ar fi putut s-o facă cu mulți ani în urmă. Ar fi putut să intre și să iasă fără să fi aflat cineva vreodată. Nimeni n-ar fi fost rănit. Tata ar fi dat vina pe familia Bianchin.

- Așadar, de ce n-au furat sticla? se întrebă Noah.

capitolul 39

Pentru întâia oară, Noah chiar își puse mintea la bătaie, întrebându-se *care era motivul*.

– Știu că Liesbeth a tânjit toată viața după acele diamante, a privit recuperarea lor ca pe restaurarea onoarei familiei Propov. În primăvara asta, Bianchin a încercat să pună mâna pe sticlă, și asta a pus lucrurile în mișcare. Dar cred că poate ea a luat implicarea lui ca pe un semn.

Noah încercă să urmărească toate ițele logice până la concluzia lor rațională.

– Este destul de în vârstă. Considerabil mai în vârstă decât tine, tată, ceea ce face ca întreaga afacere să fie chiar și mai revoltătoare.

– Da, da, toată lumea știe că sunt un ușuratic.

Noah dorea din toată inima să îi dea dreptate, dar, indiferent de cât de mare era satisfacția pe care ar fi obținut-o, nu avea timp să se certe cu tatăl său. Timpul trecea. *Trebuia* să dea de cap acestei chestiuni.

– Mă întreb dacă nu cumva se retrage.

– Cum naiba se retrage o femeie cu o astfel de familie?

– Dispare de pe fața pământului cu diamantele. De fapt, mă întreb – Noah privi în valea în care sclipeau luminile din Bella Terra – dacă le-a spus oamenilor ei ce se află cu adevărat în sticla aia?

Gavino începu să râdă, mai întâi încet, apoi cu volum și o încântare crescute.

– Ai nimerit-o, fiule. Ceilalți caută o sticlă prețioasă de vin. Ea caută diamantele. Nu ca să le vândă, ci ca să restaureze onoarea cuvenită a familiei sale. Nimeni altcineva nu știe de diamante – sau, cel puțin, așa speră ea – și, de îndată ce Inima Vie se află în mâinile ei, dispare, iar ceilalți trebuie să-și poarte singuri de grijă.

– Da. Ceea ce, dacă pun în practică ceea ce i-a instruit ea să facă, ar trebui să le iasă de minune.

De fiecare dată când Noah menționase diamantele și îi spusese lui Liesbeth că restul familiei dorea să le recupereze doar ca să le vândă, ea negase asta cu un calm

remarcabil. Noah presupusese că mândria și afecțiunea ei față de bandă o orbea față de lăcomia acestora.

Dar nu. Liesbeth era mult prea isteasă pentru asta. Cu ani în urmă își dăduse seama unde erau ascunse diamantele Propov. Păstrase informația pentru sine și așteptase cu răbdare. Avea să ia diamantele cu ea când urma să se retragă.

- Nu-i de mirare că dorește ca eu să preiau conducerea bandei. Ea face planurile. Ea e creierul operațiunii. Fără ea, ei vor decădea și vor ajunge o bandă de hoți mărunți, vor fi prinși și vor ajunge la închisoare.

- Asta e. Gavino aruncă o privire către Rolexul său, apoi îl prinse pe Noah de umăr. Trebuie să sun să-mi vină mașina și să-mi iau un bilet de avion, pentru că plec naibii departe de șmecheria asta. Aș vrea să vii cu mine.

- Aș putea, dar cum ai explica faptul că mi-a explodat capul?

Gavino își lăsă capul pe o parte și studie gulerul lui Noah.

- Liesbeth chiar a pus o bombă acolo?

- Așa a spus. Ba a inclus chiar și o cameră video și un microfon.

Tresărirea de groază a lui Gavino îl amuză grozav pe Noah.

- Mă poate vedea? A auzit tot ce-am spus?

- Am scos din funcțiune camera și microfonul înainte să-mi pun zgarda.

- La naiba, fiule! M-ai speriat de moarte. Gavino își puse mâna pe inimă. Eram gata să o iau la goană pe alee. Dar bănuiesc că nici *tu* n-ai spune toate lucrurile acelea în fața ei.

- Nu. Nu trebuie să știe ce știu. Probabil că n-am nici o șansă să supraviețuiesc, dar tot voi încerca al naibii de tare.

Pentru că, dacă o făcea, dacă toată încurcătura asta lua sfârșit și viața lui devenea pe neașteptate normală... putea să o curteze pe Penelope; i-ar construi o casă;

ar scălda-o în bijuterii și averi; i-ar dăruia copii; s-ar târî la picioarele ei.

Și mai ales ar iubi-o până la sfârșitul zilelor lor.

Își dorea să poată vedea dincolo de zilele mohorâte pe care le trăia acum, dar trăise atât de mult timp cu moartea alături, încât nici măcar nu putea să zărească acel viitor strălucitor.

Gavino își scoase telefonul.

- Aș vrea să-ți pot spune ce a făcut tata cu vinul, dar n-am nici cea mai vagă idee. Ai căutat în casă?

Noah se gândi la căutările nesfârșite pe care le desfășuraseră.

- Vai, tată, nu! Nu ne-am gândit la asta.

Cu un aer absent, Gavino spuse:

- Merită încercat. La telefon, spuse: Stephanie, draga mea, am nevoie acum de mașina mea și pune-mă într-un avion care să mă ducă de aici. Nu-mi pasă unde. Primul avion care pleacă. Da. Da. Mulțumesc, draga mea. Încheie convorbirea și îl văzu pe Noah privindu-l. Ah, încetează să te mai uiți urât la mine! Stephanie este asistentă mea și are vreo sută de ani. Intru să îmi iau la revedere. Vii?

- Nu, nu vreau să ascult cum plâng toate doamnele din cauza plecării tale.

Nu dorea să vadă dezamăgirea lui Penelope. Faptul că se simțea gelos din cauza femeii pe care o iubea și a tatălui său era pur și simplu prea jenant. Și apoi, o dată în viața lui, tatăl lui îi făcuse un bine, și acum Noah dorea să stea aici și să se gândească cum să pună în practică această nouă informație.

În mai puțin de zece minute, o limuzină neagră cu ferestre fumurii trase în capul scării, și Gavino ieși din casă fluierând. Când îl văzu pe Noah sprijinit de stâlpul verandei, își schimbă expresia într-una potrivit de gravă. Își aruncă un braț în jurul umerilor lui Noah și îl îmbrățișă.

- Ai grijă de tine, fiule!

Nu era ca și cum Gavino Di Luca se putea abține să fie vanitos, inutil și iresponsabil și, câtă vreme Noah nu aștepta nimic de la el, nu era niciodată dezamăgit. Așa că își puse un braț în jurul lui Gavino și îl îmbrățișă la rândul său.

- Voi face tot ce-mi stă în putință.

- În regulă, plec. Gavino se retrase, apoi rămase în capul scărilor, nemișcat. Fiule, când Liesbeth te-a contactat - cum a știut că avea să te poată folosi?

- Eram tânăr. Eram prost. Nu eram suspicios ca tine, tată. Am făcut să-i fie ușor.

Gavino se întoarse către el.

- Nu te va lăsa să mori.

Noah fu surprins de faptul că Gavino își îngădui să se gândească la posibilitatea neplăcută a morții.

- Te-aș contrazice.

- Nu. Nu numai că mă pricep să simt când oamenii vor să mă folosească. De asemenea mă pricep să citesc oamenii. În profesia mea, slujbele depind de această abilitate. Mama ta este în mod fanatic loială familiei sale.

Gavino părea foarte sigur pe sine. Iar Noah dorea să îl creadă. Chiar da. Dar știa prea multe.

- A ucis ca să ia conducerea găștii.

- Desigur. Dacă cineva nu este bun pentru familia Poopon...

Noah dădu să îl corecteze, apoi își dădu seama că Gavino își cunoștea replicile destul de bine pentru a face cu bună-știință greșeala aceea. Gavino continuă:

- ... îl va plivi fără nici un pic de mustrare de conștiință. Dar nu ucide fără discernământ, iar tu ești fiul ei. Asta înseamnă ceva pentru ea.

- Mă îndoiesc.

Ce vedea ea când se uita la el era același lucru pe care îl văzuse când îl privise pe Gavino cu toți acei ani în urmă: o unealtă care să fie folosită.

- Zăresc multe din ea în tine. Când te uiți la mine, ai o privire rece și limpede. Evaluezi fără milă. Voința ta este formidabilă și, deși încerci să-ți ascunzi inteligența,

aceasta este vizibilă pentru oricine are ochi să vadă. Gavino dădu scurt din cap. Da. Înelișul tău exterior o arăta el în cea mai mare parte ca al familiei Di Luca, dar, dacă zgârii suprafața, ești fiul ei. Nu te va ucide – dar va încerca să te facă să te înclini în fața voinței ei.

– Deja am făcut-o. Fac exact ceea ce dorește. Încerc să găsesc sticla aia.

– Ce altceva dorește de la tine? Asta este întrebarea pe care trebuie să ți-o pui.

Noah rămase tăcut. Știa ce altceva dorea mama lui de la el. Dar nu avea să preia conducerea găștii ei, nici măcar ca să își salveze viața.

Pentru a face asta, ar trebui să-l omoare pe Hendrik și, odată pornit pe Drumul Crimei, nu mai exista cale de întoarcere.

– Încă un lucru, spuse Gavino. Dacă Liesbeth se află în oraș... scoate-o pe mama de aici.

Noah cunoștea răspunsul corect la asta.

– Le-am adus pe June și Annie tocmai ca să fac asta. Ea spune nu, dar am speranțe.

– Bun. Dacă este cineva care să o poată scoate din casa asta, ele sunt. În regulă. Davino îl salută în timp ce coborî scările în fugă, îndreptându-se către mașina lui. Pe data viitoare.

Noah privi cum tatăl său își salută șoferul, urcă în mașină și, fluturând din mână, pleacă. Noah ridică mâna în semn de rămas-bun.

Avea să își mai revadă vreodată tatăl? Numai Dumnezeu știa.

Dumnezeu. Și Liesbeth.

Își înfășură mâna în jurul zgărzii ucigașe și se întrebă: purta o bombă cu ceas în jurul gâtului? Sau avea dreptate tatăl său? Era acesta un șiretlic?

În spatele lui, ușa de plasă se deschise scârțâind.

Noah se întoarse un pic prea iute – era agitat, cu nervii întinși – și văzu silueta lui Penelope în lumină.

Cu breteaua genții petrecută peste piept. Avea în mână cheile mașinii.

- Plec pe furiș mai devreme.

„Nu!“

- Am o zi lungă mâine, continuă ea.

„Nu, te rog!“

- Cu siguranță că Rafe și Brooke nu sunt ca niște stăpâni de sclavi, încât să fie nevoie să pleci acasă la - aruncă o privire către ceas - ora opt?

- Mâine nu lucrez pentru ei. Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.

Zâmbi politicos, deloc un zâmbet real, și nu îl privi în ochi.

Aceea era expresia pe care el o avea în ultima vreme? De suferință și singurătate, ca și cum contactul uman crea mai multe probleme decât merita?

Sau era furioasă pe el din cauza numărului său de om al peșterii care o târâse de păr afară din casă? Așteptă până când ajunse la același nivel cu el pe trepte și întinse mâna să o prindă de braț.

- Știi că poți să mă suni oricând. Sunt alături de tine.

- A, pot? Se întoarse spre el. Și ce se întâmplă când o fac? Discutăm? Nu. Devii ofensat să mă ai în preajmă. Evităm să discutăm și pur și simplu ne dedăm unei partide de sex lipsite de rațiune? Nu. Nu ai timp. Nu, Noah, nu ești alături de mine! Așa că să nu minți ca să te simți tu mai bine. N-am chef de flatări.

capitolul 40

Joseph Bianchin stătea în dormitorul său, cu laptopul pe o tavă aflată în fața lui, studiind materialul pe care îl descoperise despre Liesbeth și banda ei. Nu că era absolut sigur că îi descoperise - Liesbeth nu exagerase când spusese că își puteau schimba înfățișarea după cum voiau.

Dar folosise ca punct de pornire informația pe care ea i-o dăduse, căutând jafuri de bijuterii prețioase, artă rafinată și sticle de vin vechi și credea că îi identificase

în cel puțin cinci furturi diferite de-a lungul ultimilor zece ani. Își începu investigația cu constituția familiei Smit – erau cu toții înalți, cu osatură puternică și caracteristica aceasta fizică era greu de ascuns. Examină relatările martorilor cu privire la suspecti și accesă înregistrările video.

Aparent, banda lui Liesbeth lovea arareori și fără vreun avertisment. Modul lor de operare obișnuit consta în a fura obiectele valoroase în timp ce acestea erau mutate. Dar din când în când jefuiau castele din Franța, fortărețe din Maroc, vile din Africa de Sud. Nu găsise nici o dovadă cum că ei ar fi dat lovitura în Orientul Îndepărtat – din nou: erau înalți, o trăsătură greu de ascuns –, nici nu descoperise vreunul dintre jafurile lor din Statele Unite.

Oare atacul lor asupra lui și a comorii sale era prima lor incursiune în țară?

Într-adevăr, ce privilegiu!

Nu știa ce putea face cu informația. Nu îi dădeau nici un fel de libertate, nu îi îngăduiau nici un apel telefonic și, dacă ar fi fost obligat să recunoască adevărul, nu avea nici un prieten pe care să îl poată chema în ajutor.

Dar în Bella Terra, idiotul acela de șef al poliției conducea secția din centrul orașului. Joseph nu credea că Bryan DuPey putea face ceva împotriva bandei lui Liesbeth, în afară de a fi ucis el însuși, dar trimise e-mailuri în care cerea să fie salvat.

Și primise răspunsuri. Șeful de poliție DuPey îi spusese că avea să cerceteze acuzațiile lui Joseph cum că fusese răpit, în vreme ce, în același timp, îi preciza politicos că ar trebui să meargă să își facă o evaluare psihiatrică. FBI îi trimisese o scrisoare cu un formular pe care să îl completeze cu promisiunea că, odată ce va fi făcut asta, aveau să preia cazul în doar șase până la opt săptămâni.

Era Joseph Bianchin, fir-ar să fie! Era bogat și important și avea nevoie de ajutor. Agențiile forțelor de ordine erau obligate să îi acorde atenție.

Trimisese alte e-mailuri, cu vorbe mai aspre, înșirând oamenii importanți pe care îi cunoștea și sugerând cu aciditate ca DuPey și FBI să îi verifice referințele și să pună imediat în aplicare o misiune de salvare.

Le așteptă răspunsul și își făcu planuri.

Știa că gașca de huligani ai lui Liesbeth nu găsiseră încă sticla de vin. Acela era singurul punct luminos al existenței lui actuale: anume că vinul lui Massimo scăpase de ea la fel de temeinic cum îi scăpase și lui Joseph. Nu că nu dorea ca ei să îl găsească. Dorea, pentru că, atunci când ei aveau să își pună labele murdare pe sticla aceea prețioasă, el urma să le-o ia de sub nas și să scape. Sticla aceea îi aparținea lui de drept.

În același timp... să știe că Anthony Di Luca făcuse o bandă internațională de hoți de succes să arate ca niște prostănaci... era grozav.

Nu că Joseph își amintea de afurisitul acela de Anthony Di Luca cu vreun pic de afecțiune, dar, în cele din urmă, Joseph prefera să aplaude un localnic mai degrabă decât gloata aceea de mocofani sofisticați.

Ridicând capul, ascultă noile zgomote din casă.

Chiar și atunci când nu era acasă, echipa lui de menajere sosea să facă curățenie. Recunoștea acum sunetele meseriei lor: aspiratorul, apa trasă la toaletă și ocazionalul ton ascuțit al acelei femei de clasă joasă pe nume Marino.

Cu obișnuitul lor respect față de cei pe care îi considerau ființe inferioare, gașca lui Liesbeth hotărâse, aparent, că menajerele nu erau nici o amenințare, pentru că îl încuiaseră în camera lui și apoi le îngăduiseră menajerelor să intre în casă. Se gândi să facă o criză ca să le avertizeze de prezența lui, dar menajerele chiar *nu reprezentau* nici un fel de amenințare – dacă reușea să rămână un moment singur ca să îi spună acelei femei Marino că era ținut ostatic, aceasta avea să îi spună că merita și mai rău. Își făcuse dușmani în orașul acesta; nimeni nu ar fi întins o mână să îl scoată din situația aceea. Iar ea avea atitudinea unei femei ale cărei

opinii foarte bune despre ea însăși îi întrecea cu mult poziția socială. Dar serviciile de menaj din oraș erau scumpe și rareori demne de încredere, iar Marino se ocupase întotdeauna de toate fără să îl deranjeze. Și, serios, ce îi păsa lui de Marino și de atitudinea ei? Era o servitoare.

Nu, motivul adevărat pentru care nu încercă să atragă atenția menajerelor era acela că își amintea pumnul mare al lui Hendrik sfărâmând pânza tabloului și perețele și nu avu nici cea mai mică îndoială că lui Hendrik i-ar fi plăcut la nebunie să facă același lucru cu fața lui Joseph.

Cu siguranță că ultima lui rundă de e-mailuri trimise către autorități avea să dea în curând roade.

Cu o privire precaută către ușa închisă, trecu de la investigația lui în ceea ce privea banda lui Liesbeth la un site de pe internet pe care îl marcaseră: Puncte de presiune pentru autoapărare. De fiecare dată când era singur studia mișcările, pentru că, prima oară când avea să folosească un punct de presiune asupra lui Liesbeth, ar fi bine să o facă așa cum trebuie.

Sunetul cheii în broască îl făcu să tresară. Închise computerul trântindu-l cu putere în timp ce o tânără micuță, cu părul și ochii negri, deschise ușa și se strecură înăuntru. Închise ușa în urma ei în tăcere și își dresе glasul.

- Domnule Bianchin? Aș putea să vă vorbesc un minut?

Îl speriasе, așa că el se răsti:

- Ce naiba vrei?

Ea făcu câțiva pași, destul cât să treacă de pragul ușii. Fruntea îi era încrețită de neliniște.

- Eu... Eu... trebuie doar să vă vorbesc, să vă spun...

O recunosc.

- Nu ești fata care era la poartă?

Păru ușurată.

- Așa este.

- Cum naiba ai intrat aici?

Dumnezeule, era sătul până peste cap de oameni care își făceau apariția aici când doreau și făceau ce voiau, fără permisiunea sau consimțământul lui.

- Am venit cu echipa de la curățenie.

Purta blugi tociți, un tricou negru și un machiaj aplicat lejer și cu atenție.

- Lucrezi pentru femeia aia, Marino?

- Nu... tocmai.

- Atunci de ce naiba te afli aici?

Merse și se opri în fața lui și, cu o voce gravă, spuse:

- Pentru că trebuie să vă vorbesc.

O altă femeie cu gura mare. Nu era obligat să îndure asta.

- Nu lua tonul acela cu mine. Eu sunt cel care îți plătește salariul.

Ea își îndreptă spatele. Își miji ochii. Rosti cu răceală:

- De fapt, nu o faceți. Nu fac parte din echipa de curățenie. Numele meu este Penelope Caldwell și am intrat cu ei ca să pot *discuta* cu dumneavoastră - din moment ce nu ați dorit să mă lăsați să intru pe nici o cale normală.

Ar fi trebuit să țipe la ea, să o doboare cu o palmă pentru insolența ei, să o arunce afară pe ușă. La dracu', ar fi putut să exerseze una dintre mișcărilor cu punctele de presiune asupra ei ca să vadă cât de bine funcționau. Dar... era ceva anume la fata asta. Avea putere, știa că el se afla acolo și dorea ceva. Poate că ea era biletul lui de ieșire. Dacă ar putea face o învoială...

- Ce dorești?

Băgând mâna în buzunarul șorțului ei, scoase o fotografie și o așeză pe tava din fața lui.

- O recunoașteți?

El abia dacă aruncă o privire.

- Bineînțeles că da. Nu sunt senil. Este femeia aceea, Alonso.

- Da. Mama mea.

Fata așteaptă ca și cum s-ar fi presupus că lucrul acesta însemna ceva pentru el.

- Da. Și?

Fata asta îi reținu atenția. În ea zări imaginea cuiva din trecutul lui. Totuși, nu femeia aceea, Alonso. Altci-neva...

- A avut o aventură cu dumneavoastră când avea 18 ani, spuse Penelope. Eu sunt rezultatul.

El o privi îndelung, fără să înțeleagă.

- Sunt fiica dumneavoastră, limpezi ea lucrurile.

În el se stârni furia, aceeași furie care îl însoțea de fiecare dată când se gândea la faptul că nu avea copii - și la cât de mult îl batjocoreau oamenii din Bella Terra. Oare fata asta își imagina că avea să-i iasă înșelătoria? El era mult prea viclean pentru asta. Aruncându-și capul pe spate, izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

- Nu mă lua peste picior. N-am zămislit niciodată un copil, în viața mea. Spermatozoizi lenți, așa mi-au spus.

Ea se îmbujoră, pornind treptat de sub guler și peste obraji, până la linia părului.

- Spermatozoizi lenți nu înseamnă lipsa lor. Sunt fiica dumneavoastră.

El își coborî privirea asupra fotografiei, apoi o ridică din nou asupra trăsăturilor deosebite ale fetei.

- Cum ziceai că te cheamă?

- Penelope Caldwell.

- Ce s-a întâmplat cu Alonso?

- Am fost căsătorită.

- Divorțată deja?

- Văduvă.

- Păcat! Chiar nu îi păsa. Nu arăți ca mama ta.

- Ba da.

- Nu așa cum mi-o amintesc eu.

- Am acum cu zece ani mai mult decât avea ea când ați sedus-o.

Era limpede: această Penelope îl judecase și îl găsisse vinovat. Furia creștea și mai fierbinte, și mai mare.

- Nu-i nevoie să faci să pară ca și cum ea n-a fost dispusă.

- Aveați mai mult de 50 de ani. Ea avea 18. Asta e... dezgustător.

Buza ei se curbă cu dispreț. Față de el.

Ea avea atitudine, nu glumă, luând în considerare cine și ce era: o copilă din flori, fiica unei târfe seduse cu ușurință și o escroacă care încerca să intre în buzunarul lui.

- Toată treaba asta este o aiureală. I-am spus acelei femei, Alonso, că, dacă era însărcinată, trebuia să-mi aducă mie copilul, iar eu urma să-l cresc.

Deși... atunci când o văzuse pe fată la poartă, se gândise că îi părea familiară.

- Nu v-a plăcut, spuse Penelope. N-a dorit să-i creșteți copilul.

- Nu fi caraghioasă!

Era o replică grozavă, dar...

- Sunt bogat!

- Știu. Și mult bine v-a mai prins.

Nu îi plăcu tonul ei disprețuitor.

- Nu te prefac că banii nu sunt motivul pentru care te afli aici.

- Nu trebuie să mă prefac în legătură cu nimic. Am o diplomă de decorator de interioare și o slujbă bună. Nu am nevoie de dumneavoastră. Și, după cum arată oamenii din biroul de jos al dumneavoastră, aș zice că nu vă mai trebuie și alte umerase.

Uitase. Voia să se târguiască cu ea ca să îl scoată de aici.

Da. Trebuia să spună ceva despre oaspeții lui neinvitați. Avusese de gând să o facă... dar îi rămăsese în gât să fie obiectul milei ei - mai ales că ea chiar părea straniu de familiară.

- Sunteți singura mea rudă în viață și, dacă nu mă înșel prea tare, eu sunt singura dumneavoastră rudă în viață, așa că... Penelope scoase un plic din celălalt buzunar și i-l înmână - poftim.

- Ce-i asta?

Privi plicul cu neîncredere. Îi era adresat.

- Este un test ADN. Ne ștergem amândoi interiorul obrazului cu câte un bețișor de vată, îl sigilăm într-un tub de plastic și îl trimitem la laborator.

Văzu expresia de pe chipul lui și zâmbi cu blândețe, de parcă era senil, iar ei îi era milă de el. Sau așa ceva.

- Nu sunteți obligat să o faceți, îi spuse. Vă puteți preface că nu exist. Vă puteți preface că n-am avut niciodată conversația asta. Dar - scoțând bețișorul de vată din pachetul sigilat, îl trecu prin interiorul gurii ei, îl puse în tub, îl sigilă și i-l întinse - iată ADN-ul meu.

El rămase acolo, strângând cu putere brațele scaunului și o privi stăruiitor, prizonierul unei amintiri atât de vechi și de prețioase, încât abia o recunoscuse. În Penelope zărea o urmă din altcineva. Nu a mamei ei, ci a lui. Mama lui, moartă de 72 de ani.

Biata femeie fusese abuzată de tatăl lui, tratată ca un animal care eșuase în principala ei funcție pentru că, în ciuda sarcinilor repetate, dăduse naștere unui singur prunc care trăise, iar acela era Joseph.

Fusese prețuit de ea, iubit și dezmiardat, băiețelul ei. Puiul ei. Intervenise între el și tatăl lui atunci când acesta devenise prea generos cu cureaua; îi certase pe verii lui mai mari când aceștia îl necăjiseră prea tare, încât îl făcuseră să plângă; fusese zidul lui de apărare împotriva lumii. Și apoi murise...

O uitase.

Fusese nevoit să o uite. Așa îi spusese tatăl lui. Îi spusese că viața era grea și doar cei puternici supraviețuiau.

Iar el supraviețuise. De fapt, prosperase.

Dar acum privea chipul acestei fete... și ochii mamei lui îl priveau înapoi.

Cu mișcări lente, întinse mâna și luă tubul pe care aceasta i-l oferea.

- În regulă. Am scris un cec prin care să plătesc analizele de laborator. Așadar, completați formularele.

Durează două zile după ce laboratorul primește pachetul pentru a primi un răspuns într-un fel sau altul. Puteți accesa rezultatele online și laboratorul vă va trimite și ceva oficial prin poștă. Voi aștepta o vorbă de la dumneavoastră. Sau nu.

Își înalță capul, îi întoarse spatele și se îndreptă către ușă.

- Așteaptă! strigă el.

La naiba! Ar trebui să îi spună despre banda lui Liesbeth. Dar ca să facă asta însemna să recunoască faptul că pierduse controlul asupra vieții lui și aceea era o umilință pe care el nu putea să o îndure. Era mai rău decât să fie prizonier în propria casă. Pentru că se gândea că... Ei bine, poate că ea era... fiica lui.

- Unde vei fi?

- Slujba mea este în oraș.

- Ce faci?

- V-am spus. Sunt decorator de interioare. Părea foarte mândră de lucrul acesta. Reamenajez una dintre vechile case victoriene pentru Rafe și Brooke Di Luca.

- Poftim?

Se ridică în picioare. Laptopul îi alunecă din poală, dar nu îi pășă de asta. Tot ce conta era să oprească ofensa aceasta.

- Nu poți să lucrezi pentru familia Di Luca.

Ea se răsuci alene cu fața către el.

- Poftim?

El își clătină degetul noduros către ea.

- Dacă ești copilul meu, nu vei avea nimic de-a face cu hoții aceia, acei...

Ea izbucni în râs.

- Este un pic cam târziu pentru genul acesta de pe-deapsă... tată.

Râse din nou - râse de el - și ieși, lăsându-l pe Joseph să tremure de furie și de altceva. Șoc, poate.

Sau poate... o speranță veche reveni la viață.

capitolul 41

Jos, în camera de zi, Grieta ședea privind îndelung la ecranul computerului ei.

- Liesbeth, vom fi nevoiți să-l omorâm pe bătrân.

Liesbeth ridică privirea de pe tapiseria la care lucra.

- De ce, draga mea?

- Din când în când verific ce mai pune la cale. Grieta răsuci scaunul de birou și se întoarse cu fața către încăperea. A dat de noi.

- Ce vrei să spui, a dat de noi?

Hendrik puse pe pauză cel mai nou joc al său pe calculator, *Zombie Zombat*.

- Și-a băgat nasul pe internet, căutând jafuri notabile nerezolvate și, pentru numele lui Dumnezeu, a reușit să separe câteva dintre furturile noastre. Bătrânul vulpoi e deștept. Grieta păru admirativă. Mai deștept decât poliția, asta este sigur.

- Nu chiar atât de deștept dacă nu și-a dat seama că ai pus un vierme pe hard drive-ul lui și că îi redirecționezi e-mailul.

Vocea lui Klaas fu neclară din cauza insertiilor de burete pe care și le vârâse în obraji.

- Nu înseamnă decât că nu-și dă seama de ce sunt în stare, spuse Grieta.

- Tare m-aș bucura să scap de el. Fața lui ridată și acră arată întotdeauna ca și cum ar fi mușcat dintr-un gândac. Hendrik își aruncă în lături tableta și se îndreptă către ușă. Îi fac felul acum.

- Nu! Liesbeth i-o tăie cu un singur cuvânt. Cadavrele put.

Hendrik nici măcar nu se întoarse. Fu mai mult ca o răsucire dezechilibrată alimentată de degustarea unei cantități prea mari din vinul vechi aflat în pivnița lui Joseph.

- Deja pute.

Liesbeth recunoscuse semnele pericolului. Băiatul era plictisit de timpul liber impus și nemulțumit

de supremația ei continuă asupra micii lor familii. Îi venea să îl bată ușurel pe obrajii lui durdulii și să îi spună că totul era în regulă, că în curând avea să vadă acțiune din plin și va avea șansa de a se dovedi demn de numele de Propov.

Privi în jurul ei.

Familia Propov, odinioară atât de puternică, se micșorase la atât de puțini și nici unul dintre ei nu era îngrijorat de această mult prea obișnuită luptă dintre Liesbeth și Hendrik.

Brigetta, în vârstă de 22 de ani, calibra praful de pușcă pe care să îl încarce în cartușele goale pentru eventualitatea în care ajungeau la o luptă cu arme de foc cu polițiștii care purtau veste antiglonț. Era pasionată, o Propov așa cum se cuvine, care spunea că familia trebuia să fie pregătită în orice clipă.

Grieta, în vârstă de 45 de ani, lucra la computer, cu un zâmbet vag pe buze.

- Șterg toate dovezile pe care le-a găsit Bianchin. Dacă bătrânul a putut să le pună cap la cap, atunci o poate face și Interpolul. Adică ei sunt niște incompetenți, dar haide să nu le facem treaba mai ușoară.

Klaas, în vârstă de 32 de ani, stătea în picioare în fața unei oglinzi înalte cu ramă aurie și își băga pernuțe cu hrișcă pe umeri, pe sub cămașă, căpătând o înfățișare de cocoșat care mergea bine cu obrajii lui umflați.

Rutger, care avea 50 de ani, se relaxa într-un fotoliu și citea o carte despre jafuri istorice, pe care o luase din biblioteca lui Joseph, punând-o jos din când în când și folosindu-se de tabletă pentru a face cercetări. Surprinzând privirea lui Liesbeth asupra lui, ridică din umeri.

- O sticlă de vin este un lucru elegant, dar cred că următoarea lovitură ar trebui să fie ceva mai palpitant. Arată cartea. Poate o colecție particulară ticsită cu artă furată. Atunci nu prea se pot plânge autorităților, nu-i așa?

Liesbeth îi zâmbi.

Erau copii buni, inteligenți și cu simț practic, vizionari în felul lor și fiecare dintre ei știa că nu avea ce trebuie pentru a fi căpetenia.

Atât de mulți ani își pusese speranțele în Hendrik. Crezuse că acesta urma să se maturizeze, să observe cum plănuia ea jafurile lor și să învețe din priceperea ei și să treacă la poziția de conducător fără o răsturnare nejustificată.

Hendrik avea acum 42 de ani, iar ea începuse să vadă din ce în ce mai mult că el urma să le aducă pierzania.

Totuși... ea își îndeplinise sarcina. Îi adusese până aici. Micul grup fie zbura, fie se poticnea, iar ea nu avea să fie în preajmă ca să vadă dacă se prăbușeau.

- Cu o singură răsucire de braț pot să scot de la Joseph informația despre familia Di Luca. Nu este foarte curajos.

- Credeam că pentru asta era fiul tău. Hendrik merse mai aproape de Liesbeth și mișcă din degete și din sprâncene. Ai spus că informațiile au fost motivul pentru care ți-ai desfăcut picioarele pentru actor și ai dat naștere copilului lui pe care l-am încolțit cu atâta dibăcie.

- Noah va fi de folos destul de curând. Bomba ticăie și cred că, mai devreme sau mai târziu, ne va da sticla. Valoarea ei face ca timpul nostru să merite. Dar deocamdată, trebuie să fim cu băgare de seamă în ceea ce îl privește.

Netezi goblenul din poala ei. Crease splendida poveste aurie a familiei Propov cu o pânză și fire, iar aceasta era ultima dintre cele opt scene care urmau să fie împachetate cu grijă, depozitate într-o valiză și transportate la noua ei casă din Crimeea.

- Are moralitate.

La unison, întreaga ei familie spuse:

- O, moralitate!

Liesbeth își înfipse încă o dată acul lung și ascuțit în goblen.

- Mai degrabă ar muri decât să-și trădeze familia.

Hendrik spuse cu mândrie:

- Și noi suntem familia lui.

- El nu vede lucrurile în felul ăsta, spuse cu un zâmbet Liesbeth. Este loial oamenilor care îi sunt loiali.

- Ești sigură că nu le-a spus?

Hendrik nu îl plăcea pe fiul ei. Probabil bănuia că ea îl prefera. Probabil că avea dreptate.

- Noah este extrem de rușinat de purtarea lui din perioada în care a trăit cu noi, zise ea cu răceală. Nu dorește ca familia Di Luca să afle. Și mi-a făcut o propunere: dacă poate găsi sticla și mi-o dă, ne vom asigura că lumea va ști că nu mai este în Bella Terra și că nu o mai pot lua înapoi. Râse cu dispreț. Vrea ca orașelul lui să redevină sigur și umil.

- De unde știi că nu minte? întrebă Hendrik. Sticla aia de vin valorează sute de mii de dolari.

Liesbeth auzi lăcomia din glasul lui. O înțelese - simțea și ea o lăcomie similară, deși avariția ei era aprinsă de un motiv diferit.

El dorea să scoată la licitație sticla de vin și să îi crească prețul dezvăluindu-i interesanta istorie.

Ea dorea dovada solidă a legendei familiei Propov.

Cu ani în urmă, făcuse investigații. Petrecuse ore, și zile, și săptămâni întregi în biblioteci și în arhive de ziare. Știa ce se afla înăuntrul acelei sticle. Tânjea după diamantele roz care fuseseră furate de la familia ei. Și, după toți acești ani, era aproape. Atât de aproape! Planurile ei dădeau în sfârșit roade. Avea să vadă în curând Inima Vie și să o țină în mână.

- De ce n-ar lua Noah premiul și nu ar fugi? repetă Hendrik.

- Ți-am spus. Are moralitate.

- Te bazezi pe moralitatea lui? Hendrik se încrunță, se aplecă înainte și, sprijinindu-și mâna pe genunchiul ei, îl strânse tare cu degetele lui puternice. Te înmoi, Liesbeth.

- Iar tu nu judeci cum trebuie caracterul oamenilor.

Hendrik o învineți, câte o vânătaie pentru fiecare dintre cele cinci degete ale lui, dar ea nu clipi.

- Îl cunosc pe Noah. L-am privit cum crește în mediul ăsta sigur. Am privit cum familia Di Luca l-a cocoloșit. Știu că loialitatea lui față de familie este tare ca piatra. Zâmbi în timp ce trase firul lung de mătase prin pânză. Doar pentru cazul în care mă înșel cu privire la moralitatea lui, săptămâna trecută l-am văzut cum a apăsat încuietoarea colierului pe care Grieta i l-a făcut.

Grieta ridică privirea zâmbind larg și ridică degetul mare către Liesbeth.

- Mă străduiesc să repar microfonul. Adică, dacă oamenii de știință pot să repare telescopul Hubble de pe Pământ, atunci pot să repar și eu un microfon de la câțiva kilometri depărtare.

- Repară și camera dacă tot te-ai apucat.

Grieta se încruntă la el.

- Lasă asta. Camera funcționează perfect, dar el i-a scos lentilele și n-o pot înlocui fără să pun mâna pe zgardă.

Hendrik mormăi.

- Dacă Noah nu reușește, va muri. O știe și el. O știi și tu.

Liesbeth zâmbi fără umor, zâmbi direct în fața lui Hendrik, cu dinții dezgoliți și ochii sălbatici.

- Și eu sunt loială familiei, Hendrik, cât timp și ei îmi sunt loiali. Își așază mâna peste a lui, ținând-o nemișcată pe genunchiul ei. Dar te rog să-ți amintești: sunt descendenta lui Ivan cel Groaznic și n-aș ezita să distrug pe oricine ar încerca să mă răstoarne.

Zicând asta, își înfipse acul strălucitor și ascuțit în mâna lui.

El țipă de durere surprins și își smulse mâna. Ridicându-și-o înaintea ochilor, se uită lung la acul care îi ieșea din palmă și la firul lung de muștar auriu care se leagăna pe dosul palmei lui și țipă din nou, de data asta de mânie.

- Scoate-l din rană, îl sfătui ea. Altfel va trebui să tragi firul prin carne.

Se holbă la ea, aflat pe muchia subțire ca briciul a violenței. Cu mult calm, ea îi arată mica baltă de sânge care se lărgea pe genunchiul ei.

- Acul a trecut cu totul. Sunt și eu rănită. Când te rănesc pe tine, mă rănesc pe mine însămi. Sângerăm împreună. Ne ridicăm împreună. Cădem împreună. Amintește-ți asta, Hendrik, în timp ce pui la cale să mă înlocuiești în calitate de cap al acestei familii.

capitolul 42

Când sosi dimineața zilei de miercuri, Penelope se trezi la ora șapte, făcu duș, se îmbracă și se îndreptă către centrul orașului, la cafeneaua Rhodes, pentru micul dejun.

Se simțea bine. Astăzi era doar o altă zi.

O întâlni pe Brooke, care ronțăia un covrig.

Penelope comandă doar pâine prăjită și ceai, nu pentru că ziua aceasta reprezenta vreo ocazie importantă în viața ei, ci pentru că nu se simțea înfometată ca de obicei și pentru că găsisese covorul pe care dorea să îl folosească pe scara principală ce ducea din holul de la intrare la etaj. I-l arătă lui Brooke pe tableta nouă pe care o cumpărase cu avansul primit din onorariul ei pentru proiectare.

Penelope fu mulțumită când Brooke își împreună mâinile și oftă de încântare. Covorul era simplu, aproape spartan în modelul său, dar era plin de nuanțe de roșu și de auriu. Brooke declară că era întocmai ceea ce își imaginase.

Apoi fu nevoită să fugă la toaletă. Grețurile de dimineață.

Să fii alături de Brooke în timpul primului ei trimestru de sarcină era dificil, dar doar pentru că Penelope o considera pe Brooke o prietenă și, văzând-o suferind în halul acesta, chiar și cu o urmare atât de fericită,

era greu de privit. În afară de asta, Penelope se simțea minunat.

Când Brooke reveni, Penelope sugerează să meargă la casă.

Zgomotul le asaltă de îndată ce pășiră dincolo de ușă.

Contractorul avea trei bărbați care lucrau în bucătărie ca să o golească; linoleumul, electrocasnicele, dulapurile, tapetul și tencuiala erau scoase, și scrâșnetul uneltelor electrice le făcură pe Penelope și pe Brooke să urce în dormitorul principal. Acolo, Rafe instalase un birou și două scaune și o canapea pentru momentele în care Brooke avea nevoie să își ridice picioarele.

Era un soț devotat. Penelope îl admira pentru asta.

Brooke voia să discute planurile pentru camera copilului.

Nu că avea importanță pentru Penelope dacă discutau despre camera copilului – se simțea bine –, dar trebuiau să termine de urgență planurile pentru bucătărie. Comandaseră deja dulapurile din lemn de arțar și aleseseră gresia. Acum foloseau schița unei încăperi cu dimensiunile corecte pentru a aranja și rearanja aragazul cu șase ochiuri, cuptorul cu microunde, cele două cuptoare și imensul frigider. Penelope sugerează ca, în locul unei insule de bucătărie, Brooke să ia în considerare o masă cu dimensiuni foarte mari, în mijlocul încăperii, subliniind faptul că familia Nonnei practic trăia în bucătărie, iar Penelope bănuia că și familia lui Brooke avea să facă la fel.

Brooke fu de acord, extaziată.

Cele două femei meraseră să ia prânzul.

Brooke măncă din toată inima; grețurile de dimineață păreau să se mai liniștească.

Penelope comandă o salată, dar, deși se simțea bine, doar ciuguli. Prea mult sos, îi spuse lui Brooke.

Apoi meraseră cu mașina la depozitul imens de materiale de construcții și amenajări interioare din Santa Rosa și aleseră electrocasnicele. Penelope se simți competentă în timp ce făcea asta; discutând despre meritele

convecției față de coacerea obișnuită, despre gaz versus electricitate și, cel mai important, despre inox versus smălțul colorat... lucrul acesta era atât de real, de prozaic, atât de *solid*: chiar se simțea bine.

Apoi, în timp ce ea aduna pliante de la vânzător, Brooke se îndepărtă și, când Penelope plecă în căutarea ei, o găsi uitându-se la tapet și la mostre de materiale... pentru camera copilului.

Desigur. Era absolut normal. Acesta era primul copil al lui Brooke și era obsedată de ideea de a termina camera pentru el.

Penelope se simțea bine. Trase adânc aer în piept și se simți bine. Și privi fix la mâinile lui Brooke în timp ce aceasta pipăia tapetul.

- Nu vom ști sexul copilului, spuse Brooke, așadar cred că așa ceva, într-un galben vesel, ar fi perfect.

- Perfect, repetă Penelope.

- Știu că ar putea să fie un pic cam masculin, dar și fetelor le plac mașinile, nu? Știu că nu este corect din punct de vedere politic să te preocupi de aspecte legate de gen, dar sunt însărcinată și trebuie să mă ierți.

Brooke izbucni în râs. Penelope zâmbi, dar buzele ei părură rigide.

- Îmi place materialul ăsta pentru draperii, este foarte simplu, și mă gândeam să folosim ceva de felul acesta - Brooke scoase un material moale de sub o grămadă de materiale - pentru o cuvertură. Vreau o pătură drăguță și confortabilă pe care să o arunc pe spătarul balansoarului, ca să-l pot înfășura și să îi cânt. Izbucni din nou în râs. Auzi la mine, am hotărât deja că este un el!

Un bâzâit ușor porni în urechile lui Penelope.

- În primul rând doresc ca încăperea să fie un loc fericit. Brooke își trecu mâna peste pântec. Un loc în care să se poată juca și să doarmă, să învețe și să iubească.

Pete negre și roșii năvăliră în privirea lui Penelope, iar ea nu mai reuși să vadă masa sau tapetul, sau materialul... Într-o parte ferită și îndepărtată a minții ei știu că trebuia să meargă să caute niște mostre de covor care

să se potrivească cu planul lui Brooke, dar nu se putu mișca; nu putea să respire; nu putea să...

Brooke o prinse cu putere de braț. Atingerea o făcu pe Penelope să ridice capul. Privirea i se limpezi. Era aici. Acum se afla aici. Trebuia să se adune.

Chipul lui Brooke era tulburat, ochii, plini de neliniște.

- Penelope, arăți groaznic. Te simți bine?

Penelope asta își dorea. Dar...

- Nu. Nu. Nu sunt. Nu sunt bine.

Se retrase de lângă Brooke și rămase în picioare în mijlocul încăperii uriașe, cu mâinile încleștate în păr.

- Nu sunt bine, repetă ea. Plec acasă.

Se îndepărtă rapid de Brooke care îi striga numele, căutând refugiu, mergând acasă... Dar când ajunse afară, la mașina ei își dădu seama că nu avea o casă la care să meargă.

Așa că, pur și simplu... conduse.

capitolul 43

Liesbeth ședea la masa din birou, făcând ceea ce făcea în fiecare zi: trecea în revistă poșta primită de Joseph Bianchin. Facturi, câteva cataloage, o ofertă de la o organizație oarecare pentru oameni în vârstă... dar nimic de natură personală. Nu mesaje de la prieteni, nu felicitări de ziua de naștere, nici o femeie care să își exprime dorința sinceră de a-l întâlni la o ceașcă de cafea. La vârsta și la banii lui, Liesbeth știa că femeile ar fi trebuit să roiască în jurul lui, încercând să îi intre în pantaloni și în portofel. Așadar, prima ei evaluare în ceea ce îl privea era corectă: era un bărbat foarte neplăcut, atât de neplăcut, încât nici măcar niște văduve desperate nu doreau să aibă nimic de-a face cu el.

Aproape că nu deschise plicul maroniu; părea să conțină reclame de aruncat la coș. Dar adresa expeditorului îi atrase atenția. Fie era o escrocherie, fie Joseph

Bianchin primea informații de la un laborator de testare genetică.

Interesant.

Folosi cuțitul pentru scrisori al lui Bianchin ca să taie plicul și privi conținutul.

Chiar și mai interesant.

Conform laboratorului, Bianchin o dăduse în bară cândva, de-a lungul timpului, pentru că avea o fiică.

Dar cine era?

Răspunsul îi veni cu destulă ușurință.

Fata care sosise la poartă și stătuse acolo preț de zece minute, așteptând să o lase să intre cineva.

Măi să fie, vulpoiul bătrân! Probabil că știuse tot timpul că fata era în vizită și mințise ca să o protejeze.

Desigur, insistase și asupra unui test de paternitate, așadar nu avea încredere în ea.

Putea acest nou tertip din intriga lucrurilor să fie întors în avantajul lui Liesbeth?

Poate că da. Și poate că putea fi folosit pentru a-l ține ocupat pe din ce în ce mai neobositul Hendrik.

Scoase capul din birou și îl strigă. Acesta nu îi răspunse. Așa că merse în bibliotecă și îl găsi, singur și cu înfățișare plictisită, jucând Zombie Zombat pe calculator.

Da. Desigur. Încerca să își recapete mândria masculină după ce ea își folosisese acul de cusut ca să îi străpungă mâna. Dar văzându-l tolănit astfel, sfidând-o... îi venea să îl înjunghie din nou, cu ceva mai mare.

Trebuia să accepte realitatea: Hendrik era prea bătrân pentru a prelua cu succes conducerea bandei. Se aflase sub conducerea ei preț de prea multă vreme. Nu avea nici un fel de determinare și prea puțină ambiție. Și nu era nici în formă și nici nu îi păsa deloc să amelioreze lucrurile.

Sosise vremea să îi facă din nou oferta lui Noah. Hendrik nu îi dădea de ales. Păstrându-și vocea calmă, îl întrebă:

- N-ai auzit când te-am strigat, Hendrik?
- Ba da, te-am auzit.

Rămase tolănit în fotoliul lui.

- Unde sunt ceilalți?

- În sala de sport.

- Bun. Ar trebui să încerci și tu asta.

El nici măcar nu își ridică privirea. Oftă doar profund, ca un adolescent pus la treabă de părintele lui. Îi pune răbdarea la încercare, pentru că nu era fiul ei. Fiul ei era mai bun de atât.

- Haide! Am o sarcină pentru tine.

- Ce să fac? Ce pot face cu o gaură în mână?

Își ridică mâna stângă bandajată.

- Chestia aia micuță! Apoi se înfrână. Avea nevoie de el... deocamdată. Și eu am fost rănită și nu mă plâng. Sarcina asta îți va face plăcere. Vino în birou! Vreau să urmărești pe cineva pentru mine.

- Pe cine?

- O fată.

În sfârșit ridică privirea și ochii îi luciră.

- E frumoasă?

- Cred că-ți va plăcea.

Hendrik își aruncă deoparte tableta.

- Sună amuzant.

capitolul 44

Moartea îi vizita pe unii bărbați cu şuieratul unui glonț.

Moartea îi vizita pe unii bărbați prin scurgerea lentă a unei perfuzii.

Moartea îi vizita pe unii bărbați în singurătatea bătrâneții.

Noah privi moartea în ochi într-o zi de miercuri, la aproape jumătatea perioadei de două săptămâni atribuite, la capătul unui tunel de sub complexul Bella Terra... pentru că nicăieri în pivnițe nu se afla sticla de vin plină de bijuterii a lui Massimo.

Întorcându-se, merse de-a lungul coridorului larg și slab luminat de câte un bec ocazional către scările care aveau să îl ducă sus, la soare și la aer proaspăt, la hotelul lui plin de turiști fericiți și de angajați ocupați.

Își spuse în sinea lui că nu era dezamăgit în legătură cu sticla, nici chiar surprins. La urma urmelor, optimismul lui se stinsese pe măsură ce, zi după zi, căutase în obscurul și prăfuitul mormânt al speranțelor.

Aproape că ura să urce treptele – zilele acestea, cineva care ținea la el stătea tot timpul în apropiere, așteptând să îl întrebe cum mergeau căutările și să îi dea rapoarte încurajatoare asupra explorării încă zadarnice a magaziei și a garajului. Ura să fie nevoit să zâmbească, să dea din cap și să pretindă că avea încredere în șansele lor de reușită când nu aveau nici măcar cel mai mic indiciu unde să caute mai apoi.

La capătul scărilor, se întoarse și privi de-a lungul holurilor lungi și întunecate și, cu un umor negru, își spuse în sinea lui că faptul că petrecuse atât timp în lumea subterană îl pregătise pentru următoarea treaptă a existenței lui.

Doamne, devenea prea deprimant chiar și pentru el să stea în preajma sa.

Urcă treptele târându-și picioarele.

După necazul pe care Rafe și Brooke îl avuseseră, Noah pusese să fie înlocuită ușa uriașă de modă veche cu una de oțel, care se închidea singură și avea încuietori digitale, câte una de fiecare parte, și coduri diferite pentru a intra și pentru a ieși. În felul acesta, dacă cineva reușea să intre – să zicem, Hendrik – nu ar putea să plece cu ușurință.

Noah tastă codul pentru a deschide ușa. Ușa scoase un clic discret când încuietoarea se activează, apoi suspină încet când Noah o împinse larg.

Lumina de pe hol îl făcu să clipească des. Închise ușa în urma lui, ascultă până când auzi încuietoarea închizându-se, apoi se îndreptă către biroul său.

Intră și o găsi pe Chloë așezată pe scaunul din spatele biroului lui, cu picioarele ridicate, citind o carte.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă. Te-ai săturat să te plimbi de colo-colo în fața ușii de la subsol, așteptând ca eu să urc?

- Nu, spuse ea, zâmbind strălucitor. Am venit la hotel ca să face cercetări pentru una dintre cărțile mele polițiste și s-a întâmplat să...

O privi, cu capul înclinat într-o parte și cu o privire sugestivă.

Ea oftă. Era scriitoare. Își câștiga existența spunând minciuni. Dar le spunea bine doar pe hârtie.

- Da, ghipsul ăsta toracal mă scoate din minți și nu mă așteptam să urci pentru cel puțin încă o oră.

- Am terminat.

- Ai căutat în tot subsolul?

Se învioră. Aruncă o privire către harta pe care Noah o lipise pe un panou de plută de deasupra biroului său, apoi înapoi la el.

- N-ai avut noroc?

- Deloc.

Ea își puse degetul unde rămăsese în carte.

- Ce urmează?

- Bună întrebare. Cugetase mult la asta. Cu frații mei care se ocupă de căutarea de-acasă de la Nonna, trebuie să iau în considerare mai multe posibilități aici, la complex. Așa că voi dezmembra în bucăți atelierul bunicului.

- Bună strategie! Autoarea de romane polițiste dădu din cap în semn de aprobare. Cum de n-ai făcut asta mai devreme?

- Pentru că e imposibil să păstrezi vinul rece acolo - e doar o încăpere goală, plină de ustensile și de rafturi - și, în inima mea, încă mai cred că el ar fi păstrat cu grijă conținutul sticlei.

Deși, în ciuda afirmației sale, începea să aibă acel clo-cot îngrozitor în adâncul stomacului.

- Atunci de ce cauți?

- Nonno era foarte îndemânatic.

Momentele în care îl ajutase pe bunicul său la muncă erau unele dintre cele mai dragi amintiri din copilărie pentru Noah. Putea să repare totul în jurul casei, în jurul complexului. Noah privi împrejur, amintindu-și cât de multe făcuse bunicul său chiar și după ce demența îi răpise atât de multe dintre amintiri.

- Dacă Nonno dorea să instaleze și să conecteze la curent un mic răcitor pentru vin înăuntru peretelui, sub rigips, ar fi destul de dificil de observat.

- Pare puțin probabil să fi făcut asta.

- Pare puțin probabil că a ascuns sticla aia afurisită.

- Destul de adevărat.

- Dar mai întâi - spuse el și se întoarse către ușă - voi merge să-mi fac treaba și să verific cum merge complexul.

- N-aș face asta dacă aș fi în locul tău.

Îndoi colțul paginii cărții și o băgă în geantă.

- De ce nu?

- Te-ai uitat la tine în ultimul timp?

El își privi mâinile murdare, apoi își trase cămașa de pe abdomen și o examinează. Praf și pânze de păianjeni.

- Și restul arată exact la fel de rău.

Încercă să se salte din fotoliu, dar nu reuși, apoi se ajută de birou ca să se ridice și se foi, încercând să își așeze ghipsul într-o poziție confortabilă. Oftând, renunță.

- Cât mai trebuie să porți chestia aia? o întrebă el.

- Medicul mi-a promis că mi-l scoate săptămâna viitoare. Joi. Peste opt zile. Nu este ca și cum aș număra. Părea enervată. Nici măcar n-ar trebui să îl port. Dacă m-aș fi vindecat cum trebuie și dacă chirurgia mea nu ar fi atât de demodat...

- Dar e cel mai bun, corect?

- Așa spune Eli. Dar dacă merg săptămâna viitoare și fac radiografie și medicul ăla spune că nu poate încă să-mi scoată ghipsul, jur că iau un deschizător de conserve și-l tai singură.

Noah spera că avea să fie în viață ca să o vadă eliberată din închisoarea trupului ei.

- De ce nu te duci acasă ca să faci un duș? îl întrebă ea. Să mănânci ceva de prânz? Poate să tragi un pui de somn? Arăți atât de epuizat, încât vei speria turiștii dacă te văd.

El încercă să zâmbească, dar nu credea că îi ieșise prea bine. Ea îl cercetă amănunțit, cu privirea limpede și pricepută.

- Știi, când vine vorba de ființe umane adevărate, care chiar merg și vorbesc, nu acord întotdeauna prea multă atenție. Dar cred că tu arăți ca un bărbat care are ceva pe suflet și nu e de bine. Uneori ajută să spui altora despre problemele tale. Uneori, ceilalți oameni pot fi de ajutor.

El nu îndrăzni să îi spună, dar adevărul era că nimeni nu îl putea ajuta. Nu și dacă aceștia voiau să trăiască. Era nevoit să ducă singur această povară.

- Voi merge acasă, spuse. Un duș și câteva minute de odihnă îmi vor prinde bine.

Ea încuviință din cap.

- Amintește-ți, dacă dorești să discuți, sunt cumnata ta și sunt pe apelare rapidă.

- Mulțumesc.

O atinse pe braț, apoi merse pe coridor cu pași mari, îndreptându-se către parcare.

Ieși în căldura uscată și confortabilă a după-amiezii. În acea perioadă a anului, soarele strălucea, norii se prefăceau că nu auziseră niciodată de Bella Valley cu excepția câtorva ploi discrete din timpul nopții, iar vara făcea promisiuni în vânt.

Noah opri și se întinse, gândindu-se la cât de mult își iubea casa și cât de mult avea să îi ducă dorul. Poate că asta însemna iadul: să se uite înapoi la o viață petrecută în casa familiei Di Luca și să știe că nu avea să mai pună vreodată piciorul acolo...

Mașina lui fusese parcată la soare și căldura năvăli afară când deschise portiera. Pielea scaunului era fierbinte sub fundul lui. Volanul îi ardea mâinile. Dar câteva minute de mers cu geamurile larg deschise coborî

temperatura până la un nivel suportabil și briza îi zbură din minte pânzele de păianjeni, dacă nu și din păr.

Conduse în direcția opusă extravagantei case victoriene a lui Rafe și Brooke, către micul bungalow construit în anii 1950. Casa lui era mai mică decât majoritatea celor din vecinătate: un dormitor, o baie, 75 de metri pătrați la parter, cu o pivniță micuță și goală din ciment construită dedesubt pentru un motiv numai de Dumnezeu știut. Poate că trebuia să devină în cele din urmă o cameră pentru distracții, dar nimeni nu încercase vreodată să o termine, așa că el își ținea acolo proiectele.

Sau, mai degrabă, proiectul – o bombă de dimensiuni decente, construită în așa fel încât să poată fi prinsă în jurul taliei și pe care să o detoneze în același timp cu zgarda din jurul gâtului. Planurile pentru o astfel de șmecherie erau ușor de găsit pe internet, iar el avea de gând să fie aproape de Liesbeth și de banda ei în momentul exploziei, ca să poată coborî cu toții în iad împreună.

Pentru Noah, asta era destul de aproape de rai.

Parcă în garajul dărăpănat pentru o singură mașină și se îndreptă către ușa din spate. Își scoase cheia, întinse mâna să o bage în broască – și văzu că ușa era deja deschisă vreo doi centimetri. Ezită, apoi o deschise larg.

Mirosul de cafea proaspăt făcută adie afară.

Logic.

Intră în bucătărie.

– Bună, mamă.

capitolul 45

Liesbeth se întoarce cu spatele la cafetiera lui Noah și zâmbi cu afecțiune.

– Nu te pot surprinde, nu-i așa?

– Nimic din ceea ce faci nu mă surprinde.

Intră în bucătăria micuță. Dar se pare că el o surprinse, pentru că ea îl privi încruntată și spuse:

- Fiule, arăți ca un miner.

- Asta se întâmplă când petrec zile întregi sub pământ în căutarea sticlei de vin a lui Nonno, cu scopul de a ți-o da ție... și de a-mi salva viața mizerabilă, ne semnificativă și plină de aspiratoare.

- Tu și aspiratoarele tale! pufni ea. Eu îți pot oferi o viață mai bună decât asta.

- Ce bine! O propunere. Dă-mi un minut! Trebuie să mă spăl. Și apoi... putem discuta.

Zâmbi fără amabilitate și se îndreptă către baie.

Îi luă 15 minute să facă duș, să se schimbe în blugi, vechiul lui tricou alb preferat cu guler și intrat la apă - se gândi că avea să o enerveze pe Liesbeth - și o pereche ponosită de pantofi sport și se întoarse în bucătărie.

O prinse pe mama lui scotocind prin dulapuri ca și cum ar fi căutat ceva, ceva interesant.

- Ai găsit ce cauți? o întrebă.

Oare fusese în pivnița lui?

Scara care ducea jos și ușa erau afară, la fel de dă-răpănate ca restul casei și, deși Noah lucrase acolo jos în fiecare noapte, avusese grijă să se asigure că păreau nefolosite.

Însă Liesbeth observa totul.

- De ce locuiești într-o cocioabă atât de mică și de neîngrijită? Făcu semn în jur, către blaturile de bucătărie și aparatele electrice învechite. Dacă nu vrei să ai grijă de o casă, de ce nu locuiești în complex? Sau acasă la bunica ta?

Oare Liesbeth ar crede că fiecare centimetru din casa lui merita investigat? Sau credea că el era atât de speriat de moarte încât ar face ceea ce îi spunea ea... și nimic altceva?

- Nonna merită să locuiască cum dorește în propria casă. Trebuie să plec de la hotel din când în când, altfel aș lucra tot timpul. Și, încă de când te-am vizitat în Europa, am știut că zilele mele pe pământ sunt numărate.

Așadar, de ce să mă însor? Întrebă el. De ce să fac copii? De ce să-mi pierd timpul creând o casă frumoasă când știu că o voi părăsi prea devreme?

- Ești un om practic. Lucrul ăsta este de admirat. Îmi disprețuiesc prada cu atât mai mult când cerșește. E atât de descurajant. Își întinse mâna într-un gest de neputință. Mi-a plăcut profund să-ți invadez intimitatea căutând prin dulapurile tale, dar ai zahăr? Și frișcă?

- Văd cum scotocirea prin lucrurile mele personale ți-ar ofensa codul etic, zise el cu ironie rafinată.

Aduse cutia cu zahăr de pe teighea și laptele degresat din frigider și două lingurițe. Le puse pe măsuta extensibilă și făcu semn.

- Iei loc?

În timp ce Liesbeth se apropia de el, Noah observă că ea șchiopăta un pic cu un picior.

- Ești rănită? o întrebă.

Ea își frecă piciorul chiar deasupra genunchiului.

- Am avut o ceartă cu un ac de cusut.

Probabil că Hendrik o provoca din ce în ce mai mult.

- Fii cu băgare de seamă! O femeie de vârsta ta nu se vindecă întotdeauna bine.

- Da. Acesta este motivul pentru care am venit la tine. Se prăbuși pe un scaun.

El o cercetă din priviri. Liesbeth era tot înaltă, bine făcută și sănătoasă. Se îmbrăca îngrijit și părul ei blond era încolăcit la baza cefei. Dar, pentru întâia oară de când își amintea, ea avea pungi sub ochi, pielea îi era de o nuanță pământie, și privea prea des către fereastra de deasupra chiuvetei și către ușă.

- Nu dormi bine, mamă? Ți-e teamă să închizi ochii de frică ca nu cumva vreunul din iubita ta familie să te elimine? o întrebă.

- Nu fi ridicol, dragule; tu ești cel care mă îngrijorează. Jumătate din timpul care ți-a fost alocat s-a dus.

- Îți jur, nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

Luă loc în fața ei.

- Arăți tras la față. Întinzând mâna peste masă, îi luă mâna în mâna ei. Țin la tine. Ești fiul meu și mi-am pus speranțele în tine.

- Ții la mine atâta vreme cât fac ce dorești tu.

- Țin la tine oricum. Dacă nu ar fi așa, m-aș mai deranja să vin aici ca să te îndemn să-ți salvezi propria viață?

El nu se relaxă și nu indică în vreun fel că ea îi ușurase grijile. Dar, dacă ea ar fi văzut componentele pentru bombă aflate în pivniță, n-ar fi ezitat să o spună. Mamei lui nu îi plăcea nimic mai mult decât să facă pe deșteapta.

Nu, ea nu fusese în pivniță... încă.

- Dacă aș ști cum să-mi salvez viața, crezi că n-aș face-o?

- Dar poți, zise ea, strângându-i mâna. Tocmai despre asta vreau să discut cu tine.

- Despre cum să-lucid pe Hendrik și să-i iau locul ca moștenitor?

Ea își retrase mâna. Puse două lingurițe de zahăr în cana ei, apoi adăugă lapte în cafea până când aceasta deveni fină și cafenie.

- Ar fi nevoie de puțină cruzime pentru a-mi prelua locul. Dar, fără cruzime, nu ești în stare să-mi iei locul.

Sorbi din cafea.

Întinzându-se peste masă, el trase cana ei către el și o împinse pe a lui către ea. Când ea păru surprinsă, spuse:

- Da, mamă, m-ai învățat să fiu precaut cu orice cană îmi dai.

- Nu te-aș otrăvi. Indignarea ei păru reală. Asta ar fi contraproductiv pentru scopurile mele.

- Să mă otrăvești? Nu. Să mă droghezi? Cred că da.

Luă o gură din fiertura ei dulce, apoi, cutremurându-se, o împinse înapoi către ea.

- Ce păcat că Hendrik nu cunoaște motivul adevărat pentru care ai adus banda în oraș.

Liesbeth ridică din sprânceană cu o inocență prefăcută.

- Nu știu la ce te referi.

- Am încercat să-mi amintesc cum și când am descoperit că ai dat de urma diamantelor Propov la Bella Terra.

Ea se jucă cu lingurița.

- A fost în timp ce tu te aflai în vizită în Europa.

- Știu *asta*. Dar la început, nu cred că a spus cineva ceva despre diamante. La început, mi-ai spus că trebuia să stau cu ochii pe sticla de vin a bunicului, ca să mă asigur că se află în siguranță.

Își aminti cum ea era așezată, în vreme ce el stătea în picioare, scoțând limpede în evidență, pentru prima oară, controlul inevitabil pe care ea îl avea asupra vieții lui.

- Ai spus că, atunci când va veni timpul, tu o să vii și o să iei vinul.

- Dă-mi vinul și voi pleca!

- Bunicul meu l-a ascuns.

- Așa spui tu.

- Cred că mă crezi.

- Nu știu dacă te cred, recunosc eu ea. Dar știu că, dacă ai fi stat cu ochii pe sticlă, așa cum ar fi trebuit, nu ne-am afla în încurcătura asta.

Trânti lingurița pe masă, apoi o folosi ca să mai adauge zahăr în cafea. Sau, mai degrabă... în cafeaua lui.

- Foarte adevărat, spuse el răbdător. N-am anticipat niciodată faptul că bunicul ar ascunde sticla înainte să moară. Dar, mamă, simt că nu vrei să discutăm despre modul în care am ajuns să-mi dau seama că în sticla aia se află diamante. Nu cred că mi-ai spus tu. Mi se pare că-mi amintesc un moment în care am spus *aha*, când mi-am dat seama că devotamentul tău față de legenda diamantelor roz ale familiei Propov era exact același devotament pe care îl aveai față de vinul lui Nonno.

Liesbeth îl privi îndelung, cu buzele ținute. Apoi se relaxă pe scaunul ei și chicoti.

- Da. Da. Dădu din cap în repetate rânduri, cu mândrie. Ești un moștenitor vrednic de mine. Să mă observi atât de îndeaproape, să tragi concluzia aceea cu acuratețe - atâta istețime, atâta inteligență!

- De asemenea, mi se pare că-mi amintesc cum mă zoreai să plec de lângă verii mei înainte să apuc să spun ceva în fața lor.

Liesbeth încetă să mai chicotească, încetă să mai dea din cap. Acum Noah se întinse peste masă și o prinse de mână, făcând-o să rămână nemișcată.

- Verii mei *nu* știu adevărul, nu-i așa? Hendrik crede că vă aflați aici pentru o sticlă de vin rar și scump, că te folosești de mine, dar nu știe ce comoară se află în sticlă. Crede că toate astea au de-a face cu vinul. Crede că va face avere în urma licitării vinului.

- Hendrik este un copil, spuse Liesbeth, zâmbind disprețuitor. Nu e nevoie să știe totul.

- N-ai încredere în el. O mișcare înțeleaptă, mamă.

Și, pentru întâia oară, Liesbeth îl privi cercetător pe Noah cu oarecare emoție. După cum și trebuia. Dacă el alegea să vorbească, putea să facă un târg cu verii lui, un târg care să îi salveze viața și să o sfârșească pe a ei sau, cel puțin, să pună capăt visului ei de a deține o parte importantă din moștenirea ei - Inima Vie.

Balanța puterii se înclinase.

- Așadar, atunci când vei pune mâna pe diamante, ce-ai de gând să faci?

- Ți-am spus. Voi pune să fie montate din nou în platină și să le păstrez într-un loc sigur, unde să le pot vedea de fiecare dată când doresc.

Ochii ei se împlânziră de dorință.

- Da, mi-ai spus. Dar cred că motivul pentru care nu ești îngrijorată că Hendrik ar putea să te omoare e acela că... n-ai de gând să rămâi cu familia.

Privirea ei șocată zbură către Noah.

- Asta este ultimul tău jaf, mamă, spuse el. Te retragi.

- Chiar ești foarte deștept.

Nu era nicidecum un compliment.

- Iar tu nu ești chiar atât de deșteaptă cum ți-ai imaginat. Noah își cântări bomba, apoi o detonă. Știai că duminică Hendrik a venit în vizită pe proprietatea bunicii mele?

Zâmbetul ei dispăru.

- Ce băiat *prost!* Ar putea să strice tot.

- Polițiștii îl caută. Acum frații mei știu de el.

Dând din mână a lehamite, ea îi desconsideră pe oamenii legii și pe frații lui Noah.

- Ce voia Hendrik?

- Dorea să-l prezint familiei mele.

Liesbeth deveni palidă de groază, apoi roșie de furie.

- O să-l omor.

- N-am nici o problemă cu asta.

Ea își strânse pumnul, străduindu-se, în mod evident, să își păstreze controlul.

- Dar nu încă. Nu...

- Înainte să ai diamantele? Te joci cu focul. Oricum vrea să te elimine și, când va descoperi adevărul în ceea ce privește sticla, te va ucide și va pretinde că a avut justificare. Și cine îl va contrazice?

Liesbeth se aplecă spre el, cu ochii ei verzi în flăcări.

- Ai grijă să te asiguri că nu descoperă adevărul despre sticlă. Ia-i locul ca succesorul meu și eu, personal, îți voi scoate bomba din jurul gâtului, iar tu vei trăi.

- Oricât de atractiv ar suna asta...

Lui Noah îi sună telefonul. Îl scoase din buzunar și îl privi nedumerit.

Beaver Inn. De ce îl suna Beaver Inn?

- Oricât de atractiv ar suna asta, trebuie să preiau acest apel, spuse el, și răspunse la telefon.

Vocea adâncă a lui Primo îi bubui în ureche.

- Ascultă, Noah, am o situație la bar.

Ce dracului...?

- Și ai nevoie de mine pentru că...?

- Este vorba de Penelope. Este aici, se îmbată și mă sperie de moarte.

Noah închise telefonul.

- Ce e? întrebă Liesbeth.
- Trebuie să plec.
- Leși pe ușă.

capitolul 46

Beaver Inn mirosea a dezinfectant, ceea ce însemna unul dintre două lucruri: noaptea trecută cineva dăduse la boboci (și, ca urmare, existau pete inexplicabile pe linoleum) sau avusese loc o bătaie cu mult sânge curs (și, ca urmare, existau stropi inexplicabili pe pereți). Așadar, probabil câte puțin din amândouă.

Dar, cu toată reputația zgomotoasă a barului, în seara asta atmosfera era potolită, muncitorii de la vie privind lung în berile lor mai degrabă decât la silueta feminină zvultă care stătea pe unul din scaunele de la bar, certându-se cu barmanul.

Probabil că acei clienți erau speriați; nimeni nu se certa cu Primo, cel puțin nimeni care dorea să rămână întreg. Primo era bine-cunoscut pentru extraordinara lui putere și înspăimântătoarele sale aptitudini de luptă și, vorbind din punctul de vedere al cuiva care primise lovitura pumnilor lui, Noah putea să depună mărturie că faima lui Primo era binemeritată.

De fapt, Noah cunoștea zgomotele, priveștea și mirosurile de la Beaver Inn – la vremea lui, dăduse peste cap destule pahare și tăbăcise destule funduri aici. Și avusese și el parte de câteva bătăi.

Ceea ce făcea să fie de-a dreptul amuzant faptul că Primo arăta cu atâta disperare ușurat să îl vadă. Penelope îl îngrozise pe uriaș.

În timp ce Noah se strecură pe scaunul de lângă Penelope, făcu semn din cap către Primo.

- Aș bea un banana daiquiri, spuse.

Primo își puse coatele pe bar și îl privi încruntat. Hei, doar pentru că Noah se afla acolo ca să îl salveze

pe Primo nu însemna că acesta trebuia să facă ca lucrurile să fie ușoare.

- Un chardonnay ușor? întrebă. Poate o margarita cu căpșune de la gheață cu o umbreluță în vârf?

Acum se întoarse și Penelope și se încruntă, cu niște ochi căprui atât de profunzi și de plini de tristețe, încât lui Noah i se opri respirația de durere.

Se întâmplase ceva îngrozitor de când o văzuse ultima oară la Nonna acasă? Ce se petrecuse de o făcuse să arate ca și cum privea lumea din spatele unui vâl întunecat, dincolo de care nici o rază de lumină sau de fericire nu putea trece? Era oare pierderea soțului ei? Pierderea mamei? Sau ascundea secrete care îi sfâșiau sufletul...?

Oare ea îi semăna mai mult decât își imaginase vreodată el?

Probabil că o fixase cu privirea vreme prea îndelungată, pentru că ea își ridică bărbia și se întoarse cu spatele.

Nu era de mirare că Primo era zdruncinat. Nu era de mirare că și clienții erau liniștiți. Nimeni nu dorea să vadă genul acela de durere care privea din oglinda de la bar. Durerea ei, palpabilă în mod atât de evident, îi amintea unui bărbat de propria mortalitate.

Noah îi aruncă o privire lui Primo, cu sprâncenele ridicate.

„SPM?“ mimă Primo în surdină.

Noah clătină din cap. Primo imită gestul și făcu semn cu capul către ușă. Noah aprobă, la fel.

Trebuia să o scoată pe Penelope de aici.

Se chinui să revină la tachinarea lui voioasă, ca să schimbe atmosfera și să o îndepărteze de întunecimea care se căsca înaintea ei.

- Ce? O lovi ușurel cu pumnul în braț. Nu poate un bărbat să comande ceva de băut pe-aici?

- Tu poți, dar mocofanul mare de la bar nu pune nici un pic de alcool în băuturi, așa că ce mai contează?

Vocea ei suna absolut normală. Răstită, dar normală.

- Uite ce e! Primo îi luă paharul. Îți voi face o băutură nouă. Poți să mă urmărești. Gheață și gin simplu. Ce zici?

- Ce-ai zice de gin sec, fără gheață? contraatacă ea.

- Ți-am spus, nu servim ginul tău de fițe aici. Singurul fel de gin pe care îl avem este poșircă pură. Nu are gust de ienupăr; are gustul întregii păduri de pini. Primo scoase un pahar aburind din mașina de spălat aflată sub tejghea. Lasă-mă doar să pun un pic de gheață în pahar ca să-l facă mai ușor. Ulcerul tău îmi va mulțumi pentru asta.

- Nai niciodată grijă de ulcerul meu în felul ăsta, spuse Noah.

- Nu-mi pasă dacă *tu* suferi. Primo puse gheață în pahar și o învărti. Gheața se topi la fundul paharului. Cu cât mai repede te *omoară* rahatul pe care îl bei, cu atât voi fi mai fericit.

Penelope scoase un scâncet.

Ambii bărbați se întoarseră la timp să o vadă acoperindu-și gura.

Înghețară. Care era problema? Ce spusese?

Te omorâ. Moartea era cea care o făcea să se înfioare.

- N-a vorbit serios, spuse încurajator Noah. Ne urâm prietenește.

- Mda, spuse Primo. Ne cunoaștem de-o viață și avem grijă unul de celălalt. Lucrurile pe care ni le spunem unul altuia... sunt doar vorbe.

Așteptară ca pe jeratic să vadă dacă ea avea să plângă sau să leșine sau... sau să le spună care era problema.

În schimb, ea își retrase mâna de pe față și ciocăni barul.

- Grăbește-te cu băutura!

Se încheiase momentul acela scurt, revelator.

- În regulă. Primo scoase o sticlă de gin din frigider, trânti paharul în fața ei și turnă. Gin sec, cu un strop de gheață. Asta te va îmbăta cum trebuie.

Ea își îndreptă spinarea, spuse „mulțumesc“ și luă o înghițitură lungă.

Noah și Primo schimbară priviri. Chiar și cu gheața topită, era o băutură puternică, iar ea o golise imediat.

- Pentru mine... tequila. Sare. Lime.

Noah se întoarse să privească încăperea mare, ca o peșteră, unde reclame fluorescente de bere schimbau vopseaua care se cojea în portocaliu, roz și verde biliar.

- Și cum mai merge treaba aici, la Beaver Inn?

- Suntem aglomerați. E o seară bună când muncitorii de la fermă își lasă cuțitele acasă. Primo alinie ingredientele pe bar. Cum merge treaba la hotel?

- Bine. Petrecem mai mult timp verificând oaspeții, încercând să ne dăm seama dacă sunt ziariști, turiști sau ucigași cu sânge-rece.

Cu coada ochiului, Noah o urmărea pe Penelope. Pentru o lașă autodeclarată, ea nici nu tresări, nici nu păru să bage de seamă vorbele lui despre crimă. Pur și simplu, continuă să bea.

Noah trebuia să o ducă undeva unde să fie singură, într-un loc în care să poată plânge, sau să strige, sau... pur și simplu să îi spună *ce se întâmplase*.

- Ai avut noroc cu acea faimoasă sticlă de vin? întrebă Primo.

Noah se răsuci către el.

- Ce știi tu despre sticla de vin?

- Exact ce mi-a spus mătușa mea că pot ști, răspunse Primo. Credeai că poți ține departe de mătușa Arianna o astfel de informație?

- Nu. Desigur că nu.

Noah aruncă un ochi la ceasul de la mână. Aproape sosise timpul.

Ajunsesese să știe fără ca măcar să se uite.

Alarma ceasului său porni. 15.37. Încă opt zile rămase.

Linse sarea, dădu tequila peste cap și mușcă din felia de lime. Și se cutremură. Lui Penelope îi spuse:

- Arianna Marino știe tot ce se petrece în această vale. Penelope încuviință din cap.

- Știu. Am venit să stau aici pentru că era ieftin și cunoșteam locul și știam că aveam să fiu în siguranță.

Izbucni în râs, și râsul ei se stinse la mijloc. Dar, oriunde m-aș afla, iată-mă!

capitolul 47

Noah nu știa cum reușise Primo, dar cumva, fără să se miște din spatele barului, acesta pusese în scenă o bătaie între muncitorii de la vie și cei din livadă. Cearta începu în șoaptă și Penelope nu dădu atenție decât băuturii sale. Cearta deveni un vacarm; apoi, în mod neașteptat, ca o furtună de vară, începură să zboare pumni și scaune. Un singur pumn trimise un muncitor în scaunul de la bar al lui Penelope, în timp ce ea stătea aplecată peste bar.

Se întoarse și, preț de o clipă, Noah avu impresia că ea avea să se arunce în mijlocul bătăii.

Primo scoase un răget, sări peste bar, își coborî capul și se grăbi în mijlocul mulțimii.

Băutorii dispărură din fața lui.

Noah o apucă Penelope de braț și o împinse pe ușă afară. Ieșiră în soarele după-amiezii târzii. Penelope clipi des și se împletici. Noah o prinse și o ajută să își recapete echilibrul.

– Haide, te conduc până la camera ta.

Ea îl privi pieziș.

– Ce s-a întâmplat? Ți-e teamă că dacă nu o faci mă întorc înapoi în bar?

– Mă tem că vei cădea în nas.

– N-ai văzut cum Primo mi-a diluat băuturile? Sunt doar puțin amețită. Gura i se strâmbă cu amărăciune. Și-mi doream să fiu beată criță. Numărul 14.

Arată cu degetul către ușă albă nespălată aflată nu departe de recepție.

– De ce?

O îndrumă prin parcare.

- De ce numărul 14? Pentru că Primo m-a cazat în...
Aaa. De ce doresc să fiu beată? Se concentrează să pună un picior în fața celuiilalt. Este o zi aniversară.

- Aniversarea ta.

Aniversarea nunții ei.

Noah nu își dăduse seama că suferința cauzată de moartea soțului ei era atât de proaspătă. Atât de reală. Duminică, când o târâse afară din casa Nonnei și se bucurase de trupul ei, iar ea îi răspunsese... se folosisese de el ca de un substitut.

Uau! Asta avea să îi fie învățătură de minte să nu își mai imagineze lucruri despre suflete-pereche și dragoste eternă.

- A câta aniversare? o întrebă.

- Prima.

Crezu că o înțelesese greșit. Sau că ea îl înțelesese greșit. Sau... ceva.

- Asta n-are nici un sens.

- Mie-mi spui!

Când Penelope își folosi cartela de acces ca să deschidă ușa, o urmă înăuntru. Încăperea minusculă conținea un șifonier și un pat dublu și două dintre cele mai urâte veioze pe care avusese ghinionul să le vadă vreodată. Dar cel puțin mobila acoperea cea mai mare parte a covorului oribil.

Fusese în interiorul unei camere de la motelul Sweet Dreams o singură dată, în aceeași zi în care îi spusese lui Penelope că nu o mai dorea, iar ea plecase cu mama ei. Venise la Beaver Inn în căutarea unei bătai și, când barmanul refuzase să îl servească - era încă minor -, devenise agresiv. Până să îl târască paznicii afară de acolo, era plin de vânătăi și contuzii, iar Arianna Marino spusese că nu avea să îl trimită înapoi la bunica lui într-o formă atât de rușinoasă. Îi trântise o halcă de carne pe ochiul închis din cauză că era umflat, îl vârâse într-o cameră de motel și îi spusese că nimeni nu avea să afle dacă plângea.

Nimeni nu aflase vreodată.

Acum abia se abținu să nu spună, din nou, că avea să îi dea lui Penelope o cameră în complexul Bella Terra.

Probabil că ea ghicise la ce se gândea el, pentru că spuse:

– Îmi pot permite asta. În regulă?

– Sigur. Înțeleg.

Chiar înțelegea. Ea avea mândria ei.

Și el avea mândria lui. Sau, cel puțin, *ar fi trebuit* să aibă mândria lui. *Ar fi trebuit* să îi pese dacă ea îl folosea ca pe un substitut sexual pentru multiubitul ei soț.

Un singur pahar amărât de tequila și camera soioasă de motel arăta bine... pentru că Penelope se afla în ea.

Trebuia să iasă de acolo.

– Acum vei fi bine?

– Bine? întrebă ea, stând în picioare, clătinându-se și privind în gol. Nu. Nu cred că voi mai fi bine vreodată.

Uau.

Cu o mișcare neașteptată, merse până la pat, apucă pătura și o trânti pe podea.

– Dacă tot ai venit să te bagi și să-mi strici binemeritul meu exces de băutură, de ce nu te faci util?

– Cum ar fi...?

El nu se putea gândi decât la o singură modalitate: să folosească patul. Dar era un bărbat cu o minte unidirecțională. Când venea vorba de femei, se înșela de obicei în legătură cu... ei bine, cu toate.

Dar când ea îl apucă de partea din față a cămășii, știu că nu se înșela în legătură cu asta.

– Fă-mă să uit, spuse ea.

Ochii ei căprui mari erau plini de tristețe, dar mai ales... erau furioși. Era furioasă pe el? Nu, furioasă pe viață pentru că îi dăduse niște cărți atât de proaste.

El înțelegea asta prea bine.

– Nu pot. Nu ar trebui.

Dumnezeule, suna *sfios*. Dar chiar nu trebuia.

– Ce anume? N-ar trebui să profiți de o femeie care a băut? N-ar trebui să profiți de o femeie aflată în doliu?

Sau pur și simplu nu dorești să pornești din nou ceva între noi? Își înfipse unghiile în cămașa lui, în carnea lui. Pentru că-ți voi spune un lucru, Noah: lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine la tine este că erai bun în pat. Și celălalt lucru pe care mi-l amintesc este că... după ce m-ai părăsit în felul acela, îmi ești dator. Și o știi.

Chiar îi era dator. Cu nouă ani în urmă o tratase ca naiba.

Dar chestia asta... asta era greșit. Ea era amețită. Suferea. Dacă făceau sex, a doua zi ei avea să îi pară rău...

Poate.

Dar, și mai rău... lui i-ar face plăcere. S-ar desfăta. Orice ar face cu ea acum ar fi cel mai minunat moment – *momente* – din viața lui jalnică, inutilă și mizerabilă. Sexul cu Penelope nu ar fi un sacrificiu, iar acesta era singurul fel în care s-ar fi putut justifica dacă s-ar fi rosgolit goi în pat...

Trebuia să se gândească la altceva.

Ochii ei rugători? Obrajii ei trandafirii? Trupul ei voluptuos lipit atât de tare de al lui?

Era excitat, pregătit și în agonie.

Și, aparent, ea decisese că el se gândise destul la asta. Ridicându-se pe vârfurile picioarelor, îi luă buza de jos între dinți și mușcă. Cu putere.

capitolul 48

Înfrânarea se sfârșeamă. Gândurile bine intenționate muriră. Singurele emoții rămase fură pofta trupească și nevoia, iar acestea preluară controlul.

Noah o ridică în brațe și o aruncă pe pat.

Salteaua tare, ieftină se lăsă sub greutatea ei. Ea zâmbi, atingându-și scopul. Își aruncă sandalele din picioare, care descriseră un arc în aer și se loviră de perete.

El duse mâna la curea.

Ea se ridică în capul oaselor și își trase cămașa peste cap.

El văzu plinătatea caldă și moale a sânilor ei pe deasupra strânsorii sutienului – și fermoarul lui afurisit nu se deschise destul de repede.

Penelope păru să nu aibă nici o problemă cu fermoarul ei. Alunecă imediat. Își aruncă pantalonii cu picioarele.

Chiloții ei roz din bumbac îi înfășurau șoldurile voluptuoase și talia atât de mică încât o putea cuprinde cu mâinile. Iar el uită de blugii lui, care îi erau încă atârnați pe coapse. Uită de cămașa lui și de pantofi, a căror înlăturare era necesară pentru sexul normal, gol.

În schimb, întinse degetele ca să îi mângâie silueta ca o clepsidră. Apoi, ca un puști, apucă încuietoarea din față a sutienului ei și o deschise.

Sânii ei săriră liberi, minunat de rotunzi, catifelati și plini, cu sfârcuri maronii ferme care îl priveau. Îl chemau. Le cuprinse bogăția, minunându-se de textura catifelată...

Ea îi împinse mâinile lacome din cale. Îi împinse blugii și lenjeria în jos, până căzură în jurul gleznelor lui.

Penisul lui stătea în poziție de drepti, erect și gata să-și facă datoria.

– Perfect, șopti ea.

În mod vag, ideea pluti prin mintea lui, că lucrurile avansau prea rapid și prea violent.

Apoi ea îi cuprinse testiculele cu o mână, îi ținu erecția de la bază, se aplecă înainte și îl cuprinse cu gura.

O singură mișcare a limbii ei ude îl curentă ca un fulger fierbinte în vârful penisului. Electricitatea descrie un arc în trupul lui. Pentru un moment în care fu lipsit de rațiune, aproape că... *aproape* că ejaculă. Apoi prinse o șuviță din părul ei și trase de ea.

Ea îi dădu drumul și ridică privirea, ochii ei mari fiind sălbatici și flămânzi.

– Dacă dorești satisfacție, mai bine ai înceta *acum*.

Penelope se lăsă să alunece pe spate pe saltea și își desfăcu brațele – și picioarele.

Nu se aruncă asupra ei. Nu chiar. Nu o devoră. Nu chiar. Dar fu imediat asupra ei, cu gura deschisă, lingând, gustând, sărutând și sugând...

Și ea, la rândul ei, fu la fel de frenetică ca el, la fel de doritoare și de vorace. Îi sărută umărul, apoi pieptul. Își trecu mâinile peste spatelul lui. Îi mângâie fundul înainte de a-l trage mai aproape de ea, în așa fel încât penisul lui se lipi de pântecul ei, și ea se undui pe trupul lui într-un supliciu de plăcere.

Erau de-a curmezișul patului. Sutienul îi atârna încă pe umeri. El purta încă tricoul și blugii și lenjeria intimă îi atârna în jurul gleznelor.

Nici unuia dintre ei nu îi păsa. Sângele lui îi fulgera în vene. Respirația ei găfâia pe pielea lui.

Se zbătură într-o tăcere absolută, ca și cum fiecare undă de energie trebuia cheltuită în acest moment viu, acest *acum*.

Acum.

Întinse mâna și o vâri între picioarele ei, o desfăcu. Era umedă, pregătită.

Iar el avea nevoie de un prezervativ. *Avea nevoie de un prezervativ.* Unde îi era prezervativul?

Avea un prezervativ cu el. Întotdeauna.

Dar... prezervativul se afla în portofel. Portofelul se afla în blugi. Iar blugii în jurul gleznelor.

Ca un adolescent care își încerca pentru întâia oară șansele de a face sex, se zvârcoli, bâjbâi și scotoci, găsi portofelul și îl deschise.

Ambalajul auriu de plastic al prezervativului și pielea neagră a portofelului formaseră un fel de legătură și fu nevoit să se lupte ca să scoată pachetul, furios din cauza amânării și devenind cu fiecare moment mai disperat.

În timp ce mâinile lui tremurânde munceau febril, Penelope îi mângâie șoldul, își trecu degetele peste abdomenul lui și îi exploră testiculele cu mâna făcută căuș.

Nu îl ajuta deloc. Iar ea o știa.

În cele din urmă prezervativul fu eliberat. Desfăcu energic pachetul. Ea îl ajută să-și pună prezervativul.

În sfârșit... el încetini. Doar pentru o secundă. Nu dorea să o rănească. Dorea să pătrundă ușor înăuntru...

Înăuntru... ușor...

Când o pătrunse, gemură la unison.

În viața lui nu simțise nimic mai plăcut decât să fie unit cu Penelope. Era dorința reîncarnată. Era o reîntregire. Era o poveste de dragoste împlinită.

Îi privi chipul. Genele ei lungi erau umede, ochii căprui îi înotau în lacrimi. Neliniștit, îi dădu la o parte părul de pe față. Ea șopti:

- Ai simțit vreodată ceva atât de plăcut încât să-ți vină să plângi?

El încuviință din cap. „În clipa asta.“ Dar nu putea să vorbească.

- Te rog, zise ea, încordându-și mușchii interni. Grăbește-te!

Asta fu tot ce îi trebui.

Se mișcă înăuntru și în afară. Înăuntru și în afară. Și apoi... împingeau împreună, cu o nevoie acerbă. Pofta truască i se dezlănțui de-a lungul nervilor. O strânse cu putere în brațe, încercând să se sudeze într-un singur trup. Mirosul ei se amestecă cu al lui, formând un parfum amețitor și intens.

Ea își înfășură picioarele în jurul lui, îngropându-și călcâiele în coapsele lui, cerând mai mult.

El își trecu mâinile sub fundul ei, ridicând-o mai mult și pătrunzând mai mult înlăuntrul ei. Cu totul înlăuntrul ei... și tot nu avea să fie vreodată destul.

Fiecare instinct primitiv din el insistă să o posed, să se imprime pe ființa ei.

Ea cedă, se înmuie și îi dăruie tot ce avea.

Actul lor sexual fu splendid, iute, puternic, luminos și primitiv. Când ajunse la climax, strigătele ei răgușite îi răsunară în urechi. Trupul ei se lipi de al lui. Cerea.

Iar el îi dăruie, un orgasm violent scăpat complet de sub controlul lui, sperma țâșnind din el în jeturi fierbinți în timp ce o pătrundea iar și iar.

Aceasta era împerechere, o legătură pentru amândoi. Pentru totdeauna. O eternitate.

Încetișor, agonia plăcerii luă sfârșit. Puțin câte puțin, tumultul feroce se încheie.

Gâfâind, transpirat, se prăbuși extenuat. Își lăsă greutatea deasupra ei, îngropând-o în saltea, dorind să nu lase acel moment să se termine vreodată.

Încă în totală armonie cu ea, îi ascultă respirația. Îi auzi primul icnet. O îmbrățișă, o strânse în brațe, amintindu-și de lacrimile din momentul în care se împreună. Auzi un alt icnet. Îi simți trupul cutremurându-se sub trupul lui. Își strecură mâinile sub capul ei. Cearceaful de sub capul ei era umed... de lacrimi.

- Știi că sunt un nemernic egoist și că poate mă fletez de unul singur, spuse, dar asta nu are legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat între mine și tine, așa-i?

Ea clătină din cap.

„Slavă Domnului!” Legănând-o încă, îi spuse:

- Atunci ai nevoie de cineva cu care să vorbești și știi că poți avea încredere în mine. Te rog, Penelope! Spune-mi ce se întâmplă!

Ea plângea acum din toată inima.

- Azi este prima comemorare a morții copilului meu.

capitolul 49

Inima lui Noah încetă să mai bată. Se ridică ușurel în cot.

Nu era de mirare că Penelope fusese o ruină astăzi.

Soțul ei. Mama ei. Dar și copilul ei?

Penelope nu părea să plângă, totuși lacrimile îi alunecau pe obraji, delicat și continuu, ca și cum atât de multe lacrimi dispăruseră înainte să își afle calea.

El își scoase pantofii folosindu-se de degetele de la picioare, își aruncă pantalonii din jurul gleznelor și se strădui să nu mai fie atât o fiară impulsivă, cât mai degrabă un bărbat cu un dram de sensibilitate.

Aplecându-se deasupra ei, îi mângâie părul, dându-i-l la o parte de pe chipul fragil.

- Spune-mi!

- Când Keith a fost ucis, eram însărcinată în șase luni. Moartea lui... A fost un șoc. Își puse mâna peste inimă ca pentru a opri durerea. Un amărât de șofer de camion a avut un atac de cord, a trecut linia continuă și l-a lovit în plin. Șoferul camionului a supraviețuit. Mi-a trimis de pe patul de spital flori și o scrisoare prin care își cerea iertare. Se cutremură. Să o citesc a fost cel mai cumplit... Se simțea îngrozitor. Zicea că, dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, ar fi preferat să fie el cel care muria în locul tânărului meu soț.

- Sunt sigur că era serios.

- Sunt sigură. Privi fix în tavan, fără să îi acorde vreun pic de atenție lui Noah. Dar nici nu se îndepărtă de el. Socrul meu este avocat. Voia să-l dea în judecată pe șofer, zicea că lucrul ăsta avea să îi ofere siguranță financiară copilului. L-am convins să nu o facă. Keith avea o asigurare de viață; aveam o casă; eu aveam o slujbă... Procesul era doar reacția pripită a lui Ronald, un fel de nevoie masculină de a face ceva pentru a-și arăta puterea.

Din moment ce Noah se confrunta cu nevoia masculină de a-și arăta puterea făcând ceva ca să o ajute, putea să înțeleagă.

- Keith a fost un om bun. S-a căsătorit cu mine împotriva dorinței părinților lui. Cu mine, o fată din mahalalele Los Angelesului, cu origini latino-americane, copil din flori, fără o istorie îndelungată de familie care să dateze până la primii coloniști din Cincinnati. Eram fericiți. Părinții lui nu erau, deși, după ce am rămas însărcinată, s-au mai liniștit puțin. Eram nerăbdători să avem o familie. Vezi tu, eu și Keith nu eram îndrăgostiți nebunește, dar am trecut prin asta o dată și...

Se opri în mijlocul propoziției.

- O dată a fost de ajuns? sugeră Noah.

- Exact.

Noah se gândi că, deși Penelope nu o fi fost îndrăgostită nebunește, orice bărbat care se căsătorește cu cineva care era atât de diferit de el însuși probabil că era extrem de îndrăgostit. Dar nu avea de gând să spună asta.

- Ai primit veștile rele despre Keith și...?

Ea se cutremură.

- Îmi era teamă pentru copil. Adică, cum supraviețuiește o ființă atât de fragilă furtunii de durere și de șoc pe care am simțit-o? Dar medicul meu ginecolog m-a liniștit și mi-a arătat că pruncul era bine și în siguranță în pântecul meu. Am aranjat funeraliile lui Keith, am făcut față isteriei soacrei mele...

- Era singur la părinți?

- Da, și jalea Barbarei a depășit-o cu mult pe a mea. Gura lui Penelope zvâcni în ceea ce ar fi putut fi un zâmbet ironic. Mama mea... mama n-a putut veni la înmormântare. A spus că din cauză că doamna Walters era bolnavă și exigentă. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama... Știa că aveam nevoie de ea. A fost întotdeauna alături de mine când am avut nevoie de ea. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Dar nu mi-a dat niciodată prin cap cât de în neregulă era faptul că n-a venit. Penelope tremură din nou și pielea i se făcu de găină. N-am aflat niciodată când a avut pentru prima dată cancer la sân. Încă...

- Erai în stare de șoc.

Noah o ajută pe Penelope să se ridice în șezut, o întoarce în așa fel încât căpătâiul patului era în spatele ei și puse perne sub ea pentru suport.

- Nu aveai cum să știi și, oricum, ce-ai fi putut face în mod diferit?

- Nimic. Pielea îi era rece ca gheața. Bănuiesc că nimic.

Noah trase cuverturile de la piciorul patului, o înveli cu ele și o aduse mai aproape de el ca să îi dea căldură.

- Am reușit să trecem, eu și copilul meu, prin încă alte aproape două luni. Îl puteam simți mișcându-se în fiecare zi. Îmi făceam griji pentru diferite lucruri,

în cea mai mare parte pentru Barbara care încerca în mod obsesiv să preia controlul asupra copilului meu. Am pus la cale moduri în care să mă lupt cu influența ei. Am discutat cu mama despre mutarea în Portland, dar ea n-a părut prea entuziasmată.

O încruntare cută fruntea lui Penelope în mici riduri care arătau parțial a nefericire, dar mai degrabă a consternare.

- Într-un fel mi-a rănit sentimentele.

- Nu știai ce se întâmpla în viața ei.

Cuibări capul lui Penelope pe brațul lui, privind-o și măsurându-i suferința ca și cum ar fi putut face ceva ca să o ajute. Nu putea face nimic. În fața unei asemenea suferințe, era lipsit de orice putere.

- Nu știu la ce se gândea. Chiar și acum, Penelope părea nedumerită. Lucrurile mergeau prost cu tratamentul ei. Aveam să aflu în curând, așa că de ce nu mi-a spus?

- Pentru că suferiseși un șoc îngrozitor și erai însărcinată. Și poate că spera să aibă loc un miracol?

- Da. Ar fi specific mamei. La urma urmei, a reușit să mă crească și să mă țină în facultate și să se lupte cu cancerul altă dată. Credea în miracole.

Penelope tăcu, ca și cum își amintea de mama ei.

- Spunea - și avea dreptate - că nu m-aș fi descurcat din punct de vedere financiar dacă m-aș fi mutat în Portland. Piața imobiliară nu stătea bine și se strica pe zi ce trecea. Dacă vindeam, urma să pierd bani, o mulțime de bani. În plus, ar fi fost un joc de noroc să renunț la securitatea pe care o aveam la firma mea. Și nici măcar să nu pomenim despre coșmarul cu casa de asigurări. Fără Keith, eram pe cont propriu. Trebuia să mă întrețin și pe mine, dar și copilul. Adică... pe cont propriu dacă nu doream să iau bani de la socrii mei, lucru pe care nu-l doream, pentru că...

- Nu doreai să-i oferi soacrei tale genul acela de influență asupra vieților voastre.

- Exact. Și un copil este costisitor. Pătuțul și scaunul pentru mașină, și pantofiorii aceia mici-mititei... Surâse

la amintirea acelor mici pantofiori. Copilul mă făcea să privesc către viitor, să fac planuri dinainte. Citeam cărți despre creșterea copilului. Căutam cele mai bune centre de îngrijire. Munceam foarte din greu la serviciu pentru că, în timpul în care urma să fiu în concediul de maternitate, nu doream să devin o victimă a vreunei scheme de reducere de personal.

El îi luă mâna, își înlănțui degetele cu ale ei și își ținu palma lipită de a ei într-o încercare inutilă de a-i lua povara suferinței.

- Era un copil atât de activ! Bănuiesc că toți sunt, dar l-am simțit mișcând cu o lună mai devreme și, peste vreo două săptămâni, am glumit cu Keith că va juca fotbal la profesioniști. Își așeza pumnul în șoldul meu și piciorul în coaste și împingea. Penelope se zvârcoli ca și cum și-ar fi amintit durerea. Credeam că făcea exerciții de izometrie.

- Era sănătos?

- Arăta foarte bine la ecografii. Medicul era atât de mulțumit!

Ce se întâmplase?

Penelope continuă:

- Unul dintre motivele pentru care am făcut față morții lui Keith așa de bine cum am făcut-o este acela că... știam că nu eram niciodată singură. Trebuia să trec peste jale și să mă concentrez asupra copilului nostru. Ea era acolo, sucindu-se și răsucindu-se vie înăuntrul meu. Chiar și acum mi se pare uimitor ce conexiune imensă am simțit. Ea a preluat controlul trupului meu și, din acel moment, totul a fost instinct animalic. Atât de primitiv și atât de... Îmi controla viața. Fiecare gând era la ea. Lacrimile lui Penelope picară pe brațul lui. Fiecare gând al meu... chiar și în somn...

Tăcu atâta vreme, încât el se întrebă dacă ea hotărâse că nu putea să îndure, nu putea să îi spună întreaga poveste.

Dar în cele din urmă ea reîncepu să vorbească, iar vocea îi fu mai slabă.

- În dimineața aceea, astăzi se împlinește un an, m-am trezit foarte devreme și primul meu instinct a fost... „ceva nu e în regulă“. Nici măcar n-a fost nevoie să gândesc. Am știut că, la un moment dat în timpul nopții, ea încetase să se mai miște.

Și-o imaginea pe Penelope trezindu-se singură în patul mare pe care îl împărțise cu soțul ei și știind... știind că pruncul ei era mort.

- Ce-ai făcut?

- L-am sunat pe medic. L-am spus că trebuia să ne ajute. Mi-a spus că pruncii aflați în ultimul trimestru de sarcină încetează să se mai miște pentru că stau înghesuiți. Eu știam mai bine. Am devenit isterică - lucru care nu-mi stă în fire. Am insistat să merg la control. Slavă Domnului, m-a ascultat. Ne-am întâlnit la cabinet, a pus stetoscopul pe pântecul meu...

Penelope clătină din cap iar și iar, cu ochii mohorâți din cauza amintirii.

- Cum...? Ce... a dus la...?

- Cordonul ombilical a alunecat în jurul gâtului copilului. Se întâmplă. Nu adesea. Dar uneori. Am mers la spital. Mi-au provocat nașterea și am adus pe lume frumosul meu prunc.

Penelope tremură și tremură din nou.

Noah o frecă, o ținu în brațe și încercă să îi transmită alinare acolo unde nu putea exista alinare. Cu glas scăzut, Penelope spuse:

- Era atât de frumoasă, Noah. Perfectă în toate privințele: degetele de la mâini și de la picioare, un chip frumos și liniștit... Am adus-o pe lume știind că era moartă. Am ținut-o în brațe, pur și simplu am ținut-o în brațe... L-am dat numele - eu și Keith am căzut de acord asupra numelui de Mia, frumos și simplu - și apoi... i-am lăsat să o ia.

Din nou, Penelope se prăbuși, întorcându-și fața de la el și îngropându-și-o în pernă, suspinând fără reținere.

El îi frecă spatele, îi dădu la o parte părul de pe obraz și se simți incapabil și lovit de durere pentru un copil pierdut înainte de a fi trăit.

Își înfruntă propria moarte și urî faptul că urma să moară atât de curând. Dar cel puțin el *trăise*. Trăsese aer în piept, umblase și vorbise, avea o familie care îl iubea, lăsase o urmă pe lumea asta.

Nimeni nu își amintea de Mia... cu excepția mamei ei. Acea fu tragedia care îi frânse inima. Și pe cea a lui Penelope.

După ceea ce păru o eternitate, plânsul lui Penelope începu să se liniștească.

El se desprinsese de ea, luă o sticlă cu apă de pe birou și cutia de șervețele din baie. Se întoarse și o văzu privind-l, cu mâna sub obraz și ochii căprui mari inundați de o tristețe fără margini. Și acum... cu un fel de pace.

Se așeză, deschise sticla și i-o dădu.

- Ce s-a întâmplat după aceea?

Ea se ridică în capul oaselor și bău, apoi lunecă înapoi pe perne și se cuibări sub pături.

- În ziua în care i-am dat naștere Miei, mama a sosit în Cincinnati. Eram gata să părăsesc spitalul când a intrat și aproape că n-am recunoscut-o. Purta o perucă. Era umflată din cauza steroizilor și palidă în urma injecțiilor pe care i le făcuseră ca să îi construiască măduvă osoasă - hemoleucograma îi era scăzută - și îi era greu să respire atunci când depunea efort. Nu știu cum a reușit să călătorească, dar am așteptat-o să vină ca să plâng, să plâng cu adevărat. Penelope își frecă mijlocul frunții ca și cum o durea. Și știi ce? Când am văzut-o... toate lacrimile mi-au secăt. Nu avea nici un rost să mă prăbușesc. Nu mă putea ajuta. Avea moartea scrisă în oase.

Imaginea se ridică în mintea lui Noah: dezolanta cameră de spital și cele două femei care fuseseră despărțite pentru prea multă vreme și care aveau să fie despărțite pentru totdeauna.

- O știa și ea. O știam și eu. M-am externat. Am dus-o la mine acasă și am băgat-o în pat - era epuizată.

Am sunat un agent imobiliar să vină și să arunce o privire la casă și am început să fac bagajele. După-amiaza următoare am îngropat-o pe Mia în același mormânt cu tatăl ei. Penelope își ridică bărbia. A fost groaznic. Barbara a spus... lucruri de neiertat.

Lui Noah nu îi plăcu felul în care sună asta.

- Cum adică a spus lucruri de neiertat?

- A dat vina pe mine pentru moartea Miei, a spus că a murit din cauză că am muncit prea mult după moartea lui Keith, a spus că am distrus ultima bucată din fiul ei care mai rămăsese pe pământ.

Lui Noah îi venea să întindă mâna înapoi în timp și să o plesnească pe femeie.

- Mama a devenit sălbatică, spuse Penelope fără să pară surprinsă. Am crezut că avea să o ucidă pe Barbara chiar acolo, în cimitir.

- Bravo mamei tale!

- Da, dar după aceea n-a mai avut puterea să ajungă până la mașină. Am vândut casa cu o pierdere uriașă. În nici o lună, m-am mutat în Portland. Mama a mai trăit încă șapte luni.

Penelope se ridică în capul oaselor, luă jumătate de cutie de șervețele de hârtie și își suflă nasul. Cu putere. Le aruncă la coșul de gunoi, apoi și-l suflă din nou.

- Eu doar... de îndată ce am văzut-o pe mama, n-am putut să-mi mai jelesc copilul. Ea mi-a amintit că aveam încă o familie. Aveam alte priorități, angajamente urgente față de femeia care mi-a dat naștere și care a sacrificat totul pentru mine. Mama știa că era greșit; m-a îndemnat să-mi acord timp să jelesc, dar emoțiile mele dictau altfel.

- Trecuseși prin prea multe.

Noah suferi pentru ea. Penelope ridică obosită din umeri.

- Cât înseamnă prea multe? Ce nu te ucide te face mai puternic. Coborî din pat, își scoase pijamaua din valiză și dispăru în baie. Strigă: Doar că nu înțeleg de ce trebuie să fiu puternică.

El auzi apa curgând, ceva bălăceală, apoi ea reveni îmbrăcată într-un maiou și boxeri din bumbac, care arătau confortabili, cu chipul umed și un pic mai puțin roșu.

Se urcă înapoi în pat alături de el, se apropie și îl lăasă să o ia în brațe – iar el simți o mândrie feroce că ea apelase la el pentru alinare.

– Astăzi... eram hotărâtă să trec cu bine de ziua asta. Adică, este doar o altă zi, nu-i așa? Își apăsă capul pe pieptul lui ca și cum i-ar fi ascultat bătăile inimii. Dar Brooke a vrut să discutăm despre decorarea camerei copilului. Am încercat să evit, dar – Penelope oftă – ea are un singur lucru în minte, copilul pe care îl poartă în pântec, și ce-aș fi putut să spun? Îmi amintesc. Știu cât de mult înseamnă viața aceea dinlăuntrul tău. Așa că, fără voia ei, Brooke mi-a amintit de tot ceea ce-am pierdut.

– Într-un fel, cred că ar fi fost și mai îngrozitor dacă ai fi reușit să treci peste ziua asta fără să ai o cădere. Se afla în afara zonei lui confort, nu era sigur dacă avea dreptate, dar se strădui să continue. Mia merita ca mama ei să plângă pentru ea și n-ai fi femeia pe care o – „iubesc“ – admir dacă nu i-ai fi oferit ceea ce i se cuvenea.

– Așa... așa este. Ai dreptate, cred.

Se temu că ea avea să înceapă din nou să plângă, însă Penelope încuviință din cap ca și cum o alinase.

Slavă Domnului, pentru că în clipa aceea se simțea ca un individ mare, idiot și stângaci.

Ea se cuibări și mai aproape.

– Cum ai știut că eram la Beaver Inn?

– M-a sunat Primo.

– E ca o bătrânică.

– Primo este un băiat bun. Noah o legănă ușor. Dacă aș fi știut despre copil, n-aș fi sărit așa pe tine.

– A fost ceea ce-am dorit. Dacă alcoolul nu avea să șteargă amintirile, m-am gândit că poate sexul ar reuși să o facă. Dar a funcționat puțin altfel decât mi-am închipuit. Mi-a rupt zăgazul emoțiilor... N-am

spus niciodată nimănui. Niciodată. N-am avut niciodată ocazia să discut despre asta. Înălță capul către el, cu ochii roșii și plini de neliniște. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

Atunci el aproape că spuse ceva. Ceva prostesc, ca: „Te voi iubi întotdeauna“.

Dar, printr-un noroc chior care îl făcu atât de fericit încât îi venea să dea cu pumnul în perete, fu salvat de un nemernic afurisit care bătu o dată în ușă, cu putere.

capitolul 50

Penelope tresări și strânse păturile la piept. Își deschisese sufletul în fața singurului bărbat în care nu ar fi trebuit să aibă încredere și întreruperea aceea venită din lumea de afară o făcu să se simtă mai goală decât fusese vreodată în întreaga ei viață.

Noah privi în jur.

- Așteptai pe cineva?

- Cine crezi că...? N-ar putea să fie doamna Marino, nu-i așa? Nu verifică camerele și evacuează pe oricine face sex, așa-i?

Cu gândul la Arianna, Penelope se ridică în șezut și își pieptănă părul cu degetele, ca și cum gestul putea șterge vreo urmă a actului iubirii lor fantastic și imoral.

Nu prea avea ce face în legătură cu lacrimile.

- Ferească Dumnezeu!

Glasul lui Noah răsună profund și înflăcărat.

- Dacă ea este, mă ascund în baie. Femeia mă îngrozește.

Penelope zâmbi larg gândindu-se la acest bărbat mare și puternic care tremura la ideea de a o întâlni pe Arianna Marino. Zâmbi când îl văzu purtând nimic altceva decât o bluză albă veche cu guler, al cărei material era atât de subțire încât aproape că putea să vadă prin el. Simți că impulsul de a se amuza era ciudat. Dar și bun

și natural, ca și cum asta era ceea ce trebuia să urmeze în viața ei.

- Vorbesc serios, spuse el, rostogolindu-se și șezând pe marginea patului. Bănuiesc că trebuie să mă uit și să văd cine este.

- Pot s-o fac eu.

El îi aruncă o privire și probabil că încă arăta zdrobită, pentru că îi spuse:

- Nu. Rămâi unde ești. Pentru tine, voi lupta într-un turnir cu temutul dragon Marino.

Penelope izbucni într-un râs ușurel și cald, apoi se opri, surprinsă de ea însăși. Ziua începuse cu o spaimă îndepărtată care se apropiase până când îi acoperise privirea cu o ceață tulbure cenușie, separând-o de contactul uman. La momentul respectiv, lucrul acesta păruse bun; mai bine să fii îndepărtat din viață decât distrus pe raf-tul tristeții.

Apoi Brooke alesese mostrele acelea de tapet, vorbise despre folosirea culorii galbene pentru camera copilului și despre cum avea să își înfășoare copilul în cea mai moale pânză și să îl țină la piept în timp ce îl legăna și îi cânta... și toate visurile legate de Mia dăduseră buzna înapoi spre Penelope, sfărâmându-se la picioarele ei ca niște mici comori scăpate ca prin minune.

În după-amiaza aceea, Penelope urcase în mașină ca să conducă și să încerce să depășească durerea, până când, în cele din urmă, neștiind ce altceva să facă, se întorsese la motel și iată-l - Beaver Inn. Anestezie într-o sticlă.

- Unde ți-e halatul? întrebă Noah, de parcă știa că ea trebuia să aibă un halat, pentru că orice femeie ținea un halat la îndemână, iar el cunoștea toate femeile din lume.

Bineînțeles că el avea dreptate. Chiar avea unul.

- Pe cârligul de pe ușa din baie.

Dar nici să se îmbete nu funcționase. În ciuda faptului că nu era nevoită să conducă nicăieri după aceea,

Primo refuzase să îi îngăduie să se îmbete criță. Se purtase ca și cum i-ar fi fost un frate mai mare sau ceva.

Așa că ea se înfuriase. Și întâmpinase cu bucurie sentimentul acela, pentru că mânia ținea la distanță agonia. Poate că avea să scape de jalea de care se temuse...

Noah își făcuse apariția, și asta fusese chiar și mai bine. Avea experiență în a fi furioasă pe el.

Noah apucă halatul alb din bumbac, își legă cordonul în talie – umerii îi întinseră cusăturile, tivul îi ajungea până la jumătatea coapsei, iar bluza lui îi acoperea pieptul și îi ascundea gâtul.

Ea se lăsă pe pernă, cu brațul sub cap, și îl privi mergând către ușă. Arăta caraghios.

Lui nu păru să-i pese.

Părea să nu îi pese de prea multe lucruri. În după-amiaza aceea, la Beaver Inn, când își întorsese ostilitatea asupra lui, rămăsese impasibil. Fusese un pic reticent să îi ofere partida de sex pe care ea o ceruse, dar moralitatea lui șovăielnică nu avusese nici o șansă în fața unei femei hotărâte.

Iar ea fusese hotărâtă. Neliniștea care devenise mai ascuțită și mai reală de-a lungul zilei fusese înfrântă de senzațiile mai întâi de căldură, apoi de plăcere, apoi... de pasiune. Și, undeva în mijlocul acelei întregi partide de sex sălbatic, cupa tristeții ei se spărsese, lăsând-o frântă de amintiri.

Închizând ochii, își aminti de chipul mic și dulce al Miei și lacrimile dădură năvală din nou.

– Nu-i nimeni, raportă el.

Își deschise ochii și îl văzu uitându-se pe vizor.

Pășind într-o parte, deschise ușa doi centimetri și se uită pe furiș afară.

– Hm!

Vocea lui fu atât de plină de suspiciune, încât ea se ridică în capul oaselor.

– Ce e?

– O pungă atârnată de clanță. Și o cutie cu pizza pe covoraș. Întinse mâna, luă punga și o aduse înăuntru.

Ridică din sprâncene. Se uită la ea, zâmbind strâmb. E o cutie cu o duzină de prezervative. Cineva are foarte multă încredere în mine.

Ea dădu din cap. În urmă cu nouă ani, făcuse sex cu el. Probabil că el avea o anumită reputație.

Dar... *avea* ea să mai facă sex cu el din nou?

Da, tocmai se bucuraseră de cel mai bun, mai exploziv și împărtășit sex orgasmic imaginabil și da, el fusese incredibil de bun în ceea ce privește căderea ei de după aceea. Nu își putea imagina că un alt bărbat ar fi lăsat-o să plângă pe el fără să fugă îngrozit.

Dar, când făcuseră sex în seara asta, fusese impuls, arșiță și nevoie. Nu putea numi o a doua și o a treia oară *dorință nestăpânită*.

Ea și Noah aveau o poveste și nu una frumoasă. Ar trebui să fie cu băgare de seamă. Ar trebui să fie inteligentă. Ar trebui să se gândească la ziua de mâine.

În curând.

El deschise ușa de tot, ieși și se întoarse cu o cutie mare de pizza. În cazul în care nu era sigură ce se afla în cutie, mirosul de cârnat italianesc, salam, ceapă, ardei gras, usturoi, sos de roșii și crustă crocantă umplu încăperea.

Ea gemu, dar nu avea nimic de-a face cu sexul.

- Pari mai excitată de pizza decât ai fost vreodată când a fost vorba de mine, zise el.

- Sunt sigură că nu-i adevărat. Avea impresia că o să leșine de foame. Nu salivez cu adevărat din cauza unei pizza; eu... n-am prea mâncat astăzi.

- Bănuiesc că nu.

Închise ușa și o încuie. Puse lanțul și apoi, într-un exces de precauție, blocă un scaun sub mânerul ușii.

- Lasă-mă să-l sun pe Primo și să mă asigur că e de la el.

Noah se purta și părea paranoic.

- De la cine altcineva ar putea să fie? E singurul care știe că suntem aici.

- Nu se știe niciodată. Noah își luă pantalonii de pe podea și își găsi telefonul. Cineva ar putea să vrea să ne otrăvească.

Uneori Noah spunea cele mai ciudate lucruri.

- Nu pot să mă decid dacă ești sau nu amuzant.

- Sau nu, spuse el și telefonă. Primo. Tu ai fost, omule? Tu ai adus lucrurile alea și le-ai lăsat la ușă? Dădu din cap mulțumit, apoi clătină din cap și se încruntă. Pff, Primo! Nu voiam să știu asta.

- Ce nu voiai să știi? îl întrebă ea.

El ridică un deget și ascultă din nou vocea aflată de cealaltă parte a firului.

- În regulă. Apreciez asta. Îți sunt dator.

Încheie apelul.

- Ce nu vrei să știi? îl întrebă ea din nou.

- Arianna Marino a sunat și i-a spus să ne ia, mmm...

Noah făcu un semn cu punga. Nici Penelope nu voia să știe asta.

- De ce a făcut asta?

- Sunt mulți băieți în familia Marino. Probabil că știe că toți băieții avem un prezervativ în portofelul nostru pentru urgențe și că, după aceea, este o problemă de autocontrol.

- O duzină de prezervative? Nu are o părere prea bună despre controlul tău.

El se uită la Penelope, făcând-o conștientă în legătură cu părul ei negru dezordonat, pijama prozaică, fața și ochii ei roșii.

- Arianna Marino este o femeie foarte deșteaptă.

Și, dintr-odată, Penelope se îmbujoră și se răsfăță în căldură. Noah o făcu să se simtă... frumoasă. Noah zdrăngăni cutia de pizza.

- Primo, fiind Primo, s-a gândit că am avea nevoie și de hrană.

Fu luată prin surprindere. Se aruncă înapoi pe perne și chicoti satisfăcută.

- Iubesc locul ăsta!

- Locul ăsta? întrebă el și privi în jur.

- Bella Valley. Aș putea să trăiesc aici pentru totdeauna. Se ridică din nou în fund, alarmată de ceea ce spusese fără băgare de seamă. Adică, nu cu tine. Mă refer doar la...

- Știu la ce te referi. Și eu iubesc locul ăsta.

Ceva din glasul lui o făcu să se întrebe... de ce îi era lui dor de Bella Valley ca și cum s-ar fi aflat în exil, când el avea totul aici, la îndemână? Dar când îl privi mai îndeaproape, păru relaxat și amuzat.

- Așadar. Rămase în picioare lângă pat și ridică mai întâi cutia de pizza, apoi prezervativele. MMI sau SMI?

Ea clătină din cap.

- Nu înțeleg.

- Mâncăm mai întâi sau...?

Rămase acolo și se uită la el - inteligent și chipeș; la trupul lui magnific, îmbrăcat în halatul unei femei și cu toate astea deloc feminin; și mai ales, la ochii lui verzi. În ei văzu o singurătate dureroasă care o striga dincolo de distanța mare dintre o ființă umană și o alta, iar avântul iubirii aproape că fu mai mult decât putea ea să controleze. Nu știa de ce îl iubea, dar, indiferent de ceea ce făcuse, indiferent unde mersese, indiferent unde avea să meargă, dragostea aceea era vie, constantă și eternă. De ce să fugă în clipa asta, când avea nevoie de contact uman?

Îl luă de mână și îl trase.

- Mie îmi place pizza rece, spuse. Ție?

capitolul 51

- Ajută-mă să uit, spuse Penelope cum mai spusese o dată. Dar de data asta adăugă: Fă dragoste cu mine până când tot ce rămâne în lume suntem eu și tu!

Expresia ochilor lui Noah se schimbă din durere dezolantă în încântare caldă.

- Da. Lasă-mă să te iubesc!

Puse pizza pe birou și se dezbracă de halat.

Înima ei începu să bată încet și zgomotos.

Prima oară, nu se uitase la el. Fusese prea ocupată încercând să își scoată propriile haine. Dar acum... iată-l: puternic, musculos și fascinant. Când puse un genunchi pe pat, trupul i se încordă și se mișcă cu grația unui luptător. Privirea îi dansă asupra lui, apreciindu-i umerii lați, talia îngustă și coapsele care arătau ca și cum ar fi putut să o călărească la nesfârșit...

- Scoate-ți bluza, îi spuse ea și trase de tiv, intrat la apă de la prea multe spălări și ușor îngălbenit din cauza înălbitorului. Doresc să văd întregul - îl privi din vârful picioarelor până la linia părului - pachet.

El ezită ca și cum... ca și cum ar fi avut ceva de ascuns. Apoi, iute, întinse mâinile și își dezbracă bluza.

Colierul negru cu ținte pe care îl purta o făcu să se oprească și să îl privească intens.

- Ce este *aia*?

- Trebuie să îl port. Am pierdut un pariu.

- Ești sclavul cuiva?

- Doar al tău, iubito. Își coborî fața și îi sărută buzele. Dacă mă dorești.

Era atât de relaxat, atât de în largul lui... fiecare atingere a gurii lui era o viață întreagă.

Acesta era motivul pentru care avusese întotdeauna grijă să nu își amintească de Noah și de trecut. Pentru că Noah era genul de amant la care visa orice femeie. Se purta ca și cum trăia ca să o sărute îndelung, alene și cu pasiune. Stăruia asupra trupului ei de parcă nu gustase niciodată ceva atât de savuros. O atinge de parcă nu reușea să se sature. O iubea ca și cum își dorea ca momentul acela să nu se sfârșească vreodată.

Când își ridică buzele de pe ale ei, o lăsă moleșită de dorință. Cu pleoapele pe jumătate lăsate, își trecu degetele de-a lungul marginii zgărzii lui stupide.

- Atâta vreme cât prestezi așa, Fido, te voi păstra.

El desfăcu un prezervativ, începu să și-l pună... iar ea îl ajută, asigurându-se că era cât de excitat putea fi un bărbat.

- Ține-o tot așa! A doua oară va fi mai rapid decât prima oară.

Dar el zâmbea, un zâmbet atât de îmbibat de sex, încât Penelope ar fi putut să îl utilizeze ca să parfumeze lumânări.

- Nu știu.

Chiar și în urechile ei, propriul glas îi sună plin de viață și seducător și ridică privirea către el, zâmbind în timp ce își așează palma pe coapsa lui și îl mângâie, urcând.

- Cred că ultima oară am stabilit un record de viteză. El îi prinse încheietura mâinii și i-o îndepărtă.

- Cauți necazul cu lumânarea.

- Și iată-te!

El râse și o răsturnă din nou pe perne.

- Încetează cu asta! Am lucruri pe care doresc să ți le fac.

- Ce fel de lucruri?

- Lucruri lente. Lucruri obraznice. Lucruri despre care n-ar trebui să vorbim cu glas tare, cum ar fi...

Buzele i se apropiară de urechea ei.

Ea crezu că el avea să îi șoptească ceva... pervers.

În schimb, el își strecură limba înăuntru cu o mișcare lentă, umedă și senzuală.

Un lucru atât de mărunț, totuși acțiunea lui avu rolul unui declic asupra trupului ei. Pe neașteptate fu din nou purtată în zbor, răcorită de înălțimi, încălzită de soare, abia putând să respire la o altitudine atât de mare.

Mâna lui se strecură sub maioul ei ca să îi mângâie coastele și ca să îi cuprindă sânii și apoi să întoarcă maioul pe dos când i-l scoase peste cap.

- Drăguț, zise.

- Și tu, șopti ea.

Râsul lui vibră prin trupul ei. El îi sărută ochii închiși și îi șopti:

- Nu te concentra decât asupra a ceea ce simți.

Fără vedere, fiecare dintre mișcărilor lui fu o surpriză: atingerea ușoară a buzelor lui pe gura ei, degetul lui

mare încercuind scoica sensibilă a urechilor ei, gura lui umedă și caldă mai întâi pe unul din sfârcuri, apoi pe celălalt. Își strecură degetele în părul lui și îi simți vitalitatea când i se încolăci în jurul degetelor. Și avu parte și de o încântare tot mai mare când el îi luă mâna și îi sărută palma, apoi fiecare deget și, în cele din urmă, încheietura mâinii, apăsându-și cu putere buzele pe pulsul care bătea cu o pasiune care tot creștea. Ținând-o încă de mână, îi frecă cu nasul pielea fină și sensibilă din locul în care abdomenul și coapsa i se întâlneau.

Ea scânci, o mărturisire pe față a pasiunii care creștea și înfloreă în bezna din spatele pleoapelor ei. Picioarele ei se mișcă fără astâmpăr, dorind mai mult, dorindu-l curând, dar, contrar amenințării lui cu viteza, el fu relaxat în timp ce o exploră, venerând-o cu vârfurile degetelor, cu buzele, cu limba și cu dinții.

Când era cu Noah, trecutul dispărea; viitorul nu exista. Avea întreaga lui atenție față de acest moment.

O întoarse pe burtă, îi dădu părul la o parte și se înfruptă din ceafa ei. Îi masă umerii până când ea toarse ca o pisică, o sărută coborând pe șira spinării, o exploră... pretutindeni. Îi masă coapsele, lăudându-le conturul ferm și sugerând cu vocea lui de catifea neagră că abia aștepta ca ea să îl strivească în extazul ei. Îi gădilă partea din spate a genunchilor, îi sărută degetele de la picioare până când o făcu să se zvârcolească.

Când ea nu mai putu să își țină plăcerea în frâu și își înăbuși scâncetele în perne, el o întoarse ușurel pe spate.

Acum își concentrează întreaga atenție între picioarele ei. O deschise, o gustă și scoase sunete de plăcere care se potriveau cu ale ei. Cu gura lui, o desfăcu bucățele și apoi o puse laolaltă, până când ea alunecă lin în afara timpului și a spațiului, rămânând suspendată de buzele lui Noah pe mugurul plăcerii ei și de mâinile lui care îi mângâiau pielea.

Când tremură, aflată pe marginea extazului, el se ridică deasupra ei și o pătrunse. Era mare și îndrăzneț și, în timp ce se mișca, atât de dominator, încât ea știa atunci

că el mințise cu mângâierile lui tihnite. O dorea. Dorea asta. *Acum.*

Cu toate astea el se abținu, nu se grăbi, penetrând-o cu siguranță și hotărâre, crescând viteza treptat, până când ea se zvârcoli sub el, îmbujorată și frenetică, întrebându-se dacă avea să supraviețuiască acestui orgasm lung și continuu care creștea și tot creștea...

El îi șopti numele iar și iar, vocea mângâind fiecare silabă, încurajând-o. O strânse mai tare în brațe, ținându-i picioarele în jurul lui, ridicând-o ca să îl întâmpine, pătrunzând-o atât de fabulos de profund încât ea se cutremură și cerși, aflată pe marginea a ceva atât de puternic, încât nu îndrăznea să își dea drumul.

Apoi... el o sărută. Pur și simplu o sărută, o lipire simplă a buzelor...

Iar ea se frânse. Ajunse la orgasm. Se strânse spasmodic în jurul lui, sălbatic și primitiv, cerând și oferind.

Și el, la rândul lui, se frânse, penetrând-o, oferind, glasul fiindu-i un geamăt adânc pe pieptul ei, în vreme ce mâinile lui o strânseră ca și cum nu avea de gând să îi mai dea vreodată drumul.

Ceea ce se întâmplase între ei nu fusese sex.

Fusese o bucățică din rai.

capitolul 52

Târziu în noaptea aceea, când Noah și Penelope stăteau doar pe jumătate îmbrăcați pe patul răvășit, având între ei cutia de pizza deschisă și șervețelele întinse pe toată salteaua – pentru că nici unul dintre ei nu dorea să își asume riscul de a păta cu sos de pizza cearceafurile doamnei Marino – el întrebă:

– Mă întrebam... Adică, mi se pare că poate ai venit în Bella Valley ca să nu fii singură de ziua de naștere a fetiței tale?

O privi ca și cum aproape spera că ea alergase în brațele lui pentru alinare.

Ea nu făcuse asta, deși, preț de un moment, fusese pe aproape. Oare să îi spună? I-ar întoarce el spatele? Își dresе glasul.

- Nu chiar. A fost mai degrabă o întâmplare fericită. Am venit acum în Bella Valley pentru că am descoperit, în sfârșit, motivul pentru care mama mea m-a adus aici în vara aceea.

Fu limpede că Noah nu se aștepta la răspunsul acesta. Încruntat, coborî felia de pizza pe care o avea în mână.

- Care este?

- Știind ce părere ai, n-ar trebui să îți spun.

Chiar nu ar trebui.

- Dar nimeni nu înțelege nevoia mea de a-mi cunoaște tatăl mai mult decât tine. Pentru că tu nu-ți cunoști mama și este o asemenea lipsă în viața ta, întrebându-te mereu...

- Ai aflat cine e tatăl tău? Ridică glasul plin de entuziasm. E minunat!

Probabil că nu. Dar...

- Locuiește aici. Acesta este căminul lui.

- Așadar, îl cunosc?

- Tatăl meu, Noah... e Joseph Bianchin.

Noah îngheță, șocat. O privi fix, cu gura căscată și ochii mari, fără să clipească.

Ea avusese dreptate. Nu ar fi trebuit să îi spună. Dar fuseseră atât de apropiați, atât de uniți, iar ea se întorsese în mod stupid la vremea aceea, din urmă cu nouă ani, când își spuneau toate unul celuilalt.

- Noah? zise ea ezitând.

El se scutură ușurel. Păru să respire din nou. Luă o gură din felia de pizza. Mestecă și înghiți. Apoi spuse:

- Carevasăzică boșorogul a făcut un lucru cum trebuie în viața lui.

Ea zâmbi, surprinsă și mai încântată decât ar fi trebuit să fie.

- Naș merge chiar până într-acolo încât să spun asta. Am vorbit cu el.

- Chiar se află în oraș?

- L-am văzut eu însămi. Am luat o probă de ADN în fața lui; apoi i-am dat o trusă pentru ADN și i-am spus să o folosească dacă dorea să afle adevărul. Nu știu dacă a trimis-o la laborator sau nu, zise și ridică din umeri. Dacă a trimis-o, rezultatul trebuie să fi ajuns. Dar n-am auzit nimic și, sincer, nu mă aștept să iasă ceva din asta. Chiar e un bătrân ciudat și excentric și nu m-a primit cu brațele deschise.

- E Joseph Bianchin, zise Noah strâmbându-se cu adevărat. Te-a acuzat că umbli după banii lui, așa-i?

- Întocmai, zise ea.

- De fapt - Noah începu să strângă șervețelele - nimeni nu l-a văzut prin oraș. Nu știam că s-a întors. Mă întreb ce pune la cale?

- Are musafiri care stau la el

- Cine?

- Prieteni, presupun.

- Prieteni? El nu are prieteni. Noah îl concedie pe Bianchin fluturând indiferent din mână. Ai terminat de mâncat?

- Cred că da.

Îl măsură cu privirea din cap până în picioare și observă că el își satisfăcuse o foame și acum o alta lua naștere... din nou.

- Ai ceva în minte?

El ridică cutia de pizza.

- Nu în minte.

Ridicând mâinile, ea își ciufuli părul, apoi și-l aranjă din nou și zâmbi.

El lăsă totul pe birou, apoi se întoarse în viteză lângă ea și începură din nou dansul erotic de împerechere pe care îl realizau împreună atât de bine.

Când Noah se uita la ea, când o iubea, Penelope se simțea frumoasă, ca și cum strălucea din interior. Nu mai era pur și simplu o ființă umană ci o zeiță, venerată și adorată.

Acesta era motivul pentru care îi plăcea la nebunie să fie cu el.

Acesta era motivul pentru care îl iubea.

Dimineața următoare, când porni alarma lui Penelope... Noah dispăruse. Nici un bilet. Nici o dovadă că fusese vreodată acolo. Doar cearceafuri mototolite și propriul ei trup satisfăcut.

Fusese din nou părăsită de Noah Di Luca.

capitolul 53

Joi dimineață, opt zile mai târziu, Penelope se afla în podul casei victoriene alături de Brooke Di Luca, discutând dacă ar trebui sau nu să dărâme pereții și să transforme întregul spațiu încăpător într-o cameră de joacă.

– Pereții sunt doar compartimentări create pentru a oferi servitorilor un pic de intimitate.

Penelope se mută dintr-o cămăruță în alta, deschizând ferestre ca să permită brizei reci a dimineții să alunge aerul stătut.

– În baie nu există nimic altceva în afară de o toaletă și o chiuvetă, ceea ce este perfect pentru niște copii aflați la joacă...

– Te face să-ți pui întrebarea unde își făceau servitorii baie, nu? zise Brooke.

– Sau *dacă* făceau baie, spuse Penelope.

Ambele femei se cutremurară.

Dar nimic nu putea să pună capăt asaltului viziunii de decoratoare a lui Penelope.

– Am putea să facem locul ăsta luminos și aerisit, cu un dulap cu culori diferite pentru fiecare copil. Am putea instala un interfon cu un monitor ca să-i poți verifica periodic pe copii și să te asiguri că n-au loc vărsări de sânge și, pe măsură ce copiii cresc, ai putea schimba cadrul de la mulțime de jucării la lucruri cum ar fi o masă de fotbal. Ați fi cei mai tari părinți din oraș.

- Toți copiii ar trăi, practic, aici.

Brooke păru îngrozită. Penelope zâmbi larg.

- Da, dar cel puțin ați ști unde se află copiii voștri.

Brooke dădu din cap; putea să înțeleagă logica.

- Ar fi un compromis, bănuiesc.

- E bine că refacem instalația electrică în toată casa, pentru că poți să pui pariu că proprietarii au făcut cea mai ieftină lucrare posibilă aici. Este posibil să existe azbest, dar știam asta și, oricum, trebuie să ne ocupăm de asta înainte să vă puteți muta. Podeaua și pereții sunt cele mai mari probleme când vine vorba de decorare. Aș sugera o podea din lemn de bambus: ceva care poate fi înnoit, nu prea costisitor de înlocuit, ușor de curățat și are și un pic de elasticitate în cazul în care se întâmplă ca micuții să cadă.

Penelope era în plin avânt, imaginându-și cum ar fi putut arăta camera de joacă.

Abia când Brooke mormăi: „Scuză-mă“ și fugi la baie, Penelope își dădu seama că ratase semnele care indicau suferința lui Brooke și că greața de dimineață lovise din nou.

Biata Brooke! Primul ei trimestru varia de la dificil la îngrozitor, și Penelope o compătimi.

Pentru Penelope, ultima săptămână fusese un carusel de emoții. Fusese devastată de comemorarea morții Miei, apoi mânioasă, apoi excitată și apoi alinată de amabilitatea blândă a lui Noah. Și apoi... fusese părăsită. Din nou.

Îi luase cam o oră până să își dea seama - nu îi păsa. Îi plăcea faptul că timpul petrecut cu Noah fusese un carusel în sălbăticie, unde respectabilitatea dispăruse și visul ei de a se stabili la casa ei și de a-și întemeia o familie fusese... nu înlocuit, ci concediat, cel puțin pentru moment. Pentru întâia oară în viața ei nu avea nici o obligație și nici o responsabilitate în afară de cele pe care și le alegea ea singură. Dacă dorea, putea să lucreze în străinătate, să locuiască oriunde își dorea, să învețe

să călărească și să călătorească înapoi în timp ca să îl viziteze pe Robin Hood.

Chicoti. Ce minunat era să își dea seama că Noah îi făcuse o favoare.

Când Brooke își făcu din nou apariția, Penelope lua notițe și făcea schițe. Penelope îi aruncă o grimasă compătimitoare.

- Îmi pare rău. Nu voi mai pomeni despre răni.

- Cred că spusele tale au fost cireașa de pe tort.

Brooke își așează mâna pe abdomen și clătină din cap în același timp.

- Se pare că nu pot trece de o dimineată fără să mă închin la piciorul zeului de porțelan.

- Îmi pare atât de rău, zise cu sinceritate Penelope. Mi se rupe inima când văd prin ce treci.

- Toată lumea este diferită, așa mi s-a spus. Fu limpede că Brooke își dorea să fi fost diferită. Înainte de asta, nu mi-a mai fost greață de când aveam 20 de ani și am avut gripă asiatică. Sau gripă aviară. Sau cum s-o fi chemat în anul acela.

- Nu-mi place să mă laud - lui Penelope îi plăcea la nebunie să se laude -, dar în viața mea nu m-am simțit niciodată atât de bine ca atunci când eram însărcinată. Imediat am știut că rămăsesem însărcinată, pentru că dintr-odată eram plină de energie. Părul îmi creștea centimetri întregi într-o oră și unghiile mele erau atât de puternice, încât abia puteam să mi le tai. Alergam câțiva kilometri pe zi și lucrările mele erau *bune*. Era ca și cum sarcina îmi aprinsese mintea și eram atât de fabulos de creativă, încât...

Penelope se opri la mijlocul propoziției.

Fără ca măcar să se gândească, vorbea despre sarcina ei.

Din ziua în care o ținuse în brațe pe Mia, nu pomenise nimănui niciodată despre această experiență până la Noah. Fusese o tragedie intimă, o perioadă care să fie rememorată doar în timpul celor mai întunecate ore din noapte, când plângea după ce pierduse.

Așteptă secunde îndelungate. Așteptă jalea aceea care o sfâșia...

Dar, deși stafia mică și dulce a Miei trecu prin amintirea ei, Penelope nu plânse. Oftă de ușurare și cu un fel ciudat de regret.

Noaptea aceea cu Noah îi dăruise și asta: un fel de pace pe care să o prețuiască.

Cu o săptămână în urmă trecuse printr-un portal în următoarea etapă a vieții ei. Tristețea adusă de moartea Miei făcea parte din ea. Avea să fie întotdeauna parte din ea. Dar nu mai era toată doar a ei, nu mai era ea.

- Ți-ai pierdut copilul? întrebă Brooke, apoi continuă în grabă, înainte ca Penelope să apuce să facă altceva în afară de a da din cap. Săptămâna trecută, când ai ieșit în fugă din magazinul de materiale de construcții, am avut unele bănuieli. N-ar fi trebuit niciodată să te târăsc până acolo pentru decorarea camerei copilului.

- A fost comemorarea morții Miei. Nu știai. Oricum, sunt mai bine acum. Însă Penelope nu avea de gând să-i spună lui Brooke motivele. Cred că faptul că am proiectul ăsta și că lucrez cu tine m-a ajutat să revin la viață pentru că, în realitate, dau pe dinafară de idei. Și mă simt și foarte bine. Mai sănătoasă decât m-am simțit de...

Se opri. Chiar se simțea bine. Incredibil de bine. Nu... era imposibil...

- Nu m-am mai simțit atât de sănătoasă de când...

De ultima oară când rămăsese însărcinată.

Cuvintele îi răsunară în minte. *Ultima oară când rămăsese însărcinată.*

Era însărcinată. Șocul o făcu să rămână în picioare, încremenită, fără să se miște sau să respire.

- Penelope, ești bine? o întrebă Brooke și o apucă de braț.

Lumea se întunecă.

Penelope se dădu înapoi împleticindu-se până se lovi de perete, lunecă până când fundul îi lovi podeaua și își puse capul între genunchi.

„Respiră!“ Trebuia să *respire*.

Era însărcinată.

Brooke îngenunche lângă ea.

- A fost șocul provocat de discuția despre chinul tău, nu? Pun pariu că n-ai fost la terapie psihologică, nu-i așa? Ar trebui să stai de vorbă cu cineva care te poate ajuta să treci de durerea ta.

Amorțită, Penelope dădu din cap. Brooke își puse brațul în jurul ei.

- De ce nu te așezi pe canapea să te odihnești vreo două ore? Te-aș duce acasă, dar, atâta vreme cât stai la acel hotel îngrozitor, asta ar fi mai degrabă o pedeapsă.

- E ieftin. Sigur, murmură Penelope. Am un tarif lunar.

- Cred că ar trebui să cumperi o casă chiar aici, în Bella Terra, și să rămâi. Brooke părea că se afla într-o cruciadă. Prețurile sunt scăzute, ratele de împrumut sunt bune, ai avea de lucru din plin și știu că este o prostie, dar tot sper că tu și Noah ați putea să vă împăcați.

- O casă în Bella Terra. Poate că va trebui să fac asta.

Deși nu pentru vreunul dintre motivele pe care și le putea imagina Brooke. Încetișor, Penelope își înălță capul și privi îndelung, năucită, în viitor.

- Trebuie să merg la farmacie.

- Acum? De ce? Ah...

Brooke crezu că înțelesese.

- Ți-a venit ciclul.

- Cam așa ceva.

Trecuseră șapte zile - ba nu, opt - de când Penelope fusese cu Noah. O săptămână era perioada minimă pentru ca un test de sarcină să fie sigur. Putea să cumpere testul, să facă testul, să afle rezultatul, să se uite îndelung la test și să încerce să înțeleagă cum de se putuse întâmpla asta...

Nu că *ea* avea nevoie de un rezultat pozitiv al testului. Deja știa adevărul. Era însărcinată.

Iar Noah cel nedemn de încredere, în permanență schimbătorul Noah era tatăl. Îi fusese recunoscătoare că o abandonase și acum... asta!

- Nu e de mirare că ai leșinat. Îmi pare rău. N-am aici cele necesare.

Brooke era compătimitoare - și habar nu avea de nimic.

Noah nu putuse rămâne nici măcar până dimineată. Cu un copil, aveau în față cel puțin 18 ani.

Totul doar din cauză că Penelope dorise să facă sex ca să uite de suferința provocată de sfârșitul dureros al ultimei sale sarcini. Ce mai justiție cosmică lucra aici!

Dar *de ce?*

- Nici nu m-aș aștepta să ai.

Penelope se ridică ușurel în picioare.

Ce avea să facă în legătură cu Noah? Ce avea să îi spună?

- Pot să dau eu o fugă la farmacie pentru tine... zise Brooke.

- Nu!

„Ferească Dumnezeu!“ Mai calmă, Penelope spuse:

- Adică nu, pot să merg eu. Mi-ar plăcea un pic de aer proaspăt. Între timp...

Cum să o împiedice pe Brooke să se ofere să o însoțească?

- Între timp, ai putea să te odihnești și să-ți revii după grețurile matinale și când te vei simți mai bine... am adus mostre pentru draperiile și cuvertura din dormitorul matrimonial.

Brooke își împreună mâinile.

- O! Abia aștept să le văd!

- Așază-te pe canapea și eu le voi pune pe masa de lângă tine. Vom discuta despre ele când mă întorc. Sună bine?

Lui Penelope i se păru că vorbea prea vioi și prea rapid, ca și cum ar fi atras atenția unui preșcolar cu o jucărie strălucitoare.

Dar îi puteau fi îngăduite momentele ei de stângăcie provocate de surpriză și... ei bine, nu știa ce altceva mai simțea. Dar surpriză cu siguranță. Și neliniște pentru că, serios, să aibă un copil cu Noah, regele amanților care dispăreau, putea să dea naștere la tot felul de situații dificile.

Dar înlăuntrul ființei ei, sub tot talmeș-balmeșul de emoții, descoperi cea mai mică și irizată bulă de crescândă bucurie.

Pentru că... era însărcinată. Urma să aibă un copil. Poate că, în cele din urmă, i se întorsese norocul.

capitolul 54

Dragă Penelope, știu că mă urăști, dar te rog să citești asta. Ultimele opt zile au fost pur iad de singurătate. Te-am tratat foarte urât – din nou – și mă simt rușinat, dar îți promit că am motivele mele...

Cineva ciocăni la ușă.

Noah încetă să tasteze.

Instruise în mod special pe toată lumea de la complex că avea să lucreze în biroul său și că nu trebuia deranjat. Și fusese serios. Avea atât de puțin timp la dispoziție pentru aceste scrisori pentru Nonna și frații săi... și Penelope.

Ore, de fapt.

Aruncă o privire fugară către ceasul de la încheietura mâinii.

Patru ore și două minute până la ora 15.37.

Își pusese în ordine testamentul. Făcuse tot ce îi stătușe în putere pentru a pregăti complexul să funcționeze fără el până când un nou manager putea fi angajat. Pregătise o listă cu posibili candidați.

Annie și June plecaseră către Far Island, mergând cu mașina de-a lungul coastei și apoi luând avionul de navetă către stațiune. Noah le rezervase zborul înapoi

în Bella Terra pentru seara aceea, știind că urmau să facă această călătorie și dorind ca ele să fie prezente aici pentru Nonna cât se putea de repede.

Amânase scrisorile până în ultimul moment, agățându-se de speranța că avea să găsească sticla și să elibereze familia Di Luca de amenințarea constantă a crimei și pe el însuși de o soartă sângeroasă și violentă.

Dar, în după-amiaza asta, bomba aflată la gâtul său urma să detoneze.

Așadar, oricine era cel care ciocănea la ușă avea să fie nevoit să ceară ajutor din partea altcuiva din hotel.

Începu din nou să tasteze.

Am căutat cu o disperare din ce în ce mai mare prin complex, încercând să găsesc sticla de vin a bunicului meu. Mizele sunt mai mari decât știi. Frații mei au căutat și ei, începând din casa Nonnei și înaintând în cercuri către exterior...

O altă bătaie în ușă, de data asta mai puternică.

Nimeni din hotel nu îl crezuse pe Noah când acesta spusese: „Lăsați-mă în pace“?

În realitate, îl crezuseră. Aproape toți cei care lucrau în complex îi respectaseră ordinele, mai ales în ultimele două săptămâni, în care fusese un pic, să spunem, obsesiv și iritabil.

Și, de când Brooke se retrăsese din poziția de mână lui dreaptă și angajaseră un nou director adjunct, probleme apăruseră ici și acolo, în mod inevitabil.

Așadar, de fapt, dacă cineva ciocănea la ușa lui, existau șanse mari ca o urgență să fi avut loc, iar ei să aibă cu adevărat nevoie de ajutorul lui.

Dar el nu avea timp. Priveghiul începuse.

Următoarea bătaie în ușa biroului său îl făcu să îi vină să urle ca un lup.

Da, se coborâse până la nivelul unei ființe animalice care își arăta colții și căreia îi curgeau balele mai degrabă decât să injure ca un bărbat.

- Intră, strigă.

Nu intră nimeni.

Oftă. Oricine o fi fost probabil că o luase la fugă auzindu-i nerăbdarea.

Sau poate nu, pentru că indiferent cine era persoana, bătea acum darabana cu degetele în ușă.

Bine. Noah avea să își rupă câteva minute prețioase ca să se ocupe de încă o urgență, una singură. Nu îl deranja să mai săvârșească un ultim act prin care angajații să își amintească de el: să calmeze un oaspete iritat, să găsească vreun bagaj pierdut sau să îndrepte vreo eroare de securitate.

Mergând la ușă, o deschise.

Ce greșală!

Acolo se afla Hendrik. Hendrik, zâmbind larg și îmbrăcat în piele neagră lucioasă ca un motociclist dur.

Noah îl măsură din priviri, insultându-l fără să rostească vreun cuvânt. Dar era vorba de Hendrik, așa că trebui să spună cuvintele cu glas tare, altfel individul nu ar fi înțeles.

- Frumoase haine! Ți-e teamă că, atunci când voi sări în aer, o să sară niște creier pe tine?

Hendrik zâmbi și mai larg.

- Ja. Mi-am făcut griji. Știi că am fost nevoit să merg în San Francisco pentru astea?

- Pun pariu.

- Magazinele de aici sunt atât de provinciale! zise Hendrik, încercând să îl împingă deoparte pe Noah și să intre.

- Chiar sunt. Noah blocă ușa. Nu avem nici un magazin de bijuterii cu urâtenii de coliere pentru bărbați.

Privirea lui Hendrik se îndreptă către gâtul lui Noah și către cravata pe care o avea legată în jurul gâtului ca să ascundă banda neagră a zgărzii.

- Încă îl acoperi. Le-am ajutat pe Grieta și pe Brigetta să creeze colierul. Credeam că arată bine!

Noah oftă.

- Tot gustul tău se află numai în gură. Acum pleacă! Nu intri. Nu-mi petrec ultimele ore pe pământ cu tine, Hendrik, așa că-ți spun asta cu afecțiunea specifică familiei Propov: du-te dracului!

- Tu primul.

Hendrik încercă din nou să intre cu forța. Noah apucă gulerul hainei de piele a lui Hendrik și îl trase aproape, piept la piept.

- Stai prin preajmă și te voi lua cu mine!

Cu o palmă sub bărbie, îl împinse pe Hendrik înapoi în hol. Hendrik se înroși.

- Nu accept asta de la tine, vărule.

Coborându-și capul ca un taur înfuriat, dădu să atace.

Noah scoase micul pistol din buzunar și îl aținti către pieptul lui Hendrik. Clicul scos de piedică sună la fel de tare ca un foc de armă.

Hendrik derapă și se opri. Lui Noah îi veni să râdă în hohote când văzu expresia de surpriză de pe chipul acestuia... dacă ar fi putut să râdă.

- Spune-mi de ce n-ar trebui să te ucid în clipa asta, Hendrik. Poliția ar putea să vină să mă aresteze, dar voi fi mort la ora 15.37. Lui Noah nu-i veni să creadă, dar tocmai descoperise partea bună a faptului că era o bombă ambulantă cu ceas. Așa că, serios, spune-mi: de ce nu ar trebui să îți împușc fundul ăla inutil chiar în clipa asta?

- Port o vestă antiglonț.

Noah ținti către capul lui Hendrik.

- Îți mulțumesc că m-ai anunțat.

Pe chipul lui Hendrik trecură mai întâi confuzia, apoi indignarea și păru ofensat când spuse:

- Am venit să-ți fac o favoare.

- Serios? Am crezut că ai venit ca să dai de belea. Hendrik venise să îl facă pe Noah să sufere, dar Noah nu avea timp. Și te descurci foarte bine.

- Am venit pentru că m-am gândit că ai nevoie de sfaturi despre cum să folosești un prezervativ, zise Hendrik pe un ton evident răbdător.

- Poftim? Poftim?

- Prietena ta, cea drăguță, cu părul negru. Hendrik făcu un gest curbat cu mâinile. Am urmărit-o azi-dimineață.

Noah trase cocoșul pistolului. Acesta făcu clic și se așează în poziție.

- Până la farmacie, zise Hendrik atât de iute încât cuvintele îi fură neclare.

- Și?

Noah așteptă, la câteva secunde de a-l împușca pe nemernic. Privirea lui Hendrik se plimbă de la cătarea pistolului la chipul lui Noah.

- A cumpărat un test de sarcină.

Noah îngheță.

Hendrik așteptă și, când Noah nu se mișcă și nu scoase o vorbă, îi explică:

- Știi? Un test de sarcină? O urmăresc de o săptămână. Tu ești singurul pe care-l regulează. Hendrik râse cu râsul lui neplăcut. Va naște copilul tău.

Penelope. *Va naște un copil.*

Penelope. Însărcinată.

Penelope, singură într-o lume care îl includea pe Hendrik, hărțuitorul abuziv și nelegiuit.

Cu o voce rece, moartă, Noah întrebă:

- De ce o urmăreai?

- Este frumușică. Hendrik zâmbi larg văzând împietrirea lui Noah și înțelegându-l complet greșit. O plăci și m-am gândit că ar fi distractiv să...

Noah își îndreptă brațul și ținti direct între ochii lui Hendrik.

- Fugi!

capitolul 55

Hendrik trebuie să fi văzut ceva ce îl convinge în expresia lui Noah, pentru că fugi. Goni pe hol, privi înapoi o singură dată și văzu că Noah ieșise ca să îl țintească din nou și o luă la stânga. Noah îl auzi lovindu-se de ușa

de la ieșire. Schelălăi când metalul nu cedă destul de rapid. Apoi ușa se trânti cu putere în urma lui.

Noah rămase nemișcat ca o statuie și își dori să îl fi ucis.

Dacă ar fi făcut-o, ar fi știut chiar în clipa asta că Penelope era în siguranță.

Dar mai știa și că trebuia să fie în libertate pentru a elimina amenințarea familiei Propov și să îi termine definitiv înainte ca aceștia să îi ucidă pe Nonna, pe frații și pe cumnatele lui și să terorizeze orașul mai mult decât o făcuseră deja.

Noah luase decizia corectă.

Dar asta nu îi plăcea.

Întorcându-se, intră înapoi în birou și închise ușa cu piciorul. Mergând la computer, găsi o imagine clară de-a lui Hendrik pe înregistrările camerei de supraveghere și o trimise tuturor angajaților cu înștiințarea că, dacă acest bărbat era văzut pe proprietate, trebuiau să cheme autoritățile și să pună să fie ridicat de îndată. Și să se ia toate măsurile de precauție, pentru că individul era periculos.

Afundându-se în scaun, Noah privi îndelung scrisoarea pe care o scria lui Penelope.

Oare Hendrik spunea adevărul?

Noah și Penelope făcuseră dragoste iar și iar, de mai multe ori decât putea el să numere, dar folosiseră un prezervativ de fiecare dată. *De fiecare dată.*

Desigur, Noah știa că statisticile utilizării prezervativelor nu erau perfecte. Cu amantele lui ocazionale insistase întotdeauna asupra unei protecții duble: o spumă contraceptivă, pastile sau sterilet.

Acesta era necazul. Nimic din ce avea legătură cu Penelope nu era ocazional.

Prima oară... ei bine, prima oară. Înainte să scoată prezervativul din portofel, acesta fusese închis acolo timp de câteva luni. Poate că fierbințeala trupului lui îi afectase materialul. Poate că prezervativele aveau o dată de expirare.

Cel mai important, Noah și Penelope fuseseră grăbiți. De fapt, fuseseră de-a dreptul violenți. Poate că preservativul fusese rupt...

Penelope. Însărcinată.

Își înfășură mâna în jurul idioatei sale zgărzi.

Câteva ore rămase.

Toată viața lui se desfășurase ca o glumă cosmică, dar asta era cea mai rea. Făcuse toate sacrificiile, încercând să se asigure că nimeni nu urma să fie rănit de moartea lui. Nici o soție care să îl jelească. Familia lui avea să rămână în viață. Dar acum... părasea un copil inocent? Un copil conceput cu o săptămână înainte ca tatăl său să moară?

Nu putea fi adevărat.

Penelope i-ar fi spus. Dar oare i-ar fi spus?

O părăsise. Plecase pentru că făcuse iar ceea ce nu trebuia, iubind-o din nou. Nu dorea să se joace cu ea. Plecase pentru că avusese nevoie să își petreacă timpul căutând afurisita de sticlă a lui Massimo... și dăduse greș.

Penelope nu avea de gând să îi spună despre copil. Îl judeca așa cum mama ei îl judecase pe Joseph Bianchin: ca nefiind demn de a fi tată.

Dar, indiferent de ceea ce credea ea, el avea dreptul să știe.

Simți cum crește în el mânia. Se ridică în picioare. Avea nevoie să știe.

Merse cu pași mari până la ușă, o deschise dintr-o smucitură...

Penelope stătea de partea cealaltă, cu pumnul ridicat ca să bată în ușă. Se uitară unul la altul, amândoi surprinși. Penelope își feri privirea, ca și cum se temea de conversația care avea să urmeze sau poate de el.

– Salut. Se surprinse dorind să-i evite privirea, așa că se uită drept în ochii lui. Mă întrebam dacă aş putea să-ți vorbesc o clipă?

– Desigur.

Era adevărat? Făcuseră un copil?

Păși înapoi și îi făcu semn să intre.

- Nu te voi deranja pentru mult timp.

Intră și rămase în picioare în mijlocul încăperii. El închise ușa în urma lor.

- N-ai putea niciodată să mă deranjezi.

- Ba bănuiesc că da. Când sunt în preajmă, dispari destul de rapid. Trase aer în piept și clătină din cap. Nu, îmi pare rău. Nu aveam de gând să aduc vorba despre asta.

- E adevărat.

Ea îi aruncă o privire plină de batjocură.

- Da, bineînțeles că este *adevărat*. Dar nu acesta e motivul pentru care mă aflu aici. Se opri ca pentru a-și aduna puterile. Pur și simplu... pur și simplu, nu știu cum să spun asta. Nu este ceea ce-am avut de gând - adică, e evident -, dar pentru mine e un miracol, un dar de la Dumnezeu. Dar chiar înțeleg că nu vei simți la fel.

El nu îndrăzni să vorbească. Nu îndrăzni să presupună... Dar era adevărat. Ea avea o strălucire aparte și, deși era neliniștită, continua să încerce să zâmbească; apoi, hotărâtă să fie serioasă, își alungă zâmbetul.

- Nu vreau să crezi că încerc să ajung la portofelul tău, zise ea. Pot să am singură grijă de mine și... și m-am tot gândit la asta în ultima oră, la ce ar trebui să fac. Când vine vorba despre mine și despre relația noastră, ai fost iresponsabil și nedemn de încredere. Dar știam asta; știam că nu ar fi trebuit să am din nou de-a face cu tine; nu te pot învinovăți pentru că ești cine și ce ești. Nu este ca și cum te-ai schimbat în ultimii nouă ani sau ceva.

Privirea lui căzu asupra mâinilor ei care atârnavă pe lângă corp, încleștându-se și descleștându-se. Ea continuă:

- Dar săptămâna trecută ai fost prezent la momentul potrivit, iar eu te-am iubit întotdeauna și sunt recunoscătoare pentru timpul pe care l-am petrecut împreună. Știi, după ce m-ai scos din bar.

- Da. Știu la ce te referi.

Nodul care îi stătea în capul pieptului i se mai domoli în timp ce ea vorbea, iar el începu să se simtă aproape... ametit. Zăpăcit. Și, pentru un bărbat osândit să moară în acea zi, era un lucru ciudat. În urechile sale, vocea lui sună și ea ciudată, ca și cum venea din interiorul unei scoici.

- Ce încerci să-mi spui?

Ea se uită la el, apoi își feri privirea, apoi îl privi din nou. Își mușcă buza de jos, își făcu curaj și spuse:

- Vom avea un copil.

Era adevărat. *Era adevărat.*

Trase aer în piept.

Era adevărat.

- Noah? Ești bine?

El clătină din cap.

El avea să moară. În adevăratul sens al cuvântului. Urma să moară, ucis de mama lui și de brutala ei familie.

Iar el urma să aibă un copil cu femeia pe care o iubea.

În decurs de trei minute totul se schimbase.

Ceea ce mai înainte părea lucrul potrivit pe care trebuia să îl facă era acum greșit.

Cu trei minute în urmă, putea să își ia rămas-bun de la familia lui și de la Penelope și știa că, pentru că îl cunoscuseră, urmau să gândească despre el numai de bine. Aveau să știe că fusese un bărbat bun, care renunțase la viața lui pentru ei. Și nu fără luptă. Poate că nu aveau să fie de acord - frații lui cu siguranță că nu -, dar alegerea lui fusese foarte clară.

Acum... cu opt zile în urmă, crease o viață inocentă. Copilul acela nu avea să îl cunoască niciodată. Copilul acela avea să îl învinovățească pentru că nu trăia și nu avea să fie tată așa cum trebuia.

Noah era nevoit să facă o alegere diferită.

Era nevoit să riște viața tuturor... de dragul copilului.

Merse ca un robot către Penelope.

Ea se retrase din drumul lui, cu ochii mari, privindu-l ca și cum ar fi fost nebun. El presupuse că așa arăta. Întinzând mâna către ea, o cuprinse în brațe, o trase aproape și îi șopti:

- Mulțumesc. Ți mulțumesc că mi-ai dat un motiv pentru care să trăiesc.

capitolul 56

Cu pumnii în aer, Grieta își roti scaunul de birou și jubilă.

- Am reușit!

- Ce anume, dragă?

Mâna lui Liesbeth tremură în timp ce trase ața neagră prin goblen.

- Am reactivat microfonul din colierul lui Noah, spuse Grieta.

- Era și timpul, spuse Klaas. Dar camera?

Grieta îi aruncă o privire plină de dezgust.

- Cu plăcere.

- Este foarte bine, Grieta, spuse Liesbeth. Încă o dată ne-ai scos din încurcătură.

Grieta zâmbi fericită, mulțumită de lauda lui Liesbeth. Încă îi prețuiău laudele.

Totuși erau creaturi nemiloase. Îi antrenase să fie demni de numele de Propov, să îi disprețuiască pe cei slabi și săraci. Ar fi ucis-o pentru orice slăbiciune.

Gândurile lui Liesbeth zburară către Hendrik. Acesta cu atât mai mult ar fi ucis-o. Lui Hendrik îi făcuse plăcere timpul petrecut pe urmele fiicei lui Joseph Bianchin. În fiecare seară vorbea despre cât de frumoasă era această Penelope, cât de vulnerabilă și de neștiutoare... despre cum, în urmă cu opt zile, își petrecuse întreaga noapte cu Noah și apoi se despărțiseră și nu se mai văzuseră de atunci.

În clipa asta, era din nou pe urmele ei, punând la cale modalități prin care să o folosească pentru a face

mizerabile ultimele ore ale lui Noah... și despre cum avea să o vâneze după ce Noah urma să fie mort și să o rănească.

La urma urmelor, fata asta nu conta. Era una dintre ființele inferioare pe care cu toții le disprețuiau. Dar lui Liesbeth nu îi plăcu modul în care Hendrik se umfla în pene, de parcă ar fi crezut că intențiile lui în ceea ce o privea pe femeia lui Noah o deranjau pe Liesbeth. Hendrik părea să-și imagineze că Liesbeth avea o afecțiune față de fiul ei. Era ca și cum ar fi putut să vadă în mintea lui Liesbeth și îi făcea plăcere să privească cum afecțiunea ei îi alunga cruzimea.

Îl privea pe Noah ca pe o slăbiciune pe care o putea folosi împotriva ei.

- Grieta, m-ai făcut fericită, spuse Brigetta. Vreau să-l aud pe Noah cum se smiorcăie pe măsură ce ora morții sale se apropie.

- Chiar ești o micuță însetată de sânge. Rutger admira lucrul acesta. Dar la fel este și șefa noastră.

Toată lumea se întoarse către Liesbeth, cu venerație și admirație.

- Ei, haideți, zise ea cu calm în glas. Știți că detest violența.

Klass pufni. Ea îl ignoră.

- Am venit cu ideea bombei de la gâtul lui Noah pentru că am crezut că nu va fi niciodată activată. Mi-am imaginat că știa unde se afla sticla și că tot ce-i trebuia era stimulenta pentru a o scoate la iveală.

Cum de putuse Liesbeth să își înțeleagă fiul atât de greșit?

- Dacă e adevărat că știe, este un tip al naibii de calm. Brigetta aruncă un ochi către ceas. Are patru ore să ne-o dea.

- Face pe el, o asigură Klaas. Umezeala probabil că va provoca bomba să facă scurtcircuit și va muri mai devreme.

Râsul lor nemilos răsună în urechile lui Liesbeth.

- Avem sunet. Doriți să-l auzim pe verișorul nostru cum transpiră în ultima lui zi pe pământ? spuse Grieta și se întoarse la computer.

Brigetta, Klaas și Rutger dădură fuga către biroul pe care se afla computerul.

Liesbeth îi urmă, târându-și picioarele.

Nu dădea prea des crezare presimțirilor ei, dar... avea o presimțire foarte rea cum că ziua de astăzi nu avea să se termine cu bine.

Penelope rămase în îmbrățișarea lui Noah, moale de ușurare. Dintre toate reacțiile pe care și le imaginase, aceea că Noah avea să se bucure nu îi trecuse niciodată prin minte.

- Atunci mă crezi?

- Bineînțeles că te cred, zise el râzând. De ce ai minți?

- Ca să prind un Di Luca.

- M-ai prins, răspunse el ușor amuzat.

- M-am gândit că ai putea să mă acuzi că în fiecare seară am mers acasă de la bar cu un tip diferit.

Penelope se crispă, așteptând un răspuns.

- Dacă m-aș fi gândit la un asemenea lucru - și nu am făcut-o -, o verificare rapidă a felului în care stau lucrurile m-ar fi făcut să mă răzgândesc. De exemplu, Arianna Marino te-ar fi dat afară. De exemplu, dacă ai fi fost o vizitatoare frecventă la Beaver Inn, Primo nu m-ar fi sunat, nu-i așa?

- Corect. Dar îți dai seama... adică, te-ai gândit la faptul că bunicul copilului va fi Joseph Bianchin?

Ridicând-o în brațe, se așază pe unul dintre scaunele din biroul lui ținând-o în poală.

- Și eu am niște rude care nu sunt tocmai grozave. Le vei întâlni la... Înfățișarea îi deveni pe neașteptate sumbră. Ei bine. Planul meu actual este să-i întâlnești la nuntă.

- Hm. Mă rog. Nu cred că trebuie să ne aruncăm cu capul înainte.

Nu avea încredere în el că nu urma să dea bir cu fugiții de îndată ce lucrurile aveau să devină dificile. Credea în jurămintele de la nuntă; nu avea de gând să aibă o căsnicie de cinci minute.

- După cum am spus, pot crește copilul de una singură. Am făcut deja toate cercetările necesare.

- Hm. Mai discutăm. Dacă avem o fată... ai vreo să o cheme Mia?

Lacrimi iuți izvorâră în ochii lui Penelope.

- Nu, n-aș putea. Acesta este numele primului meu copil. Mă gândeam că poate... Sarah? După bunica ta, care a fost întotdeauna atât de bună cu mine.

- Și cu mine, zise el, lipindu-și fruntea de a ei și zâmbi privind-o în ochi. Și cu mine.

- În plus, numele este din Biblie, așa că va fi întotdeauna la modă.

Îi zâmbi la rândul ei și se gândi cât de mult îl plăcea atunci când ochii lui scânteiau verde cu auriu.

- Cred că Sarah este un nume minunat, spuse Noah.

Penelope ar fi trebuit să fie complet relaxată, adăpostită și la căldură în brațele lui Noah, dar ceva o frământa, ceva ce el spusese.

- Noah, cum adică ți-am dat un motiv pentru care să trăiești?

El lăsă să-i scape un oftat care sună ca prima rafală de vânt dintr-o furtună care era pe cale să înceapă.

- Am să-ți spun o poveste.

Ea se crispă.

- E foarte lungă și plictisitoare, ca *Moby Dick*?

- Nu, de fapt este incredibil de interesantă. Cel puțin, așa a fost când eu am trăit-o. Dar este destul de lungă încât să n-am timp s-o spun decât o singură dată.

Ridicându-se în picioare, o puse pe ea pe scaun, apoi el traversă încăperea până la telefon. Efectuă două apeluri rapide: unul către Eli și unul către Rafe, spunându-le să-l aștepte la Nonna acasă, și apoi întinse mâna către Penelope.

- Vino! Nu avem timp. Trebuie să ne grăbim.

capitolul 57

Noah privi de jur împrejurul mesei, la frații săi. La cumnatele sale. La Nonna. La Penelope. Le luase două ore ca să se adune cu toții aici, în bucătăria Nonnei, întotdeauna decorul pentru cele mai importante momente din viața lui. Cât de potrivit era să se afle toți aici, împreună din nou, în timp ce el își deschidea sufletul în fața lor și își mărturisea rușinea.

Timpul i se scursese, avea mai puțin de două ore până când capul avea să-i părăsească umerii și totuși, cu toți oamenii la care ținea aici, de față, și cu toată atenția lor îndreptată asupra lui, vocea îl părăsi.

Nu, nu vocea. Ci curajul.

Luând mâna lui Penelope, încercă să zâmbească. Ea îi strânse degetele cu putere. Tensiunea crescuse.

Eli spuse:

- Haide, Noah! Chloë are programare să-și scoată ghipsul și așteaptă asta cu nerăbdare de săptămâni întregi. Dacă o faci să întârzie, tu vei fi cel care va purta ghips toracal în locul ei.

- Serios, spuse Brooke. Dacă ai de gând să ne spui, în sfârșit, cine umblă după diamantele roz ale lui Massimo, fă-o degrabă, înainte să trebuiască să merg din nou la baie.

Felul în care ei îl tachinară și îl susținură îl făcu să zâmbească și să sperie că aveau să îl susțină și după ce urma să termine povestea. Sau, cel puțin, că aveau să îl salveze de la nebunia lui.

Cadoul pe care Noah îl primi la absolvirea liceului fu un an petrecut pentru a se regăsi pe sine, destui bani cât să călătorească în întreaga lume, atâta vreme cât nu își depășea bugetul, și libertatea de a o face singur (cât timp lua legătura cu bunica lui o dată pe săptămână).

Făcu cu mâna familiei sale într-o zi însorită de iunie, entuziasmat și speriat și fără să își dea seama că, atunci când

urma să se întoarcă, avea să fie un bărbat care își lăsase orice rămășiță de inocență în urmă.

Zbură direct către Amsterdam, simțindu-se vinovat pentru faptul că păstrase un secret față de bunicii lui și încântat să se imbarce în aventura pe care mama lui i-o promisese.

Aceasta îl întâlnește în zona de ridicare a bagajelor.

– Băiete drag, spuse ea și îl sărută pe obraz. Mă bucur atât de mult că ai putut să vii.

– Desigur. De ce nu?

– M-am gândit că poate bunicii tăi îți vor interzice să călătorești de unul singur. Ești atât de tânăr!

Așa cum era de așteptat, el se îmbătoșă indignat.

– Am mai fost în străinătate.

O singură dată, când avea nouă ani. Mersese cu Nonno și cu Nonna și întâlnise familia Di Luca, un clan mic, dar sociabil, care locuia într-o vilă toscană, servea atât de multă mâncare și râdea atât de des, încât îi aminti lui Noah de o reclamă la Olive Garden¹.

De asemenea îl ciupiseră mult de obraji, lucru de care nu își amintea cu drag.

Acum Liesbeth îi bătu ușurel obrazul.

– Știu, dragule. Te-am privit de la depărtare. Îți amintești?

Gândul îl făcu să se foiască – părea un lucru atât de clandestin –, așa că adăugă nemulțumit:

– Iar bunicii mei nu-mi spun ce să fac. Mă lasă să iau propriile decizii.

– Așa cum ar trebui. Vai, când Klaas și Hendrik erau de vârsta ta, îndepliniseră deja multe misiuni importante... Aruncă pe furie o privire în jur. Dar aici nu e locul potrivit pentru discuții.

Îl condusesse către un fabulos BMW M3 și porni înainte ca el să fi apucat să își prindă centura de siguranță.

– Să mergem acasă, unde îți poți întâlni cealaltă familie. Familia Smit.

– Smit? Credeam că familia era din Rusia.

¹ Grădina de Măslini

– Da, zise ea, aprobând. Numele nostru adevărat este Propov. Smit este numele olandez pe care strămoșii noștri l-au ales pentru a se putea integra. A funcționat foarte bine. Vecinii noștri abia dacă ne observă.

Casa – veche, înaltă, întunecată și așezată pe malul unui canal – fusese de asemenea aleasă ca să se integreze în peisajul din Amsterdam. Mobila era puțină și simplă, foarte scandinavă, iar încăperile mari erau întotdeauna răcoroase.

Noah își spusese în sinea lui că îi plăcea la nebunie, deși petrecuse cea mai mare parte a primei sale săptămâni tremurând pe coridoare și dorindu-și să fie acasă, în însorita Bella Terra.

Liesbeth îl prezentase verilor săi: un bărbat mai în vârstă, pe nume Falco, Klaas și, desigur, Hendrik.

– Tocmai ce s-au întors dintr-o misiune, îi spusese ea lui Noah.

Apoi se așezaseră cu toții, iar ea îi interogase.

Noah fusese impresionat, atât de cunoștințele lor de a pătrunde la o petrecere diplomatică fără să fi fost invitați, cât și de autoritatea absolută a lui Liesbeth asupra lor. Aceștia îi răspunseseră în mod respectuos. Când ea îi muștra, ei se ploconeau. Când ea îi lăuda, ei zâmbeau fericiți.

Impresia lui Noah în ceea ce o privea pe mama lui deveni plină de venerație și, când verii săi îi strânseseră mâna și îl întâmpinară cu ardoare, simți o căldură în interior, flatat de faptul că aceștia credeau că locul lui era alături de ei.

Le întâlnește pe fete a doua zi. Și ele erau uluitoare, dar era limpede că slujbele lor erau mai puțin periculoase decât cele ale băieților. Iar Noah dorea cu disperare să fie unul dintre băieți.

Îi spuse lui Liesbeth că dorea să fie pregătit în meserie.

Nu era cu exactitate sigur care era meseria, dar se gândi că aceasta implica Interpolul sau spionajul ori ceva superinteresant.

Mai târziu avea să se întrebe de ce crezuse asta.

În cea mai mare parte pentru că nu își putea imagina că mama lui ar lucra pentru băieții răi. Dar, de asemenea, și pentru că era jucat pe degete de o echipă de experți.

Ea râse și clătină din cap.

– Dragul meu fiu, bărbații aceștia s-au antrenat întreaga lor viață. Au fost în misiuni încă de când aveau șapte ani, riscându-și viețile pentru tot ceea ce este drept. Să te antrenăm înainte de următoarea noastră misiune... într-un timp atât de scurt... pur și simplu nu cred că e posibil.

– Sunt în formă bună. Sunt inteligent. Învăț repede.

Liesbeth își mușcă gânditoare buza.

– Lasă-mă să discut cu ceilalți. Să vedem ce spun ei. Poate ar fi dispuși. Dădu să se îndepărteze, apoi se întoarse pe neașteptate. Chiar dacă ei sunt, înțelege un lucru: dacă eu cred că n-ai face față, dacă eu cred că ne pui misiunea în pericol, te voi da la o parte.

– Desigur, zise el și își ridică bărbia. N-aș vrea să trag în jos familia.

Și jură în sinea lui că avea să reușească.

În 15 minute, familia se întoarse la el și, cu fețe serioase, îl înconjurară și îl interogară în legătură cu viața lui, iubirile, intențiile sale și motivul pentru care dorea să facă asta.

Apoi se adunară într-o grămadă, unde discuția continuă ca un bâzâit, aruncând din când în când câte o privire către el, cu o vizibilă îndoială.

Lui Noah îi venea să își roadă unghiile, dar rămase în picioare și așteptă, doar din când în când mișcându-se de pe un picior pe celălalt.

Când familia termină de discutat, un Hendrik foarte serios se întorsese la el.

– Te vom antrena în următoarele trei luni. Dar Dumnezeu să te ajute, pentru că îți vei dori să fi fost mort.

Hendrik avusese dreptate.

Îl supuseră pe Noah unuia dintre cele mai istovitoare genuri de instrucție, cu pregătire în apărare fizică de toate felurile. În fiecare zi îl băteau până când era epuizat și plin de vânătași și apoi îl băgau în sala de clasă și îl obligau să învețe. Electronică. Balistică, deghizări, limbi străine. Creierul i se încovoie sub greutatea informației pe care o acumula. Și să ferească Dumnezeu să nu fi răspuns corect la vreo întrebare – pedeapsa lui consta în și mai multe exerciții fizice.

Dormea cinci ore pe noapte; apoi se trezea și o lua din nou de la capăt cu toate.

La capătul celor trei luni era plin de mușchi și puternic, mai rapid decât și-ar fi putut imagina vreodată, priceput în toate: de la cum să dezactiveze o cameră de supraveghere până la cum să deschidă un seif și până la a efectua un atac-surpriză asupra tuturor celor trei rude de parte bărbătească ale sale deodată. Când Liesbeth îi spuse că era pregătit pentru prima lui misiune, fu mândru.

Era atât de prost!

capitolul 58

Noah și Hendrik călătoriră cu trenul până în mica țară europeană în care aveau de îndeplinit misiunea.

Hendrik era deghizat. Noah, nu.

Restul echipei călătorea separat, sosind unul câte unul într-o încăpere de la etajul pensiunii locale din sătucul de munte. Acolo Liesbeth le dădu misiunea.

– Fostul dictator al țării locuiește în castelul de pe dealul acela.

Arată cu degetul pe fereastră. Noah merse și se uită.

Castelul din piatră cenușie arăta ca și cum ieșise dintr-un film cu Dracula. Fundația sa săpa într-o colină înaltă și stâncoasă, turnurile lui se înălțau cinci etaje spre cerul fără nori. Drumul care urca șerpuind pe stâncă părea nesigur în cel mai bun caz.

Noah avu o intuiție neplăcută. Nu dorea să facă asta.

– Oblak este un om diabolic, spuse Liesbeth, urât pentru cruzimile sale față de țara și compatrioții lui. A torturat. A violat. A ucis fără scrupule și și-a îngropat victimele în gropi comune. A stors averi de la toate familiile. Este în viață doar datorită miliției sale private, pe care o plătește foarte bine.

Minunat. Un castel impenetrabil, o armată de gărzi de corp dure și bine plătite și Oblak, dictatorul-monstru. Până și Noah auzise de el.

– Așadar, orice am face, facem dreptate în cazul unui monstru, spuse Hendrik.

Toată lumea aprobă, dând viguros din cap.

Noah dădu și el din cap, dar cu mai multă precauție. Aflarea crimelor lui Oblak împotriva umanității îl făcuse să se simtă un pic amețit.

Nu și pe ceilalți. Când Liesbeth spuse: „Așadar cu mare plăcere anunț că... vom fura de la el o pictură prețioasă”, cu toții izbucniră în urale, chiar și femeile.

Misiunea îl luă prin surprindere pe Noah; crezuse că aveau să facă ceva mai... ca de spioni. Să recupereze un cip electronic sau ceva.

Se întoarse către ceilalți și le adresă prima întrebare pe care o adresase de săptămâni întregi.

– Returnăm tabloul proprietarilor de drept?

Toată lumea îngheță pe loc. Nici măcar Liesbeth nu scoase o vorbă.

Doar Hendrik răspunse:

– Sigur că da.

– Bun.

Noah spera că era un tablou mic. Să scoată ceva mare din mansarda aceea părea cel puțin greu de crezut.

Când Liesbeth scoase planurile castelului și fotografiile făcute prin mijloace clandestine, Noah își dădu seama că tabloul se afla atârnat sus, deasupra șemineului din salonul mare al lui Oblak, atracția principală, un lucru cu care se mândrea și atât de mare, încât Noah cu greu ar fi reușit să ajungă de la o parte la cealaltă a ramei. Ba, pe deasupra, îl și recunosc; tabloul era faimos atât pentru artistul care îl pictase în secolul al XVII-lea, cât și pentru dispariția lui în urmă cu 30 de ani din Muzeul Hermitage din Sankt-Petersburg, Rusia.

Noah încercă să își spună că era mândru să salveze celebra operă de artă și să o vadă returnată Muzeului Hermitage.

În realitate, îl trecură sudorile întrebându-se ce aveau să aștepte din partea lui.

Planul lui Liesbeth era complicat, delicat, implicând o pătrundere prin efracție lentă, care să treacă neobservată,

și o evadare rapidă care implica un elicopter și, anunță ea cu mândrie, întreaga misiune avea să depindă de fiul ei, Noah.

Inima lui bubui. Nu reuși să înghită nodul de frică ce i se pusese în gâtleej.

Echipa păru să nu observe nimic nelalocul lui. În schimb, îl bătură pe spinare și îl felicitară și merseară imediat la treabă, fără să îi acorde vreo șansă să se gândească pe îndelete, să se întrebe de ce era singurul care nu era deghizat și să întrebe de planurile de a returna tabloul Muzeului Hermitage.

În schimb, se concentrează asupra ducerii la bun sfârșit a misiunii și a ieșirii în viață de acolo.

Și reuși.

Doar ca să descopere că întreaga poveste, fiecare moment din ultimele trei luni, nu fusese decât o înscenare prin care să îl prindă în capcană ca să facă tot ceea ce Liesbeth și banda ei îi porunceau să facă.

capitolul 59

Noah încălcase prima poruncă a bandei lui Liesbeth: îi trădase.

Acum Klaas și Grieta, Brigetta și Rutger o priveau insistent pe Liesbeth, așteptând-o să preia comanda. Și, pentru întâia oară în viața ei... nu dorea să facă ce trebuia făcut.

Da, Noah le ignorase amenințările și spusese celelalte familii ale sale, Di Luca, cine erau și ce făcuseră ei. Se dăduse fără îndoială de partea dușmanului. Dar era fiul ei, singurul ei copil. Din momentul în care îl observase pentru întâia oară, văzuse inteligența din el, abilitatea de a acționa prompt, puterea lui fizică și potențialul lui de a fi conducătorul bandei, își pusese speranțele în el.

Își spusese întotdeauna că interesul de a-l numi succesorul ei nu era nimic altceva decât o evaluare rece a abilităților lui Hendrik cântărite în comparație cu abilitățile lui Noah.

Și totuși acum, pusă în fața deciziei pe care știa că trebuia să o ia, simți neverosimila și incredibila frământare biologică a maternității.

Nu putea să rostească ordinul care avea să îl ucidă.

Și, în timp ce ea ezită, privirile celorlalți deveniră distante și de gheață.

Apoi ușa biroului se dădu de perete și Hendrik păși înăuntru, mirosind a transpirație și a parfum și având o zgârietură lungă pe obraz și ruj pe guler.

– Hei, ghiciți ce-am făcut, spuse. Fără să aștepte un răspuns, continuă:

– Fata în care și-a vârat-o Noah săptămâna trecută a cumpărat un test de sarcină! Și, când i-am spus micuțului nostru Noah, am crezut că o să leșine.

Nimeni nu îi răspunse. Hendrik privi în jur.

– V-ați pierdut simțul umorului? Va fi tată și a aflat cu câteva ore înainte ca bomba aia de la gâtul lui să explodeze.

Brigetta se întoarse cu fața către el.

– Grieta a făcut să funcționeze microfonul de la colierul lui Noah. L-am auzit. Le-a spus despre noi.

– Noah? Hendrik privi de la unul la altul. Cui a spus despre noi?

– Familiei lui. *Adevăratei* lui familii, spuse în batjocură Klaas cu tonul lui monoton, dar Liesbeth putu să își dea seama că era furios.

– Dar știe mai bine de-atât. Știe că vom ucide pe oricine află... Hendrik păru să exulte plăcere. Atunci să mergem să îi dăm o lecție micuțului nemernic.

Toată lumea se întoarse către Liesbeth și așteptă. Aceasta spuse:

– Da. Trebuie să-i ucidem pe toți.

Dar răspunsul ei fu prea întârziat, prea... emoțional. Asta nu era ceea ce plănuise ea.

Ci era ceea ce Hendrik plănuise. Toată viața lui, așteptase momentul în care Liesbeth avea să se poticnească. Acum preluă comanda fără nici o problemă.

- Vom merge în echipe. Klaas și Grieta, voi veți merge pe proprietate prin canalul de evacuare. Ultima oară m-au pierdut acolo. Este cea mai bună cale de a le ocoli paza slabă. Vom merge împreună cu mașina - vă duc eu.

Klaas și Grieta se ridicară în picioare și începură să-și adune echipamentul.

- Rutger și Brigetta, voi luați Cadillacul.

Aceștia mârâiră.

- Știu, spuse Hendrik compătimitor, dar chestia aia este construită ca un tanc. Puteți să ieșiți de pe șosea și să intrați prin spatele proprietății. În ceea ce mă privește - voi sta aproape de Liesbeth ca să mă asigur că nu și-a pierdut pofta de răzbunare pe inamicii familiei Propov.

Liesbeth dădu să își apuce arma. Dar fu prea târziu.

Glockul lui Hendrik era deja în mâna lui și îndreptat asupra ei.

- Tu conduci, Liesbeth! Te voi îndruma eu. Nu mi-ai dori să te pierzi. Cu mâna liberă, făcu un gest amplu. Haide. Să mergem!

capitolul 60

În mai puțin de 20 de minute, Noah își termină povestea - serios, chiar dacă nu ar fi fost programat să moară, de ce ar fi stăruit asupra fiecărui mic detaliu umilitor? - și, când încheie, descoperi că nu îndrăznește să privească în jur. Nu putea să îndure să îi vadă pe Eli și pe Rafe privindu-l încruntați, pe Brooke și pe Chloë examinându-l ca și cum nu îl mai întâlнисeră până atunci, să fie martorul dezamăgirii Nonnei... să privească cum Penelope își dădea seama că bărbatul care era tatăl copilului ei era un depravat, întocmai așa cum crezuse ea.

- Toate acele scrisori pe care le-ai trimis din Paris... erai de fapt în Amsterdam?

Nonna păru uimită.

- Da, Nonna. Îmi pare rău.

Era puțin spus.

Eli fu cel care interveni cel dintâi. Desigur.

- Lasă-mă să văd dacă am înțeles. Ai supraviețuit acestui îngrozitor de dificil furt și ei ți-au spus...?

- Mi-au spus că am fost înregistrat de sistemul de supraveghere al lui Oblak și, din moment ce am fost singurul care nu era deghizat, eram singurul care putea fi identificat.

Când Rafe dădu să vorbească, Noah ridică mâna ca să ceară tăcere.

- Suntem în criză de timp. Lăsați-mă să termin! Liesbeth și banda ei au recuperat dovada, nu ca să se asigure că sunt în siguranță, ci ca să mă aibă sub controlul lor. Dacă ei decideau să facă publice casetele, Oblak avea să își trimită gorilele particulare să mă ucidă. Dacă Oblak nu putea să ajungă la mine, ei bine, noi furaserăm tabloul pentru a-l vinde unui alt colecționar particular, așadar poliția secretă rusească m-ar fi capturat și m-ar fi torturat până când aș fi oferit toate informațiile pe care le știam. Adică nimic. Dacă poliția secretă rusească nu punea mâna pe mine, CIA și Interpol m-ar fi băgat în închisoare pentru totdeauna sau până când una dintre rudele mele dragi mă asasina.

- Sunt pe urmele sticlei de vin a lui Nonno și ale diamantelor? întrebă Rafe.

- Exact, dădu Noah din cap.

În regulă, ce era mai rău trecuse. Ei încă vorbeau cu el. Deși toată lumea îl privea, cu siguranță, în mod diferit, mai ales Penelope, care ședea cu capul aplecat pe o parte și ochii ei căprui calzi privindul ca și cum nu putea să înțeleagă prea bine tot ce făcuse.

- Cum de n-ai avut nici o bănuială?

Brooke îl cunoștea pe Noah și lucra cu el de ani întregi, și era limpede că o uimea faptul că el putuse să fie atât de credul.

- O parte din antrenament consta în a-i respecta pe cei care aveau mai multe cunoștințe decât mine. Asta însemna pe toată lumea. Așa că n-am pus întrebări. Am făcut ceea ce mi s-a spus. Sincer, eram atât de epuizat, încât nici nu m-am gândit la întrebări decât după aceea.

Glasul lui Noah se stinse. *Scuze*. Acelea nu erau altceva decât scuze.

Dar Rafe dădu din cap.

- Ți-au spălat creierul.

- Curat ca lacrima, spuse Chloë și păru că dorea să își ia notițe.

- Am o întrebare, zise Penelope. În toți anii aceștia, n-ai spus nimănui. De ce ne spui acum?

Noah știa că nu putea să treacă cu bine peste asta.

- V-am protejat... pe toți.

Bao și Rafe pufniră amândoi.

- Vorbesc serios.

Acesta era momentul critic. Noah trebuia să îi convingă că acesta era adevărul.

- V-am spus că m-au antrenat din greu și vreme îndelungată. De atunci m-am antrenat și singur și sunt destul de bun. Rafe, tu știi asta.

Rafe dădu din cap.

- Ești.

- Într-o luptă corp la corp, ei sunt mai buni decât mine. La armament, sunt mai buni decât mine. Mai buni decât tine, Rafe, și, cu siguranță, mai buni decât Eli.

- Hei! exclamă Eli.

- Te-am văzut luptând, Eli. Mi-ai salvat viața și te iubesc pentru asta. Chloë se aplecă peste masă și își așeză mâna pe brațul lui. Dar în clipa asta, ce ai face într-o luptă? I-ai lovi cu ghipsul?

Rafe și Noah izbucniră în râs.

Eli se uită încruntat la soția sa, apoi le făcu fraților săi un semn distinct cu ghipsul. Deveniră degrabă serioși. Noah spuse:

- Banda, chiar și Hendrik, se antrenează fizic cel puțin trei ore pe zi. Trag cu arma o oră pe zi. Se pot angaja în luptă corp la corp și să tragă la țintă în timp ce își schimbă deghizarea - toate în același timp. Și au reguli.

- Ce fel de reguli? întrebă Nonna.

- Prima regulă: familia este singurul lucru care contează. Să nu-i trădezi niciodată. Cea de-a doua regulă: cu orice preț, să aduci comoara acasă. Ce încerc să vă zic este - Noah nu putea spune asta destul de limpede - că nu le pasă dacă ucid. Viața umană nu înseamnă nimic pentru ei. Scrâșni din dinți, dar trebui să le spună întregul adevăr. În timpul jafului, au ucis trei dintre servitorii lui Oblak fără ca măcar să clipească. Atunci a fost momentul în care mi-am dat seama: din punctul lor de vedere, familia Propov se află în vârful lanțului trofic și oricine altcineva este inferior și prin urmare nu merită să fie luat în seamă.

- Ucid de amuzament? întrebă Eli.

- Nici măcar, spuse Rafe. Toată lumea se uită la el, surprinsă. Îmi pare rău, dar știu ce spune Noah. Am întâlnit astfel de oameni în trupele speciale și de partea cealaltă. Uciderea nu are loc pentru distracție; este un lucru care se întâmplă. Femei, copii, bătrâni... dacă o crimă face ca misiunea ta să meargă mai ușor, atunci ucide și nu te mai gândești. Oamenii aceia numesc asta daune colaterale. Rafe clătină din cap și continuă: Noah are dreptate. Eu gândesc înainte să apăs pe trăgaci.

Să îl convingă pe Rafe însemna jumătate din bătălie.

- Nu ne putem lupta cu indivizii aceștia. Eu nu mă pot lupta cu indivizii aceștia. Nu pot ucide fără scrupule. Aș ezita să ucid o altă ființă umană și, în clipa aceea de ezitare, aș fi mort.

- Dar de ce ne spui *acum*?

Penelope rosti vorbele clar, cu spațiu între ele, cerând răspunsul real.

Noah nu dorea să răspundă. Chiar nu dorea, sub nici o formă nu dorea să răspundă. Și, înainte să apuce să o facă, Rafe spuse:

- Crezi că știi prea multe despre ei. Crezi că nu te vor lăsa să trăiești.

- Am știut întotdeauna că aveam două alegeri. Fie preiau conducerea bandei, fie, când voi fi îndeplinit sarcina pentru care am fost născut - să găsesc sticla de vin -, voi fi ucis. Așa cum ai spus, știu prea multe și, dacă mama ezită să facă asta, verii mei n-o vor face. Dar, în clipa asta, e un pic mai presant.

Ceasul ticăia și la fel și bomba de la gâtul lui... iar copilul din pântecul lui Penelope creștea cu fiecare minut. Se uită la ea, dar le vorbi fraților lui.

- Pentru că, dacă nu facem ceva, voi muri cam peste o oră și jumătate.

- Poftim? țipă Eli.

- Poftim? Rafe se ridică în picioare.

Acum Noah îi vorbi numai lui Penelope:

- Știu că m-am dovedit a fi depravatul idiot care ai crezut întotdeauna că sunt, dar te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și, Dumnezeu mi-este martor, întotdeauna te voi iubi. Dacă apuc să trăiesc dincolo de ziua de azi, te vei căsători cu mine?

Ochii ei deveniră pătrunzători.

- Dacă spun da, vei trăi dincolo de ziua de azi?

- Asta este intenția mea.

- Atunci da. Mă vei căsători cu tine.

Zâmbi, dar buzele îi rămaseră încleștate. Îi apucă mâna cu ambele ei mâini și își îngropă unghiile în pielea lui, deși el nu credea că ea își dădea seama că o făcea.

- De ce crezi că vei muri?

Noah își eliberă mâna din strânsoarea ei, își desfăcu cravata și își deschise nasturii cămășii. Când zgarda ieși la iveală, reacțiile aproape că îl făcură să râdă. Aproape.

Învățată de ani lungi de modă adolescentină absurdă, Nonna își lăsă capul pe-o parte și o studie în tăcere.

- Aș rămâne la cămașă și cravată, opină Brooke.
Eli lătră.

Chloë, scriitoarea de romane polițiste, spuse:

- Uau, cu țintele acelea, ai putea să cuplezi chestia aceea la orice, să facă orice. Să cânte, să pună filme, să tragă un...

Atunci înțelese și ochii i se rotunjiră, plini de groază.

Rafe și Bao înțeleseseră și ei și se ridicară în picioare.

Penelope se ridică și ea încetișor. Se aplecă către el și îl privi în ochi ca și cum ar fi cerut adevărul.

- Mi-ai spus că ai pierdut un pariu. Este o minciună. Nu vei muri. Animalele alea ți-au legat aia în jurul gâtului. Pun la cale să te ucidă - și acum mă ceri în căsătorie?

capitolul 61

Joseph Bianchin rămase în picioare la fereastră și îi privi pe acei golani din familia Smit plecând în mașinile lui.

Cum de îndrăzneau? Îi mâncaseră mâncarea, locuiseră în casa lui, îi accesaseră computerul - o, da! Știa adevărul. Îi luase mult timp să își dea seama că aceea era problema. Dăduse vina pe computerul lui, pe conexiune, pe toate și pe orice, încercând să își dea seama de ce afurisitul acela funcționa numai din când în când.

Fusese indignat până când își dăduse seama că și rețeaua de internet se purta ciudat. Putea să acceseze anumite pagini - nu avea nici o problemă să intre pe pagina lui cu punctele de presiune sau să cerceteze despre diamantele roz sau să își citească noile povești. Dar alte pagini, pagini despre banda Smit și crimele lor, pagini pe care le vizitase cu numai câteva zile în urmă - acestea apăreau goale, ca și cum fuseseră deturnate. Nu dorea să creadă că acei hoți de la parter puteau să fie mai deștepți decât el... dar bănuiala îi crescuse.

Cumva, îi pătrunseseră în computer și îi falsificaseră e-mailurile.

Nu reușise să facă apeluri telefonice.

Nu fusese în stare să părăsească casa.

Îl ținuseră sub control în toate privințele.

Acum îi furaseră mașinile, lăsându-l singur aici pentru întâia oară de săptămâni întregi... și, ca un animal prins într-o capcană, el se temea să plece.

Dacă această plecare în grabă nu era nimic altceva decât un truc pentru a-l atrage afară, unde puteau să îl măcelărească? Sau puseseră un exploziv care se activa atunci când el deschidea ușa?

Dar nimic din toate astea nu aveau rost. Dacă doreau să îl omoare, ar fi putut-o face oricând. Așa cum o auzise o dată pe Liesbeth spunându-le rudelor ei însetate de sânge: „Lăsați-l pe bătrân să trăiască; un cadavru pute“.

Mergând la telefon, ridică receptorul și îl puse la ureche.

În continuare nu avea ton.

Coborî la parter. Cercetă fiecare încăpere. Biroul arăta semne ale plecării lor grăbite.

Merse către biroul său.

Correspondența lui se afla aici, deschisă, pusă una peste alta, răvășită, violată.

Indignarea îi zgârie măruntaiele.

Correspondența lui. Nu mai era nimic sacru?

Un plic maroniu îi atrase privirea.

De peste o săptămână se uitase după ceva asemănător. Nu că se aștepta ca persoana aceea, Penelope, să fie cu adevărat fiica lui, dar dorea să știe cu siguranță. Avea sens să știe...

Luă plicul deschis deja, scoase raportul și îl citi. Apoi rămase acolo în picioare, ținându-l în mână prostește și privind îndelung cuvintele.

Fata aceea era fiica lui.

Penelope era fiica lui. Avea un copil.

Privi afară pe fereastră.

Dorise progenituri, dar într-un mod abstract, ca niște creaturi care să poarte ADN-ul familiei Bianchin pentru a-l duce mai departe, în viitor.

Ea nu era ceea ce el dorea. Penelope era încăpățânată, cu limba ascuțită și nu avea respectul cuvenit poziției și averii lui. Nu avea nici un pic de răbdare pentru lipsa lui de toleranță. Spusese că nu avea nevoie de averea lui. Nu că o crezuse, dar... îl disprețuisese într-un mod atât de fățiș. Nu se sinchisise să se gudure pe lângă el absolut deloc.

Cel mai important, îl dezamăgise pentru că era fată. Nu avea să poarte numele de Bianchin în viitor. Urma să se căsătorească și să aibă copii, iar acei copii aveau să poarte numele de familie al tatălui lor.

Sau poate Joseph putea să mituiască tânărul cuplu să facă cum porunca el și să îi facă să ia numele de Bianchin.

Dar nu și dacă nu pleca de aici *acum*.

Merse iute către ușa de la intrare, apoi ezită, cu mâna pe clanță.

Dacă unul dintre gorilele acelea îngrozitoare stătea de partea cealaltă, așteptând cu o pușcă încărcată și un rânjel nesuferit?

Nu. Îi văzuse plecând.

Inspirând adânc, Joseph deschise larg ușa. Ieși afară pe verandă.

Nimic nu se mișcă în curtea lui umbroasă, bine îngrijită, întinsă și costisitoare.

Nimic, cu excepția... grădinarului său, japonezul acela care își conducea Fordul F-150 pe aleea arcuită către poartă, mergând să ia prânzul.

Joseph își dădu seama... aceasta era șansa lui. Putea să scape.

- Hei! strigă. Hei!

Flutură din mâini.

Japonezul continuă să conducă.

- Hei!

Joseph strigă mai tare, coborî treptele în fugă, luând-o la goană pe iarbă, în încercarea de a tăia calea camioanei înainte ca aceasta să ajungă la poartă.

- Hei! Tu! Îți ordon să mă aștepți!

capitolul 62

Nonna se ridică în picioare, părând agitată.

- Am scos deja o friptură din congelator, așa că mai bine mă apuc de cină.

- Sună-l pe Darren, îl însărcină Brooke pe Rafe.

Rafe scosese deja telefonul mobil și îl sună pe cel mai bun guru al său în materie de computere. Explică situația în propoziții scurte, apoi îi dădu telefonul lui Brooke.

- Vorbește cu el. Din informațiile date de Noah, sunt de părere că banda Propov va veni să privească artificiele de 4 Iulie...

Noah bănuie că acela era modul lui Rafe de a spune „Când îi va exploda capul lui Noah“.

Rafe continuă:

- ... și, dacă paznicii mei pot sări pe unul, îl putem târî aici și să îl obligăm să îndepărteze chestia aceea din jurul gâtului lui Noah.

- Prea bine. Mă voi ocupa de echipă.

Bao ieși fugind pe ușă, vorbind la telefon. Rafe puse mâna pe umărul lui Noah.

- Într-un fel sau altul ne vom ocupa de asta.

Vocea îi fu plină de afecțiune și încurajatoare.

În mod neverosimil, Noah se relaxă. Își mărturisise trecutul și prezentul în fața familiei sale tocmai pentru acest motiv. Pentru că acești oameni sensibili, iubitori, inteligenți și cutezători erau singurii din lume care îl puteau salva și, chiar și mai bine - aveau să își păstreze reproșurile până când colierul urma să fie scos.

Apoi, știa el, aveau să îi tăbăcească fundul, fiecare în parte și toți laolaltă. Întorcându-se către Penelope, spuse:

- Te-am cerut în căsătorie pentru că, pentru întâia oară, puteam să te întreb și să știu că vei răspunde cu sinceritate, știind adevărul despre mine.

Penelope încuviință din cap. Se ridică în picioare. Îl plesni peste cap. El se clătină pe spate.

- Am știut întotdeauna cine erai, zise ea. Doar că n-am știut detaliile.

El aruncă o privire în jur.

Numai zâmbete, ascunse sau nu.

- Oricum, îți mulțumesc că ai spus da.

Își frecă ceafa. Alte zâmbete.

- Cu plăcere, spuse Penelope cu calm și se afundă din nou în scaun.

- Ne vedem când mă întorc.

După ce îi strânse din nou umărul lui Noah, Rafe ieși în viteză după Bao. Chloë avea notebookul deschis pe masă și degetele îi zburau deasupra tastelor.

- Nu găsesc nici o informație despre o armă de genul ăsta, îi spuse ea lui Brooke, dar cu siguranță că nu ei au inventat dispozitivul.

Aruncă o privire îngrijorată către Noah.

- Te asigur că da, spuse Noah.

Brooke îndepărtă telefonul de ureche și întrebă:

- Noah! Chestia aceea din jurul gâtului tău este din piele?

- Da.

Noah îi trecu degetele peste marginea colierului.

- Familia Propov a fost foarte preocupată de modă.

Cei din familia Di Luca se încruntară la el ca și cum i-ar fi pus la îndoială sănătatea mintală.

- Au niște gusturi mizerabile, adăugă el.

Chloë își vârî notebookul sub nasul lui Eli. Eli studie ecranul și dădu din cap.

- Minunat. Mă refer la piele.

Mergând la sertarul cu scule al Nonnei, cotrobăi până găsi cutterul. Deschizându-l, îi testă lama, apoi scoase o lamă nouă. O înlocui, apoi arată către scaunul cel mai apropiat de fereastră.

- Șezi acolo. Vom tăia chestia aia ca să vedem ce are înăuntru.

Penelope gemu ușurel. Noah o îmbrățișă.

- Nu-ți face griji! M-aș încrede în Eli cu...

„Viața mea“, voia să spună. Hotărî să nu rostească asta și se așează pe scaunul indicat.

- Ei bine, o vei face.

Eli fixă cu o privire rece lama deschisă, apoi dădu din cap cu blândețe către Penelope.

- Nu te teme. Altoiesc întotdeauna viță-de-vie și asta cere o mână sigură. Sunt omul cel mai potrivit pentru treaba asta.

Încrederea lui Eli era de neclintit.

- Dar aș dori încă o pereche de ochi. Chloë, poți să mă îndrumi prin treaba asta?

Chloë își închise notebookul și se ridică.

- Da. Lasă-l pe Darren să caute! Din cauză că obțin atât de multe răspunsuri la căutările despre explozibili nu pot face distincția între un link bun și unul prost. De ce sunt atâția oameni care doresc să arunce chestii în aer?

Merse la Noah, puse mâna pe umărul lui, se aplecă și privi cu atenție. El își întinse gâtul, mișcându-l dintr-o parte în alta ca să îi ofere o vedere mai clară.

- Pune-mă pe video ca să pot vedea, spuse Darren din difuzorul telefonului.

El și Brooke stabiliră legătura video; apoi Brooke așează telefonul pe tejghea, aproape de Noah, sprijinit în așa fel încât Darren să poată vedea și auzi.

- Este o bandă simplă din piele lipită de gâtul lui, spuse Chloë. O alta este suprapusă peste aceea și ambele sunt cusute laolaltă. Țintele pătrund prin pielea de deasupra, așa că putem spune cu certitudine că sub

banda de deasupra există un fir care conectează țintele și controlează mecanismul.

Din telefon se auzi glasul lui Darren.

- Noah, cum au de gând să te ucidă? Cu bombă sau cu încărcătură electrică? Sau cu laser?

- Explozibil, zise Noah. Cu temporizator.

- Primitiv, dar eficient, mormăi Darren; apoi strigă: Taie cusătura cu foarte multă atenție.

Preț de o clipă scurtă, înfiorătoare, Eli privi încruntat la chipul lui Darren, aflat pe ecranul telefonului.

- Voi face toată chestia asta cu foarte mare grijă.

- Sigur, spuse Darren, puțin mai potolit.

Chloë se dădu la o parte din lumina lui Eli. Nonna se întoarse cu spatele la aragaz ca să privească. Brooke își încrucișă brațele, privind atentă și cu ochii mijiți. Penelope își acoperi ochii, apoi își luă mâinile la o parte; Noah știa că ea nu putea să îndure să privească, dar nici să nu privească nu putea să îndure.

Bucătăria fu cufundată într-o tăcere mormântală când Eli poziționează cutterul în partea laterală a gâtului lui Noah, strecură lama ascuțită între cele două straturi ale colierului de piele și tăie primele cusături.

Nu se întâmplă nimic.

Fu cel mai bun nimic de care Noah avusese parte vreodată.

Fură schimbate priviri ușurate, speriate și mânioase; apoi Eli continuă să taie cusăturile, mișcându-se încet, asigurându-se că nu deranja nimic letal, până când Noah izbucni în cele din urmă:

- N-am toată ziua la dispoziție, Eli, și o spun în sensul literal.

- Corect.

Cu coada ochiului, Noah văzu mâna lui Eli tremurând; apoi acesta începu cu iuțeală să taie cusăturile, și cele din partea de sus și pe cele din partea de jos.

- Acum taie pielea sus și jos ca să o putem dezlipi, spuse Darren.

- Vrei să preiau eu, Eli? întrebă Brooke. Transpiri.

- La fel și tu, zise Eli.

Brooke își dădu părul la o parte de pe frunte.

- Chiar așa? întrebă neatență.

Chloë îi dădu ocol lui Noah, examinând din nou colierul.

- Taie exact aici.

Arată cu degetul către mijlocul gâtului acestuia.

Liniștea profundă o făcu să privească în jur, la fețele lor pline de îndoială.

- Întrebați-l pe Darren dacă am dreptate. Eli nu poate să taie în partea din spate. Totul este conectat la încuietoare, care este temporizatorul și partea cu cele mai multe fire din drăcia asta. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de asta, cu atât ne este mai bine.

- Are perfectă dreptate.

Vocea lui Darren deveni ușor tremurată. Îl puteau auzi tastând încă, căutând în continuare vreo informație despre cum să rezolve problema.

- Nu că ar exista vreo alegere bună.

Nimeni nu îi aprecie ultimul comentariu, dar el avea 17 ani și era un tocilar, așa că Noah încercă să sune cât mai prozaic cu putință.

- Asta se va termina cu bine sau nu. Așa că să terminăm odată.

Nonna intră cu un prosop de bucătărie și șterse de transpirație fruntea lui Eli.

- Aș vrea să încerc și eu, zise ea, cu glasul vesel ca și cum s-ar fi oferit să preia un proiect de cusut.

- Nonna, mulțumesc, dar îți tremură un pic mâinile, spuse Eli.

- Asta pentru că am mâini de 80 de ani, zise Nonna, întinzându-le. Au artrită la încheieturi. Au fost folosite la o mulțime de lucruri. Nu mi-ar lipsi prea mult.

Noah încercă să îi zâmbească lui Penelope, dar nu reuși. Vina și îngrijorarea pe care le simțea erau prea profunde. Pentru că Nonna exprimase în vorbe ceea ce gândeau cu toții: dacă exploda zgarda, nu numai

Noah era cel care avea să piardă. Și mâinile lui Eli aveau să dispară.

- Nonna, când termin cu asta, voi dori ceva de mâncare. Te rog să gătești pentru mine.

Prin asta, Eli voia să spună nu, și păstră cutterul strâns cu fermitate în mână.

- Voi, băieți, mă înfuriați atât de tare. Nonna se ridică cu pumnii în șolduri. Bănuiesc că ar trebui să fiu bucuroasă că nu vă mai certați dar, cumva, asta nu mă încântă.

Întorcându-se, se plimbă de colo-colo și începu să trântască cu putere cratițe pe aragaz.

Nu era cu adevărat supărată, Noah știa asta. Era speriată.

Eli tăie pielea și, pe un ton de conversație, spuse:

- Noah, nu prea înțeleg de ce ai decis să ne spui acum în loc să te arunci în mormântul unui martir.

- N-a avut de ales. Penelope era albă ca varul din cauza încordării, dar vocea ei fu fermă și puternică. Vom avea un copil.

- Dar azi-dimineață ți-a venit... Ah! Brooke păru luată prin surprindere, apoi căzu pe gânduri. Ooo!

- Hei! Felicitări, Noah!

Glasul lui Darren era vesel.

- Dragii mei.

Nonna veni mai întâi să o îmbrățișeze pe Penelope, apoi pe Noah. Ochii ei căprui erau strălucitori de bucurie și îngreunați de o teamă în plus. Fiind Nonna, vorbi doar despre bucurie.

- M-ați făcut atât de fericită!

- Bună treabă, omule! spuse Eli și îl împunse pe Noah în umăr.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu îl înghionți! îl muștră Chloë.

Eli își retrase mâna.

- Scuze!

- Colierul pare foarte stabil. L-am purtat timp de două săptămâni, zise Noah.

- Două săptămâni! Eli îl plesni din nou, mai ușor. Ce dracu'? Nu puteai să ne fi spus mai devreme?

- Încercam să fac ceea ce trebuie.

Noah o privi pe Penelope cu atâta căldură, încât aceasta se îmbujoră, căpătând un pic de culoare pe chipul palid.

- E în regulă, îi spuse el. Vom face asta.

Ea încuviință din cap ca și cum l-ar fi crezut, dar chipul ei era sumbru.

Noah știa că ea își amintea de morțile care o frânseseră mai înainte și că își făcea curaj în fața unui alt viitor trăit în singurătate. Avusese parte de prea multă tristețe, și îl durea inima când își imagina neliniștea ei de acum.

Mergând la aragaz, Brooke spuse:

- Darren caută pe internet. Chloë îl ajută pe Eli. Eu nu fac nimic și asta mă face să stau ca pe ghimpi. Vrei să curăț niște cartofi sau ceva?

- Mulțumesc mult, draga mea, dar trebuie să o duci pe Chloë cu mașina în oraș ca să își scoată ghipsul, spuse Nonna.

Fluturând din mână, Chloë spuse:

- Nu pot să merg.

- Ba da, poți, zise Noah. Îți apreciez preocuparea, cu adevărat, dar poți merge la medic să-ți taie ghipsul și să te întorci înainte ca ceva programat să... se întâmple.

Penelope aruncă un ochi către ceasul de la încheietura mâinii, apoi către cel de deasupra ușii.

- Le ce oră spuneai că...?

Noah nu văzu nici un motiv să o țină în suspans.

- 15.37.

- Exact. Dă-i drumul, Chloë. Am ochii buni. Pot să examinez colierul și să îi dau indicații lui Eli.

Penelope se ridică și merse să stea alături de Noah, cu mâna pe umărul lui.

Astăzi umărul lui primea tot felul de atenții, dar numai Penelope fu cea care îl mângâie, primind alinare în același timp în care o oferi. Păru mai liniștită având ceva de făcut, iar lui i se păru că observaseră cu toții asta.

- Vezi, iubito? Există întotdeauna o altă femeie care să-mi spună ce să fac, îi zise Eli lui Chloë. Ai fost extrem de nefericită timp de șase săptămâni. Scoate-ți ghipsul și întoarce-te! Până atunci îi voi scoate zgarda lui Rover.

- Și grijile de la distanță contează ca susținere, o asigură Noah, apoi făcu un gest prin care o gonea.

Brooke îi făcu cu degetul lui Noah.

- În clipa în care Eli dezamorsează bomba vreau să aflu.

Noah le aprecie siguranța.

- Îți vom da un telefon.

Brooke și Chloë își luară gențile și alergară pe coridor, apoi ieșiră pe ușa de la intrare, nu ca să scape de situație, ci ca să se poată întoarce rapid.

- Nu prea reușesc să tai vertical până la capăt prin pielea asta, mormăi Eli.

Noah își ridică bărbia. Penelope se aplecă și privi.

- Cusătura este mai groasă aici.

Lama se agăță de ceva.

Eli o trase înapoi cu putere. Vârful îl atinse pe Noah sub bărbie, pătrunse și tăie.

- La naiba, mormăi Eli și spuse: Scuze.

- Nu-i bai. M-am tăiat mai rău în timp ce mă bărbieream.

Noah întinse mâna după un șervețel, îl apăsă pe rana care ustura și aruncă o privire către Penelope.

Aceasta fixa cu privirea sângele, cu ochii mari și plini de disperare, tenul devenindu-i de o paloare îngrozitoare.

El se uită la Nonna, căutând ajutor. Nonna văzuse deja necazul.

- Penelope, spuse, dacă este să fac o friptură, am nevoie de morcovi și de cartofi. Sunt jos, în pivnița pentru vin. Ai vrea să mergi să îi aduci tu?

Penelope nu se mișcă.

- Penelope? rosti cu asprime Nonna.

- Poftim? tresări Penelope. Ce? Morcovi și cartofi. Desigur. Dar eu sunt cea care privește pentru Eli.

- Nu va dura decât un minut.

Nonna umezi un prosop de bucătărie cu apă rece și îl așeză pe fruntea lui Penelope, apoi îl înfășură în jurul cefei acesteia. În mânându-i o strecurătoare mare de metal, spuse:

- Uplete asta. Ar trebui să fie de ajuns pentru noi toți. A, și adu o ceapă și o căpățână de usturoi.

Penelope dădu din cap.

- Cartofi și morcovi. Ceapă și usturoi.

Când începu să se îndrepte către scări, Eli puse jos cuțitul și îndepărtă pielea.

- Uau! Uită-te la toate firele astea, spuse.

capitolul 63

- Arată-mi, îl auzi Penelope pe Darren spunând. Apoi, cu un ton îngrozit, continuă: E grozav!

Clătinându-se de disperare și groază, Penelope coborî împiedicându-se ultimele două trepte și ateriză pe genunchi și pe mâini, apoi se prăbuși la podea și rămase acolo, odihnindu-se cu fruntea pe cimentul rece.

Luă înghițituri lungi și profunde de aer, încercând să își limpezească puțin capul care i se învârtea.

Stătuse în bucătărie, privind și ascultând, fiind absolut inutilă, în timp ce Brooke discuta cu Darren despre strategii, în timp ce Eli își risca viața, în vreme ce Chloë sintetizase în câteva cuvinte bine alese cum mergeau lucrurile, iar Nonna își oferea propriile mâini nepotului ei, în vreme ce Rafe și Bao ieșiseră în fugă ca să îi oprească pe cei care voiau să îl omoare pe Noah și pe toți ceilalți din familia Di Luca.

Penelope se simțea ne folositoare. Era ne folositoare. Dorea să îl salveze pe Noah, dar nu era în stare nici măcar să coboare scările fără să cadă. Știa că nu sarcina fusese cea care îi înmuiase genunchii. Ci sentimentul de deznădejde care o măcina. Văzuse atât de multă moarte și acum, în ziua în care își dăduse seama că viața

îmbobocise din nou înăuntrul ei, iar Noah își declarase dragostea pentru ea, descoperise și că bărbatul pe care îl iubea era condamnat.

Zăcând acolo, cu obrazul pe podea și fața către scară, se întrebă: ce ar putea face ca să fie de ajutor? Își promisese în sinea ei că avea să *trăiască* din nou și, în ciuda groazei pricinuite de dezvăluirea lui Noah, nu putea să se ascundă.

Un gând răzleț îi răsări în minte.

Ultima treaptă era construită... în mod ciudat.

„Nu este important, Penelope.”

Trebuia să se concentreze. Trebuia să fie *ceva* ce putea să facă pentru a-l ajuta pe Noah la ceas de nevoie.

Ochii i se îngustară. Simțul ei al proporțiilor era ofensat.

Ultima treaptă nu era în regulă.

Nu era nimic atât de în neregulă cu ea încât cineva care stătea în picioare să își poată da seama că era o problemă. Dar pentru un decorator profesionist care se afla la pământ privind fix la ea... ultima treaptă era prea groasă.

Ridicând capul, privi în jur, încercând să vadă și alte exemple ale construcției ca din *Alice în Țara Minunilor*.

Dar nu. Pivnița era lungă și lată, în cea mai mare parte goală, cu excepția coșurilor cu legume și a unui vechi și uriaș raft pentru vinuri care arăta ca un exemplu minunat de construcție de tip american timpuriu.

Scara vopsită în alb era în sine esența simplității – trepte din lemn susținute de două lonjeroane lungi din lemn de o parte și de alta. Fiecare treaptă era la fel: o scândură groasă de 5 centimetri și lată de 25. Cu excepția ultimei trepte, care era groasă de 10 centimetri zdraveni și probabil lată de 35, cu centimetrii suplimentari în spate. Acolo, unde treapta de deasupra își arunca umbra, scândura avea o creștătură minusculă care se întindea de-a lungul întregii suprafețe neted vopsite.

Pentru ochiul antrenat al lui Penelope, partea de deasupra a treptei arăta ca două piese de puzzle bine asamblate.

Dar cine ar crea un asemenea lucru și ar face-o cu o asemenea măiestrie, încât nimeni să nu observe, oricât de mult ar fi căutat...?

Cu ochii fixați asupra treptei, Penelope își plimbă mâinile pe podeaua de ciment și se împinse, ridicându-se în fund.

Bunicul lui Noah, Nonno. Constructorul înrăit, cel care repara și depăna lucrurile. Iată cine!

Dar de ce ar face asta?

Pentru a crea un spațiu în care să își ascundă prețioasa sticlă de vin, pentru a o păstra la răcoare și întuneric.

Penelope își uită greața și dispararea.

Cu mișcări precipitate, se târî până la treaptă și pipăi îmbinarea abia vizibilă dintre partea lată din față a scândurii și cea îngustă din spate. Da, cu siguranță erau două bucăți șlefuite și vopsite ca să pară o singură treaptă.

Își îngropă unghiile în îmbinarea aceea.

Nu se mișcă nimic.

Se lăsă pe călcâie, exaltarea murindu-i un pic.

Privi din nou. Pipăi din nou îmbinarea.

Nu. Avea dreptate. Cumva, chestia aceea se desfăcea.

Ocoli și merse în spate, se aplecă sub scară și îngenunche acolo. Aici văzu cu mai multă claritate lățimea suplimentară a treptei și o scobitură aflată deasupra treptei, pe partea interioară a lonjeronului de lemn. Ridică din spate – și treapta se mișcă. Ridică. O trase și o scoase.

Și acolo, odihnindu-se într-o casetă goală care se întindea pe toată lungimea treptei, se afla o sticlă veche, foarte veche de vin.

Acea sticlă de vin.

Își așază palma pe gâtul lung, întins și îl mângâie ca și cum ar fi fost o creatură vie.

Era minunată: din sticlă verde, înaltă, subțire, cu un gât lung și o etichetă mică, veche și decolorată pe care era marcat: MASSIMO.

Apoi realitatea o prinse din urmă.

Se târî de sub scară, sări în picioare, ocoli în fugă scara și strigă:

- Noah, aş putea să te văd? Prea autoritar. Trebuia să fie mai calmă. Strigă: Noah? Am nevoie să te văd.

Un moment.

- *Serios!*

Noah își făcu apariția în capul scării.

Chiar și de aici, putea să vadă fâșiile de piele pe care Eli le tăiasă de pe zgarda lui și încurcătura de firicele argintii care îi înconjurau gâtul.

Dar el zâmbi ca și cum vederea ei îi făcea plăcere și vocea îi sună liniștită, veselă:

- Hei, ce este?

- Am nevoie să te uiți la ceva.

Nu știa de ce era enigmatică, doar că astăzi mirosul pericolului atârna în jurul fiecărui cuvânt, fiecărei acțiuni.

El coborî în grabă câteva trepte, încrunat și cu ochii fixați asupra feței ei. Eli strigă:

- Noah, vino; aproape am terminat.

Noah răspunse strigând:

- Într-un minut. Coborî în fugă alte trei trepte. Penelope? Arăți ca și cum ai... Ce s-a întâmplat?

Deasupra, în bucătărie, sună telefonul. Cineva răspunse.

În depărtare, Penelope auzi vag o conversație unilaterală.

- Grăbește-te, zise cu glasul scăzut și îi făcu semn cu degetul să o urmeze în timp ce ocoli scara.

- Ești bine?

Alergă restul drumului până jos, i se alătură și urmări cu privirea degetul ei care arăta către ceva. Pentru o lungă secundă, rămase mut de uimire. Aruncându-se în genunchi, atinse sticla cu aceeași venerație pe care o arătase și ea.

- Sticla de vin a lui Nonno. Ai găsit sticla de vin a lui Nonno.

O privi pe Penelope ca și cum îi ilumina sufletul.

- Am găsit-o.

- Uite! Are numele lui Massimo pe ea. Dar cum... Noah vorbea acum cu el însuși. Nonno a ascuns-o chiar în treaptă. Am căutat pretutindeni pe podea, pe toți pereții, dar nu am căutat în trepte. Și biletul lui spunea „sus“. Și, când era întors, spunea „jos“ Întorcându-se către Penelope, o apucă de umeri. M-ai salvat.

Noah îi privi chipul, propriile lui trăsături fiind ascunse de umbrele scării, și lucirea din ochii lui o făcu să simtă că inima i se mărește de iubire.

- Sună-i, zise ea în grabă. Spune-le celor din familia Smit, sau Propov, sau cum și-or spune. Spune-le să vină să o ia și să înlăture nenorocita aceea de bombă de la gâtul tău.

- Noah! strigă Eli din capătul scării.

Părea foarte încordat și furios, prins într-o criză care se intensificase și mai tare. Noah își întoarse capul, încruntându-se.

- Ce s-a întâmplat?

- A sunat Chloë. Ea și Brooke se aflau pe drumul către oraș pe șoseaua noastră îngustă. Au văzut patru oameni într-o mașină care se îndrepta în direcția asta, urmată de o altă mașină, în care se aflau doi oameni.

Noah deveni atent. Eli continuă:

- Ambele mașini luau curbele prea repede, ca și cum se aflau într-o misiune. Chloë l-a sunat pe Rafe ca să-l avertizeze. Brooke a întors ca să meargă pe urmele lor.

Noah și Penelope ieșiră iute de sub scară.

- La naiba! zise el.

Femeile acelea aveau să facă în așa fel încât să fie ucise.

- Mașina a lăsat doi oameni la un râuleț care duce pe proprietate. Oamenii care au rămas în mașină și-au croit drum peste câmp și...

Eli se întoarce și se uită către ușa de la intrare. Penelope o auzi deschizându-se. Eli strigă:

- Sunt aici!

capitolul 64

Noah auzi un foc de armă.

Nonna țipă.

Eli se lovi de ușă, se împiedică și apoi se rostogoli în jos pe scară.

- Eli!

Noah sări pe trepte, prinzându-l pe Eli la jumătatea drumului.

Deasupra se auziră pași tropăind.

Un alt foc de armă.

Nonna. O omorâseră pe Nonna.

Eli era moale, leșinat, o povară în brațele lui Noah.

Penelope alergă către scară ca să ajute.

Noah spuse:

- Ascunde-te!

Absurd. Nu avea nici un loc în care să se ascundă. Dar nu putea să îndure să o vadă, pur și simplu, murind...

O pierduse deja pe Nonna.

Nonna, care îl iubise întreaga lui viață...

Și Eli, al cărui piept purta mărturia faptului că familia Propov trăgea ca să ucidă. Ridicându-l, Noah se răsuci și sări de pe trepte. Îl așază pe fratele său la o parte din drum, la marginea treptelor.

Penelope sări și ea, aterizând lângă Eli. Se aplecă și se băgă sub scară.

Slavă Domnului că îl asculta. Slavă Domnului că se ascundea.

Noah o privi în ochi și văzu puterea și compasiunea din ei. Măinile li se atinseră, se agățară una de alta; apoi Noah îi dădu drumul. Se îndreptă. Pășii pe prima treaptă, unde își înfruntă moartea.

Hendrik stătea în capătul scării, cu pistolul lui Glock gata pregătit.

Noah își întinse larg brațele, dezgolindu-și pieptul și invitând focul de armă.

- Fă-o!

- Nicidecum! Nu te las să scapi atât de ușor. Ai - Hendrik își privi ceasul de la mână - opt minute până când să-ți explodeze capul. Vreau să văd cum te zvârcolești în timp ce se scurge fiecare secundă a vieții tale. Ochii lui reci, criminali, căpătară un luciul sadic. Dar ia te uită la tine! Nu-i drăguț?! Ai încercat să-ți dezamor-sezi zgarda.

Noah urcă o treaptă.

- De unde știi că n-am reușit?

- V-am ascultat. Hendrik râse cu toată plăcerea unui bărbat aflat la apogeul puterii sale. Grieta ți-a reparat microfonul. Știi că este pricepută la ceea ce face.

- Da. Știu.

Mintea lui Noah gonea nebunește. Când reparaseră microfonul? Cât de mult auziseră?

Hendrik coborî o treaptă.

- I-ai condamnat pe cei din familia Di Luca cu mărturisirea ta emoționantă a aventurilor tale tinerești trăite alături de noi. Din cauza ta, îi vom căuta pe toți și îi vom ucide unul câte unul, până când vom șterge pata existenței voastre pe acest...

Liesbeth apăru în pragul ușii din spatele lui și oftă cu exasperare.

- Încetează cu melodrama, Hendrik, și dă-te la o parte! Lasă-mă să vorbesc cu el!

Hendrik se răsti la ea.

- Nu mai ești la comandă, bătrâno!

Cu o mână mare și puternică, Liesbeth îl apucă pe Hendrik de mușchiul dintre gât și umăr. Hendrik se răsuci și se lăsă într-un genunchi, în vreme ce pistolul îi atârna în mână.

- Asta a fost o tâmpenie, zise Noah.

În timpul furtului faimosului tablou, Noah o văzuse pe Liesbeth folosindu-se de punctele de presiune asupra servitorilor și a paznicilor; aceștia se prăbușeau întotdeauna. Dar nu o văzuse niciodată folosindu-se de ele asupra propriilor oameni.

Dar, pe de altă parte, nici nu îl mai auzise vreodată pe Hendrik vorbindu-i astfel.

Hendrik credea că puterea se transferase.

Liesbeth îi dovedise că se înșela. Ținându-l pe neajutoratul Hendrik, Liesbeth îl privi pe Noah cu reproș.

- De ce-ai făcut asta? De ce le-ai spus celor din familia Di Luca? Te-am avertizat cu privire la ceea ce se va întâmpla în cazul în care o faci.

Noah nu își dădea seama dacă era în mod deliberat obtuză sau dacă dădea un nou sens cuvântului „picată din lună“

- Le-am spus pentru că nu voiam să-mi explodeze capul, mamă.

- Încă șase minute! strigă Hendrik.

Liesbeth îi răsuci încă o dată gâtul. Hendrik se zvârcoli și gemu.

Noah își păstră privirea ațintită asupra capătului scărilor. Dacă reușea să ajungă acolo sus destul de rapid, să ia pistolul din mâna lui Hendrik și să obțină controlul asupra situației...

Privirea lui Liesbeth se mută ca să privească peste umărul lui.

El se întoarse pe jumătate și o văzu pe Penelope ridicându-se de sub scară, cu sticla de vin în mână.

- Penelope. Nu, spuse el.

Penelope nu îi dădu nici o atenție. Atenția ei era îndreptată asupra lui Liesbeth și a lui Hendrik.

- Mai este încă timp pentru a opri cronometrul, le spuse ea.

-Nu, zise Noah din nou.

Ea nu vedea? Cei doi nu aveau să facă nici un târg. Nu atât timp cât dețineau puterea.

Dar Penelope ținea sticla pe palme, oferind-o celor doi aflați în capătul scării ca și cum ar fi fost zei.

- Dezamorsați bomba de la gâtul lui Noah, și asta este a voastră.

Liesbeth îi dădu drumul lui Hendrik. Hendrik se ridică în picioare. Amândoi priviră țintă sticla, cu ochii sclipind de lăcomie.

- Asta e?

Liesbeth trecu pe lângă Hendrik și coborî bocănind până la jumătatea drumului.

- Faci mișto.

Vocea lui Hendrik era plină de neîncredere - și de speranță.

Era prea târziu să dea înapoi de la oferta lui Penelope, așa că Noah spuse:

- Știi că este sticla care trebuie... dacă ați ascultat.

- Am pierdut transmisia. Hendrik coborî două trepte. Bănuiesc că atunci când ai coborât în pivniță.

- Asta e, obiectul autentic. Penelope vorbi pe un ton liniștitor. Se afla în scară.

Se retrase, făcând încet câte un pas înapoi.

Noah făcu același lucru, fără să își ia vreo clipă privirea de la Liesbeth și Hendrik.

Ca atrasă de o momeală, Liesbeth coborî restul drumului până în pivniță.

- Unde era? întrebă. Unde se afla sticla?

- În ultima treaptă, spuse Noah, arătând cu degetul.

Liesbeth se uită la sicriul lung și îngust deschis aflat în prima treaptă. Se răsti la Noah, ochii ei verzi scânteind de indignare.

- Cum de n-ai putut s-o găsești mai devreme?

- N-am găsit-o eu. Penelope a găsit-o, zise el.

- O puteți avea dacă veți scoate bomba de la gâtul lui Noah.

Penelope părea atât de plină de speranță... când nu exista nici o speranță.

Hendrik ridică pistolul.

- O pot avea oricum.

Penelope se retrase din nou, cu mâinile stabile, și îi vorbi lui Liesbeth, nu lui Hendrik.

- Chiar îl vei lăsa să-ți ucidă fiul? Singurul tău copil?

Oare Penelope îi ațâța unul împotriva celui alt? Nu avea să funcționeze, dar... era singura șansă pe care o mai aveau.

- Mamă, întotdeauna ai spus că familia Propov este cel mai important lucru în viața ta. Tot ce-ai făcut vreodată a fost pentru a crește reputația familiei Propov. Noah puse suflet și putere în glasul său. Penelope poartă noua generație. Îți poartă nepotul.

- Nu-mi pasă de nepotul lui Liesbeth, mârâi Hendrik. Și eu sunt cel mai bine înarmat aici.

Totuși nu trase. Nu încă. Ținu pistolul nemișcat în timp ce Noah coborî alte trei trepte.

Lângă scară, Noah văzu mișcare.

Eli era în viață. Dintr-o dată, Noah putea să respire cu mai mare ușurință. Fratele lui era în viață!

Acum... să facă cumva să rămână astfel.

Liesbeth privi într-o parte, la Eli; așadar văzuse și ea mișcarea. Aruncă o privire către Hendrik, dar nu spuse nimic.

Așa carevasăzică. Ceea ce Noah bănuise era adevărat.

Liesbeth și Hendrik nu mai erau o echipă.

Disperat să îi atragă atenția lui Hendrik, Noah întrebă:

- Cât timp mai am? Cât de curând voi fi mort?

- Nu mai durează mult.

Gura lui Hendrik se arcui într-un zâmbet nemilos. Mâna plină de sânge a lui Eli se târî către scară.

- Poate că n-o voi uide pe prietena ta, spuse în batjocură Hendrik. Poate o voi răni doar. Este o adevărată plăcere să regulezi o femeie în timp ce se zvârcolește de durere.

Penelope tresări.

- Vei muri, jură Noah și porni către el.

Hendrik ridică pistolul, trase piedica și îl aținti către fruntea lui Noah.

- Ce mi-ai spus azi-dimineață? O, da, îmi amintesc - fugi!

În schimb, Noah se pregăti să sară asupra lui.

- Prinde-o! strigă Penelope.

Hendrik și Noah se întoarseră, surprinși și confuzi.

Penelope aruncă sus în aer sticla lui Massimo. Sticla verde și lungă se ridică într-un arc curbat către trepte, către Hendrik.

Prea multe lucruri se întâmplară deodată.

Hendrik se aruncă după sticlă.

Noah se aruncă după Hendrik.

Liesbeth strigă:

- Nu!

Hendrik trase - către Penelope. Prinse sticla în cealaltă mână întinsă.

Cei doi bărbați se ciocniră în aer, apoi se prăbușiră pe podeaua de ciment, sunetul surd al cărții izbite de carne lăsându-i pe amândoi fără respirație.

Ceva din umărul lui Noah se sfâșie. Nu conta.

Hendrik o ucisese pe Penelope. Hendrik dorea să-i omoare pe toți.

Sticla se afla între trupul lui Hendrik și cel al lui Noah.

Hendrik ținea încă pistolul.

Se rostogoliră.

Noah lovi cu capul fața lui Hendrik. Sângele țâșni. Se luptă să îl apuce pe Hendrik de ureche și trase cu putere. Și mai mult sânge.

Hendrik urlă și izbi cu pistolul partea laterală a capului lui Noah. Mânerul de metal își atinse ținta.

Noah văzu stele verzi.

Hendrik încercă să își tragă mâna înapoi destul cât să țintească cu arma.

Noah se mișcă mai aproape, lovindu-l cu pumnii cu toată priceperea, furia și suferința. Folosi mișcări pe care le învățase de la Hendrik însuși, mișcări pe care le învățase în fiecare oră de autoapărare de când părăsise

banda Propov, mișcări pe care le inventă acum, în toiul luptei.

Se rostogoliră până în raftul pentru vinuri.

Hendrik își ridică cotul până sub bărbia lui Noah. Capul lui Noah se dădu pe spate. Zăngăniră sticle. Căzură. Se sparseră. Zbură sticla.

Ceva înțepă obrazul lui Noah. Un ciob ascuțit îl tăie. Sângele cald i se scurse pe chip.

Însă... ceva nu era în regulă. Noah nu reușea să își dea seama.

Lua bătaie. Chiar da. Dar Hendrik, mai rapid, mai priceput și cu mai multă experiență, ar fi trebuit să îl fi ucis deja.

Apoi Noah își dădu seama: Hendrik folosea o singură mână. În cealaltă ținea sticla de vin.

Cea de-a doua regulă a familiei Propov: Întotdeauna să aduci comoara acasă.

Furia lui Noah se răci până la raționamentul rece ca gheața al unui condamnat. Fără Penelope, fără copilul lor, nu îi păsa nici cât negru sub unghie de durere, de oase rupte sau de sângele împrăștiat pe podea. Al dracului de sigur nu dădea doi bani pe sticla lui Nonno sau pe diamantele din ea. Îl lăsă pe Hendrik să lovească iar și iar cu mâna liberă și, când văzu ocazia, apucă încheietura mâinii acestuia. Folosi punctul de presiune pe care mama lui îl învățase cu atâția ani în urmă, răsuci și frânse.

Hendrik se smuci, lovi din picioare, se zbatu și scăpă pistolul.

Dar scăpă și sticla. Aceasta căzu cu zgomot pe ciment și se rostogoli. Undeva, la distanță, Noah auzi pe cineva strigând un protest.

Zări pe cineva care zbură pe scară în jos. Un bătrân. Care apucă sticla.

Dar Noah nu își putea lua privirea de la ochii injectați cu sânge ai lui Hendrik în timp ce ambii se rostogoliră pe podea, lovindu-se brutal cu pumnii și cu picioarele.

Hendrik nu mai dorea să îl privească pe Noah murind din cauza bombei de la gâtul lui. Trăia ca să ucidă.

Dar Noah mai avea trei minute rămase din viața sa.

Și, dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care îl făcea, avea să protejeze de monstrul acesta ce mai rămăsese din familia lui.

I-o datora Nonnei.

I-o datora lui Penelope.

Și știa fără pic de îndoială un singur lucru: el era mai deștept decât Hendrik și avea mai multe în joc.

De data asta, când Hendrik dădu să îl apuce, Noah scânci și încercă să se îndepărteze târâș, îndreptându-se către scară.

Hendrik izbucni în râs. Fraierul râdea.

Ridicându-se în picioare apucă cu mâna bună glezna lui Noah și îl târî înapoi. Noah se răsuci și imploră, se rostogoli și se luptă, ca un actor care juca rolul vieții sale.

Ajunseră la raftul de vin al Nonnei, aflat lângă perețele lung.

Noah se ridică în picioare clătinându-se și se întoarse cu fața către Hendrik, cu mâinile atârănând pe lângă corp.

Învinețit și plin de sânge, Hendrik râse din nou și se avântă înainte.

Noah se învărti pe un picior. Se folosi de avânt și de mâna sa aflată pe umărul lui Hendrik pentru a împinge fața aceea brutală, grotescă în sticlele ieșite în relief de pe raft.

Raftul se cutremură din cauza impactului.

Hendrik se dădu înapoi, împleticindu-se, clătinând din cap, în încercarea de a-și limpezi creierul.

Dar cei din familia Propov erau făcuți să lupte.

Chiar înainte să își revină, atacă.

Apucând de gât două sticle, Noah le lovi de părțile laterale ale capului lui Hendrik.

Sticla se sparse.

Preț de o secundă, Hendrik rămase în picioare, holbându-se la Noah. Dar ochii verzi largi erau goi,

nu vedeau nimic. Apoi se îndoi ca un acordeon și căzu lat cu fața pe ciment.

Noah rămase în picioare, gâfâind, așteptând ca Hendrik să se ridice din nou.

Nimic.

Avusese de gând să își lege bombe de trup și să îi elimine pe cei din familia Propov într-o singură explozie magnifică. În schimb, își înfrânsese inamicul într-o luptă care se dezlănțuise între inteligență și forță brută.

Noah era învingător. Își salvase familia... poate.

O dezamăgise pe Penelope... în totalitate.

Atinse zgarda de la gâtul lui. Moartea nu putea să sosească destul de curând.

Apoi... auzi clicul distinct al cuiva care trăgea cocoșul unui pistol.

capitolul 65

Noah se întoarse.

Penelope era în picioare, acoperită de sânge, ținând pistolul lui Hendrik ațintit asupra trupului inert al acestuia.

Liesbeth era întinsă cu fața în jos pe podea, fără să se miște.

Eli ședea proptit de scară, alb la față, dar conștient, ținând una dintre cârpele curate ale Nonnei apăsată pe umărul însângerat.

- Penelope... șopti Noah.

Nu îi venea să creadă. Ea era în viață.

- Sunt bine. Penelope respiră suspinând. Sunt bine. Sângele... este al mamei tale. Îmi pare rău, Noah.

Mâna ei, cea care ținea arma, tremură.

- Este moartă. M-a salvat. A salvat copilul. Penelope clătină din cap iar și iar. Dar... fără ea...

Fără Liesbeth, era imposibil să dezamorseze bomba de la gâtul lui.

Penelope era în viață.

Dar Noah era mort, condamnat de moartea mamei sale la o crimă minunat de inventivă, absolut sângeroasă.

Putea să vadă în ochii lui Penelope faptul că aceasta știa: tristețea, speranța care murea.

Fără să vrea, aruncă un ochi la ceasul său.

Rămăsese mai puțin de un minut.

Penelope coborî pistolul. Încercă să vină la el, să îl ia în brațe, să îl strângă.

El îi făcu semn să se îndepărteze.

- Nu. Nu știm cât de violentă va fi explozia.

- Nu-mi pasă! zise ea suspinând.

- Penelope... este în regulă. Își bătu ușurel pieptul deasupra inimii care dădea pe dinafară de dragoste pentru ea. Uită-te la mine! Adică uită-te dincolo de toate vânățiile și de toate tăieturile și uită-te cu adevărat la mine! *Tu ești în viață.* Asta înseamnă că pruncul meu este în viață și asta este o moștenire mai mare decât m-am așteptat vreodată să las. Aș face orice să pot sta aici și să fiu cu tine și să te iubesc în fiecare zi. Dacă aș putea să o privesc pe micuța Sarah cum crește, l-aș lăuda pe Dumnezeu în fiecare zi cu toată umilința. În schimb, sunt recunoscător pentru timpul pe care l-am petrecut împreună și pentru viața pe care am creat-o din dragoste.

Inspiră îndelung. O ultimă respirație.

- Oriunde aș merge, promit să veghez asupra amândurora și întotdeauna, întotdeauna voi sta de strajă fericirii voastre. Mă crezi, nu-i așa? Poți să vezi asta în mine, așa-i?

Ea îi fixă cu privirea chipul nerăbdător, stăruitor.

În tot timpul petrecut împreună, Noah își trăsesese un vâl peste ochi, neîngăduindu-i vreodată să vadă prea profund în sufletul lui. Pentru că întotdeauna își ascunsese trecutul, adevărul despre familia mamei sale și moartea inevitabil timpurie.

Acum însă, nu mai avea nimic de ascuns. Vâlul era coborât. Ea îl putu vedea: cald, tandru și atât de îndrăgostit de ea, încât se sufocă.

- Da, șopti ea. Te cred.

De pe podea se auzi un geamăt îngrozitor. Penelope tresări.

Noah se întoarse mârâind.

Încet, dureros, Hendrik își întoarse capul și șopti:

– Îmi doresc ca afurisita aia de bombă să explodeze mai devreme ca să nu fiu obligat să ascult rahatul ăla.

Penelope ridică pistolul. Își dorea atât de tare să îl ucidă pe Hendrik...

De lângă scară, Eli spuse:

– Ai tras vreodată cu arma, Penelope?

Ea clătină din cap.

– Atunci dă-mi-l mie! Sunt treaz; am o țintă a naibii de bună...

Penelope ezită. Eli era alb ca hârtia, dar ochii căprui îi țipau de durere și de furie.

Eli continuă:

– ... și încă un singur comentariu de la nemernicul care mi-a ucis bunica și voi fi bucuros să îl omor.

Da. Eli ura destul cât să ucidă. Penelope merse până la el și îi înmână pistolul.

Noah spuse:

– 20 de secunde. Penelope, de ce nu mergi sus și...?

– Nu. Nu te părăsesc.

Merse la el și, deși el încercă să o evite, își înfășură brațele în jurul taliei lui.

– Te iubesc și am nevoie să te țin în brațe. *Chiar* am nevoie să te țin.

– Ce curajoasă, spuse Hendrik batjocoritor.

– Nu, sunt egoistă.

Își îngropă tristețea într-o parte profundă, ascunsă, a sufletului ei. Zâmbi privindu-l pe Noah în ochi, dorind ca ultimul lucru pe care el avea să îl vadă pe pământ să fie o amintire pe care să o poarte cu el o eternitate.

– Vreau să fiu aproape de Noah până în ziua îndepărtată în care vom fi din nou împreună.

Noah păru să o dorească în acea clipă și totuși dorea să o trimită departe de această scenă a morții iminente.

- Explozia asta este destul de mică încât să nu te rănească... dacă poți îndura vederea...

- Nu este vorba despre mine și despre ceea ce pot să îndur, așa-i? zise ea cu îndârjire.

- Atunci stai în spatele meu și îmbrățișează-mă - iute! Ea făcu ceea ce el îi ordonă și se lipi de spinarea lui.

- Este timpul, spuse el.

Ea își făcu curaj pentru a-l ține în brațe, să îi susțină greutatea subită a cadavrului său. Își făcu curaj să înfrunte suferința trecerii lui în neființă și jalea care știa că o așteaptă. Încercă să privească înainte la vremea aceea în care avea să țină în brațe copilul lui și să îi vadă ochii verzi privind-o de pe chipul acela micuț... dar nimic nu putea întrece barbaria acestui moment.

Așteptă încordată, lipită de trupul lui, fiecare secundă târându-se către următoarea secundă, și apoi către următoarea și următoarea...

Începu să se simtă jenată. Calculaseră greșit timpul? Cineva activase greșit cronometrul? Era atât de nerăbdătoare să treacă peste cea mai mare oroare a vieții ei încât simțea că timpul se târa?

- Hei, Noah? zise Eli. A trecut cam un minut de la ziua ta Z.

- Hm.

Noah se retrase din îmbrățișarea lui Penelope și privi împrejur.

Arăta foarte ciudat, cu gura țuguiață și ochii gânditori.

Cu o mișcare neașteptată, ridică mâna, trase de cataramă și aruncă colierul cât putu de tare în colț.

Zgarda lovi peretele, ateriză pe podea și pur și simplu... rămase acolo, inofensivă și neexplodată.

Blestemul vulgar al lui Hendrik o făcu pe Penelope să își dea seama că... Hendrik se așteptase ca zgarda să explodeze.

De ce nu explodase?

Luând un ciob de sticlă, Hendrik își concentrează atenția asupra colierului și se târî în patru labe până

la el. Luând pielea în mâini, începu să numere țintele pornind din partea stângă și, folosind ciobul, scoase o țintă anume. O rostogoli în palmă, examinând-o, apoi privi cu atâta ură trupul lui Liesbeth, încât Penelope se înspăimântă.

- Cățeaua a dezamorsat colierul, spuse Hendrik.

Noah râse cu neîncredere. Râse din nou, cu o uimire absolută.

- Mama... m-a mințit. Mi-a dat zgarda știind că nu avea să explodeze. A mințit.

- A mințit? Lui Penelope nu îi venea să creadă. A încercat să te controleze amenințându-te că te va ucide? Și a mințit?

Era indignată. Nu de faptul că Liesbeth sabotase bomba de la gâtul lui Noah. Ci că Liesbeth fusese dispusă să îl distrugă pe Noah pentru a-l reclădi după imaginea ei.

Ce lecție pentru Penelope, care avea în față toți anii aceia lungi de creștere a unui copil.

Noah se apropie de Eli, cu palma întinsă.

Eli îi înmână pistolul; apoi, cu încetinitorul, alunecă la podea, căci puterea îi dispăruse.

Noah îl atinse în trecere, un singur gest de încurajare, apoi se duse din nou către centrul pivniței.

- A mințit.

În patru labe, Hendrik zgârie zgarda, sfâșiind țintele una câte una.

- N-am spus niciodată că a fost o mamă bună. Mai degrabă vrăjitoarea care a încercat să-i coacă în cuptor pe Hänsel și pe Gretel.

Noah râse din nou, grav și profund, ca și cum momentul acesta însemna ceva foarte important pentru el.

Probabil că așa era. Mai bine să afli că mama ta nu a încercat să te ucidă decât să știi că a încercat.

Nervii lui Penelope deveniră și mai încordați. Ceva urma să se întâmple. Ceva atât de îngrozitor, încât avea să îi apară în coșmaruri pentru totdeauna.

Noah făcu o grimasă, își duse mâna la gât ca și cum l-ar fi durut și apoi făcu din nou o grimasă. Însă în tot acest timp își păstră privirea fixată asupra lui Hendrik.

– Mama mea. Dumnezeu, ce capodoperă!

– Liesbeth. A dezamorsat colierul chiar înainte de a ți-l da. Tu! Hendrik se ridică în capul oaselor. Îi aruncă lui Noah o privire furioasă. Fătălău mic ce ești!

Noah continuă să râdă.

– Sărmanul Hendrik! Trebuie să usture să fii învins de un fătălău.

Hendrik se ridică greoi în picioare, cu ochii răuvoitori fixați asupra lui Noah.

Pe neașteptate, Noah se opri din râs.

– Mama a încercat să mă convingă să te omor și să preiau controlul bandei. Știai asta, Hendrik? Sângele îi mânjea fața, i se uscaser pe guler și îi coloră batjocura în purpuriu. Liesbeth nu avea încredere în tine. Nu credea că ești destul de bun încât să-i iei locul.

Trăsăturile umflate ale lui Hendrik semănau cu cele ale unui boxer profesionist.

– Te voi măcelări.

Degetele lui grase se întinseră și... el se năpusti asupra lui Penelope.

Ea țipă.

Focuri de armă bubuiră prin pivniță.

Cu mâinile pe urechi, Penelope se lăsă să cadă în genunchi.

Noah trăsesese cu pistolul.

Dar, când își deschise ochii și se uită... pe trepte se afla Rafe, murdar și zgâriat, ținând în mâini un pistol de calibru mare. Și trăsesese și el.

Se sfârșise.

Hendrik era un cadavru ghemuit pe podea, răutatea lui dispăruse, iar el... nu era nici măcar o amintire.

Dar Noah... era în viață.

capitolul 66

Până când urechile lui Penelope încetară să mai țiuie, Rafe se afla la baza scării, ridicând cârpa pe care Eli o ținea pe rană, privind și vorbind.

– Eu și Bao i-am prins pe doi dintre nemernicii care se strecurau către casă dinspre vie. I-am luat prin surprindere. Nu s-au așteptat la rezistență. S-au luptat. Morți, amândoi. Cercetă umărul lui Eli cu vârfurile degetelor. Hei, frate, vești bune! Plaga asta împușcată... glonțul a intrat și a ieșit. Asta este bine.

– Chloë? icni Eli.

Rafe râse scurt.

– E bine. Ea și Brooke i-au urmărit pe doi dintre ceilalți...

Eli mormăi.

– Femeia încearcă să mă omoare.

Rafe continuă:

– Au condus peste câmp în Porsche-ul lui Chloë.

– Au scos-o la capăt?

– Absolut. L-au doborât pe individ. Acesta are răni grave. Femeia a scăpat.

– Asta înseamnă șase.

Noah puse piedica pistolului, îl puse la curea și o ajută pe Penelope să se ridice în picioare.

– Prinde-o și îi vei fi prins pe toți.

– DuPey a pus poliția locală pe urmele ei. Ei cunosc zona. Eu mi-am pus oamenii să păzească casa. Rafe îi aruncă o privire lui Noah. Arăți foarte bine, puștiule, pentru un tip căruia i-a explodat capul acum cinci minute.

– Alarmă falsă, spuse nonșalant Noah.

Penelope îl lovi cu pumnul în coaste destul de tare încât să îl facă să tresară.

Dar de altfel... era deja rănit.

Rafe se opri din bandajarea lui Eli destul cât să îl examineze cu un ochi critic pe Noah.

– Aș zice că ai nevoie de câteva copii.

- Iar eu cred că - Noah își îndoi mâna, își roti umărul și își pipăi coastele - poate de un ghips și câteva bandaje.

- Ai oase rupte?

Penelope nu știe de ce era surprinsă. Într-o viață întreagă în care se uitase la filme de la Hollywood, nu văzuse niciodată în viața ei o luptă atât de feroce.

- Am câteva lucruri rupte înăuntru, dar, în comparație cu cât de mort credeam că voi fi... sunt destul de bine.

Extrem de grijuliu, Noah o trase pe Penelope în brațe și privi către frații lui.

- Penelope ne-a salvat. Ea a găsit sticla și a folosit-o ca să negocieze cu ei.

- Nu. Serios? Bravo! spuse Rafe dând aprobator din cap către Penelope. Unde era?

- Sub scară, zise ea.

El aruncă o privire către prima treaptă.

- Uau! Unde se află acum?

- Hendrik a scăpat-o, spuse ea, cercetând podeaua cu privirea. Cred că... cineva a luat-o.

Încercă să își amintească detaliile, dar ultimele 20 de minute fuseseră ca un instantaneu după altul, momente înghețate în timp și toată atenția concentrată asupra lui Noah. Noah. Noah. Se simțea ca o idioată pentru faptul că nu era sigură, dar toată atenția ei fusese concentrată asupra încăierării dintre Noah și Hendrik.

Nu îi păsase de sticla de vin.

Îi păsase doar de iubitul ei.

Pe un ton dezgustat, Eli spuse:

- A fost Joseph Bianchin. El a luat sticla. Dacă Nonna ar fi fost în viață...

- Poftim? Rafe apucă mâna lui Eli. Ce s-a întâmplat cu Nonna?

Bao coborî în grabă câteva trepte și rămase deasupra lor, gata să fugă în orice direcție.

- DuPey l-a prins pe ultimul membru al bandei. Femeia a preferat să se sinucidă decât să-i lase pe polițiști s-o aresteze. Dar unde este doamna Di Luca?

- Au împușcat-o în bucătărie, spuse Noah.

Bao și Rafe schimbă priviri.

- Nu, spuse Bao. Nu e sânge. Nici o dâră de sânge.

Dar ea nu-i în casă.

Rafe se uită la Bao, la Penelope și la Noah.

- Găsește-o!

Sarah se afla în curtea ei din spate, sub ramurile larg întinse ale stejarului pe care îl iubea atât de mult și stătea cu drăguțul ei pistol îndreptat către Joseph Bianchin.

- Las-o jos *acum*!

- Sarah, știi că e a mea.

Joseph ținea sticla de vin a lui Anthony în degetele lui noduroase, mângâind-o ca și cum ar fi fost femeia visurilor lui.

- Lui Massimo i-a plăcut mai mult familia Bianchin decât familia Di Luca. Și tata a spus asta. E de drept a mea.

- Massimo nu te-a lăsat fără un cadou.

Sarah îi oferea lui Joseph ultima șansă de a-și răscumpara greșeala. Se considera generoasă.

- O zăngănitoare de argint! Ochii lui Joseph ardeau de indignare. Mi-a dăruit o zăngănitoare de argint. Nu neprețuita sticlă de vin pe care i-a dat-o lui Anthony, ci o simplă zăngănitoare de argint.

- Este o operă de artă minunată, antică, îi reaminti Sarah.

- Vinul... acela a fost un cadou pregătit pentru a fi savurat în ziua în care Anthony avea să împlinească 21 de ani. Joseph își dezveli dinții îngălbeniți. Zăngănitoarea... este o jucărie pentru bebeluși.

- Pune sticla jos!

Privirea lui Sarah nu șovăi. Nici ținta ei.

- Nu m-ai împușca. Ești femeie și, pe deasupra, o femeie dulce. Încetează să te mai prefaci că ai face-o!

Joseph zâmbi cu dispreț și falsă simpatie și întoarse spatele.

Sarah așteaptă până când acesta ajunsese la 15 metri.

Îl împușcă în posterior, un jet de alice care îi străpunseră pantalonii și pielea și îi sfâșie mușchii și venele...

El strigă de surprindere, de durere și furie. Scăpă sticla. Căzu și se zvârcoli la pământ.

Ea auzi strigăte din casă.

Copiii o găsiseră. Dar mai avea câteva minute cu Joseph înainte ca ei să ajungă acolo. Câteva momente prețioase atât de necesare.

Merse cu pași mari către el. Stătu la distanță de trupul lui care se zbătea și îi vorbi clar și cu răceală.

- Orice femeie al cărei soț a fost împușcat într-o luptă între familii și aproape ucis este o neroadă dacă nu ia lecții de tragere cu arma. Aplecându-se, ridică sticla lui Anthony. Ți-a luat 60 de ani, Joseph, dar sper că acum îți dai seama - eu nu sunt o neroadă.

capitolul 67

11 luni mai târziu...

Pruncii fuseseră botezați.

Petrecerea durase toată după-amiaza și cea mai mare parte a serii. Angajaseră o formație care să cânte muzică din anii '40, muzica pe care Sarah o iubea. Ospătarii aranjaseră mesele și scaunele, lampioanele și coșurile de gunoi. Sticle de apă și cutii de cola umpluseră gălețile cu gheață. Cantități imense de mâncare fuseseră așezate pe mese lungi în grădina din fața casei lui Sarah. Eli desfundase unul dintre butoaiele cu cel mai bun vin al său, iar oaspeții care sosiseră aduseseră tăvi cu mâncare, salate, prăjituri și sosuri...

Sarah fusese în elementul ei: dirijând, conducând oamenii și prezentându-i, întâmpinându-i, exclamând. Nu-și mai amintea ultima oară când se distrase atât de mult.

Desigur, întreaga secție de poliție fusese prezentă, precum și oamenii lui Eli care lucrau în vie, angajații din camera de degustare, angajații complexului, șeful

poliției DuPey și soția sa (oricât de dificilă o găsea pe femeie și oricât de mult își dorise să o excludă, Sarah nu putea face asta) și, de asemenea, toți cei care lucraseră la pază pe timpul crizei sticlei din primăvara trecută – așa cum îi spunea cu voioșie Chloë.

Și venise și familia. Toată familia: din Washington, din Far Island de pe lângă California, din Italia și din fiecare colț îndepărtat al lumii.

Annie și June fuseseră și ele prezente, alături de familiile lor, toți numai farmec, așa cum familia Di Luca avea tendința să fie, toți vorbăreți și zâmbitori.

Mama lui Rafe, Francesca, își luase liber de la piesa ei de pe Broadway ca să fie aici pentru botezul nepoatei sale.

Mama lui Brooke, Kathy, arătase grozav în ținuta de firmă pe care o alesese în New York cu ajutorul Francescăi.

Arianna Marino venise cu întreaga ei familie.

Sarah hotărâse că sosise vremea să pună capăt acelei dispute, mai ales că Primo Marino fusese nașul lui Anthony Joseph, promițând solemn să aibă grijă de copil și să îl îndrume în viață.

Sarah îl plăcea pe Primo.

Bănuia că cine se prefăcea că este și cine era în realitate... erau două lucruri diferite.

Dar, când soarele începuse să lunece într-o pâclă aurie către orizont, prima serie de oaspeți – oaspeți care aveau copiii epuizați și murdari – începuse să își ia rămas-bun. Prietenii mai în vârstă căscaseră și glumiseră pe seama vieții lor sălbatice, mulțumiseră familiei Di Luca și plecaseră.

În cele din urmă, când înserarea se stabilise printre copaci, numai familia rămăsese.

Lampioane chinezești atârnav de stejarii uriași, lumina lor împrăștiindu-se ca o strălucire aurie, iar Sarah stătea braț la braț cu Bao și le zâmbea binevoitoare celor dragi.

- Știi, îi spuse Sarah lui Bao, în seara asta nu-i nevoie să mă păzești. Nu mai e slujba ta.

Bao, cea de obicei reținută, îmbrățișă talia lui Sarah.

- Mi-a fost dor de tine.

- Și mie mi-a fost dor de tine.

Sarah o îmbrățișă la rîndul ei.

Bao trecuse la alte misiuni de pază, dar, înainte să o părăsească, Sarah o făcuse să îi promită că între timp avea să o verifice în mod regulat ca să se asigure că era bine. Iar Bao, care era cea mai responsabilă tânără pe care Sarah o întâlnise vreodată, întotdeauna făcuse asta. Lucru bun, pentru că Sarah își făcea griji. Bao era puternică și curajoasă. Stătea în prima linie a luptei dintre bine și rău. Într-una din zile... urma să aibă de suferit, iar Sarah avea să plîngă.

Dar deocamdată, Bao era relaxată și zâmbitoare, deși, de fiecare dată când Primo Marino îi vorbea, ea îl fixa alarmată cu privirea.

Sarah găsea foarte amuzant faptul că Bao, care nu se temea de nimic, fugea de Primo.

- Mă bucur să văd că domnul Joseph Bianchin merge destul de bine. Tonul lui Bao indica contrariul. Pentru un bărbat care a fost împușcat în fund.

- Da. Sarah coborî glasul. Deși se spune că, din când în când, trebuie să faci o vizită la medic pentru a-i mai scoate câte o alică din posterior.

Bao pufni în rîs, o izbucnire de amuzament grozavă, care nu-i stătea în fire.

- Nu va mai provoca vreodată o altă femeie să-l împuște.

- Nu știu. A fost un porc superior întreaga lui viață și știi cât de greu este pentru boșorogi să se schimbe.

Sarah își dădu seama că pe întreg parcursul acestei lungi zile nu îl văzuse deloc șezând.

Bun. Încă îl durea fundul.

Ce zi fusese! reflectase Sarah cu satisfacție.

Katherine Sarah Di Luca, în vârstă de patru luni, fusese botezată mai întâi, țipând cu putere când preotul îi miruise capul.

Anthony Joseph Di Luca, în vârstă de două luni, rămăsese treaz, sugându-și comod pumnul de-a lungul întregului proces. Era, fără îndoială, cel mai calm prunc pe care Sarah îl văzuse vreodată.

Penelope susținea că, în primele opt zile de la concepția sa, acesta fusese implicat în atâtea drame, încât nu mai găsea nimic altceva vrednic să-l facă să se entuziasmeze.

Sarah credea că Penelope avea dreptate.

Acum, micuțul Anthony dormea pe umărul tatălui său, cu chipul lui dolofan și dulce relaxat și cutat în timp ce Noah se îndrepta agale către Penelope, zâmbind ca și cum ar fi câștigat loteria vieții.

Ceea ce era adevărat, iar Sarah se bucura să vadă că el știa asta.

Eli o purta pe Katherine Sarah în sus, în îndoitura brațului. Katherine Sarah avea o viziune mai posacă decât vărul ei asupra vieții, dar îl adora pe unchiul ei Eli și, pentru el, flirta și zâmbea. Ceea ce era în regulă în ceea ce îi privea pe Rafe și pe Brooke, amândoi fiind epuizați de faptul că trebuiau să facă față celei mai mari dive care se născuse vreodată în familia Di Luca.

Sarah își admira strănepoata și, în particular, era de acord cu mama lui Brooke, Kathy, care spera că pruncul avea să le facă amândurora viața un coșmar.

- Pentru un bărbat care n-a avut niciodată un copil, domnul Bianchin pare să fie foarte mândru de nepotul lui, spuse Bao cu glas scăzut.

- Chiar dacă nu atât de mulțumit de numele nepotului său. Anthony Joseph, spuse Sarah, rostogolind numele pe limbă.

- Domnul Bianchin era de părere că Joseph ar fi trebuit să fie primul?

Bao nu formulă o bănuială cât mai degrabă făcu o afirmație.

- Îhâm. Dragul de Joseph suferă din cauza calvarului de a avea o fiică adultă pe care nu o poate obliga să se plece în fața dorinței lui.

Sarah și Bao își alăturară capetele și izbucniră în râs.

Bao spuse:

- Probabil că își imaginează că își poate instrui nepotul după imaginea lui.

- Boșorogul nu s-a aflat niciodată în preajma unui copil mic. Îl așteaptă un șoc.

Privirea lui Sarah zăbovi pe silueta dreaptă a lui Joseph, care vorbea țeapăn cu Tom Chan despre vinuri.

- Totuși, încearcă. A lustruit zornăitoarea antică din argint pe care Massimo i-a dăruit-o la naștere și i-a dat-o micului Anthony.

De fapt, Joseph pusese să i se facă o cutie de lemn căptușită cu satin albastru pentru a-și expune darul și acum acesta stătea la loc de onoare pe masa care gema de cadouri pentru botez: pături pentru copii, cupe de botez gravate, linguri de argint, botoșei, pleduri făcute de mână, cărți de bucate pentru copii, abonamente la *National Geographic*, cărți de gătit pentru vegetarieni, scaune pentru mașină, salopete, cărți cartonate, jucării pentru agățat, încălzitoare pentru biberon, cutii de scutece, zângănitoare de argint...

Primul strănepot al lui Sarah fusese primit în comunitate cu rugăciuni, cu binecuvântări, cu cântec, vin și bucurie.

Viața ei era exact așa cum trebuia.

Bao își trecu ușor degetele peste lemnul lustruit al cutiei și apoi de-a lungul mânerului fin de argint al zângănitoarei.

- Este foarte frumoasă. Și prețioasă, cred?

- Joseph n-a apreciat-o niciodată, pentru că nu era ceea ce familia lui dorea de la Massimo, dar da, bănuiesc că este prețioasă.

Sarah o scoase din cutie.

- Privește măiestria lucrului manual de pe clopoțel. Cineva a petrecut mult timp pentru a crea strugurei pe micuțele vițe-de-vie de pe mâner...

Îl surprinse pe Joseph privind-o, așa că așeză cu grijă zăngănitoarea înapoi în cutie.

Joseph nu fusese foarte prietenos de când îl împușcase.

Închipuie-ți!

Cu un sărut pentru amândoi, Noah îl înmână pe micuțul Anthony lui Penelope și veni să o ia pe Sarah.

- Suntem gata, Nonna, zise el cu glas scăzut.

Ea dădu aprobator din cap.

- Fii cu băgare de seamă!

Bao dădu și ea din cap.

- Și tu.

Se mută pe poziție pe verandă, supraveghind curtea.

Sarah luă brațul lui Noah și merseră împreună către casă și către cel mai important moment din viețile lor.

- Ce face Eli? întrebă ea cu același glas scăzut.

- E bine.

Privirea lui Noah îl căută pe fratele său, care stătea aproape de masă, cu un braț în jurul soției sale, în vreme ce fetița lui Rafe era cuibărită pe celălalt braț al său.

- Doctorul i-a spus că va dura un an până să se recupereze complet și așa zice că a avut dreptate. Eli are momentele lui, dar și-a revenit la normal aproape complet.

- Am avut noroc că medicul de la camera de urgențe a fost în armată și și-a dat seama că Eli a fost împușcat de două ori.

Când își aminti cât de aproape fuseseră să-l piardă, Sarah simți că i se face rău și că o ia cu leșin.

- Am crezut că tu ai încasat cea de-a doua împușcătură.

Noah se aplecă și o sărută pe obraz.

- Am crezut că te pierdusem, Nonna.

- Sunt greu de ucis. Pentru o clipă, își sprijini capul de brațul lui. Am dorit să trăiesc să-mi văd cei trei nepoți atât de fericiți!

- Mă bucur că am trăit să văd și eu ziua asta, zise Noah cu ardoare.

Din ziua în care Noah își înfruntase mama și familia lui din iad, din ziua în care învinsese soarta care îl pândise atâția ani... era un bărbat schimbat. Trăia fiecare zi ca și cum era nespus de prețioasă, își îmbrățișa familia și prietenii și, mai ales, o iubea pe Penelope cu toată inima și cu tot sufletul. Ea era centrul vieții lui, iar micul Anthony Joseph era bijuteria care venise să le încununeze fericirea.

Eli stătea în picioare ținând-o în brațe pe micuța Katherine privind cum Chloë încerca cu disperare să obțină un zâmbet de la copila încăpățânată. Râse de soția lui, dar, în același timp, venerația din ochii lui îi puse un nod în gâtles lui Sarah.

Chloë, cu părul ei sălbatic, temperamentul ei artistic, mintea ei ascuțită și inima ei iubitoare pătrunsese până la nepotul distant și controlat al lui Sarah și îl făcuse un bărbat complet, care trăia fără frici și fără bariere.

Noah urmări privirea lui Sarah.

- Cred că o iubește mai mult decât pe vinurile lui. Nu crezi?

Sarah dădu din cap.

- Ba da, chiar da.

Rafe și Brooke se mutaseră în casa lor frumoasă, veche și refăcută în cea mai mare parte la timp pentru nașterea lui Katherine. Mama lui Brooke, Kathy, stătuse cu ei prima săptămână și îi ajutase, lucru pentru care erau amândoi patetic de recunoscători. Acum învățau cum să fie părinți pe măsură ce trecea timpul și, ce era cel mai bine, o făceau împreună.

- Îmi doresc ca Anthony să fi putut să vadă cum ați crescut, copii, spuse Sarah.

Noah îi lovi ușurel umărul cu al lui.

- Știe, Nonna. Știe.

- Da. Ai dreptate. Astăzi... l-am simțit aproape. Ar fi de acord.

Orchestra își strângea instrumentele, dar, la cererea lui Rafe, bătu în tobe. Sarah strânse mâna lui Noah.

- Îi dăm drumul!

Mulțimea se adună în jurul orchestrei. Cu cea mai bună voce a sa de crainic radio, Rafe spuse:

- După cum știți, în seara asta, familia Di Luca sărbătorește o seară nemaîntâlnită în familia noastră. În seara asta dorim să-l primim în familie pe Joseph Bianchin. Cu toții vă puteți imagina entuziasmul nostru când am descoperit că iubita noastră Penelope este fiica de mult pierdută a lui Joseph, ceea ce face ca Joseph să fie bunicul fiului lui Noah, micul Anthony.

Răutăcios, Rafe nu dădu numele întreg al copilului. Cei câțiva oameni aplaudară politicos. Joseph înaintă șchiopătând și făcu cu mâna, în semn de salut.

- Nu i-o spun lui Penelope, desigur - spuse șoptind Noah către Sarah -, dar șchiopătatul acela pe care i l-ai dăruit este o plată neînsemnată pentru necazul pe care l-a pornit din cauza acelei sticle de vin.

- Și pentru anii de agonie pe care i-a provocat lui Anthony. Dacă ar trebui să o fac din nou... aş fi tras între picioarele lui.

- Nonna! râse Noah, surprins.

- Uite-așa! zise ea, dând cu hotărâre din cap.

- În seara asta, îi primim în familia noastră pe foștii noștri dușmani, spuse Rafe, făcând un gest cu mâna. Familia Marino, întotdeauna inamicii noștri preferați în luptă, ni s-au alăturat din partea familiei mult iubitei noastre Nonna.

Joseph privi acru. Familia Marino izbucni în urale.

La auzul răbufnirii, Katherine Sarah începu să plângă.

- O, nu!

Brooke se prăbuși pe un scaun de pe peluză, ascuns în umbre. Chloë o luă pe Katherine de la Eli și i-o aduse lui Brooke.

Brooke își aruncă o pătură pe umăr și puse copila la sân, apoi îi făcu semn cu mâna lui Rafe să continue.

Acesta îi zâmbi soției sale, apoi se întoarse la anunțurile lui.

- Tatăl nostru, Gavino Di Luca, filmează în prezent și n-a putut să participe. Ne trimite dragostea lui.

Nonna își coborî privirea și oftă. Nu era surprinsă de dezertarea lui Gavino. O fi fost el gata să joace rolul unui bunic într-un film, dar să fie cu adevărat atât de în vârstă încât să fie bunic... nu putea să recunoască așa ceva.

- Așa că noi - Nonna, Eli și Chloë, Noah și Penelope, precum și Brooke și eu - am hotărât că această zi, cu sărbătorirea plină de fericire a celei mai noi generații și a botezării lor, este timpul potrivit pentru a-l onora pe bunicul nostru, Anthony Di Luca.

Rafe se opri ca să își dregă gâtulejul din cauza emoției.

- Pentru asta, vom deschide vinul făcut și oferit de Massimo în ziua nașterii lui și îl vom împărți cu voi toți.

capitolul 68

Aplauze. Râsete. Bâzâitul conversației prin care oamenii se puseră de acord că erau încântați să fie incluși în acest moment monumental din istoria vinului. Dădură buzna către masa de servire, așezată aproape de verandă și acoperită cu o față de masă albă.

Sarah rămase în spate și îl privi pe Joseph.

Acesta stătea drept, cu umerii ridicați și plin de mândrie, cu nările tremurând și ochii mijiți.

- A așteptat momentul acesta întreaga lui viață, spuse încetișor Noah.

- Da, dar acum dorește mai mult decât doar să guste vinul, spuse ea.

- Dorește să arunce un ochi asupra diamantelor, zise Noah.

- Ei bine, nu asta dorim cu toții? zise ea acru.

- Este în regulă, Nonna, spuse Noah. Nu ne așteptăm la necazuri - dar suntem pregătiți.

Familia Di Luca, toți dintre ei, purtau arme de foc ascunse sub jachete ușoare și pulovere voluminoase.

Bao era și ea înarmată, iar DuPey era în uniformă.

Sarah își mângâie buzunarul și trecu cu mâna peste pistolul ei Judge Public Defender, încărcat cu alic.

- Nu ar îndrăzni.

- Nu cred că Joseph va face ceva, nu în grupul acesta, dar dacă altcineva își dă seama de ceea ce se petrece - am putea avea necazuri.

Noah cercetă cu privirea mulțimea, apoi îi făcu semn din cap lui Penelope și pruncului Anthony, căruia acum îi străluceau ochii.

- Este treaz, zise fără rost Noah.

- La vârsta lui, nu prea sunt diferențe între noapte și zi.

Sarah zâmbi în vreme ce Anthony făcu un balonaș.

Familia Di Luca discutase unde să îi așeze pe mame și pe copii și hotărâse că cele mai sigure erau două scaune aflate în colțul din spatele mesei. De îndată ce aveau să termine cu alăptatul, Brooke și Katherine aveau să li se alăture lui Penelope și Anthony.

Rafe făcu semn din mână către mulțime pentru a face liniște.

- Nu putem oferi decât un strop pentru a fi degustat de fiecare persoană, iar Eli spune că trebuie să vă avertizez că, după 80 de ani, este foarte probabil ca vinul să se fi transformat în oțet. Dar haideți să turnăm vinul lui Anthony Di Luca pentru a sărbători botezul strănepoților lui Anthony Di Luca. *Sante!*

Familia pusese să se facă mici cupe de vin special pentru această ocazie, cu MULTIUBITUL BUNIC ANTHONY DI LUCA gravat pe pahar, iar Chloë așezase treizeci dintre ele pe masă, câte unul pentru fiecare oaspete.

Familia Di Luca concentrase proiectoare asupra mesei - părea cel mai narcisist spectacol care fusese vreodată pus în scenă, dar aveau motivele lor, iar acestea

nu aveau nimic de-a face cu lipsa de modestie, ci totul cu legendarele diamante și paza strictă.

O Brooke zâmbitoare li se alătură în spatele mesei, ținând-o în brațe pe adormita Katherine Sarah, și se așează lângă Penelope.

Toată lumea își ținu respirația, în timp ce, cu mâini sigure, Eli scoase dopul sticlei vechi, înalte și înguste. Adulmecă dopul și spuse cu surprindere:

- Cred... cred că este bun!

Aplauze liniștite.

Cu grijă, Eli strecură vinul printr-un tifon, într-o carafă de sticlă.

Alte aplauze.

Dar nici urmă de diamante.

Sarah își privi cu atenție familia. Aceștia nu arătară nici o reacție... pentru că discutaseră această posibilitate. Pe măsură ce anii treceau, se depunea un sediment roșu tare numit drojdie și se lipea de sticlă. Diamantele puteau foarte bine să fie lipite de drojdie.

Dar ochii lui Joseph se îngustară.

Desigur. Suspiciosul nemernic bătrân.

Rafe luă tifonul și îl puse într-o pungă de plastic care era deja pregătită, apoi luă sticla și o așează pe un mic pedestal construit în spatele mesei în mod special pentru scopul acesta. Sticla era ușor de văzut - și greu de atins.

Eli turnă vinul în pahare, strop cu strop.

Slavă Domnului că sticla era mai mare decât standardele moderne, și reuși să stoarcă destul pentru toată lumea aflată acolo.

Când paharele fură gata, Chloë le înmână.

- Așteptați să ciocnim! strigă Eli.

Când toată lumea avea vin, toți ochii se întoarseră către Sarah. Aceasta se mută în lumina reflectoarelor. Își ridică paharul. Ridică privirea către ceruri.

- Pentru Anthony, spuse ea simplu.

- Pentru Anthony! repetă toată lumea ridicându-și cu toții paharele.

Joseph arăta de parcă ar fi avut un atac de apendicită.

-Și...

Cu o singură vorbă, Noah îi opri pe oaspeți.

- Pentru bunica noastră, Sarah, bună și dragă și un exemplu de putere pentru noi toți!

- Pentru Sarah! repetară cu toții și își ridicară din nou paharele și le ciocniră.

Apoi, într-o tăcere plină de venerație, băură.

Sarah ridică paharul preț de o clipă, inspirând aroma fructului roșu bine copt, a mirodeniilor și a soarelui californian de vară de demult.

- Anthony, mi-e dor de tine, șopti.

Apoi luă și ea gura de vin.

Era fin, bogat, cu arome care persistau pe limbă ca un sărut pe buze. Vinul lui Massimo era exact așa cum avea reputația.

Și apoi... nu mai fu.

La unison, familia oftă de plăcere. Un susur se porni, căci toată lumea își compara impresiile, adulmeca paharele și încerca să prelungească gustul.

Familia Di Luca rămase în jurul mesei, primind mulțumirile, dând din cap și zâmbind, spunând noapte bună, în timp ce oaspeții își luară încet-încet rămas-bun.

În cele din urmă, rămaseră doar Sarah și Bao, Rafe și Brooke, Eli și Chloë, Noah și Penelope, împreună cu cei mici.

Și Joseph, desigur.

Rafe îl lăsase pe DuPey să meargă acasă și își gonise propriii oameni de pază. Însă nu și pe Bao. Cu toții insistaseră ca ea să rămână. Ea știa ce se afla în sticla aceea. Curiozitatea ei era la fel de mare ca și a lor.

Eli și Noah aduseră luminile mai aproape și le îndreptară asupra mesei.

Într-o liniște de rău augur, Eli așternu un plastic pe masă.

Rafe deschise punga și scoase tifonul și sticla lui Massimo. Întinse tifonul.

- Am hotărât că, din moment ce Noah are cei mai tineri ochi, el ar fi cel mai potrivit să examineze tifonul.

Nimeni nu schiță nici măcar un zâmbet.

Erau prea încordați.

Noah se folosi de o lupă și cercetă pânza pătată iar și iar. Îndreptându-și spinarea, clătină din cap.

- Nu. Nici un diamant. Nici măcar cel mai mic ciob.

Eli turnă apă în sticlă și o învârti, desprinzând drojdia de pe sticlă. Așezând o altă cârpă curată peste carafă, răsturnă apa și sedimentul de vin de 80 de ani prin tifon.

Întinseră din nou tifonul și amândoi frații se dădură înapoi pentru a-l lăsa pe Noah să îl examineze. Cu mare grijă, acesta zdrobi drojdia, netezind resturile și cocoloașele. Folosi lupa. O cercetă iar și iar.

Dar cu toții puteau să vadă adevărul.

Noah privi împrejur la chipurile care îl priveau cu ochii mari, nevenindu-le să creadă.

- Nu este nimic aici. Nu era nici un diamant în sticla asta.

Începură cu toții că sporovăiască.

- Toate astea pentru nimic? zise Chloë.

- Oameni uciși pentru nimic? zise Penelope.

- Împușcat de două ori pentru nimic? spuse Eli.

- Nu a fost degeaba, îi aminti Rafe. Vinul a fost foarte bun.

Eli încuviință din cap.

- Adevărat.

- Poate că cineva a furat diamantele de la Massimo? sugeră Brooke. Apoi adăugă: Nu, pentru că nu au ajuns niciodată pe piață.

- Dar unde *a ascuns* diamantele?

Ochii Nonnei licăriră.

- Hm.

Joseph se aplecă peste masă și îl privi încruntat pe Noah.

- Asta a fost o înșelătorie!

Penelope se lăsă pe spate, cu micuțul Anthony în brațe, și îi întoarse încruntătura.

- Nu acuza pe nimeni de aici de furt, *tată*. Ai putea ajunge să regreți asta.

Noah o bătu ușurel pe spate până când ea se liniști. Pe un ton înțelept, spuse:

– Joseph, am procedat astfel pentru *tine*. Pentru ca *tu* să vezi exact ce am făcut și câte diamante ies din sticlă. Nici noi nu ne-am așteptat să nu găsim nimic. Adică, după toate necazurile și chinurile prin care am trecut, nu crezi că dorim diamantele?

– E o înșelătorie, repetă Joseph.

– Cum crezi că am furat diamantele din sticlă? întrebă Rafe.

– Ați schimbat punga... glasul lui Joseph se stinse.

Rafe ținuse punga la vedere tot timpul.

Încet, pe măsură ce realitatea pătrundea în creierul lui bătrân, petele roșii de mânie dispărură din obrajii lui. Dar respirația îi era în continuare îngreunată și mormăi:

– Știu că Massimo a furat acele diamante.

Râzând încetișor pentru sine, Sarah se strecură de lângă masă.

– Poate că da, spuse Noah. Dar, chiar dacă a făcut-o, nu erau ale noastre de la bun început.

– Bănuiesc că, dacă sunt ale cuiva, atunci sunt ale lui Noah, îi spuse Penelope tatălui ei. El este ultimul Propov rămas în viață.

Noah pufni.

– A, moștenirea familiei Propov. Amărăciune, moarte și diamante pierdute.

Sarah merse la masa pentru cadouri, acolo unde se aflau expuse toate cadourile primite de copii. Știa exact ce dorea: cadoul pe care Massimo i-l dăduse lui Joseph la nașterea sa.

– Chiar doream să văd Inima Vie, zise melancolică Chloë.

– Eu doresc să văd orice diamant de 6,8 carate, răspunse Brooke.

Toate femeile dădură din cap laolaltă.

Luând cutia căptușită cu satin, Sarah duse zăngănitoea antică din argint înapoi la micul grup care zăbovea sub lumini, fără chef să lase seara asta să ia sfârșit.

- În orice caz, cu toți anii aceia în urmă, înainte ca diamantele să fi fost furate, au fost vândute unei ducese, zise Noah. Dacă am fi găsit diamantele, acestea i-ar fi aparținut ei sau, mai degrabă, descendenților ei.

- De fapt, am făcut cercetări.

Chloë avea tonul acela profesoral, pe care îl căpăta atunci când găsea informații care o entuziasmau.

- Compania de asigurări a hotărât că vina în ceea ce privește furtul a aparținut familiei Propov, din cauza felului în care s-au ocupat de pază, și i-a obligat pe aceștia să îi înapoieze banii ducesei. Așadar, de fapt, cu toți membrii cunoscuți ai familiei Propov decedați, diamantele *sunt* ale tale, Noah. Adică... ar fi, dacă ar exista diamante.

- Noah nu e ultimul dintre membrii familiei Propov, sublinie Sarah. Ci micuțul Anthony.

- Sărmanul copil!

Dar Noah zâmbi larg în timp ce își așeză brațele în jurul lui Penelope și își coborî privirea către pruncul din brațele ei.

- Va trebui să ne asigurăm că nu este ultimul din familia Propov, zise Penelope. Peste un an sau doi?

- Mi-ar plăcea asta, murmură Noah.

Sarah așteptă până când copiii începură să strângă înainte să se apropie de Joseph.

- Este greu de imaginat că Massimo *a pierdut* niște diamante roz atât de prețioase, îi spuse ea lui Joseph.

- Nu cred asta, se răsti el.

- Nici eu.

Luând zăngănitoea din cutie, o scutură înainte și înapoi, înainte și înapoi. Jucăria nu prea suna ca un clopoțel ci mai degrabă... zdrăngănea.

- Cred că Massimo era chiar și mai șiret decât ne-am fi putut imagina vreodată.

Joseph o fixă cu privirea ca și cum ar fi fost o bătrână tăcănită.

Ce bătrân prostănac cu capul sec!

- Noah! strigă ea cu asprime.

Noah răspunse tonului din vocea ei și se grăbi imediat să meargă lângă ea.

- Ce s-a întâmplat, Nonna?

- Mai devreme, în seara aceasta, admiram cadoul pe care Massimo i l-a dăruit nou-născutului Joseph Bianchin și am fost atât de mulțumită să văd că astăzi Joseph i-a dăruit prețioasa jucărie primului său nepot, micuțul Anthony.

Zâmbetul lui Sarah îl invita pe Noah să împărtășească gluma.

Privirea lui Noah căzu asupra zăngănitoarei de argint, iar el spuse șovăind:

- Da, a fost foarte amabil din partea lui Joseph.

Ea scutură din nou jucăria.

Joseph trase îngrozit aer în piept.

Ia te uită! În sfârșit, înțelese.

- Joseph este foarte generos, zise ea, pentru că acesta este un dar *regesc*.

Noah se uită la Joseph. Se uită la jucăria de argint din mâna ei. Îi întâlnește privirea. Și își dădu și el seama care era adevărul. Pe un ton plin de mirare, spuse:

- Cred că ai dreptate.

- Ar trebui să ții asta într-un loc sigur. Ar trebui să o aperi cu prețul vieții.

Îi vorbi lui Noah, dar își ținu privirea ațintită asupra lui Joseph.

- Și cred că, atunci când Anthony va aniversa 21 de ani, ar trebui să i-o prezinți cu toată ceremonia.

În timp ce îi înmâna cutia lui Noah, scutură jucăria disprețuită încă o dată.

Mâna lui Joseph se întinse căutând sprijin.

- Mulțumesc, Nonna. Noah luă cutia și zăngănitoare și o sărută pe frunte. Este exact ceea ce eu și Penelope vom face.

Și scutură și el jucăria.

Joseph stătea în picioare trăsnit, cu ochii mari, ascultând sunetul pe care diamantele îl scoteau în timp ce se rostogoleau înainte și înapoi, înainte și înapoi, înăuntrul zăngănitoarei.

mulțumiri

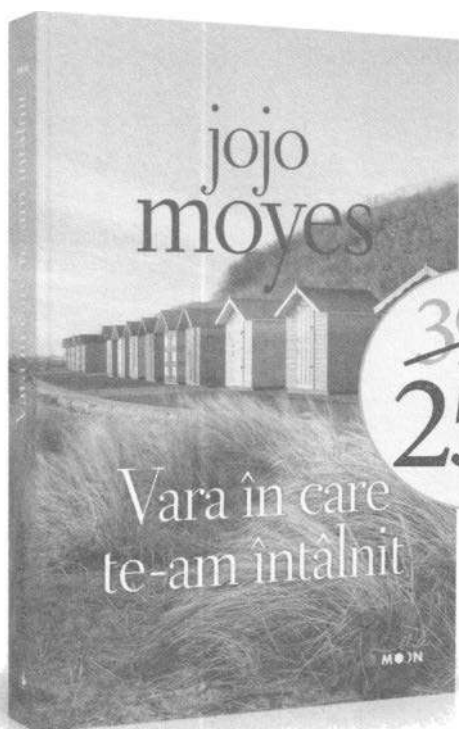
Leslie Gelbman, Kara Welsh și Kerry Donovan, aprecierea mea pentru sprijinul vostru. Mulțumesc Departamentului de artă al NAL¹, condus de Anthony Ramondo. Lui Rick Pascocello, directorul de marketing, și Departamentului de publicitate cu oamenii mei speciali, Craig Burke și Jodi Rosoff: vă mulțumesc. Mulțumirile mele Departamentului de producție și, desigur, un mulțumesc deosebit spectaculosului Departament de vânzări de la Penguin: Norman Lidofsky, Don Redpath, Sharon Gamboa, Don Rieck și Trish Weyenberg. Sunteți cei mai buni!

Îți mulțumesc, Roger Bell, pentru faptul că ai citit *Trădare la Bella Terra* și pentru că ești întotdeauna atât de blând cu criticile tale.

¹ *New American Library* - Noua Bibliotecă Americană

Completează-ți colecția!

MOON

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

SERIA „BELLA TERRA“

La 19 ani, Noah Di Luca era băiatul de aur din Bella Terra – chipeș, încrezător și neatins de umbrele care îi chinuiseră pe frații lui... sau cel puțin așa credea toată lumea. Ambițioasă și frumoasă, Penelope Alonso s-a străduit prin inteligență și muncă să scape de o viață deloc ușoară.

În timpul unei veri fierbinți, Noah și Penelope împărtășesc prima dragoste... până când secretele trecutului amenință să iasă la iveală și Noah o părăsește fără nici un cuvânt.

Nouă ani mai târziu, Penelope se întoarce în Bella Terra ca să îl înfrunte pe tatăl a cărui identitate, în sfârșit, a aflat-o. Dar nu și-a închipuit că îl va revedea pe Noah sau că o singură privire va fi de ajuns să reaprindă pasiunea adâncă și tulburătoare dintre ei.

Însă când pericolele se adună în jurul lor, Penelope nu are decât o opțiune: ca să supraviețuiască, trebuie să aibă din nou încredere în bărbatul care a trădat-o. În vreme ce teroarea se răspândește în Bella Terra, dragostea se poate dovedi, pentru amândoi, cea mai periculoasă alegere dintre toate.

„Intriga plină de suspans, personajele realiste și un talent desăvârșit de povestitor dovedesc de ce romanele Christinei Dodd își merită mereu locul pe lista de bestselleruri.“

Publishers Weekly

CHRISTINA DODD este una dintre cele mai apreciate scriitoare contemporane din SUA, cu romane traduse în 25 de limbi și vândute în peste 15 milioane de exemplare. A câștigat prestigioasele premii Golden Heart și RITA și a fost desemnată „Autorul anului“ de *Library Journal* și *Booklist*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-6501-0

9 786063 365010